„Voce nouă și deosebită în literatura science fiction, seria *Războiul bătrânilor* este un clasic al genului."
Robert Charles Wilson
JOHN SCALZI
BRIGĂZILE FANTOMĂ
Al doilea volum din seria Războiul bătrânilor
NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

John Scalzi s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow, și a fost apoi redactor-șef al publicației *Chicago Maroon*. A scris cronici de film și editoriale umoristice, apoi a devenit editor la America Online și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii. În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor*, care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată seria a sa, din care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades*, continuarea romanului *Războiul bătrânilor*, precum și *Android's Dream*. În același an autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a apărut romanul *The Last Colony*, al treilea din seria *Războiul bătrânilor*, urmat de *Zoe's Tale* în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts*. În 2008 a primit Premiul Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură.

În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

JOHN SCALZI

BRIGĂZILE FANTOMĂ

Traducere din limba engleză
Cristina Ghidoveanu
Ștefan Ghidoveanu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCALZI, JOHN
Brigăzile fantomă / John Scalzi; trad.: Cristina și Ștefan Ghidoveanu. - Bucureşti:
Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-554-4
ISBN epub: 978-606-758-575-9
ISBN mobi: 978-606-758-576-6

I. Ghidoveanu, Cristina (trad.)
II. Ghidoveanu, Ștefan (trad.)

821.111-31=135.1

John Scalzi
GHOST BRIGADES
Copyright © 2006 by John Scalzi

© Nemira, 2016
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Partea I

- Unu
- Doi
- Trei
- Patru
- Cinci
- Șase
- Șapte

Partea a II-a

- Opt
- Nouă
- Zece
- Unsprezece
- Doisprezece
- Treisprezece
- Paisprezece
- Cincisprezece

Lui Shara Zoll, pentru prietenie și pentru tot restul.
Lui Kristine și Athena, pentru răbdarea și dragostea lor.

Partea I

Unu

Nimeni nu observă piatra.

Și pentru un motiv foarte întemeiat. Piatra era greu de definit, una dintre milioanele de bucăți de rocă și de gheață care pluteau pe orbita parabolică a unei comete cu perioadă scurtă, de mult moarte, arătând exact cum ar arăta orice bucată din cometa distrusă. Piatra era mai mică decât unele, mai mare decât altele, dar pe o scală a distribuției nu exista nimic care să o distingă într-un fel sau altul. În cazul, cu o probabilitate aproape imperceptibil de mică, în care piatra era zărită de o rețea planetară defensivă, o examinare superficială ar fi arătat că piatra era compusă din silicați și unele minereuri. Cu alte cuvinte: o piatră nici pe departe destul de mare pentru a provoca vreo stricăciune serioasă.

Aceasta era o problemă academică pentru planeta care intersecta în respectivul moment traiectoria pietrei și a câtorva mii dintre surorile ei; nu avea rețea planetară defensivă. Reprezenta totuși un puț de gravitație, în care piatra căzu, laolaltă cu aceste numeroase surori. Împreună, formau un curent de meteoriți, așa cum făceau multe bucăți de gheață și de rocă de fiecare dată când planeta intersecta orbita cometei, o dată la fiecare revoluție planetară. Nicio creatură inteligentă nu se afla pe suprafața acestei planete înfiorător de reci, dar dacă ar fi existat, ar fi putut să se uite în sus și să vadă dungile și petele lăsate de aceste bucăți de materie când ardeau în atmosferă, supraîncălzite de frecarea aerului pe rocă.

Majoritatea acestor meteori nou-apăruți aveau să se vaporizeze în

atmosferă, materia lor transmutându-se în timpul căderii incandescente dintr-un bulgăre discret și solid într-un șuvoi lung de particule microscopice. Acestea aveau să rămână în atmosferă un timp nedefinit, până când aveau să devină nucleele unor picături de apă, și simpla masă a apei avea să le tragă spre sol sub formă de ploaie (sau, mai probabil, având în vedere natura planetei, de zăpadă).

Această piatră, totuși, avea masa de partea sa. Bucățile zburau în timp ce presiunea atmosferică deschidea crăpături fine în structura pietrei, tensiunea căderii prin stratul tot mai dens de gaze dezvăluind defectele structurale și slăbiciunile și exploatându-le cu violență. Fragmente se desprinseră, scânteiară scurt și puternic și fură consumate de cer. Dar la sfârșitul călătoriei prin atmosferă rămase destul cât să se ciocnească de suprafața planetei, bulgărele în flăcări izbind cu viteză și cu putere un platou de piatră care fusese curățat de gheață și de zăpadă de vânturile de altitudine.

Impactul vaporiză piatra și o mică parte a platoului, săpând un crater la fel de mic. Platoul de piatră, care se întindea pe o distanță semnificativă pe orizontală și dedesubtul suprafeței planetei, răsună la ciocnire ca un clopot, armonicele coborând cu câteva octave sub amplitudinea auzului celor mai multe specii inteligente cunoscute.

Solul se cutremură.

Și în depărtare, sub suprafața planetei, cineva observă în sfârșit piatra.

– Cutremur, zise Sharan.

Nu ridică ochii de la monitor.

Câteva clipe mai târziu, urmă o altă zguduire.

– Cutremur, repetă Sharan.

Cainen își privi cercetător asistenta de la propriul lui monitor.

– Plănuiești să faci asta de fiecare dată? întrebă el.

– Vreau să te țin la curent cu evenimentele pe măsură ce se petrec,

răspunse Sharan.

– Apreciez conștiinciozitatea, adăugă Cainen, dar chiar nu trebuie să pomenești de asta de fiecare dată. *Sunt* om de știință. Înțeleg că atunci când solul se mișcă avem de-a face cu un cutremur. *Prima* ta declarație a fost folositoare. Începând de la a cincea sau a șasea oară, devine monoton.

Încă un huruit.

– Cutremur, spuse Sharan. Ăsta e numărul șapte. Oricum, tu nu ești specialist în tectonică. E în afara multelor tale domenii de experiență.

În ciuda modului, de obicei lipsit de expresie, de a vorbi al lui Sharan, era greu să-ți scape sarcasmul. Dacă bărbatul nu s-ar fi culcat cu asistenta lui, ar fi putut fi iritat. Așa cum stăteau însă lucrurile, își permitea să se amuze, plin de toleranță.

– Nu-mi aduc aminte ca *tu* să fii specialistă în tectonică, remarcă el.

– E un hobby, replică Sharan.

Cainen deschise gura să răspundă, când solul porni în sus spre el, brusc și violent. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că nu podeaua se mișcase, ci el fusese trântit brusc la podea. Era acum întins la întâmplare pe dale, laolaltă cu jumătate dintre obiectele așezate până cu puțin înainte pe stația lui de lucru. Scaunul lui Cainen zăcea răsturnat la vreo doi metri spre dreapta, încă legănându-se după cădere.

Aruncă o privire spre Sharan, care nu se mai uita spre monitor, în parte din cauză că zăcea sfărâmat pe podea, în apropiere de locul unde se rostogolise Sharan.

– Ce-a fost asta? întrebă Cainen.

– Cutremur? sugeră Sharan, și apoi țipă când laboratorul săltă din nou, energic, în jurul lor. Panoul pentru iluminat și cel acustic căzură din tavan; atât Cainen cât și Sharan se căzniră să se târască sub bancurile de lucru. Lumea făcu pentru o vreme implozie în jurul lor, în timp ce se ghemuiau sub mese.

Dintr-odată, zguduiturile se opriră. Cainen se uită în jur, la puțina lumină pâlpâitoare care mai rămăsese, și văzu cea mai mare parte a laboratorului distrus, inclusiv o parte serioasă din tavan și din pereți. De obicei, laboratorul era plin de muncitori și de ceilalți asistenți ai lui Cainen, dar astăzi el și cu Sharan veniseră târziu, să termine o secvențiere. Cei mai mulți din echipă se aflau în cazărmile bazei, probabil adormiți. Ei bine, acum erau treji.

Un zgomot ascuțit, pătrunzător, răsună pe holul care ducea la laborator.

– Auzi asta? întrebă Sharan.

Cainen dădu afirmativ din cap.

– E sirena pentru stațiile de luptă.

– Suntem atacați? întrebă Sharan. Credeam că baza asta este ecranată.

– Este, răspunse Cainen. Sau era. Ar trebui să fie, oricum.

– Ei, bună treabă, trebuie să spun, comentă Sharan.

Acum Cainen era iritat.

– Nimic nu e perfect, Sharan, replică el.

– Îmi pare rău, zise Sharan, adaptându-se la iritarea bruscă a șefului său. Cainen mârâi, apoi se strecură afară de sub bancul lui de lucru și porni spre un dulap răsturnat.

– Vino să mă ajuți cu asta, îi ceru lui Sharan.

Manevrară între ei dulapul până în poziția în care Cainen putea să deschidă ușa. Înăuntru se aflau o mică armă cu proiectile și un încărcător.

– De unde ai căpătat asta? întrebă Sharan.

– Aici *este* o bază militară, Sharan, răspunse Cainen. Au arme. Eu am două dintr-astea. Una aici și una în cazarmă. M-am gândit că ar fi de

folos dacă s-ar întâmpla ceva…

– Noi nu suntem militari, observă Sharan.

– Și sunt sigur că o să conteze foarte mult pentru oricine atacă baza, continuă Cainen, dându-i arma lui Sharan. Ia asta.

– Nu mi-o da mie, protestă Sharan. N-am folosit niciodată așa ceva. Ia-o tu.

– Ești sigură? întrebă Cainen.

– Sunt sigură, răspunse Sharan. N-aș face decât să mă împușc singură în picior.

– Bine, spuse Cainen.

Montă încărcătorul de muniție în armă și o băgă într-un buzunar al hainei.

– Ar trebui să plecăm spre cazarma noastră. Oamenii noștri sunt acolo. Dacă se întâmplă ceva, ar trebui să fim alături de ei.

Sharan încuviință fără cuvinte. Personalitatea ei sarcastică obișnuită dispăruse acum cu desăvârșire; arăta istovită și speriată. Cainen o strânse scurt de mână.

– Vino, Sharan, o chemă el. O să ne descurcăm. Să încercăm doar să ajungem la cazarmă. Cei doi începură să se strecoare printre dărâmăturile din hol, când auziră ușa de la casa scărilor de la nivelul de dedesubt deschizându-se. Cainen privi prin norul de praf și lumina scăzută și distinse două siluete masive trecând pe ușă. Cainen porni înapoi spre laborator; Sharan, care avusese același gând mai repede decât șeful ei, ajunsese deja la ușa laboratorului. Singura cale diferită de a pleca de la acest etaj era liftul, care se afla dincolo de casa scărilor. Erau prinși în capcană. Cainen își atinse buzunarul în timp ce se retrăgea; nu avea prea multă experiență în plus cu o armă față de Sharan și nu era deloc încrezător că ar putea să lovească chiar și o singură țintă la distanță, cu atât mai puțin două, fiecare dintre ele fiind probabil un soldat antrenat.

– Domnule administrator Cainen, zise una dintre siluete.

– Ce? răspunse Cainen, chiar dacă știa că n-ar fi trebuit să o facă, și regretă imediat că se dăduse de gol.

– Domnule administrator Cainen, repetă silueta. Am venit să vă recuperăm. Nu sunteți în siguranță aici.

Silueta înaintă într-un cerc de lumină și se dovedi a fi Aten Randt, unul dintre comandanții bazei. Cainen îl recunoscu în sfârșit după desenul clanului aplicat pe carapace și după însemne. Aten Randt era eneshan, iar lui Cainen îi era puțin rușine să recunoască faptul că, și după atât timp în bază, încă i se păreau toți la fel.

– Cine ne atacă? întrebă Cainen. Cum au găsit baza?

– Nu sunt sigur cine ne atacă sau de ce, răspunse Aten Randt.

Pocnetele mandibulelor sale erau traduse într-o vorbire recognoscibilă de un mic dispozitiv care-i atârna de gât. Aten Randt îl putea înțelege pe Cainen fără dispozitiv, dar avea nevoie de el ca să-i vorbească.

– Bombardamentul a venit de pe orbită și abia acum le-am descoperit aparatul de debarcare.

Aten Randt se apropie de Cainen; acesta încercă să nu se clintească din loc. În ciuda timpului petrecut aici și a relației de serviciu destul de bune, încă era nervos în preajma masivei rase de insectoizi.

– Domnule administrator Cainen, nu te putem lăsa să fii găsit aici. Trebuie să te luăm înainte ca baza să fie invadată.

– Bine, răspunse Cainen.

Îi făcu semn lui Sharan să vină cu el.

– Ea nu, spuse Aten Randt. Numai tu.

Cainen se opri.

– E asistenta mea. Am nevoie de ea, insistă el.

Baza se zgudui din cauza unui alt bombardament. Cainen se simți

izbit de un perete și se prăbuși. În timp ce cădea, observă că nici Aten Randt, nici celălalt soldat eneshan nu se mișcaseră vreun pic din poziția lor.

– Nu este momentul potrivit să discutăm această problemă, domnule administrator, zise Aten Randt.

Lipsa de emoție a dispozitivului de traducere dădea comentariului o nuanță sardonică neintenționată.

Cainen începu să protesteze din nou, dar Sharan îl luă cu blândețe de braț.

– Cainen. Are dreptate, spuse ea. Trebuie să ieși din laborator. E destul de rău că oricare dintre noi se află aici. Dar dacă tu vei fi găsit, ar fi foarte rău.

– Nu te las singură, exclamă Cainen.

– *Cainen*, insistă Sharan, și arătă înspre Aten Randt, care stătea alături, impasibil. E unul dintre ofițerii de cel mai înalt rang de aici. Suntem atacați. N-ar trimite pe cineva ca el cu o misiune banală. Iar acum, oricum nu este momentul să ne certăm. Așa că pleacă. O să găsesc eu drumul înapoi la cazarmă. Am petrecut în locul ăsta ceva vreme, mai știi? Îmi aduc eu aminte cumva cum se ajunge acolo.

Cainen se uită lung la Sharan pentru o clipă, apoi arătă, pe lângă Aten Randt, către celălalt soldat eneshan.

– Tu, rosti el. Escorteaz-o înapoi la cazarmă.

– Am nevoie de el alături de mine, domnule administrator, protestă Aten Randt.

– Poți să te descurci și singur cu mine, zise Cainen. Iar dacă nu este însoțită de el, o să fie însoțită de mine.

Aten Randt își acoperi dispozitivul de traducere și făcu un semn soldatului. Se aplecară unul spre celălalt și pocniră încetișor din mandibule – nu că ar fi contat, din moment ce Cainen nu înțelegea limba eneshan. Apoi cei doi se despărțiră și soldatul se duse să stea lângă Sharan.

– O s-o ducă la cazarmă, spuse Aten Randt. Dar să nu mai aud niciun argument din partea ta. Am irosit deja prea mult timp. Vino cu mine *acum*, domnule administrator.

Întinse mâna, îl apucă pe Cainen de braț și-l trase spre ușa casei scării. Cainen aruncă o privire în urmă și o văzu pe Sharan uitându-se cu teamă la uriașul soldat eneshan. Această ultimă imagine a asistentei și iubitei lui dispăru când Aten Randt îl împinse pe ușă.

– Asta a durut! protestă Cainen.

– Taci, se răsti Aten Randt și-l împinse pe Cainen înainte pe scări. Începură să urce; membrele surprinzător de scurte și delicate ale eneshanului erau pe măsura pașilor lui Cainen, în susul scărilor.

– Mi-a luat mult prea mult să te găsesc și prea mult să te fac să te miști. De ce nu erai în cazarmă?

– Terminam niște treburi, răspunse Cainen. Nu că am avea cine știe ce altceva de făcut aici. Unde mergem acum?

– Sus, zise Aten Randt. E o cale ferată de serviciu subterană, la care trebuie să ajungem.

Cainen se opri pentru o clipă și se uită în urmă, la Aten Randt, care, în ciuda faptului că se afla cu câteva trepte mai jos decât el, era aproape la aceeași înălțime.

– Asta duce la culturile hidroponice, observă Cainen.

Cainen, Sharan și alți membri ai echipei lui se duceau din când în când la hala imensă a culturilor hidroponice, pentru verdeață; suprafața planetei nu arăta tocmai îmbietoare, în afară de cazul în care hipotermia era ceva ce-ți plăcea. Culturile hidroponice însemnau lucrul cel mai apropiat de noțiunea de „afară".

– Culturile hidroponice sunt într-o peșteră naturală, spuse Aten Randt, îndemnându-l pe Cainen să se pună din nou în mișcare. Un râu subteran se întinde dincolo de ea, într-o zonă închisă. Curge într-un lac subteran. Acolo e ascuns un mic modul locuibil în care te vei adăposti.

– Nu mi-ai spus niciodată până acum despre asta, se miră Cainen.

– Nu ne-am așteptat să avem nevoie să-ți spunem, replică Aten Randt.

– O să înot până acolo? întrebă Cainen.

– Există un mic submersibil, răspunse Aten Randt. Va fi cam înghesuială înăuntru, chiar și pentru tine. Dar a fost deja programat cu amplasarea modulului.

– Și cât o să stau acolo?

– Să sperăm că nu prea mult, îl liniști Aten Randt. Pentru că altfel ar însemna un timp într-adevăr lung. Încă două etaje, domnule administrator…

Cei doi se opriră la ușă, cu două etaje mai sus, în timp ce Cainen încerca să-și tragă sufletul, iar Aten Randt pocnea din maxilare la comunicator. Zgomotul bătăliei, la câteva etaje deasupra, era filtrat la trecerea prin piatra solului și prin betonul pereților.

– Au ajuns la bază, dar deocamdată îi ținem la suprafață, îi explică Aten Randt lui Cainen, lăsând jos comunicatorul. N-au ajuns la acest nivel. S-ar putea să ajungem să te ducem la adăpost. Vino după mine și stai aproape, domnule administrator. Să nu rămâi în urmă. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Cainen.

– Atunci să mergem, îl îndemnă Aten Randt.

Își ridică arma destul de impresionantă, deschise ușa, și ieși pe hol. Când Aten Randt începu să se miște, Cainen văzu membrele inferioare ale eneshanului extinzându-se când o articulație suplimentară a piciorului ieși din carapace. Era un mecanism de alergare care le dădea eneshanilor o viteză și o agilitate înspăimântătoare în condiții de bătălie și îi aminti lui Cainen de numeroasele insecte târâtoare din copilăria lui. Își înăbuși un fior de repulsie și alergă să țină pasul, poticnindu-se nu doar o dată în holul presărat cu dărâmături, îndreptându-se prea încet către mica stație de tren de pe partea cealaltă a nivelului.

Cainen gâfâia, în timp ce Aten Randt examina comenzile unei locomotive al cărei compartiment de pasageri era deschis către exterior. Deconectase deja locomotiva de vagoanele din spatele ei.

– Ți-am zis să ții pasul…

– Unii dintre noi suntem bătrâni și nu ne putem dubla lungimea picioarele, bombăni Cainen, apoi arătă către locomotivă. Mă sui în asta?

– Ar trebui să mergem pe jos, spuse Aten Randt, iar pe Cainen începură să-l doară deja picioarele. Dar nu cred că o să poți să ții pasul pe întreaga distanță, și suntem în criză de timp. Va trebui să riscăm să folosim asta. Urcă-te.

Cainen se sui recunoscător în zona pentru pasageri, care era încăpătoare, fiind construită pentru doi eneshani. Aten Randt porni mica locomotivă la viteză maximă – cam de două ori viteza alergării unui eneshan, ceea ce părea stânjenitor de repede în tunelul îngust –, apoi se întoarse și ridică din nou arma, scrutând tunelul din spatele lor în căutarea țintelor.

– Ce se întâmplă cu mine dacă baza e cucerită? întrebă Cainen.

– Vei fi în siguranță în modulul locuibil.

– Da, dar dacă baza e cucerită, cine va veni să mă ia? Nu pot să stau în modul pentru totdeauna și nu o să știu cum să ies. Oricât de bine pregătit e modulul ăsta al vostru, va rămâne până la urmă fără provizii. Ca să nu mai pomenim de aer.

– Modulul are capacitatea de a extrage oxigenul dizolvat din apă, explică Aten Randt. N-o să te sufoci.

– Minunat! Dar tot mai rămâne foamea…

– Lacul are o scurgere…, începu Aten Randt și atât reuși să spună înainte ca locomotiva să deraieze cu o zguduitură bruscă.

Vuietul tunelului care se prăbușea acoperi toate celelalte zgomote; Cainen și Aten Randt se treziră zburând pentru scurtă vreme, când fură aruncați din zona pentru pasageri a locomotivei în întunericul

plin de praf care se coborî brusc asupra lor. După un timp nedeterminat, Cainen simți că este îmboldit să se trezească de Aten Randt.

– Scoală-te, domnule administrator.

– Nu văd nimic, se plânse Cainen.

Aten Randt răspunse îndreptând spre el o rază de la lampa atașată de armă.

– Mulțumesc.

– Te simți bine? întrebă Aten Randt.

– Da, răspunse Cainen. Dacă este câtuși de puțin posibil, mi-ar plăcea să-mi petrec *restul* zilei fără să mai iau contact cu pământul.

Aten Randt pocni din mandibule în semn de încuviințare și mută raza de lumină, ca să se uite la căderile de pietre care le blocaseră drumul. Cainen porni să se ridice, alunecând puțin pe pietriș.

Aten Randt îndreptă din nou raza spre Cainen.

– Rămâi acolo, domnule administrator. E mai sigur.

Raza de lumină coborî spre șine.

– S-ar putea să mai fie curent în ele.

Raza se îndepărtă din nou, înapoi către pereții prăbușiți ai noului lor țarc. Fie din întâmplare, fie intenționat, bombardamentul care lovise linia de cale ferată îi închisese complet pe Cainen și pe Aten Randt; nu exista nicio deschidere în zidul dărâmat. Cainen își spuse că sufocarea devenise din nou o problemă reală. Aten Randt continuă examinarea porțiunii de coridor și încercă din nou comutatorul, care părea să nu meargă. Cainen se așeză și încercă să nu respire prea adânc.

Ceva mai târziu, Aten Randt, care renunțase la examinare, lăsându-i astfel pe amândoi în întuneric cât timp el se odihnea, aprinse din nou lumina, îndreptând-o către peretele de sfărâmături cel mai

apropiat de bază.

– Ce e? întrebă Cainen.

– Taci, replică Aten Randt, și se duse mai aproape de perete, încercând parcă să audă ceva.

Câteva clipe mai târziu, Cainen auzi și el: un zgomot care-ar fi putut fi voci, dar nu ale cuiva de aici sau prietenoase. Scurtă vreme după aceea se auziră exploziile. Oricine era de partea cealaltă a peretelui se hotărâse că vrea să treacă.

Aten Randt se dădu repede la o parte de lângă peretele de sfărâmături și se apropie de Cainen, cu arma ridicată, orbindu-l cu raza de lumină.

– Îmi pare rău, domnule administrator, zise Aten Randt, și atunci îi deveni limpede lui Cainen că ordinele lui Aten Randt de a-l duce la adăpost mergeau probabil doar până aici. Din instinct, mai mult decât pentru că se gândise, Cainen se răsuci din fața razei; glonțul menit să-l nimerească în plin se duse în schimb în braț, făcându-l să se învârtească și trântindu-l la pământ. Cainen se strădui să se ridice în genunchi și zări umbra apărută în fața lui când lumina lui Aten Randt îi căzu în spate.

– Așteaptă, exclamă Cainen în direcția umbrei. Nu în spate. Știu ce trebuie să faci. Dar nu în spate. Te rog.

Trecu o clipă întreruptă de sunetele exploziilor în pietriș.

– Întoarce-te, domnule administrator.

Cainen se întoarse încet, scârțâind cu genunchii pe pietriș și băgând mâinile în buzunarele de la haină, ca și cum ar fi fost cătușe. Aten Randt ținti; având luxul de a-și alege unde să tragă, îndreptă arma spre creierul lui Cainen.

– Ești gata, domnule administrator?

– Sunt, răspunse Cainen, și-l împușcă pe Aten Randt cu arma din buzunarul hainei, ochind spre raza de lumină.

Împușcătura lui Cainen coincise cu o explozie în partea cealaltă a peretelui. Aten Randt nu păru să-și dea seama că fusese împușcat, până când sângele nu începu să-i curgă din rana din carapace; pentru Cainen, era abia vizibilă în lumină. Cainen îl văzu pe Aten Randt uitându-se în jos la rană, fixând-o cu privirea pentru o clipă, apoi întoarse din nou ochii spre Cainen, nedumerit. Până în acest moment, Cainen scosese deja pistolul din buzunar. Trase în Aten Randt încă de trei ori, golind încărcătorul. Aten Randt se aplecă ușor înainte pe picioarele din față, apoi căzu pe spate la fel de mult, cu partea principală a corpului său mare așezându-se pe sol și cu picioarele întinse în unghiuri ciudate.

– Îmi pare rău, spuse Cainen adresându-se proaspătului cadavru.

Spațiul se umplu de praf și apoi de lumină, când peretele de sfărâmături fu spart și creaturi cu lumini pe arme se revărsară prin el. Una dintre ele îl zări pe Cainen și lătră; dintr-odată câteva raze de lumină se îndreptară spre administrator. Cainen lăsă arma din mână, ridică brațul sănătos în semn de capitulare și se îndepărtă de corpul lui Aten Randt. Faptul că îl împușcase pe Aten Randt pentru a rămâne în viață nu i-ar fi slujit prea mult dacă acești invadatori se hotărau să-l ciuruiască. Printre razele de lumină, unul dintre invadatori înaintă trăncănind ceva în limba lui, iar Cainen reuși în sfârșit să vadă specia cu care avea de-a face.

Instruirea sa de xenobiolog ieși la suprafață atunci când începu să observe particularitățile fenotipului speciei: simetrie bilaterală, bipezi și în consecință cu membre diferențiate pentru brațe și picioare; genunchii li se îndoiau invers. Cam de aceeași mărime și construiți după aceeași schemă a corpului, ceea ce nu era surprinzător, din moment ce un număr neobișnuit de mare de specii așa-zis inteligente erau bipede, cu simetrie bilaterală și având volum și masă destul de asemănătoare. Era unul dintre lucrurile care făceau ca relațiile interspecii din această parte de univers să fie atât de litigioase precum erau. Atât de multe specii inteligente asemănătoare, atât de puțin spațiu cu adevărat utilizabil pentru toate nevoile lor…

Dar acum apar diferențele, se gândi Cainen, când creatura lătră din nou la el: un tors mai lat și o structură a scheletului și a musculaturii în general stângace. Picioare ca niște cioturi; mâini ca niște ciomege.

Diferențiere sexuală extrem de vizibilă (aceasta din fața lui era femelă, dacă-și amintea corect). Intrări senzoriale compromise din cauza a numai două mici organe optice și auditive, în loc de benzile optice și auditive care se înfășurau aproape complet în jurul capului lui Cainen. Fibre cheratinice subțiri pe cap, în loc de cute ale pielii care radiază căldură. Nu pentru prima oară, Cainen reflectă că evoluția nu făcuse mari favoruri acestei specii în particular, din punct de vedere fizic.

Îi făcuse doar agresivi, periculoși și al naibii de greu de curățat de pe suprafața unei planete. O problemă, adică. Creatura din fața lui Cainen trăncăni din nou spre el și scoase un obiect scurt, cu înfățișare amenințătoare.

– Umani nenorociți, comentă el.

Creatura îl pocni cu obiectul; Cainen simți un șoc, văzu un dans multicolor de lumină și căzu la pământ pentru ultima oară în acea zi.

– Îți aduci aminte cine sunt? întrebă umanul de la masă, când Cainen fu condus în încăpere. Cei care-l făcuseră prizonier îi oferiseră un scaun potrivit pentru genunchii lui cu fața în spate (pentru ei); umanul vorbi, iar traducerea ieșea dintr-un difuzor de pe masă. Singurul alt obiect de pe masă era o seringă umplută cu un lichid limpede.

– Ești soldatul care m-a lovit și din cauza căruia mi-am pierdut cunoștința, răspunse Cainen.

Difuzorul nu dădu o traducere a cuvintelor sale, sugerând că soldatul avea pe undeva un alt dispozitiv de traducere.

– Așa e, zise umanul. Sunt locotenentul Jane Sagan.

Făcu semn către scaun.

– Te rog ia loc.

Cainen se așeză.

– Nu era necesar să mă faci să-mi pierd cunoștința, zise el. Aș fi venit de bunăvoie.

– Am avut motivele noastre să te vrem fără cunoștință, spuse Sagan.

Arătă spre brațul lui rănit, unde îl lovise glonțul lui Aten Randt.

– Ce-ți mai face brațul? îl întrebă.

– Pare să fie bine, răspunse Cainen.

– N-am reușit să-l vindecăm în întregime, explică Sagan. Tehnologia noastră medicală poate vindeca rapid cea mai mare parte a rănilor noastre, dar tu ești rraey, nu om. Tehnologiile noastre nu cartografiază precis țesuturile voastre. Dar am făcut tot ce-am putut…

– Mulțumesc, zise Cainen.

– Presupun că ai fost împușcat de eneshanul lângă care te-am găsit, continuă Sagan. Cel pe care l-ai împușcat…

– Da, încuviință Cainen.

– Sunt curioasă de ce erați angajați într-un schimb de focuri.

– Era pe cale să mă omoare, iar eu nu voiam să mor.

– Asta atrage după sine întrebarea de ce eneshanul te voia mort, spuse Sagan.

– Eram prizonierul lui, o lămuri Cainen. Presupun că ordinele lui erau să mă omoare, mai curând decât să îngăduie să fiu prins de viu.

– Erai prizonierul lui, repetă Sagan. Și totuși, aveai o armă.

– Am găsit-o.

– Chiar așa? comentă Sagan. Asta înseamnă o securitate foarte proastă din partea eneshanilor. Nu le stă în fire.

– Cu toții facem greșeli, zise Cainen.

– Și toți ceilalți rraey pe care i-am găsit în bază? întrebă Sagan. Erau și ei prizonieri?

– Erau, răspunse Cainen, și simți un val de îngrijorare pentru Sharan și pentru restul echipei sale.

– Cum se face că ați ajuns cu toții să fiți prizonierii eneshanilor?

– Ne aflam pe o navă rraey care ne ducea spre una dintre coloniile noastre, cu ocazia unei rotații medicale, povesti Cainen. Eneshanii ne-au atacat nava. Ne-au abordat, mi-au luat echipajul prizonier și ne-au trimis aici.

– Cu câtă vreme în urmă s-a întâmplat totul?

– Cu destulă vreme, continuă Cainen. Nu sunt prea sigur. Aici folosim măsurătoarea militară eneshană a timpului, iar unitățile lor nu-mi sunt prea familiare. Apoi, mai există și perioada de rotație planetară locală, care e rapidă și face lucrurile și mai încurcate. Și nici diviziunile umane ale timpului nu-mi sunt familiare, așa că nu pot spune cu precizie.

– Serviciile noastre de informații nu au nicio înregistrare despre eneshani care să fi atacat un vehicul rraey în ultimul an – asta ar însemna cam două treimi de *hked* pentru tine, zise Sagan, folosind termenul rraey pentru o orbită completă a planetei lui în jurul propriului soare.

– Poate că informațiile voastre nu sunt atât de bune pe cât crezi, observă Cainen.

– E posibil, recunoscu Sagan. Totuși, având în vedere că eneshanii și rraey-ii se află încă, din punct de vedere tehnic, în stare de război, unei nave atacate ar fi trebuit să i se acorde atenție. Cele două popoare ale voastre s-au bătut pentru mult mai puțin…

– Nu-ți pot spune mai mult decât știu, spuse Cainen. Am fost luați de pe navă și aduși la bază. Ce s-a întâmplat sau ce nu s-a întâmplat în afara bazei, în tot acest timp, nu este un subiect despre care să știu prea multe.

– Ai fost ținut prizonier în bază, zise Sagan.

– Da, răspunse Cainen.

– Am umblat prin toată baza și există o singură zonă mică de detenție, continuă Sagan. Nu există nimic care să sugereze că erați ținuți încuiați.

Cainen scoase echivalentul rraey al unui chicotit melancolic.

– Dacă ai văzut baza, ai văzut fără îndoială și suprafața planetei. Dacă vreunul dintre noi ar fi încercat să evadeze, ar fi înghețat înainte să ajungă prea departe. Ca să nu mai pomenim că n-aveam unde ne duce.

– De unde știi?

– Ne-au spus eneshanii. Și nimeni din echipajul meu n-a plănuit o excursie ca să testeze afirmația.

– Așa că nu știi nimic altceva despre planetă, comentă Sagan.

– Uneori e rece, alteori e și mai rece, răspunse Cainen. La atât se rezumă cunoștințele mele despre planetă.

– Ești doctor, spuse Sagan.

– Acest termen nu-mi este familiar, arătă Cainen către difuzor. Mașina voastră nu e destul de deșteaptă ca să găsească un echivalent în limba mea.

– Ești un profesionist în domeniul medicinei. Faci medicină, explică Sagan.

– Da. Sunt specialist în genetică. De aceea ne aflam pe nava aceea, echipa mea și cu mine. Una dintre coloniile noastre suferea de o epidemie care afecta secvențierea genelor și diviziunea celulară. Am fost trimiși să investigăm și, din câte speram, să găsim un tratament. Sunt sigur că, dacă ați trecut prin bază, ați văzut aparatura noastră. Cei care ne-au făcut prizonieri au fost atât de amabili să ne dea spațiu pentru un laborator.

– De ce-ar fi făcut așa ceva?

– Poate s-au gândit că, dacă eram ținuți ocupați cu propriile noastre proiecte, am fi fost mai ușor de manevrat? Dacă e așa, a funcționat, pentru că ne-am făcut o regulă din a ne ține deoparte și a încerca să nu provocăm necazuri.

– Adică în afară de momentele când furați arme, îl ironiză Sagan.

– Le aveam de câtva timp, așa că, după cât se pare, nu le-am stârnit bănuielile.

– Arma pe care ai folosit-o era proiectată pentru un rraey, observă Sagan. Un lucru ciudat pentru o bază militară eneshană.

– Trebuie s-o fi luat de pe nava noastră, când ne-au abordat. Sunt sigur că, în timp ce căutați prin navă, o să găsiți un număr oarecare de alte obiecte de fabricație rraey.

– Așadar, să recapitulăm, spuse Sagan. Tu și cu echipa ta, formată din personal medical, ați fost capturați de eneshani în urmă cu un timp nedeterminat și aduși aici, unde ați fost ținuți prizonieri și fără posibilitatea de a comunica cu oricine din poporul vostru. Nu știți unde vă aflați sau ce planuri au eneshanii cu voi…

– Exact, confirmă Cainen. În afară de asta, presupun că nu voiau ca altcineva să afle că eram aici, odată ce baza era invadată, pentru că unul dintre ei a încercat să mă omoare.

– Adevărat. Te-ai descurcat mai bine decât echipa ta, mă tem…

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ești singurul rraey pe care l-am găsit în viață, zise Sagan. Restul au fost împușcați și uciși de eneshani. Cei mai mulți se aflau în ceea ce părea să fie o cazarmă. Am mai găsit unul în apropiere de ceea ce-mi închipui că era laboratorul tău, din moment ce avea destul de multă tehnologie rraey în ea.

Cainen simți că i se face rău.

– Minți! exclamă el.

– Mă tem că nu, răspunse Sagan.

– Voi, umanii, i-ați omorât! continuă Cainen furios.

– Eneshanii au încercat să te omoare *pe tine*. De ce *n*-ar omorî ceilalți membri ai echipei tale?

– Nu te cred!

– Înțeleg de ce nu mă crezi. Acesta este totuși adevărul.

Cainen stătea încremenit, îndurerat. Sagan îl lăsă o vreme.

– În regulă, vorbi Cainen în cele din urmă. Spune-mi ce vreți de la mine…

– Pentru început, domnule administrator Cainen, am dori adevărul.

Cainen avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că era pentru prima oară când ființa umană i se adresase pe nume. Și folosindu-i titlul.

– V-am spus adevărul, insistă el.

– Prostii!

Cainen arătă din nou spre difuzor.

– Am primit doar o traducere parțială pentru asta.

– Ești administratorul Cainen Suen Su. Și, dacă este destul de adevărat că ai o oarecare instruire medicală, principalele două domenii de studiu ale tale sunt xenobiologia și sistemele defensive de tip rețea neurală semiorganică – două domenii de studiu despre care îmi închipui că se îmbină foarte bine.

Cainen nu scoase nicio vorbă. Sagan continuă:

– Acum, domnule administrator Cainen, dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre ceea ce știm *noi*. Cu cincisprezece luni în urmă, rraey-ii și eneshanii luptau în același război sporadic pe care-l duc de treizeci de ani, un război pe care l-am încurajat, din moment ce v-a luat și pe unii, și pe alții din spinarea noastră.

– Nu în întregime. A fost și bătălia de la Coral…

– Da, a fost, încuviință Sagan. Am fost acolo. Aproape că am murit.

– Am pierdut un frate acolo. Cel mai mic. Poate l-ai întâlnit…

– Poate că da. Cu cincisprezece luni în urmă, rraey-ii și eneshanii erau dușmani. Și, dintr-odată, n-au mai fost, dintr-un motiv pe care serviciile noastre de informații n-au reușit să-l descopere.

– Am discutat deja despre lipsurile serviciilor voastre de informații. Rasele încetează războaiele tot timpul. După Coral, noi și cu voi ne-am oprit din luptă.

– Am oprit lupta pentru că v-am bătut. V-ați retras, iar noi am reconstruit Coral. Asta-i problema – există un motiv pentru care am încetat lupta, cel puțin deocamdată. Voi și cu eneshanii nu aveți niciun motiv. Asta ne îngrijorează. Cu trei luni în urmă, satelitul-spion pe care l-am lansat deasupra *acestei* planete a observat că, pentru o lume pretins nelocuită, a început dintr-odată să primească un trafic intens, atât eneshan cât și rraey. Ceea ce face acest lucru deosebit de interesant pentru noi este că planeta nu este revendicată nici de eneshani, nici de rraey, ci de obini. Obinii nu se amestecă, domnule administrator, și sunt destul de puternici pentru ca nici eneshanii, nici rraey-ii să nu se gândească cu ușurință să-și instaleze prăvălia pe teritoriul lor. Așa că am pus un satelit-spion mai avansat deasupra planetei ca să caute semne de locuire. Nu ne-am ales cu nimic. Ca specialist în apărare, domnule administrator, ai dori să riști să ghicești de ce?

– Mi-aș imagina că baza era ecranată, răspunse Cainen.

– Era. Și, ca din întâmplare, exact cu tipul de sistem de apărare în care ești specializat. N-am știut asta atunci, desigur, dar știm acum.

– Cum ați găsit baza dacă era ecranată? Sunt curios din punct de vedere profesional.

– Am aruncat pietre.

– Poftim? se miră Cainen.

– Pietre, repetă Sagan. Cu o lună în urmă, am presărat planeta cu câteva zeci de senzori seismici, care erau programați să caute

semnături seismice care să sugereze structuri subterane proiectate în mod inteligent. Vorbind din experiență, bazele secrete sunt mai ușor de ecranat când sunt la subsol. Ne-am bazat pe activitatea seismică naturală a planetei pentru a restrânge zonele de investigație. Apoi am aruncat pietre în regiunile care ne interesau. Iar astăzi am aruncat câteva chiar înainte de atac, pentru a obține o imagine sonică exactă a bazei. Pietrele sunt bune, pentru că arată ca niște meteoriți apăruți în mod natural. Nu sperie pe nimeni. Și nimeni nu se ecranează împotriva scanărilor seismice. Cele mai multe rase sunt prea ocupate să se ecraneze împotriva scanerelor optice și electromagnetice de înaltă energie, ca să considere undele sonore cine știe ce pericol. Este slăbiciunea înaltei tehnologii: ignoră eficiența nivelurilor inferioare de tehnologie. Cum ar fi aruncarea pietrelor…

– Lăsăm în seama umanilor să ciocnească pietre, comentă Cainen.

Sagan ridică din umeri.

– N-avem nimic împotrivă când tipul celălalt aduce un pistol la o luptă cu cuțite. Asta face mai ușor pentru noi să-i scoatem inima din piept. Sau orice altceva folosește ca să pompeze sânge. Încrederea prea mare în voi înșivă lucrează în favoarea noastră. Așa cum poți să vezi, pentru că ești aici. Dar ceea ce vrem să știm cu adevărat, domnule administrator, este *de ce* sunteți aici. Eneshanii și rraey-ii lucrând împreună e destul de surprinzător, dar eneshanii, rraey-ii *și* obinii? Asta nu-i doar surprinzător. Asta-i *interesant*!

– Nu știu nimic despre proprietarul acestei planete.

– Iar ceea ce este încă și mai interesant ești tu, domnule administrator Cainen, continuă Sagan, ignorând comentariul. În timp ce dormeai, am făcut o scanare genetică asupra ta care să ne spună cine ești, apoi am accesat înregistrările navei pentru a afla câte ceva despre istoria ta. Știm că unul dintre principalele domenii care te interesează în materie de xenobiologie este specia umană. Ești probabil cea mai mare autoritate rraey în genetica umană. Și știm de asemenea că arăți un interes deosebit felului în care funcționează creierul uman.

– Face parte din interesul meu general pentru rețele neuronale. Nu

mă interesează în mod deosebit creierul uman, așa cum spui. Toate creierele sunt interesante în felul lor.

– Dacă zici tu… Dar orice ai fi făcut aici, jos, era destul de important pentru ca eneshanii să prefere să vă vadă pe tine și echipa ta mai degrabă morți, decât în mâinile noastre.

– V-am spus. Eram prizonierii lor.

Sagan își rostogoli ochii în orbite.

– Pentru o clipă, hai să ne prefacem că nu suntem proști, domnule administrator Cainen.

Cainen se aplecă în față, apropiindu-se de Sagan de pe partea cealaltă a mesei.

– Ce fel de ființă umană ești tu? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Știm că există trei feluri de umani, socotind și variațiile, zise Cainen și ridică în sus degetele cu mult mai lungi și mai articulate decât cele ale oamenilor. Există umani nemodificați, care sunt cei ce colonizează planetele. Aceștia au forme și mărimi și culori diferite – o diversitate genetică bună, aici. Al doilea grup este partea cea mai mare a castei voastre de soldați. Și aceștia variază în mărime și formă, dar în măsură mult mai mică, și au cu toții aceeași culoare: verde. Știm că acești soldați nu sunt în corpurile lor originare – conștiința lor este transferată din corpurile membrilor bătrâni ai speciei voastre în aceste corpuri mai puternice și mai sănătoase. Aceste corpuri sunt puternic modificate genetic, atât de mult încât nu se pot înmulți, nici între ei, nici cu umani nemodificați. Dar pot fi încă recunoscuți drept umani, în special materia cerebrală. Dar al treilea grup…, continuă Cainen și se lăsă pe spate. Am auzit tot felul de povești, locotenent Sagan.

– Ce-ai auzit?

– Că membrii lui sunt creați din morți. Că plasma embrionară umană a morților este amestecată și reamestecată cu material genetic al altor specii, pentru a vedea ce iese. Că unii dintre ei nici măcar nu

seamănă a ființe umane, așa cum se recunosc *ei* înșiși. Că se nasc ca adulți, cu capacități și talente, dar fără memorie. Și nu numai fără memorie. Fără *sine*. Fără morală. Fără rețineri. Fără…

Făcu o pauză, ca pentru a căuta cuvântul potrivit.

– Fără *umanitate,* zise el în sfârșit. Așa cum ați spune voi. Copii războinici, în corpuri adulte. Grozăvii. Monștri. Unelte pe care Uniunea voastră Colonială le folosește pentru misiunile pe care nu pot sau nu vor să le încredințeze soldaților ce au experiență de viață și un sine moral sau care ar putea să se teamă pentru sufletul lor, în această lume sau în următoarea.

– Un om de știință preocupat de suflete, comentă Sagan. Asta nu-i foarte pragmatic.

– Sunt om de știință, dar sunt și rraey. Știu că am un suflet, și am grijă de el. Tu ai un suflet, locotenent Sagan?

– Nu unul de care să știu, domnule administrator Cainen. Sunt greu de cuantificat.

– Prin urmare, *faci parte* din al treilea tip de umani.

– Da.

– Ești construită din carnea unei moarte.

– Din genele ei. Nu din carne.

– Genele construiesc carnea, locotenente. Genele visează carnea, în care sălășluiește sufletul.

– Acum ești poet…

– Citez. Unul dintre filozofii noștri. Care era și om de știință… N-ai de unde s-o știi. Pot să te întreb câți ani ai?

– Șapte, aproape opt. Cam patru și jumătate de *hked* de-ai voștri.

– Atât de tânără… Un rraey de vârsta ta abia și-ar începe educația. Am de mai mult de zece ori vârsta ta, locotenente.

– Și totuși, suntem amândoi aici.

– Suntem aici, fu de acord Cainen. Aș fi dorit să ne întâlnim în alte împrejurări, locotenente. Mi-ar plăcea foarte mult să te studiez.

– Nu știu cum să reacționez la asta. „Mulțumesc" nu pare potrivit, având în vedere ce-ar însemna probabil să fiu studiată de tine.

– Ai putea fi ținută în viață.

– O, ce bucurie. Dar s-ar putea să capeți ce-ți dorești, într-un fel. Trebuie să-ți fi dat seama până acum că ești prizonier – cu adevărat de data asta – și așa vei fi pentru tot restul vieții.

– Mi-am dat seama de asta când ai început să-mi spui lucruri pe care le-aș putea raporta guvernului meu. De pildă, șmecheria cu piatra. Deși am presupus că o să mă omori după aceea…

– Noi, ființele umane, suntem un popor pragmatic, domnule administrator Cainen. Ai cunoștințe pe care le-am putea folosi, iar dacă ești dispus să cooperezi, nu există niciun motiv pentru care nu ți-ai putea continua studiul geneticii și al creierului uman. Doar că pentru folosul nostru, în loc s-o faci pentru rraey.

– Tot ce-ar trebui să fac ar fi să-mi trădez poporul!

– Asta e.

– Cred că aș prefera mai degrabă să mor.

– Cu tot respectul cuvenit, domnule administrator, dacă într-adevăr crezi asta, probabil că nu l-ai fi împușcat pe eneshanul acela care-a încercat să te omoare mai devreme. Eu cred că vrei să trăiești.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar fie că ai dreptate, fie că nu, *copilă,* am terminat să mai vorbesc cu tine acum. Ți-am spus tot ce sunt dispus să-ți spun din propria mea voință liberă.

Sagan îi zâmbi lui Cainen.

– Domnule administrator, știi ce au în comun umanii și rraey-ii?

– Avem câteva lucruri în comun, într-adevăr, răspunse Cainen. Alege unul.

– Genetica. Nu e nevoie să-ți spun eu că secvențierea genetică umană și cea rraey sunt substanțial diferite în materie de amănunte. Dar la nivel macroscopic împărtășim câteva asemănări, inclusiv faptul că primim un set de gene de la un părinte și altul de la celălalt părinte. Reproducere sexuală cu doi părinți.

– Reproducere sexuală standard printre specii care se reproduc sexual. Unele specii au nevoie de trei sau chiar patru părinți, dar nu mai mulți. E prea ineficient.

– Fără îndoială. Domnule administrator, ai auzit de sindromul lui Fronig?

– Este o boală genetică rară printre rraey. Foarte rară.

– Din ceea ce înțeleg eu, boala este provocată de deficiențele din două seturi de gene neînrudite. Un set de gene guvernează dezvoltarea celulelor nervoase și, în mod specific, a unui înveliș izolator electric în jurul lor. Al doilea set de gene guvernează organul care produce analogul rraey pentru ceea ce umanii numesc limfă. Face unele lucruri la fel, și altele diferit. La oameni, limfa este oarecum conducătoare electric, în schimb la rraey acest lichid este izolator electric. Din câte știm despre fiziologia rraey, calitatea de izolator electric a limfei voastre, de obicei nu prezintă niciun avantaj sau un dezavantaj deosebit, la fel cum și natura conductoare a limfei umane nu este niciun plus, niciun minus – ea doar există.

– Mda…

– Dar pentru acei rraey care sunt destul de ghinioniști ca să aibă două gene defecte pentru dezvoltarea nervilor, această izolare electrică *este* un avantaj. Acest fluid scaldă zona interstițială care înconjoară celulele rraey, inclusiv celulele nervoase. Aceasta împiedică semnalele electrice ale nervilor s-o ia razna. Ceea ce este interesant în legătură cu limfa rraey este controlul ei hormonal: o ușoară schimbare în semnalul hormonal o va transforma din izolator electric în conducător electric. Din nou, pentru cei mai mulți rraey asta nu are nicio importanță. Dar pentru cei care au celule nervoase

expuse…

– …provoacă atacuri și convulsii când semnalele lor nervoase se scurg în corp. Faptul că e fatală este motivul pentru care se întâlnește atât de rar. Indivizii care au gene pentru limfă conducătoare electric și nervi expuși mor în timpul gestației, de obicei după ce celulele încep să se diferențieze prima oară și sindromul se manifestă.

– Există însă și un debut al sindromului Fronig la vârsta adultă. Genele programează schimbarea semnalului hormonal mai târziu, la începutul maturității. Ceea ce e destul de târziu pentru ca reproducerea să aibă loc și gena să fie transmisă mai departe. Dar este, de asemenea, nevoie de două gene defecte pentru a se manifesta…

– Da, desigur. Acesta se dovedește un alt motiv pentru care boala Fronig este atât de rară; nu se întâmplă prea des ca un individ să primească două seturi de gene nervoase defecte *și* două seturi de gene care provoacă schimbări hormonale târzii în viață, la organul lor limfatic. Spune-mi unde vrei să ajungi cu asta…

– Domnule administrator, mostra genetică pe care ți-am luat-o când ai venit la bord arată că ai genele pentru defectul nervilor…

– Dar nu și cele pentru schimbările hormonale. Altfel aș fi deja mort. Fronig se manifestă la începutul maturității.

– E-adevărat. Dar se pot induce schimbări hormonale distrugând câteva grupe de celule în organul limfatic rraey. Dacă distrugi destule grupuri care generează hormonul corect, poți produce în continuare limfă. Va avea pur și simplu proprietăți diferite. Proprietăți mortale, în cazul tău. Se poate face chimic.

Atenția lui Cainen fu atrasă către seringa care zăcuse pe masă de-a lungul întregii conversații.

– Iar aceasta este substanța care-o poate face, presupun.

– Acesta este antidotul, replică Sagan.

Jane Sagan îl găsea pe administratorul Cainen Suen Su admirabil în felul lui; nu ceda ușor. Suferi vreme de câteva ore, în timp ce organul lui limfatic înlocuia treptat limfa din corpul său cu noul fluid alterat; fu cuprins de convulsii și atacuri, pe măsură ce concentrația de limfă conducătoare electric îi declanșa descărcări nervoase aleatorii prin corp, iar conductivitatea electrică generală a întregului său sistem creștea cu fiecare minut. Dacă n-ar fi cedat atunci când a făcut-o, era foarte probabil că n-ar mai fi reușit să le spună că voia să vorbească.

Dar cedă, și imploră să primească antidotul. Până la urmă, voia să trăiască. Sagan îi administră chiar ea antidotul (nu chiar un antidot, din moment ce acele grupuri de celule moarte rămâneau moarte pentru totdeauna; avea să fie nevoie să primească doze zilnice de substanță pentru tot restul vieții). În timp ce antidotul alerga prin trupul lui Cainen, Sagan află despre un război care se cocea împotriva omenirii, și despre un plan pentru subjugarea și eradicarea întregii ei specii. Un genocid plănuit cu mare amănunțime, bazat pe cooperarea nemaiauzită până acum între trei rase.

Și o ființă umană.

Doi

Colonelul James Robbins coborî privirea pentru o clipă spre corpul putrezit, exhumat, de pe masa de la morgă, evaluând putrefacția trupului, după mai bine de un an de zăcut sub pământ. Observă craniul distrus, deformat mortal de explozia puștii care-i smulsese treimea de sus, odată cu viața posesorului, omul care s-ar putea să fi trădat omenirea în favoarea a trei rase extraterestre. Apoi se uită la căpitanul Winters, examinatorul medical de la stația Phoenix.

– Spune-mi că acesta este corpul doctorului Boutin, zise colonelul Robbins.

– Păi, este, răspunse Winters. Și totuși *nu* este.

– Știi, Ted, ăsta-i exact genul de declarație competentă în urma căreia o să mă aleg cu fundul găurit când o să-i raportez generalului Mattson, comentă colonelul Robbins. Presupun că nu ți-ar plăcea să fii mai amabil…

– Îmi pare rău, Jim, răspunse căpitanul Winters, și arătă către corpul de pe masă: Din punct de vedere genetic, ăsta-i omul tău. Doctorul Boutin era colonist, ceea ce înseamnă că n-a fost mutat într-un corp militar. Asta înseamnă că trupul lui are tot ADN-ul original. Am făcut testele genetice standard. Acest corp are ADN-ul lui Boutin – și, doar ca să mă distrez, am făcut și un test mitocondrial. Și ăsta se potrivește.

– Atunci, care-i problema? întrebă Robbins.

– Problema este creșterea oaselor. În universul real, creșterea oaselor umane variază pe baza factorilor de mediu, cum ar fi nutriția sau mișcarea. Dacă petreci o perioadă de timp într-o lume cu gravitație ridicată, apoi te muți într-una cu gravitație mai scăzută, asta o să-ți influențeze felul în care cresc oasele. Dacă îți rupi un os, o să se vadă și asta. Întreaga istorie a vieții tale apare în dezvoltarea oaselor.

Winters se întinse și apucă o parte a piciorului stâng al cadavrului, care fusese retezată de restul corpului, și arătă către secțiunea transversală a femurului, vizibilă acolo.

– Această dezvoltare a oaselor corpului este *excepțional* de uniformă. Nu există nicio urmă a unor evenimente de mediu sau accidentale în dezvoltarea lui, doar un tipar de creștere a oaselor corespunzător unei nutriții excelente și unui stres scăzut.

– Boutin era de pe Phoenix, precizează Robbins. Planeta a fost colonizată de două sute de ani. Nu-i ca și cum ar fi crescut într-o colonie înapoiată, unde oamenii se luptă să mănânce și să se apere…

– Poate că nu, dar tot nu se potrivește. Poți trăi în locul cel mai civilizat din spațiul uman și tot se întâmplă să cazi pe scări sau să-ți rupi un os făcând vreun sport. E posibil să treci prin viață fără măcar o fractură provocată de osteoporoză, dar cunoști pe cineva care s-o fi făcut?

Robbins clătină din cap.

– Tipul ăsta a făcut-o. Dar de fapt n-a făcut-o, din moment ce dosarul lui medical arată că și-a rupt piciorul, piciorul *ăsta* – Winters scuturăbucata de picior – când avea șaisprezece ani. Accident de schi. S-a ciocnit de un bolovan și și-a rupt femurul și tibia. Urmele accidentului însă nu sunt aici.

– Am auzit că tehnologia medicală e bună în zilele noastre, observă Robbins.

– E excelentă, mulțumesc foarte mult, răspunse Winters. Dar nu e magică. Nu frângi un femur, fără să lași o urmă. Și chiar dacă treci prin viață fără să-ți rupi niciun os, asta nu explică dezvoltarea osoasă constant uniformă. Singurul fel în care o să obții acest soi de

dezvoltare a oaselor este dacă acestea se dezvoltă fără niciun stres de mediu, de niciun fel. Boutin ar fi trebuit să-și trăiască viața într-o cutie.

– Sau într-un incubator de clone, spuse Robbins.

– Sau într-un incubator de clone, fu de acord Winters. Cealaltă explicație posibilă ar fi că prietenul tău de-aici și-a amputat piciorul la un moment dat și a făcut să-i crească altul, dar i-am verificat dosarul; asta nu s-a întâmplat. Dar, numai ca să fiu sigur, am luat mostre de os de la coaste, pelvis, braț și craniu – din porțiunea nevătămată, oricum. Toate aceste mostre au arătat o creștere osoasă nefiresc de constantă, de uniformă. Ai aici un corp clonat, Jim!

– Atunci, Charles Boutin trăiește încă.

– Asta nu știu, replică Winters. Dar ăsta nu-i el. Singura veste bună e faptul că, după toate indiciile fizice, clona asta a stat în cuvă chiar până înainte de a muri. Este extrem de puțin probabil că a fost vreodată trează sau, chiar dacă a fost, că era conștientă și lucidă. Închipuie-ți că te trezești și descoperi că prima și ultima ta imagine a lumii e o țeavă de pușcă. Asta ar fi o viață dată naibii.

– Așa că, dacă Boutin încă trăiește, e și un asasin pe deasupra, zise Robbins.

Winters ridică din umeri și lăsă piciorul jos.

– Asta să-mi spui tu mie, Jim. Forțele Coloniale de Apărare fac corpuri tot timpul – creăm supertrupuri modificate pentru a le da noilor noștri recruți, apoi, când serviciul li se încheie, le dăm corpuri noi, normale, clonate din ADN-ul lor original. Au drepturi aceste trupuri, înainte de a transfera conștiința în ele? De fiecare dată când transferăm conștiința, lăsăm în urmă un corp – un corp care-a înglobat o minte. Au drepturi *aceste* corpuri? Dacă au, suntem cu toții în belea, pentru că scăpăm de ele al naibii de repede. Știi ce facem cu toate corpurile folosite, Jim?

– Nu, recunoscu Robbins.

– Le transformăm în îngrășământ. Sunt prea multe ca să le

îngropăm. Așa că le măcinăm, sterilizăm ce rămâne și le transformăm în fertilizator pentru plante. După care trimitem îngrășământul în noile colonii. Ajută la adaptarea solului pentru culturile de plante umane. Ai putea spune că noile colonii trăiesc din trupurile celor morți. Numai că nu sunt *cu adevărat* trupurile celor morți. Sunt doar corpurile aruncate ale celor vii. Singura dată când îngropăm cu adevărat un corp este atunci când o minte moare în interiorul lui.

– Gândește-te să-ți iei puțin timp liber, Ted, comentă Robbins. Slujba te face morbid…

– Nu slujba mă face morbid, zise Winters, și arătă spre rămășițele lui non-Charles Boutin. Ce vrei să fac cu asta?

– Vreau să le reînmormântezi, hotărî Robbins.

– Dar nu e Charles Boutin.

– Nu, nu e, fu de acord Robbins. Dar dacă Charles Boutin mai trăiește, nu vreau să știe că *noi* știm.

Se uită din nou la corpul de pe masă.

– Și fie că acest corp știa ce se întâmplă cu el, fie că nu, merita mai mult decât a căpătat. O înmormântare este cel mai mic lucru pe care-l putem face.

– Lua-l-ar naiba pe Charles Boutin, exclamă generalul Greg Mattson, și-și puse picioarele pe birou.

Colonelul Robbins stătea la capătul celălalt al biroului și nu spuse nimic. Generalul Mattson îl descumpănea, ca întotdeauna. Mattson era șeful Departamentului de cercetare militară al Forțelor Coloniale de Apărare de aproape treizeci de ani, dar, la fel ca tot personalul FCA, avea un corp de producție militară, care rezista la îmbătrânire; nu arăta – ca tot personalul FCA – în vârstă de mai mult de douăzeci și cinci de ani. Colonelul Robbins era de părerea că, pe măsură ce oamenii avansau în grad în FCA, ar fi trebuit făcuți să pară că îmbătrânesc puțin; unui general care arăta de douăzeci și cinci de

ani îi lipsea o oarecare solemnitate.

Robbins și-l închipui pentru o clipă pe Mattson arătându-și adevărata vârstă, care trebuia să fie pe undeva în jur de o sută douăzeci și cinci de ani; cu ochii minții, văzu ceva asemănător unui scrot zbârcit, învelit într-o uniformă. Asta era amuzant pentru Robbins, în afară de faptul că la cei nouăzeci de ani pe care-i avea el n-ar fi arătat cu mult mai bine.

Apoi mai era și problema celuilalt general din încăpere, care, dacă trupul i-ar fi dezvăluit adevărata vârstă, ar fi arătat aproape cu siguranță mai tânăr decât părea acum. Forțele Speciale îl descumpăneau pe Robbins chiar și mai mult decât membrii obișnuiți ai FCA. Era ceva nu tocmai în regulă cu oameni în vârstă de trei ani, complet maturi și absolut mortali.

Nu că acest general ar fi avut trei ani. Era probabil adolescent.

– Așadar, prietenul nostru rraey ne-a spus adevărul, vorbi generalul Szilard din scaunul lui din fața biroului. Fostul vostru șef de la cercetarea conștiinței e încă în viață.

– Să-i zboare capul propriei sale clone, ei, asta-i o chestie *drăguță*, observă generalul Mattson, cu un iz de sarcasm în glas. Amărâții ăia au curățat creieri de pe aparatura de laborator o săptămână întreagă după aceea.

Îi aruncă o privire lui Robbins.

– Știm cum a făcut asta? Cum a crescut o clonă? Asta-i ceva ce n-ar trebui să poți face fără să observe cineva. Nu putea să încropească pur și simplu una în dulap.

– Din câte ne putem da seama, a introdus un cod în programele de monitorizare a cuvelor de clonare, răspunse Robbins. A făcut ca una dintre cuve să pară scoasă din funcțiune pentru monitoare. A fost luată să fie reparată; Boutin a scos-o din evidențe și apoi a instalat-o în depozitul laboratorului său privat și a pus-o să funcționeze pe propriul lui server și pe propria lui alimentare de energie. Serverul nu era conectat la sistem, iar cuva era scoasă din evidență, și numai Boutin avea acces la depozit.

– Așadar, *a încropit* una în dulap, bombăni Mattson. Căcăciosul!

– Trebuie să fi avut acces la depozit după ce s-a presupus că a murit, remarcă Szilard. Vrei să spui că nimănui nu i s-a părut ciudat faptul că avea o cuvă de clonare în depozit?

Robbins deschise gura, dar Mattson răspunse:

– Dacă ar fi fost un bun șef de cercetări – și era –, ar fi avut o mulțime de echipament scos din funcțiune sau în plus, pentru a mesteri și a-l optimiza fără să se amestece cu echipamentul pe care-l folosim deja. Și aș presupune că atunci când am ajuns noi la cuvă, era deja golită, sterilizată și deconectată de la server și de la sursa de energie.

– Exact, confirmă Robbins. Abia când am primit raportul vostru am pus lucrurile cap la cap, generale Szilard.

– Mă bucur că informația a fost folositoare, spuse Szilard. Aș dori să fi pus lucrurile cap la cap mai devreme. Găsesc îngrozitoare ideea că cercetările militare aveau un trădător în rândurile lor – și mai ales că era șeful unei secțiuni extrem de sensibile. Ar fi trebuit să știți despre asta…

Robbins nu comentă nimic la această remarcă; în măsura în care Forțele Speciale aveau vreun fel de reputație, în afara dibăciei militare, era aceea că membrilor lor le lipseau complet tactul și răbdarea. Faptul de a fi mașini de ucis în vârstă de trei ani nu le lăsa prea mult timp pentru politețuri.

– Ce era de știut? replică Mattson. Boutin n-a dat niciodată vreun indiciu că devenea trădător. Într-o zi își face treaba, în ziua următoare îl găsim mort de propria lui mână în propriul lui laborator, sau așa am crezut. Nimic care să sugereze că avea altceva în minte în afară de muncă.

– Mi-ai spus mai devreme că Boutin te ura, îi zise Szilard lui Mattson.

– Boutin *chiar* m-a urât, și pentru motive serioase, răspunse Mattson. Iar sentimentul era reciproc. Dar numai pentru că un om crede că ofițerul lui superior e un ticălos, nu înseamnă că devine un trădător

al propriei specii.

Mattson arătă spre Robbins.

– Nici colonelul de-aici nu mă simpatizează în mod deosebit, și e adjutantul meu. Dar nu se duce în fugă la rraey sau la eneshani cu informații strict secrete.

Szilard se uită la Robbins.

– E adevărat? întrebă el.

– Care parte, domnule?

– Că nu-l simpatizezi pe generalul Mattson.

– E nevoie de timp ca să te obișnuiești cu el, domnule, răspunse Robbins.

– Prin asta vrea să spună că sunt un ticălos, spuse Mattson, cu un chicotit. Și e în regulă. Nu sunt aici ca să câștig concursuri de popularitate. Sunt aici să furnizez arme și tehnologii. Dar indiferent ce se petrecea în capul lui Boutin, nu cred că eu aveam prea mult de-a face cu asta.

– Atunci ce era? întrebă Szilard.

– Ar trebui să știi mai bine decât noi, Szi, zise Mattson. Tu ești cel care-l ai pe savantul rraey ca animal favorit, pe care l-ai învățat să chițăie.

– Administratorul Cainen nu l-a întâlnit niciodată personal pe Boutin, sau măcar așa pretinde, replică Szilard. Nu știe nimic despre motivațiile lui, doar că Boutin le-a dat rraey-ilor informații despre cel mai recent hardware BrainPal. Asta face parte din cercetările la care lucra grupul administratorului Cainen – încercau să integreze tehnologia BrainPal în creierele rraey.

– E tot ce ne mai trebuia, comentă Mattson. Rraey cu supercomputere în cap!

– Nu pare să fi avut prea mult succes cu integrarea, zise Robbins, și

se uită spre Szilard. Cel puțin nu potrivit datelor pe care oamenii voștri le-au recuperat din laborator. Structura creierului rraey este prea diferită.

– Mici avantaje, spuse Mattson. Szi, trebuie să fi obținut și altceva de la tipul vostru.

– În afară de munca și de situația lui specifică, administratorul Cainen n-a fost grozav de folositor, zise Szilard. Iar cei câțiva eneshani pe care i-am capturat vii au rezistat la conversație, ca să folosim un eufemism. Știm că rraey-ii, eneshanii și obinii s-au aliat ca să ne atace. Dar nu știm de ce, cum sau când, sau ce aduce Boutin în ecuație. Avem nevoie de oamenii tăi ca să lămurească asta, Mattson.

Mattson făcu semn din cap către Robbins.

– În ce stadiu ne aflăm? întrebă.

– Boutin era responsabil pentru o mulțime de informații sensibile, zise Robbins, îndreptându-și răspunsul către Szilard. Grupele lui se ocupau de transferul conștiinței, de dezvoltarea sistemului BrainPal și de tehnicile de generare a corpurilor. Toate astea ar putea fi folositoare pentru un inamic, fie pentru a-l ajuta să-și dezvolte propria tehnologie, fie să găsească slăbiciuni într-a noastră. Boutin însuși era probabil cel mai mare expert în mutarea minților dintr-un corp în altul. Dar există o limită privind cât de mult putea purta din aceste informații. Boutin era un om de știință civil. Nu avea un BrainPal. Clona lui avea toate protezele lui cerebrale înregistrate, și nu e prea probabil să fi avut o rezervă. Protezele sunt strict monitorizate și ar fi trebuit să petreacă vreo câteva săptămâni instruindu-le. Nu avem nicio înregistrare din rețea referitoare la Boutin folosind altceva decât propriile lui proteze înregistrate.

– Vorbim despre un om care a făcut rost de o cuvă de clonare pe la spatele vostru, mormăi Szilard.

– Nu este imposibil să fi plecat din laborator cu o mulțime de informații, spuse Robbins. Dar e foarte puțin probabil. E mai probabil că a luat cu el numai cunoștințele din capul lui.

– Și motivațiile, precizează Szilard. Faptul că nu le știm pe acestea e lucrul cel mai periculos pentru noi.

– Sunt mai îngrijorat în legătură cu ceea ce știe, zise Mattson. Chiar și cu ceea ce are în cap în mod natural, tot e prea mult. Am pus echipele să-și amâne propriile proiecte ca să lucreze la actualizarea securității pentru BrainPal. Orice-ar ști Boutin, o să avem grijă să fie învechit. Iar Robbins are sarcina să cotrobăie prin datele pe care le-a lăsat în urmă Boutin. Dacă e ceva acolo, vom afla.

– O să mă întâlnesc cu fostul tehnician al lui Boutin după ce terminăm aici, spuse Robbins. Locotenentul Harry Wilson. Zice că are ceva ce s-ar putea dovedi interesant pentru mine.

– Nu ne lăsa să te reținem, zise Mattson. Ești liber.

– Mulțumesc, domnule. Înainte să plec, aș dori să știu sub ce restricții de timp lucrăm aici. Am aflat despre Boutin doar atacând baza aceea. Fără îndoială, eneshanii știu că noi știm despre planurile lor. Mi-ar plăcea să aflu cât timp credem că avem înainte de represalii.

– Ai ceva timp, colonele, îi spuse Szilard. Nimeni nu știe că am atacat baza aceea.

– Cum să nu știe? întrebă Robbins. Cu tot respectul cuvenit Forțelor Speciale, domnule general, e greu să ascunzi un asemenea atac.

– Eneshanii știu că au pierdut contactul cu baza, explică Szilard. Când vor investiga, ceea ce vor afla este că o bucată stâncoasă de cometă de mărimea unui teren de fotbal a izbit planeta cam la zece kilometri de bază, distrugând-o, împreună cu orice altceva din zona înconjurătoare. Pot face toate testele pe care vor să le facă; nimic nu va arăta altceva decât dovada unei catastrofe naturale. Pentru că asta a fost. A avut nevoie doar de puțin ajutor.

– E foarte drăguț, zise colonelul Robbins, arătând spre ceea ce părea un spectacol de lumini în miniatură pe ecranul holografic al locotenentului Harry Wilson. Dar nu știu ce-mi arăți tu aici.

– E sufletul lui Charlie Boutin, răspunse Wilson.

Robbins se trase de lângă ecran și ridică ochii spre Wilson.

– Poftim?

Wilson făcu semn din cap către ecran.

– E sufletul lui Charlie, repetă el. Mai precis, o reprezentare holografică a sistemului electrodinamic care alcătuiește conștiința lui Charles Boutin. Sau o copie a lui, oricum. Presupun că dacă vrei să faci filozofie în legătură cu asta, poți discuta dacă aceasta este mintea sau sufletul lui. Dar dacă ceea ce spui despre Charlie e adevărat, probabil că are încă inteligența cu el, deși aș zice că și-a pierdut sufletul. Și iată-l aici.

– Mi s-a spus că soiul ăsta de lucru e imposibil, se miră Robbins. Fără creier, tiparul se prăbușește. De aceea transferăm conștiința așa cum o facem, de la un corp viu la alt corp viu.

– Păi, nu știu dacă *de aceea* transferăm conștiința așa cum o facem, din moment ce cred că oamenii ar fi mult mai reticenți să lase un tehnician FCA să le scoată mintea din căpățână, dacă ar ști că n-o să facă altceva decât să le-o depoziteze într-un computer. *Tu* ai face-o?

– Dumnezeule, nu! exclamă Robbins. Aproape că am făcut pe mine chiar și așa, când m-au transferat în noul corp.

– Exact ce voiam și eu să spun. Cu toate acestea, ai dreptate. Până la asta – făcu semn către hologramă – n-am fi putut să o facem chiar dacă am fi vrut.

– Atunci cum a făcut-o Boutin? întrebă Robbins.

– A trișat, desigur. Până acum un an și jumătate, Charlie și toți ceilalți trebuiau să lucreze cu tehnologie de origine umană sau cu orice altă tehnologie puteam împrumuta sau fura de la alte rase. Și cele mai multe alte rase din partea noastră de spațiu aveau mai mult sau mai puțin același nivel de tehnologie ca și noi, pentru că rasele mai slabe erau alungate de pe teritoriul lor și mureau sau erau ucise. Dar există o specie care e la ani-lumină înaintea oricui altcuiva din împrejurimi…

– Consu, rosti Robbins, și-și reprezentă unul în minte: mare, asemănător unui crab și aproape inimaginabil de avansat.

– Exact. Consu le-au dat rraey-ilor unele dintre tehnologiile lor, când rraey-ii au atacat colonia noastră de pe Coral cu câțiva ani în urmă, iar noi le-am furat-o când am contraatacat. Am făcut parte din echipa însărcinată să extragă principiile din tehnologia Consu și te pot asigura că tot nu înțelegem cea mai mare parte din ea. Dar unul dintre fragmentele pe care le-am *putut* pricepe i le-am dat lui Charlie, să lucreze cu el, să îmbunătățească procesul de transfer al conștiinței. Așa am ajuns să lucrez cu el; l-am învățat să folosească chestiile astea. Și, așa cum vezi, învață repede. Desigur, e ușor să duci lucrurile la capăt când ți se îmbunătățesc uneltele. Cu asta am trecut de la ciocnirea a două pietre la lampa de sudură.

– Nu știai nimic despre asta, zise Robbins.

– Nu, răspunse Wilson. Am văzut ceva *asemănător* – Charlie folosea tehnologia Consu ca să rafineze procesul de transfer al conștiinței pe care îl avem. Putem acum crea un tampon pe care nu-l puteam obține înainte și care face transferul mult mai puțin susceptibil de eșec la fiecare fază a transferului. Dar a păstrat *acest* truc pentru el. Am aflat abia după ce mi-ai spus să caut prin lucrările lui personale. Ceea ce a fost un noroc, din moment ce mașina pe care am găsit asta era programată să fie ștearsă și trimisă la observatorul FCA. Voiau să vadă cât de bine modelează tehnologia Consu interiorul unei stele…

Robbins făcu semn către hologramă.

– Cred că asta e puțin mai important.

Wilson ridică din umeri.

– De fapt, nu e foarte util în sens general.

– Glumești! Putem păstra conștiința!

– Sigur, și poate că asta *este* util. Dar nu poți *face* prea multe. Cât de mult știi despre detaliile transferului conștiinței?

– Câte ceva, răspunse Robbins. Nu sunt expert. Am fost făcut adjutantul generalului pentru talentul de organizator, nu pentru

formația științifică.

– În regulă, uite… Ai observat și tu – fără creier, tiparul conștiinței de obicei se prăbușește. Asta deoarece conștiința e complet dependentă de structura fizică a creierului. Și nu doar a *oricărui* creier; depinde de creierul în care a apărut. Fiecare tipar al unei conștiințe este ca o amprentă digitală. Este specifică acelei persoane, și este specifică până la nivelul genelor.

Wilson arătă spre Robbins.

– Uită-te la corpul tău, colonele. A fost profund modificat la nivel genetic – ai căpătat piele verde, musculatură îmbunătățită și sânge artificial care are capacitatea de a transporta oxigen de câteva ori mai mare decât sângele adevărat. Ești un hibrid format din genele tale personale și gene manipulate pentru a-ți extinde capacitățile. Așadar, la nivel genetic, nu mai ești cu adevărat tu – *în afară de* creier. Creierul tău este în întregime uman și bazat în întregime pe genele tale. Pentru că dacă n-ar fi fost, conștiința ta nu s-ar fi putut transfera.

– De ce?

Wilson rânji.

– Aș fi vrut să-ți pot răspunde. Zic și eu mai departe ce mi-au spus mie Charlie și echipa lui din laborator. Eu sunt aici doar mesagerul. Dar știu că înseamnă un lucru: *asta* – Wilson arătă hologramа – nu-ți folosește la nimic așa cum este, pentru că are nevoie de un creier, și are nevoie de creierul lui *Charlie*, care să-ți spună ce știe. Iar creierul lui Charlie a dispărut odată cu restul persoanei lui.

– Dacă nu ne folosește naibii la nimic, atunci aș vrea să știu de ce m-ai pus să vin până aici.

– Am spus că nu e foarte util în sens *general.* Dar într-un sens foarte specific, ar putea fi ultrafolositor.

– Locotenent Wilson, zise Robbins. Te rog, treci la subiect.

– Conștiința nu este doar un simț al identității. Înseamnă de asemenea cunoaștere, emoție și stare mintală, explică Wilson, și

arătă din nou spre hologramă. Chestia asta are capacitatea de a ști și de a simți tot ceea ce știa și simțea Charlie, până în momentul în care a făcut această copie. Îmi închipui că dacă vrei să știi ce pune la cale Charlie și de ce, de aici ai vrea să pornești.

– Tocmai spuneai că avem nevoie de creierul lui Boutin ca să avem acces la conștiință. Nu avem acces la ea.

– Dar *genele* lui au. Charlie a creat o clonă pentru a servi scopurilor lui, colonele. Vă sugerez să creați una care să servească scopurilor voastre.

– Să-l clonăm pe Charles Boutin, pufni generalul Mattson. Ca și cum unul singur n-ar fi fost destul de rău…

Mattson, Robbins și Szilard stăteau la popota generalului din stația Phoenix. Mattson și Szilard mâncau ceva; Robbins, nu. Tehnic vorbind, popota generalului era deschisă tuturor ofițerilor; practic, nimeni sub gradul de general nu mânca vreodată aici, iar ofițerii inferiori intrau la popotă numai la invitația unui general și rareori luau mai mult decât un pahar cu apă. Robbins se întrebă cum începuse acest protocol ridicol. Îi era foame.

Popota generalului se afla la capătul axei de rotație a stației Phoenix și era înconjurată de un cristal transparent, alcătuit dintr-o singură bucată, ce-i cuprindea pereții și tavanul. Oferea o priveliște uluitoare a planetei Phoenix, care se rotea încet pe deasupra, ocupând aproape întregul cer, o nestemată perfectă alb-albastră a cărei asemănare cu Pământul nu înceta niciodată să-i provoace lui Robbins un junghi ascuțit în centrii din creier ai dorului de casă. Era ușor să părăsești Pământul, atunci când aveai șaptezeci și cinci de ani și perspectiva de a muri de bătrânețe peste câțiva ani din ce în ce mai scurți. Dar, odată plecat, nu te mai puteai întoarce sub nicio formă; cu cât trăia Robbins mai mult în universul ostil în care se găseau coloniile umane, cu atât mai afectuos își aducea aminte de zilele domoale și relativ lipsite de griji de când avea cincizeci, șaizeci, sau abia trecuse de șaptezeci de ani. Ignoranța însemna extaz, sau cel puțin era mai liniștitoare.

Prea târziu acum, se gândi Robbins, și-și îndreptă din nou atenția către Mattson și Szilard.

– Locotenentul Wilson pare să creadă că este cea mai bună șansă pe care o avem de a înțelege ce se petrecea în capul lui Boutin. În orice caz, e mai mult decât avem acum, adică nimic.

– De unde știe locotenentul Wilson că ceea ce are în mașina lui sunt undele cerebrale ale lui Boutin? Asta aș vrea să știu, spuse Mattson. Boutin ar fi putut lua ca mostră conștiința altcuiva. Rahat, ar putea fi pisica lui, din câte știm…

– Tiparul corespunde conștiinței umane, precizează Robbins. Ne putem da seama de atâta lucru, pentru că transferăm sute de conștiințe în fiecare zi. Nu-i o pisică.

– A fost o glumă, Robbins. Dar tot ar putea să nu fie Boutin.

– E posibil să fie altcineva, dar nu pare probabil. Nimeni din laboratorul lui Boutin nu știa că lucra la asta. Și n-a existat nicio ocazie să copieze conștiința altcuiva. Nu-i un lucru să-l poți lua de la un ins, fără ca respectivul să observe.

– Măcar știm cum s-o transferăm? întrebă generalul Szilard. Locotenentul Wilson ăla, al vostru, a zis că era pe-o mașină adaptată pentru tehnologia Consu. Chiar dacă vrem s-o folosim, știm cum s-o facem?

– Nu, răspunse Robbins. Nu încă. Wilson pare încrezător că se poate lămuri, dar nu e expert în transferul de conștiințe.

– Eu sunt, zise Mattson. Sau cel puțin am fost responsabil destul de multă vreme cu oameni care *sunt* ca să știu ceva despre asta. Procesul presupune creiere fizice, ca și conștiința care este mutată. Pentru asta ne lipsește un creier. Ca să nu mai pomenim că există probleme etice.

– Probleme etice? exclamă Robbins.

Nu reuși să-și ascundă surpriza din voce.

– Da, colonele, probleme etice, replică Mattson, iritat. Crezi ce vrei.

– Nu voiam să vă pun la îndoială etica, domnule general.

Mattson îi făcu semn să plece.

– Las-o baltă. Problema rămâne. Uniunea Colonială are o lege foarte veche împotriva clonării personalului care nu aparține FCA, vii sau morți, dar *în special* vii. Singura dată când clonăm ființe umane este ca să punem oamenii înapoi în corpuri nemodificate după ce-și încheie termenul de serviciu. Boutin e civil și colonist. Chiar dacă am vrea, nu-l putem clona legal.

– Boutin a făcut o clonă, observă Robbins.

– Dacă ne e perfect egal, nu vom lăsa morala unui trădător să ne îndrume în privința asta, colonele, zise Mattson, din nou iritat.

– Ați putea obține o dispensă pentru cercetare de la legea colonială, sugeră Robbins. S-a mai făcut și înainte. *Dumneavoastră* ați făcut-o și înainte.

– Nu pentru așa ceva, răspunse Mattson. Obținem dispense când testăm sisteme de armament pe planete nelocuite. Apucă-te să te încurci cu clonele, și unii dintre tipii cei mai reacționari o să simtă un declic în căpățână. Așa ceva nici măcar nu ar trece de comitet.

– Boutin e cheia pentru indiferent ce au plănuit rraey-ii și aliații lor, insistă Robbins. Acesta ar putea fi momentul să luăm exemplu de la infanteria marină a SUA și să cerem iertare, mai curând decât să cerem permisiunea.

– Îți admir dorința de a înălța steagul piraților, colonele, spuse Mattson. Dar nu *tu* ești cel pe care-l vor împușca. Sau nu singurul.

Szilard, care mestecase în liniște o friptură, înghiți și-și lăsă jos tacâmurile.

– O s-o facem noi, vorbi el.

– Pardon? exclamă Mattson.

– Dați tiparul conștiinței Forțelor Speciale, generale, continuă Szilard. Și genele lui Boutin. O să le folosim ca să construim un

soldat al forțelor speciale. Noi folosim mai mult de un singur set de gene ca să facem fiecare soldat; din punct de vedere tehnic, nu va fi o clonă. Iar dacă tiparul conștiinței nu se imprimă, n-are nicio importanță. N-o să fie decât un soldat din Forțele Speciale în plus. N-avem nimic de pierdut.

– Numai că, dacă tiparul conștiinței *se imprimă*, vom avea un soldat din forțele speciale cu trădarea în minte, îl avertiză Mattson. Asta nu sună prea ispititor.

– Ne putem pregăti pentru asta, replică Szilard, și-și luă din nou tacâmurile.

– O să folosești gene de la o persoană în viață, și colonist, interveni Robbins. Eu înțelesesem că Forțele Speciale iau genele numai de la voluntarii FCA care mor înainte de a apuca să-și îndeplinească serviciul. De aceea poartă numele de „Brigăzile Fantomă"

Szilard îl privi tăios pe Robbins.

– Nu-mi place prea mult acest nume. Genele voluntarilor FCA nu sunt decât o componentă. Și, în mod obișnuit, folosim genele voluntarilor ca model. Dar Forțele Speciale au o libertate mai largă în ceea ce privește materialul genetic pe care-l putem folosi ca să ne construim soldații. Având în vedere misiunea noastră pentru FCA, este aproape obligatoriu. Oricum, Boutin *este* mort din punct de vedere legal – avem un trup mort cu genele lui în el. Și nu știm că e în viață. Are moștenitori?

– Nu, răspunse Mattson. A avut o soție și un copil, dar au murit înaintea lui. Niciun alt membru al familiei.

– Atunci nu-i nicio problemă, spuse Szilard. După ce mori, genele nu-ți mai aparțin. Am mai folosit gene de coloniști decedați până acum. Nu văd de ce n-am putea s-o facem din nou.

– Nu-mi aduc aminte să fi auzit așa ceva despre felul în care îți construiești oamenii, Szi, comentă Mattson.

– Suntem discreți în legătură cu ceea ce facem, generale, zise Szilard. Știi asta.

Tăie o bucată de friptură și o bagă în gură. Stomacul lui Robbins ghioră. Mattson se încruntă, se rezemă de spătarul scaunului și ridică ochii spre Phoenix, care se rotea imperceptibil pe cer. Robbins îi urmări privirea și simți încă un ghimpe de dor de casă.

Dintr-odată, Mattson își îndreptă atenția spre Szilard.

– Boutin e unul dintre oamenii mei. La bine și la rău, nu pot lăsa responsabilitatea pentru asta numai pe umerii tăi, Szi…

– Bine, răspunse Szilard, și dădu din cap spre Robbins. Atunci, dă-mi voie să-l împrumut pe Robbins. Poate fi omul tău de legătură, așa că Cercetările Militare vor fi și ele amestecate în asta. Vom face schimb de informații. Îl vom împrumuta și pe tehnician. Pe Wilson. Poate lucra cu tehnicienii noștri, la integrarea tehnologiei consu. Dacă merge, avem amintirile și motivațiile lui Charles Boutin, și o cale de a ne pregăti pentru acest război. Dacă nu merge, avem încă un soldat al Forțelor Speciale. Nu irosim nimic. Nu ne lipsește nimic.

Mattson se uită spre Szilard, cugetând.

– Pari dornic să faci asta, Szi…

– Ființele umane se îndreaptă spre un război cu trei specii care s-au aliat între ele. Asta nu s-a mai întâmplat până acum. Ne-am putea descurca cu fiecare dintre ele, dar nu cu toate trei deodată. Forțelor Speciale li s-a cerut să oprească acest război înainte de a începe. Dacă asta ne ajută, ar trebui s-o facem. Încearcă, cel puțin.

– Robbins, vorbi Mattson. Tu ce crezi?

– Dacă generalul Szilard are dreptate, atunci asta ar ocoli problemele legale și morale, răspunse Robbins. Ceea ce merită o încercare…

Robbins păstra propriile lui îngrijorări în legătură cu lucrul alături de tehnicienii și soldații din Forțele Speciale, dar nu părea momentul potrivit să le exprime.

Mattson nu avea totuși nevoie să fie atât de circumspect.

– Băieții și fetele tale nu se împacă prea bine cu tipii normali, generale. Este motivul pentru care Cercetările Militare și Forțele

Speciale nu lucrează prea mult împreună.

– Forțele Speciale sunt soldați, în primul și-n ultimul rând. Urmează ordine. O să facem lucrurile să meargă. Am mai făcut-o. Am avut un soldat obișnuit al FCA, care-a luat parte la misiunile Forțelor Speciale în Bătălia de pe Coral. Dacă putem face asta să meargă, atunci o să reușim să punem tehnicienii să lucreze împreună fără vărsare de sânge necuvenită.

Mattson ciocăni masa cu degetele în fața lui, gânditor.

– Cât timp o să ne ia? întrebă el.

– Va trebui să construim un nou model pentru acest corp, nu doar să adaptăm metodele genetice mai vechi, răspunse Szilard. Am nevoie să verific de două ori cu tehnicienii mei, dar de obicei le trebuie o lună ca să construiască totul de la zero. După aceea, e nevoie de cel puțin șaisprezece săptămâni ca să crească un corp. Iar după aceea, timpul necesar, atât cât o să fie, ca să dezvoltăm procesul de transfer al conștiinței. Putem încerca asta în același timp cu creșterea corpului.

– Nu puteți face să meargă totul mai repede? întrebă Mattson.

– Ba putem face să meargă totul mai repede… Însă veți avea un corp mort. Sau mai rău. Știi că nu se poate grăbi fabricarea corpurilor. Corpurile propriilor voștri soldați sunt construite după același program, și cred că-ți aduci aminte ce se întâmplă când grăbești procesul…

Mattson se strâmbă; Robbins, care era omul de legătură al lui Mattson de numai optsprezece luni, își aminti că Mattson avusese slujba asta de foarte multă vreme. Indiferent de relația lor de serviciu, existau încă lipsuri în cunoștințele lui Robbins despre șeful lui.

– Bine, încuviință Mattson. Ia-l. Vezi dacă poți scoate ceva. Dar *stai cu ochii* pe el. Am avut problemele mele cu Boutin, însă nu l-am văzut niciodată ca pe un trădător. M-a dus de nas. A dus de nas pe toată lumea. Vei avea mintea lui Charles Boutin într-unul dintre corpurile voastre din Forțele Speciale. Numai Dumnezeu știe ce-ar

putea face cu unul dintr-astea!

– De acord, răspunse Szilard. Dacă transferul este un succes, o să știm destul de curând. Dacă nu, știu unde-l pot pune. Doar ca să fiu sigur.

– Bine, spuse Mattson, și se uită din nou în sus, către Phoenix, care se rotea încet pe cer. Phoenix, zise el, urmărind lumea învârtindu-se deasupra lui. O creatură renăscută. Ei, *asta* se potrivește. Un phoenix ar trebui să se înalțe din flăcări, știi. Să sperăm doar că *această* creatură renăscută nu va trage totul după ea în aceste flăcări…

Privire cu toții, îndelung, planeta de deasupra lor.

Trei

– Asta e, îi zise colonelul Robbins locotenentului Wilson, în timp ce trupul, închis în incubatorul lui, era împins pe roți în laboratorul de decantare.

– Asta e, fu de acord Wilson, apropiindu-se de un monitor care afișa pe moment semnele vitale ale corpului. Ai fost vreodată tată, colonele?

– Nu, răspunse Robbins. Înclinațiile mele personale nu m-au dus până într-acolo…

– Ei bine, zise Wilson, atunci probabil că n-o să fii niciodată mai aproape de-atât.

În mod normal, laboratorul de nașteri ar fi fost plin cu până la șaisprezece soldați din Forțele Speciale decantați toți deodată – soldați care-ar fi fost activați și antrenați împreună, pentru a construi coeziunea unității în timpul instruirii, dar și pentru a ușura dezorientarea soldaților activați complet conștienți, însă fără nicio amintire de care să vorbească. De data asta, era un singur soldat: cel care urma să servească drept adăpost conștiinței lui Charles Boutin.

Trecuseră mai mult de două secole de când abia născuta Uniune Colonială, pusă în fața eșecului spectaculos de a apăra coloniile sale cele mai timpurii (planeta Phoenix avea un motiv să se numească astfel), își dăduse seama că soldații umani nemodificați nu erau

capabili să îndeplinească sarcina. Spiritul era dornic – istoria umană consemnă în acești ani unele dintre cele mai mari bătălii sortite eșecului, cu bătălia pentru Armstrong studiată în mod special ca un exemplu desăvârșit pentru felul în care se poate transforma o debandadă iminentă provocată de forțele extraterestre într-o șocantă și dureroasă victorie à la Pyrrhus pentru un dușman –, dar carnea era slabă. Dușmanul, *toți* dușmanii, erau prea rapizi, prea sângeroși, prea nemiloși și prea mulți. Tehnologia umană era bună și, armă contra armă, oamenii erau la fel de bine echipați ca majoritatea adversarilor lor. Dar arma care conta în ultimă instanță era aceea din spatele trăgaciului.

Primele modificări fură relativ simple: viteză sporită, masă musculară și forță mai mare, rezistență. Primii ingineri genetici erau limitați totuși de problemele practice și etice ale modificării ființelor umane *in vitro*, apoi de necesitatea de a-i aștepta să crească suficient de mari și de inteligenți ca să lupte, un proces care dura în jur de treizeci de ani. Forțele Coloniale de apărare descoperiră, spre marea lor amărăciune, că mulți dintre oamenii (relativ) ușor modificați genetic nu erau deosebit de mulțumiți să descopere că erau crescuți ca recoltă de carne de tun și refuzau să lupte, în ciuda îndoctrinării insistente și a eforturilor propagandei de a-i convinge de contrariu. Oamenii nemodificați erau la fel de scandalizați, câtă vreme efortul mirosea prea mult a încă o încercare de eugenie din partea guvernului, iar în experiența umană, palmaresul guvernelor iubitoare de eugenie nu era tocmai extraordinar.

Uniunea Colonială supraviețui valurilor distrugătoare de crize politice care urmară drept rezultat al încercărilor mai vechi de a-și modifica genetic soldații, dar o făcu cu greu. Dacă bătălia pentru Armstrong n-ar fi arătat în mod categoric coloniilor cu ce soi de univers se confruntau, Uniunea s-ar fi prăbușit probabil, iar coloniile umane ar fi fost lăsate în situația de a concura unele cu altele, ca și împotriva tuturor celorlalte specii pe care le întâlniseră până în acel moment.

Uniunea fu salvată, de asemenea, de sosirea aproape simultană a două tehnologii critice: posibilitatea de a crește forțat un corp uman, până la mărimea adultă, în câteva luni, și apariția protocolului de transfer al conștiinței, care permitea personalității și amintirilor unui

individ să fie transportate în alt creier, cu condiția ca acel creier să aibă aceeași structură genetică și să fi fost pregătit corespunzător printr-o serie de proceduri premergătoare transferului, care creau unele dintre căile bioelectrice necesare în creier. Aceste noi tehnologii permiseră Uniunii Coloniale să dezvolte o sursă largă, alternativă, de recruți potențiali: bătrânii, dintre care mulți ar fi acceptat cu bucurie o viață în armată în loc să moară de bătrânețe, și a căror moarte, în orice caz, n-ar fi creat pierderile demografice întinse pe mai multe generații, ce-ar fi rezultat dacă un număr mare de tineri adulți sănătoși ar fi fost spulberați din rezervorul de gene la capătul unei arme extraterestre.

Primind cadou acest nou rezervor îmbelșugat de recruți potențiali, Forțele Coloniale de Apărare descoperiră că aveau luxul de a face unele alegeri în materie de personal. FCA nu mai cereau coloniștilor să servească; acest lucru a avut efectul salutar de a îngădui coloniștilor să se concentreze asupra dezvoltării noilor lumi și să producă atâția coloniști de a doua generație câți puteau susține planetele lor. Elimină de asemenea o sursă cheie de tensiune politică dintre coloniști și guvern. Acum, că tinerii adulți nu mai erau extrași de la casele și din familiile lor și trimiși să moară pe câmpuri de bătălie la trilioane de mile depărtare, coloniștii deveniseră prea puțin preocupați, în cea mai mare parte, de problemele etice din jurul soldaților modificați genetic, în special al unora care se oferiseră, la urma urmei, voluntari ca să lupte.

În loc de coloniști, FCA preferau să-și selecteze recruții dintre locuitorii căminului ancestral al omenirii, Pământul. Terra adăpostea miliarde de oameni; erau mai mulți pe acel singur glob, de fapt, decât existau în toate coloniile umane la un loc. Rezervorul de recruți potențiali era enorm – atât de mare, încât FCA își limitară și mai mult rezervorul, alegând să-și ia recruții din națiuni tihnite și industrializate, ale căror circumstanțe economice îngăduiau cetățenilor să supraviețuiască până la o vârstă foarte înaintată și ale căror modele sociale creau atât o supralicitare a dezirabilității tinereții, cât și un disconfort psihic național paralel și profund legat de îmbătrânire și de moarte. Acești cetățeni vârstnici erau modelați de societățile lor să fie recruți excelenți și dornici pentru FCA; FCA descoperiră repede că acești cetățeni în vârstă s-ar fi înrolat pentru un stagiu militar chiar și în absența informațiilor amănunțite în

legătură cu ceea ce atrăgea după sine un asemenea stagiu – și, într-adevăr, rezultatele recrutărilor erau cu atât mai mari, cu cât recruții știau mai puțin. Aceștia presupuneau că serviciul militar în FCA semăna cu serviciul militar pe Pământ. FCA se mulțumeau să lase presupunerea să persiste.

Recruții vârstnici din națiunile industrializate se dovediră atât de plini de succes, încât Uniunea Colonială își protejă rezervorul de recrutare, interzicând plecarea spre colonii din aceste națiuni, alegându-și în schimb rezerva de coloniști din sânul națiunilor ale căror probleme economice și sociale îi încurajau pe cei mai ambițioși dintre tinerii lor să plece naibii cât mai curând era omenește posibil. Această diviziune dintre recrutarea militară și cea a coloniștilor aducea dividende consistente Uniunii Coloniale în ambele domenii.

Recrutarea militară a cetățenilor vârstnici creă însă FCA o problemă neașteptată. Un număr destul de mare dintre recruți mureau înainte de a apuca să intre în serviciu, victime ale atacurilor de inimă, comoțiilor și ale prea multor cheeseburgeri, plăcinte și budinci cu brânză. FCA, care luau mostre genetice de la recruți, se treziră încărcați cu o enormă bibliotecă de genomuri umane cu care nu putea face nimic. FCA se mai treziră, de asemenea, și cu dorința, dar și cu nevoia de a experimenta în continuare cu modelele de corpuri pentru Forțele Coloniale de Apărare, pentru a le îmbunătăți proiectul, fără să se amestece în vreun fel în eficiența forței combatante pe care-o avea deja.

Apoi se produse o breșă tehnologică: un computer extrem de puternic, compact, semiorganic, complet integrat cu creierul uman, care – într-un moment de profund nepotrivită alegere a unei mărci – fu botezat cu ușurință BrainPal. Pentru un creier deja plin de cunoștințe și experiențe adunate într-o viață, BrainPal oferea un sprijin critic privind abilitatea mintală, stocarea memoriei și comunicarea.

Dar pentru un creier care era literalmente *tabula rasa*, BrainPal oferea chiar mai mult…

Robbins se uită îndelung în incubator, unde era întins *corpul*, ținut

pe loc de un câmp de suspensie.

– Nu seamănă prea mult cu Charles Boutin, îi zise el lui Wilson.

Wilson, care făcea reglări de ultim moment la hardware-ul conținând conștiința înregistrată a lui Boutin, nu ridică ochii de la ceea ce-l ținea ocupat.

– Boutin era un om nemodificat, spuse el. Era trecut de vârsta mijlocie când l-am cunoscut. Probabil că arăta puțin cam ca tipul ăsta pe când avea douăzeci de ani. Mai puțin pielea verde, ochii de pisică și alte modificări. Și probabil că nici nu era într-o formă atât de bună ca acest corp. Știu sigur că eu, de pildă, nu eram în formă atât de bună la douăzeci de ani, cum sunt acum. Și nici măcar nu trebuie să mă antrenez…

– Ai un corp proiectat să aibă grijă de el însuși, îi aminti Robbins lui Wilson.

– Slavă Domnului pentru asta! Sunt un mare iubitor de gogoși.

– Tot ce ai de făcut ca să-l capeți este să servești drept țintă tuturor celorlalte specii din univers.

– Ăsta-i șpilul, comentă Wilson.

Robbins se întoarse către corpul din incubator.

– Toate schimbările astea n-or să încurce transferul de conștiință?

– N-ar trebui. Genele legate de dezvoltarea creierului sunt nealterate în noul genom al tipului. E creierul lui Boutin acolo. Din punct de vedere genetic, cel puțin.

– Și cum arată creierul lui? întrebă Robbins.

– Arată bine, răspunse Wilson, ciocănind cu degetul monitorul panoului de control al incubatorului. Sănătos. Pregătit.

– Crezi că o să meargă? întrebă iar Robbins.

– Nu știu ce să spun.

– Îmi pare bine că dăm pe-afară de atâta încredere…

Wilson deschise gura ca să răspundă, dar fu întrerupt în clipa când ușa se dădu de perete și intrară generalii Mattson și Szilard, însoțiți de trei tehnicieni de la decantare, din rândul Forțelor Speciale. Tehnicienii se duseră de-a dreptul la incubator; Mattson se apropie de Robbins, care salută, odată cu Wilson.

– Spune-mi că o să meargă, vorbi Mattson, răspunzând la salut.

– Locotenentul Wilson și cu mine tocmai vorbeam despre asta, zise Robbins, după o pauză aproape imperceptibilă.

Mattson se întoarse spre Wilson.

– Și, locotenente?

Wilson arătă spre corpul din incubator, în jurul căruia se învârteau tehnicienii, cu o grijă exagerată.

– Corpul e sănătos, la fel și creierul. BrainPal funcționează perfect, ceea ce nu e nicio surpriză. Am reușit să integrăm tiparul conștiinței lui Boutin în mașina de transfer cu surprinzător de puține probleme, iar testele pe care le-am făcut sugerează că nu vom avea probleme cu transmisia. În teorie, ar trebui să reușim să transferăm conștiința la fel cum facem cu oricare alta.

– Cuvintele tale sună pline de încredere, locotenente, dar tonul vocii nu, remarcă Mattson.

– Există o mulțime de incertitudini, generale, explică Wilson. De obicei, subiectul este conștient când se transferă. Asta ajută în proces. Nu este cazul aici. N-o să știm dacă transferul a avut succes decât atunci când trezim trupul. E prima oară când încercăm un transfer fără să fie implicate două creiere. Dacă aici nu este de fapt conștiința lui Boutin, tiparul nu se va copia. Chiar dacă este conștiința lui Boutin, nu există nicio garanție că se va imprima. Am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să asigurăm un transfer liniștit. Ați citit rapoartele. Dar sunt încă atât de multe lucruri despre care nu știm nimic… Cunoaștem toate posibilitățile de a merge bine, dar nu și toate în care ar putea merge prost.

– Crezi că o să meargă sau nu? insistă Mattson.

– Cred că va merge, răspunse Wilson. Dar trebuie să avem un respect sănătos pentru tot ceea ce nu știm despre ceea ce facem. Există mult loc pentru eroare, domnule.

– Robbins? întrebă scurt Mattson.

– Aprecierea locotenentului Wilson mi se pare corectă, generale, replică Robbins.

Tehnicienii își terminară evaluarea și-i raportară generalului Szilard, care dădu din cap și se duse lângă Mattson.

– Tehnicienii zic că suntem gata, anunță Szilard.

Mattson îi aruncă o privire lui Robbins, apoi se uită la Wilson.

– Bine, rosti el. Să terminăm cu asta.

Forțele Speciale ale Apărării Coloniale construiau soldați folosind o rețetă simplă: mai întâi, începi cu un genom uman. Apoi *scazi*.

Genomul uman cuprinde aproximativ douăzeci de mii de gene, alcătuite din trei miliarde de perechi de baze, împărțite în douăzeci și trei de cromozomi. Cea mai mare parte a genomului este „gunoi" – porțiuni de secvențe care nu codifică nimic în produsul final al ADN-ului: ființa umană. Odată ce natura pune o secvență în ADN, pare reticentă să o scoată, chiar dacă aceasta nu face absolut nimic.

Savanții Forțelor Speciale nu sunt nici pe departe atât de grijulii. Cu fiecare model pe care-l construiesc, primul pas este să înlăture materialul genetic redundant și inert. Ceea ce rămâne este o secvență de ADN stearpă, săracă, raționalizată, care este complet inutilă; modificarea genomului uman îi distruge structura cromozomială, lăsând-o incapabilă de a se reproduce. Dar acesta este doar primul pas. Reasamblarea și replicarea noului genom mai cere câțiva pași.

Noua secvență mică de ADN cuprinde fiecare genă care face un om

ceea ce este, însă asta pur și simplu nu este de ajuns. Genotipul uman nu permite fenotipului uman maleabilitatea cerută de Forțele Speciale, ceea ce înseamnă că genele noastre nu ne pot face soldații supraoameni de care au nevoie Forțele Speciale. Ceea ce a rămas din genomul uman este acum demontat, reproiectat și reasamblat pentru a construi genele care să codifice capacități substanțial îmbunătățite. Acest proces poate cere introducerea de gene sau material genetic suplimentar. Genele care provin de la alți oameni prezintă de obicei puține probleme cu încorporarea, din moment ce genomul uman este proiectat în mod fundamental pentru a găzdui informație genetică de la alte genomuri umane (procesul prin care se realizează de obicei acest lucru, în mod natural și cu entuziasm, se numește „sex"). Materialul genetic de la alte specii terestre este de asemenea relativ ușor de încorporat, având în vedere că toată viața de pe Pământ cuprinde aceleași blocuri genetice de construcție și sunt înrudite între ele din punct de vedere genetic.

Încorporarea de material genetic de la specii non-terestre este substanțial mai dificilă. Pe unele planete au evoluat structuri genetice destul de asemănătoare cu cele de pe Pământ, încorporând unele, dacă nu toate nucleotidele implicate în genetica terestră (poate nu doar printr-o coincidență, speciile inteligente de pe aceste planete erau cunoscute, pentru că din când în când consumau oameni; rraey-ii, de exemplu, îi găseau pe oameni chiar gustoși!). Dar cele mai multe specii extraterestre aveau structuri și componente genetice radical diferite de creaturile terestre. Folosirea genelor lor nu era o simplă problemă de decupare și lipire.

Forțele Speciale rezolvaseră problema citind ADN-ul echivalent al speciei extraterestre într-un compilator care scotea apoi la iveală o „traducere" genetică în formatul ADN-ului terestru – ADN-ul rezultat, dacă i se permitea să se dezvolte, ar fi creat o entitate atât de apropiată de creatura străină originală pe cât era posibil, ca aspect și funcționare. Genele de la creaturile transcrise erau apoi introduse în ADN-ul Forțelor Speciale.

Rezultatul final al acestei proiectări genetice era un ADN care descria o făptură bazată pe o ființă umană, dar care nu era câtuși de puțin o ființă umană – sau destul de inumană pentru ca acea creatură, dacă i s-ar îngădui să se dezvolte de la acest pas, să devină

o aglomerare înfiorătoare de fragmente, o creatură monstruoasă care ar fi scos-o complet din minți pe nașa ei spirituală, Mary Wollstonecraft Shelley. Împingând ADN-ul atât de departe de umanitate, oamenii de știință ai Forțelor Speciale sculptau apoi mesajul genetic pentru a înghesui creatura pe care-o modelau înapoi, într-o formă umană recognoscibilă. Între ei, savanții se plângeau că acesta era pasul cel mai dificil; unii (în șoaptă) îi puneau la îndoială utilitatea. Niciunul dintre ei, trebuia observat, nu arăta mai puțin uman.

ADN-ul, sculptat pentru a oferi posesorului său capacități supraumane în formă umană, era acum, în sfârșit, asamblat. Chiar și cu adaosul de gene non-native, el era substanțial mai sărac decât ADN-ul uman original; codificarea suplimentară determina de obicei ADN-ul să se organizeze în cinci perechi cromozomiale, o scădere substanțială de la cele douăzeci și trei ale unui om nemodificat și numai cu una mai mult decât o muscă de oțet. În timp ce soldații Forțelor Speciale erau înzestrați cu sexul donatorului, iar genele legate de dezvoltarea sexuală sunt păstrate în reducerea genetică finală, nu exista cromozom Y, un fapt care-i făcuse pe primii savanți repartizați la Forțele Speciale (pe cei de sex masculin, evident) să se simtă ușor stânjeniți.

ADN-ul, acum asamblat, era depozitat într-un înveliș ovular golit, care la rândul lui era plasat într-un incubator de dezvoltare, iar zigotul era stimulat cu blândețe să înceapă diviziunea mitotică. Transformarea din zigot într-un embrion pe deplin dezvoltat se desfășura la o rată extrem de accelerată, producând niveluri de căldură metabolică aproape de limita denaturării ADN-ului. Incubatorul de dezvoltare se umplea cu un fluid conducător de căldură împânzit de nanoboți, care saturau celulele în curs de creștere și acționau ca un canal de evacuare a căldurii pentru embrionul care evolua.

Și totuși, savanții Forțelor Speciale nu terminau cu micșorarea procentului de umanitate în trupurile soldaților lor. După reconstrucția biologică urmau îmbunătățirile tehnologice. Nanoboți specializați erau injectați în embrionul aparținând Forțelor Speciale care se dezvolta rapid, cu două destinații. Cea mai mare parte se îndreptau spre miezul bogat în măduvă al oaselor, unde nanobоții

digerau măduva și se înmulțeau în locul ei pentru a crea SmartBlood, cu o mai bună capacitate de transport al oxigenului decât sângele adevărat, cu o coagulare mai eficientă și o imunitate aproape completă la boli. Restul migra către creierul aflat în expansiune rapidă și depuneau fundamentul pentru computerul BrainPal, care, atunci când era complet construit, avea mărimea unei bile de sticlă. Această bilă, cuibărită adânc în creier, era înconjurată de o rețea densă de antene care sondau câmpul electric al creierului, interpretându-i dorințele și răspunzând prin ieșiri integrate în ochii și urechile soldaților.

Existau și alte modificări, multe experimentale, testate în interiorul unui grup mic de nașteri, pentru a vedea dacă oferă vreun avantaj. Dacă da, aceste modificări erau făcute disponibile pe scară largă în rândul Forțelor Speciale și ajungeau pe lista îmbunătățirilor potențiale pentru următoarea generație a infanteriei generale a Forțelor Coloniale de Apărare. Dacă nu, modificările mureau odată cu subiectele de testare.

Soldatul Forțelor Speciale se maturiza până la mărimea unui nou-născut uman în puțin peste douăzeci și nouă de zile; în șaisprezece săptămâni, dacă era asigurată dirijarea metabolică adecvată a incubatorului, creștea la mărimea adultă. Încercările FCA de a scurta ciclul de dezvoltare avuseseră ca rezultat corpuri care se copseseră în propria căldură metabolică. Embrionii și corpurile care nu cedau și mureau sufereau erori de transcripție a ADN-ului, dând naștere la cancere de dezvoltare și la mutații fatale. Șaisprezece săptămâni reprezentau limita stabilității chimice a ADN-ului. La capătul celor șaisprezece săptămâni, incubatorul de dezvoltare trimitea un hormon sintetic care străbătea corpul, resetând nivelurile metabolice în toleranțele normale.

În timpul dezvoltării, incubatorul antrena corpul pentru a-l întări și pentru a-i permite posesorului (sau posesoarei) să-l folosească din clipa în care devenea conștient; în creier, BrainPal ajuta la dezvoltarea căilor neurale generale, stimula centrii de dirijare a organelor și se pregătea pentru momentul în care posesorul era adus la starea de conștiență, pentru a ușura tranziția de la nimic la ceva.

Pentru cei mai mulți soldați ai Forțelor Speciale, tot ce mai rămânea în acest punct era „nașterea“ – procesul de decantare urmat de

tranziția rapidă și (de obicei) lină către viața militară. Pentru un anumit soldat al Forțelor Speciale totuși mai era un pas de făcut…

Szilard făcu un semn tehnicienilor săi, care începură să efectueze sarcinile. Wilson se concentră din nou asupra hardware-lui și așteptă semnalul de începere a transferului. Tehnicienii dădură undă verde; Wilson trimise conștiința pe drumul ei. Mașina murmura încet. Corpul din incubator rămase nemișcat. După câteva minute, Wilson discută cu tehnicienii, apoi cu Robbins, care veni spre Mattson.

– E gata, anunță el.

– Asta e? întrebă Mattson și aruncă o privire spre corpul din incubator. *El* nu arată câtuși de puțin diferit. Încă pare să fie în comă.

– Nu l-au trezit încă, explică Robbins. Vor să știe cum doriți s-o facă. În mod normal, cu soldații Forțelor Speciale, îi trezesc cu BrainPal pornit pe integrare conștientă. Îi dă soldatului un simț temporar al sinelui până când acesta își creează unul propriu. Dar din moment ce ar putea exista deja o conștiință acolo, nu vor să-l pornească. Ar putea stârni confuzie în mintea persoanei dinăuntru.

Mattson pufni; găsea ideea amuzantă.

– Trezește-l fără să pornești BrainPal, hotărî el. Dacă acela e Boutin, nu-l vreau confuz. Vreau să vorbească.

– Da, domnule, răspunse Robbins.

– Dacă totuși chestia asta a funcționat, o să știe cine este de îndată ce va fi conștient, nu-i așa? întrebă Mattson.

Robbins aruncă o privire spre Wilson, care auzea conversația; Wilson ridică ușor din umeri și dădu din cap, nesigur.

– Așa credem, zise Robbins.

– Bine, spuse Mattson. Atunci vreau să fiu primul lucru pe care-l vede.

Se apropie de incubator și se așeză în fața trupului inconștient.

– Zi-le să-l trezească pe ticălos, ceru el.

Robbins făcu semn din cap către unul dintre tehnicieni, care întinse un deget spre panoul de control la care lucrase.

Trupul tresări, exact în același fel în care o fac oamenii în crepusculul dintre trezie și somn, când simt dintr-odată că se prăbușesc. Pleoapele fluturară și se zbătură, apoi se deschiseră. Ochii îi fugiră pentru o clipă, părând încurcați, apoi se fixară asupra lui Mattson, care se aplecă și rânji.

– Salut, Boutin, vorbi Mattson. Pariez că ești surprins să mă vezi.

Corpul se încordă să-și apropie capul de Mattson, ca pentru a spune ceva. Mattson se aplecă, îndatoritor.

Corpul țipă.

Generalul Szilard îl găsi pe Mattson la toaleta de pe holul laboratorului de decantare, ușurându-se.

– Ce-ți mai face urechea? întrebă Szilard.

– Ce fel de blestemată de întrebare e asta, Szi? bombăni Mattson, cu fața încă la perete. Să fii *tu* asurzit de un idiot bâlbâit și să-mi spui cum te simți.

– Nu e un idiot bâlbâit, spuse Szilard. Ai trezit un soldat al Forțelor Speciale cu BrainPal-ul oprit. N-are niciun simț al sinelui. La ce te așteptai?

– Mă așteptam la Charles-nenorocitul-de-Boutin, răspunse Mattson și se scutură. De-aia l-am crescut pe căcănarul ăla mic în incubator, dacă-ți aduci aminte.

– Știai că s-ar putea să nu meargă. Ți-am spus. Oamenii tăi ți-au spus.

– Mulțumesc pentru reamintire, Szi.

Se încheie la fermoar și se duse la chiuvetă.

– Mica noastră aventură a fost doar o imensă blestemată de pierdere de vreme.

– Ar putea fi încă folositor, zise Szilard. Poate conștiința are nevoie de timp ca să se instaleze.

– Robbins și Wilson au spus că, imediat ce se trezește, conștiința va fi acolo. Își flutură mâinile pe sub robinet.

– Blestemat de robinet automat, bombăni, și în cele din urmă acoperi complet senzorul cu mâna.

Apa se deschise.

– E prima oară când cineva face așa ceva, zise Szilard. Poate Robbins și Wilson s-au înșelat.

Mattson scoase un scurt râset lătrat.

– Ăștia doi *s-au înșelat*, Szi, fără doar și poate… Numai că nu în felul în care sugerezi tu. În plus, au să dădăcească oamenii *tăi* un bebeluș matur, de mărimea unui bărbat, în timp ce aștepți „să se instaleze conștiința"? Aș zice „nu", și sunt sigur ca naiba că eu n-o s-o fac. Am irosit și așa prea mult timp cu asta…

Mattson termină cu spălatul pe mâini și se uită în jur după un aparat de prosoape.

Szilard arătă către peretele îndepărtat.

– Prosoapele sunt afară, îi spuse el.

– Păi, *sigur* că da, răbufni Mattson. Omenirea poate construi oameni din ADN, dar nu poate pune într-o toaletă un aparat de prosoape de hârtie!

Își scutură mâinile cu violență, apoi șterse umezeala excesivă pe pantaloni.

– Lăsând la o parte problema prosoapelor de hârtie, vorbi Szilard, asta înseamnă că îmi lași mie soldatul? Dacă da, o să-i pornesc BrainPal-ul, și o să-l bag cât mai curând posibil într-un pluton de antrenament.

– Te grăbești?

– E un soldat complet dezvoltat al Forțelor Speciale. Dacă nu pot spune că mă grăbesc, știi la fel de bine ca și mine care este rata de întoarcere la Forțele Speciale. Avem întotdeauna nevoie de mai mulți. Și să spunem că am convingerea că acest soldat anume s-ar putea dovedi încă folositor.

– Cât optimism! comentă Mattson.

Szilard zâmbi.

– Știi cum primesc nume soldații din Forțele Speciale?

– Sunteți numiți după savanți și artiști.

– Savanți și filozofi, precizează Szilard. Numele de familie, oricum. Numele de botez sunt doar nume obișnuite, alese la întâmplare. Eu mi-am primit numele după Leo Szilard. A fost unul dintre savanții care au ajutat la construirea primei bombe atomice, un fapt pe care a ajuns mai târziu să-l regrete.

– Știu cine a fost Leo Szilard, Szi.

– N-am vrut să sugerez că nu știi, generale. Deși nu se știe niciodată cu voi, adevărat-născuții. Aveți lipsuri nostime în cunoștințe.

– Ne petrecem cea mai mare parte a ultimilor ani de educație căutând să facem sex. Îi distrage pe cei mai mulți dintre noi de la acumularea de informații despre savanții din secolul douăzeci…

– Închipuie-ți, zise Szilard blajin, apoi își continuă șirul gândurilor: În afară de talentele lui științifice, Szilard era bun și să prezică lucruri. A prezis amândouă războaiele mondiale ale Pământului din secolul douăzeci și alte evenimente majore. Asta îl făcea nervos. Avea o deosebită grijă să locuiască în hoteluri și să aibă întotdeauna un bagaj pregătit. Pentru orice eventualitate.

– Fascinant. Ce vrei să arăți?

– Nu pretind că aș fi înrudit cu Leo Szilard în niciun fel. Mi s-a atribuit doar numele lui. Dar cred că împărtășesc talentul lui la prezis lucruri, în special când e vorba de războaie. Cred că acest război care ne așteaptă o să fie cu adevărat foarte rău. Nu-i doar o speculație; am adunat informații, acum, că oamenii mei știu ce să caute. Și nu trebuie să ai informații ca să știi că, dacă omenirea pornește împotriva a trei rase diferite, asta înseamnă slabe șanse pentru noi.

Szilard făcu semn cu capul în direcția laboratorului.

– Soldatul ăsta s-ar putea să nu aibă amintirile lui Boutin, dar tot îl are pe Boutin în el – în gene. Cred că asta o să schimbe ceva, și o să avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem căpăta. Numește-l bagajul meu pregătit.

– Îl vrei din cauza unui presentiment, remarcă Mattson.

– Printre altele, recunoscu Szilard.

– Câteodată chiar se vede că ești adolescent, Szi.

– Îmi predai mie soldatul, generale? întrebă Szilard.

Mattson flutură mâna cu nepăsare.

– E al tău, generale. Bucură-te. Măcar n-o să trebuiască să-mi fac griji că va deveni trădător.

– Mulțumesc, spuse Szilard.

– Și ce-ai să faci cu noua ta jucărie? întrebă Mattson.

– Pentru început, cred că o să-i dăm un nume.

Patru

Veni pe lume așa cum vin cei mai mulți nou-născuți: țipând.

Lumea din jurul lui era un haos fără formă. Ceva se afla lângă el și scotea zgomote spre el, când lumea își făcu apariția; îl sperie. Dintr-odată plecă, scoțând sunete puternice în timp ce se îndepărta.

Țipă. Încercă să-și miște corpul, dar nu reuși. Țipă iar.

O altă formă se apropie; bazându-se pe singura lui experiență anterioară, țipă de frică și încercă să fugă. Forma făcu zgomot și se mișcă.

Limpezime.

Era ca și cum niște lentile de corecție îi fuseseră puse pe conștiință. Lumea se așeză brusc la locul ei. Totul rămânea nefamiliar, dar totul părea de asemenea să aibă un sens. Știa că, chiar dacă nu putea identifica sau numi nimic din ceea ce vedea, toate aveau nume și identități; o porțiune din mintea lui se trezi la viață, arzând de dorința de a pune etichete pe toate, dar fără să poată.

Avea întregul univers pe vârful limbii.

Poți să percepi asta? întrebă forma – persoana – din fața lui. Și putea. Putea să audă întrebarea, dar știa că nu fusese scos niciun cuvânt; întrebarea îi fusese emisă direct în creier. Nu-și dădea seama cum de știa asta sau cum se făcea. Nici nu știa cum să răspundă. Deschise totuși gura.

Nu, spuse persoana din fața lui. ***Încearcă în schimb să-mi* trimiți *răspunsul tău. E mai rapid decât vorbirea. Asta facem cu toții. Uite cum…***

În mintea lui apărură instrucțiuni și, mai mult decât instrucțiuni, o înțelegere care sugera că tot ceea ce nu înțelegea urma să fie definit, explicat și plasat în context; chiar când gândi asta, simți că instrucțiunile care-i fuseseră trimise se extindeau, conceptele și ideile individuale ramificându-se în direcții, căutând propriile lor semnificații pentru a-i da un cadru pe care să-l poată folosi. Dintr-odată, se coagulară într-o singură idee mare, o structură globală care-i îngădui să răspundă. Simți că impulsul de a răspunde persoanei din fața lui creștea; mintea, percepând acest lucru, îi oferea o serie de răspunsuri posibile. Fiecare se desfășura la fel ca instrucțiunile, oferindu-i înțelegere și un context, ca și un răspuns potrivit.

Toate astea îi luară ceva mai puțin de cinci secunde.

Te percep, vorbi el în sfârșit.

Excelent, zise persoana din fața lui. ***Eu sunt Judy Curie.***

Salut, Judy, răspunse, după ce creierul desfăcu pentru el conceptul de nume, ca și protocolul de a răspunde celor care-și ofereau numele ca identificare. Încercă să-și dea la rândul său numele, dar nu apăru nimic. Se simți brusc nedumerit.

Curie îi zâmbi.

Ai dificultăți să-ți aduci aminte numele tău? întrebă ea.

Da, răspunse el.

Asta pentru că nu ai încă unul, explică Judy Curie. ***Ți-ar plăcea să știi cum te cheamă?***

Te rog, spuse el.

Ești Jared Dirac, îi zise Curie.

Jared simți numele desfășurându-i-se în creier. Jared: Un nume

biblic (definiția cuvântului *biblic* se desfăcu, ducându-l la definiția cuvântului *carte* și la Biblie, pe care n-o citi, simțind că citirea și desfășurarea ulterioară ar dura mai mult decât câteva secunde), fiul lui Mahalalel și tatăl lui Enoh. De asemenea, conducătorul jarediților din Cartea lui Mormon (o altă carte lăsată nedesfăcută). Definiție: descendentul. *Dirac* avea un număr de definiții, cele mai multe derivate din numele lui Paul Dirac, un om de știință. Jared desfășurase mai înainte semnificația numelor și implicațiile convențiilor de acordare a numelor; se întoarse spre Curie.

Sunt un descendent al lui Paul Dirac? întrebă el.

Nu, răspunse Curie. ***Numele tău a fost ales aleator dintr-o rezervă de nume.***

Dar numele meu de botez înseamnă* descendent**, zise Jared. ***Iar celelalte sunt nume de familie…

Chiar și printre adevărat-născuți, numele de botez de obicei nu înseamnă nimic, spuse Curie. ***Iar printre noi, nici numele de familie nu înseamnă nimic. Nu citi prea mult în numele tale, Jared.***

Jared se gândi la asta pentru câteva clipe, lăsând aceste idei să se desfacă. Un concept, „adevărat-născuți", refuza totuși să se desfășoare; Jared îl însemnă pentru o explorare ulterioară, dar îl lăsă deocamdată în pace.

Sunt încurcat, recunoscu el până la urmă.

Curie zâmbi.

Vei fi încurcat cu multe lucruri, pentru început, îl liniști ea.

Ajută-mă să fiu mai puțin încurcat, o rugă Jared.

O să te ajut, zise Curie. ***Dar nu pentru prea multă vreme. Te-ai născut în afara seriei, Jared; partenerii tăi de antrenament au deja două zile avans față de tine. Trebuie să te integrezi cu ei cât mai curând posibil, altfel s-ar putea să simți o întârziere pe care să n-o mai recuperezi niciodată. O să-ți spun tot ce pot, cât timp te duc la partenerii tăi de antrenament. Ei o să completeze restul. Acum, să te scoatem din incubatorul ăla. Să vedem dacă poți să mergi la fel***

de bine precum gândești.

Conceptul de „a merge“ se desfăcu în timp ce legăturile care-l țineau pe Jared în incubator se retraseră. Jared se încordă și își împinse trupul în față, ieșind din incubator. Piciorul i se așeză pe podea.

Un pas mic pentru om…, rosti Curie.

Jared fu surprins că desfășurarea intrinsecă din acea frază era substanțială.

Prima secvență a treburilor, anunță Curie, în timp ce ea și cu Jared mergeau prin stația Phoenix.

Crezi că gândești, dar nu-i așa…

Primul impuls al lui Jared fu să răspundă *nu înțeleg*, dar se abținu, intuind pentru întâia dată că era foarte probabil ca acesta să reprezinte răspunsul lui la cele mai multe lucruri, în viitorul apropiat.

Te rog explică, spuse în schimb.

Ești nou-născut, continuă Curie. ***Creierul tău – creierul tău* proprio-zis *– este complet gol de cunoștințe și de experiență. În locul lui, un computer din capul tău, cunoscut sub numele de BrainPal, îți furnizează cunoștințe și informații. Tot ceea ce crezi că înțelegi este prelucrat de BrainPal și se întoarce la tine într-un fel pe care să-l poți pricepe. Este de asemenea obiectul care îți oferă sugestii cu privire la felul în care să reacționezi la lucruri. Fii atent la mulțime…***

Curie îi făcu semn să evite o îngrămădire de soldați ai FCA din mijlocul coridorului.

Jared se strecură alături de ea.

Dar mă simt ca și cum* aproape *că știu atâtea, explică Jared. ***Ca și cum aș fi știut cândva, dar acum nu mai știu…***

Înainte de a te naște, BrainPal îți condiționează creierul, vorbi în continuare Curie. ***Ajută la stabilirea căilor neurale comune tuturor***

oamenilor, și-ți pregătește creierul pentru învățare și prelucrare rapidă de informații. De aceea simți ca și cum ai ști deja, deoarece creierul tău a fost* pregătit *să învețe. În prima lună din noua ta viață, totul pare* déjà-vu. *Apoi înveți, se stochează în creierul propriu-zis, și încetezi să mai folosești BrainPal ca pe o cârjă. Datorită felului în care suntem făcuți, putem aduna și procesa informații – și învăța – de câteva ori mai repede decât adevărat-născuții.

Jared se opri, în parte ca să-și lase mintea să desfășoare tot ceea ce tocmai îi spusese Curie, dar și pentru cu totul altceva. Curie, simțind că el s-a oprit, se opri și ea.

Ce e? întrebă ea.

E a doua oară când ai folosit cuvântul acela… „Adevărat-născuți". Nu reușesc să aflu ce înseamnă.

Nu e ceva ce să se pună în BrainPal, spuse Curie.

Începu să meargă din nou și făcu un semn înspre ceilalți soldați de pe culoar.

„Adevărat-născuții" sunt* ei. *Sunt oameni care s-au născut ca bebeluși și au trebuit să se dezvolte pe parcursul unei perioade foarte lungi de timp – ani întregi. Unul dintre ei, care are șaisprezece ani, s-ar putea să nu știe atât de multe ca tine acum, iar tu ești în viață cam de șaisprezece minute. E cu adevărat un mod ineficient de a face lucrurile, dar e modul în care se face totul în natură, și ei cred că asta înseamnă că e ceva bun.

Tu nu crezi? întrebă Jared.

Nu cred că e bun sau rău, în afară de faptul că e ineficient, răspunse Curie. ***Sunt la fel de vie ca și ei. „Adevărat-născuți" e un termen impropriu – și noi suntem născuți cu adevărat. Ne naștem, trăim, murim. E la fel.***

Așadar, suntem exact ca ei, conchise Jared.

Curie îi întoarse privirea.

Nu, spuse ea. **Nu** ***exact ca ei. Suntem proiectați să fim mai buni din punct de vedere fizic și mintal. Ne mișcăm mai repede. Gândim mai repede. Vorbim chiar mai repede decât ei. Prima oară când vorbești cu un adevărat-născut o să ți se pară că se mișcă cu încetinitorul. Vezi, ești atent…***

Curie se opri, păru nedumerită, și apoi bătu pe umăr un soldat care trecea pe lângă ea.

– Scuză-mă, rosti ea, și-și folosi gura ca să vorbească. Mi s-a spus că era un magazin militar la acest nivel, unde puteam găsi un hamburger cu adevărat excelent, dar se pare că nu-l găsesc. Mă poți ajuta?

Curie vorbea cu o voce care oglindea în mare parte glasul pe care Jared îl auzea în cap… dar mai lentă, destul de lentă încât, pentru câteva clipe, Jared avu probleme să înțeleagă ce spunea.

– Sigur, răspunse soldatul. Locul la care te gândești este la câteva sute de metri de aici. Mergi mai departe în aceeași direcție și o să dai peste el. E primul magazin la care ajungi.

– Grozav, mulțumesc, zise Curie și porni din nou la drum.

Vezi ce vreau să spun? i se adresă lui Jared. ***Parc-ar fi retardați sau cam așa ceva…***

Jared dădu din cap, absent. Creierul lui desfășurase conceptul de „hamburger", care dusese la desfacerea celui de „mâncare", ceea ce îl făcu să-și dea seama de cu totul altceva.

Cred că mi-e foame, îi zise el lui Curie.

Mai târziu, replică Judy Curie. ***Ar trebui să mănânci cu partenerii de antrenament. Face parte din experiența legării relației. O să faci cele mai multe lucruri împreună cu partenerii tăi de antrenament.***

Dar unde sunt partenerii **tăi** ***de antrenament?*** întrebă Jared.

Ce întrebare nostimă, observă Curie. ***Nu i-am mai văzut de ani buni. Rareori îți mai vezi partenerii o dată ce*** **termini** ***antrenamentul. După aceea, ești repartizat oriunde e nevoie de tine***

și apoi te integrează cu escadrila și plutonul. Chiar acum, sunt integrată cu unul dintre plutoanele Forțelor Speciale care decantează soldați pe măsură ce se nasc.

Jared desfășură în creier conceptul de „integrare", dar descoperi că avea o problemă să-l înțeleagă. Încercă să-l descifreze din nou, dar fu întrerupt de Curie, care vorbea mai departe.

O să ai un dezavantaj față de restul partenerilor tăi de antrenament, mă tem. Ei s-au trezit integrați și sunt deja obișnuiți unii cu alții. S-ar putea să aibă nevoie de câteva zile ca să se obișnuiască cu tine. Ar fi trebuit să fii decantat și integrat în același timp cu ei.

De ce n-am fost? întrebă Jared.

Am ajuns, anunță Curie, și se opri la o ușă.

Ce-i aici? întrebă Jared.

Camera de serviciu a piloților de navetă, răspunse Curie. ***E vremea să faci o plimbare. Vino-ncoace.***

Deschise ușa pentru el, apoi îl urmă înăuntru.

În încăpere erau trei piloți care jucau poker.

– Îl caut pe locotenentul Cloud, vorbi Curie.

– E cel care tocmai o ia pe coajă, răspunse unul dintre piloți, aruncând o fisă la miză. Merg cu zece.

– O ia pe coajă *rău* de tot, adăugă unul dintre ceilalți, și aruncă propria lui fisă. Merg cu cei zece ai tăi.

– Vorbele tale de dispreț ar durea cu mult mai mult dacă am juca într-adevăr pe bani, spuse al treilea, care, prin eliminare, trebuia să fie locotenentul Cloud. Puse jos trei fise.

– Merg cu zece ai voștri și ridic cu încă douăzeci.

– Ăsta-i unul dintre neajunsurile faptului de a avea parte de un tur

cu toate cheltuielile plătite, comentă primul pilot. Când totul e plătit, n-au niciun motiv să-ți dea ție bani. Merg.

– Dacă știam că o să lucrez pentru niște socialiști nenorociți, nu m-aș fi înrolat niciodată, zise al doilea. Merg.

– Ei bine, atunci, pe lângă faptul că ești bătut în cap, ai fi și mort, nu-i așa? comentă Cloud. Ce să mai vorbim despre alienarea față de propria muncă… Ai fi alienat față de *toate*. De asemenea, ai rămâne fără câteva sute de dolari la mâna asta.

Își făcu cărțile evantai.

– Doiari și un trio de optari. Uitați-vă și plângeți!

– O, rahat! exclamă primul pilot.

– Slavă domnului pentru Karl Marx, intonă al doilea.

– Asta-i prima oară în istorie când s-a spus *asta* la o masă de poker, observă Cloud. Ar trebui să fii mândru.

– O, sunt, zise celălalt pilot. Dar te rog să nu-i spui mamei. I-ar frânge inima ei de texană.

– Buzele mele sunt pecetluite, replică Cloud.

– Locotenent Cloud, interveni Curie. N-ar strica să te miști în secolul ăsta.

– Scuzele mele, locotenente, vorbi Cloud. A trebuit doar să închei o umilire rituală. Sunt sigur că înțelegi.

– Nu tocmai, răspunse Curie, și dădu din cap spre Jared. Iată recrutul pe care trebuie să-l duci la Camp Carson. Ar trebui să ai deja ordinele și permisul.

– Probabil, spuse Cloud și făcu o pauză de o clipă cât își accesă BrainPal-ul. Da, e-aici. Se pare că și naveta mi-a fost pregătită și alimentată. Dă-mi voie să fac și un plan de zbor și suntem gata de plecare.

Se uită la Jared.

– Iei și altceva în afară de propria persoană?

Jared aruncă o privire spre Curie, care clătină din cap.

– Nu, răspunse el. Sunt doar eu.

Era ușor surprins să audă sunetul propriei sale voci vorbind pentru prima oară, și cât de încet se formau cuvintele. Deveni conștient cu acuitate de propria lui limbă și de mișcarea acesteia în gură; îl făcea să se simtă ușor îngrețoșat.

Cloud observă schimbul dintre Jared și Curie fără să scoată niciun cuvânt, apoi mișcă un scaun.

– O.K. atunci. Ia loc, amice. Îți stau la dispoziție într-un minut.

Jared se așeză și ridică ochii spre Curie.

Ce fac acum? întrebă el.

Locotenentul Cloud te va duce cu naveta jos, pe Phoenix, în Camp Carson, unde te vei alătura partenerilor tăi de antrenament, răspunse Curie. ***Au vreo două zile înainte la antrenament, dar primele câteva zile sunt în cea mai mare parte doar pentru integrare și stabilizarea personalităților. Probabil că n-ai pierdut niciun antrenament adevărat.***

Tu unde-o să fii? întrebă Jared.

Aici, răspunse Curie. ***Unde credeai c-o să fiu?***

Nu știu, zise Jared. ***Mi-e frică. Nu cunosc pe nimeni aici, în afară de tine.***

Liniștește-te, transmise Curie.

BrainPal prelucră valul de senzații și desfășură pentru el conceptul de „empatie".

În câteva ore, vei fi integrat cu partenerii tăi de antrenament și te

vei simți bine. Atunci, vei înțelege totul mai bine…

O.K., replică Jared, dar avea îndoieli.

La revedere, Jared Dirac, îi ură Curie și, cu un surâs slab, se întoarse și ieși.

Jared îi simți prezența în minte vreme de încă vreo două-trei clipe, până când, în cele din urmă, ca și cum Curie și-ar fi adus aminte dintr-odată că lăsase conexiunea deschisă, o opri. Jared se trezi trecând în revistă scurtul timp petrecut împreună; BrainPal-ul lui desfășură pentru el conceptul de „amintire". Conceptul de amintire îi provocă o emoție; BrainPal-ul desfășură conceptul de „uluitor".

– Hei, pot să te întreb ceva? îl chestionă Cloud pe Jared, după ce-și începură coborârea spre Phoenix.

Jared cugetă la întrebare și la ambiguitatea structurii, care permitea interpretări multiple. Într-un sens, Cloud răspunsese la întrebare punând-o; era clar că era capabil să-i pună lui Jared o întrebare. BrainPal-ul lui Jared sugeră, iar Jared fu de acord, că probabil aceasta nu era interpretarea corectă a întrebării. Se putea presupune că pilotul era capabil din punct de vedere procedural să pună întrebări, și dacă mai înainte nu fusese, acum era. Pe măsură ce BrainPal-ul lui Jared desfăcea și sorta interpretări suplimentare, Jared se trezi sperând că într-o zi va fi în stare să nimerească interpretarea corectă a frazelor fără să trebuiască să facă desfășurări nesfârșite. Era viu și conștient de numai o oră și ceva și deja devenea obositor.

Jared își cântări opțiunile și, după o perioadă de timp care lui i se păru lungă, dar care părea imperceptibilă pentru pilot, îndrăzni să dea răspunsul ce i se părea cel mai potrivit în acel context.

– Da, spuse Jared.

– Ești din Forțele Speciale, așa-i?

– Da.

– Ce vârstă ai?

– În acest moment?

– Sigur, răspunse Cloud.

BrainPal-ul lui Jared îl informă că avea un cronometru intern; îl accesă.

– Șaptezeci și unu, zise el.

Cloud se uită pieziș.

– Șaptezeci și unu de ani? Asta te face destul de bătrân pentru Forțele Speciale, din ceea ce mi s-a spus…

– Nu. Nu șaptezeci și unu de ani, precizează Jared. Șaptezeci și unu de minute.

– Nu mă-nnebuni! exclamă Cloud.

Asta ceru încă o clipă de opțiuni de interpretare.

– Nu mă-nnebuni! repetă Jared în sfârșit.

– La naiba, asta-i chiar ciudat, adăugă Cloud.

– De ce? întrebă Jared.

Cloud deschide gura, o închise și aruncă o privire spre Jared.

– Păi, nu că *tu* ai ști asta, zise Cloud. Dar pentru cea mai mare parte a omenirii, ar fi puțin ciudat să aibă o discuție cu cineva în vârstă doar de ceva mai mult de o oră. La naiba, nici măcar nu erai în viață când am început eu jocul ăla de poker! La vârsta ta, cei mai mulți oameni abia dacă se obișnuiesc să respire și să facă un răhățel…

Jared își consultă BrainPal-ul.

– Fac una dintre ele chiar acum, spuse el.

Asta îl făcu pe Cloud să scoată un sunet amuzat.

– Asta-i prima oară când aud pe vreunul dintre voi făcând o glumă, observă el.

Jared se gândi la asta.

– Nu e o glumă, replică el. Chiar *fac* una dintre ele chiar acum.

– Sper cât se poate de sincer că e vorba de respirație, zise Cloud.

– Este, încuviință Jared.

– Atunci e bine, chicoti Cloud din nou. Pentru o clipă, credeam că am descoperit un soldat din Forțele Speciale cu simțul umorului.

– Îmi pare rău.

– Nu-ți cere scuze, pentru numele lui Dumnezeu! Abia dacă ai peste o oră! Oamenii pot trăi până la o sută de ani fără să capete un simț al umorului. Am cel puțin o fostă nevastă care a trecut prin cea mai mare parte a căsniciei noastre fără să schițeze un zâmbet. Măcar tu ai scuza că abia te-ai născut. Ea nu avea nicio scuză.

Jared se gândi la asta.

– Poate că nu erai amuzant.

– Vezi, spuse Cloud, acum tu spui glume. Așadar, chiar ai doar șaptezeci și unu de minute?

– Acum, șaptezeci și trei.

– Și cum e până acum?

– Cum e ce până acum?

– Asta, răspunse Clod și făcu semn cu mâna în jurul lui. Viața. Universul. Totul.

– E singuratic.

– Hei! Nu ți-a luat mult să-ți dai seama de asta.

– De ce crezi că soldații Forțelor Speciale n-au simțul umorului?

întrebă Jared.

– Păi, nu vreau să sugerez că e *imposibil*, răspunse Cloud. Doar că n-am văzut niciodată. S-o luăm pe prietena ta de pe stația Phoenix. Frumoasa domnișoară Curie. Încerc s-o fac să râdă de un an. O văd de fiecare dată când transport o ceată de soldați de-ai voștri din Forțele Speciale jos, la Camp Carson. Până acum, niciun pic de noroc. Și poate că numai ea e așa, dar din când în când încerc să-i fac să râdă pe soldații Forțelor Speciale pe care-i transport la suprafață sau îi aduc înapoi sus. Până acum nimic.

– Poate chiar nu ești nostim, sugeră Jared din nou.

– Iar începi cu glumele. Nu m-am gândit că ar putea să fie asta. Dar n-am nicio problemă să fac soldații obișnuiți să râdă, sau măcar pe unii dintre ei. Soldații obișnuiți nu au prea multe legături cu voi, tipii din Forțele Speciale, dar aceia dintre noi care au sunt de acord că nu aveți simțul umorului. Cel mai bun motiv pe care ni-l putem închipui este acela că sunteți născuți adulți, iar dezvoltarea simțului umorului cere timp și exercițiu.

– Spune-mi o glumă, ceru Jared.

– Vorbești serios?

– Da. Te rog. Aș dori să aud o glumă.

– Acum trebuie să mă gândesc la o glumă, zise Cloud și se gândi o clipă. OK, m-am gândit la una. Bănuiesc că n-ai nici cea mai mică idee cine e Sherlock Holmes.

– Acum știu, răspunse Jared după câteva secunde.

– E de-a dreptul înfiorător ce-ai făcut acum. În regulă. Uite gluma. Sherlock Holmes și prietenul lui, Watson, se hotărăsc să se ducă într-o noapte în excursie cu cortul, da? Așa că fac un foc de tabără, beau o sticlă de vin, prăjesc niște nalbe. Lucruri obișnuite… Apoi se bagă în pat ca să doarmă. Mai târziu, în cursul nopții, Holmes se trezește și îl scoală și pe Watson. „Watson, zice el, uită-te la cer și spune-mi ce vezi“. Iar Watson răspunde: „Văd stelele“. „Și ce-ți spune asta?“ întreabă Holmes. Și Watson începe să înșire lucruri, cum ar fi că sunt

milioane de stele, că un cer senin înseamnă vreme bună pentru a doua zi și că măreția cosmosului este o dovadă a unui Dumnezeu puternic. Când termină, se întoarce către Holmes și întreabă: „Ce-ți spune ție cerul nopții, Holmes? Iar Holmes răspunde: „Că un ticălos ne-a furat cortul!“

Cloud se uită la Jared, așteptând, și apoi se încruntă când Jared îi întoarse o privire inexpresivă.

– Nu te-ai prins, zise Cloud.

– M-am prins. Dar nu-i nostim. Cineva *le-a furat* cortul.

Cloud îl privi lung pe Jared pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

– S-ar putea să nu fiu nostim, dar cu siguranță tu ești al naibii de nostim.

– Nu încerc să fiu.

– Ei, asta face parte din farmecul tău. În regulă, intrăm în atmosferă. Să lăsăm deoparte schimbul de glume cât mă concentrez să ajungem amândoi jos, nevătămați.

Cloud îl lăsă pe Jared pe pista spațioportului de la Camp Carson.

– Ei știu că ești aici, îi spuse el lui Jared. Cineva e pe drum să te ia. Stai pe loc, până ajung.

– O să stau, răspunse Jared. Mulțumesc pentru călătorie și pentru glume.

– Cu plăcere pentru amândouă, deși cred că una dintre ele ți-a fost probabil de mai mare folos decât cealaltă.

Cloud întinse mâna; BrainPal-ul lui Jared desfășură protocolul și Jared întinse mâna spre a lui Cloud. Și le strânseră.

– Ei, acum știi cum să dai mâna, zise Cloud. Ăsta-i un talent necesar. Noroc, Dirac. Dacă te duc tot eu cu naveta la întoarcere, după

antrenament, poate că mai schimbăm niște glume.

– Mi-ar plăcea.

– Atunci ai face bine să înveți câteva până atunci. Nu te aștepta să duc eu toată povara. Uite, vine cineva încoace. Cred că după tine. La revedere, Jared. Stai departe de propulsoare.

Cloud dispăru în navetă ca să se pregătească de plecare. Jared se îndepărtă de navetă.

Jared Dirac, vorbi persoana care se apropia rapid.

Da, răspunse Jared.

Sunt Gabriel Brahe, spuse celălalt bărbat. ***Sunt instructorul repartizat grupei voastre de antrenament. Vino cu mine. E timpul să-i cunoști pe ceilalți cu care te vei antrena.***

La fel de repede pe cât ajunsese la Jared, Brahe se întoarse și porni către tabără. Jared se grăbi să-l urmeze.

Vorbeai cu pilotul acela, zise Brahe în timp ce mergeau. ***Despre ce discutați?***

Îmi spunea glume, răspunse Jared. ***Spunea că cei mai mulți soldați nu cred că Forțele Speciale au simțul umorului.***

Cei mai mulți soldați nu știu nimic despre Forțele Speciale, comentă Brahe. ***Ascultă, Dirac, să nu mai faci asta. Nu faci decât să le alimentezi prejudecățile. Când soldații adevărat-născuți spun că Forțele Speciale nu au simțul umorului, e felul lor de a ne insulta. Sugerând că suntem mai puțin umani decât ei. Dacă nu avem simțul umorului, suntem la fel ca oricare alt automat subuman pe care omenirea l-a născocit ca să se amuze. Încă un robot lipsit de emoții față de care să se simtă superiori. Nu le da nicio șansă să facă așa ceva.***

După ce discursul lui Brahe fu desfășurat de BrainPal, Jared se gândi iar la discuția lui cu Cloud; nu simțea că pilotul ar fi sugerat că era superior lui Jared. Dar Jared trebuia de asemenea să recunoască că avea doar vreo două ore. Erau o mulțime de lucruri care-i puteau

scăpa. Totuși, Jared simțea o disonanță între ceea ce spunea Brahe și propria lui experiență, așa puțină cum era. Îndrăzni să pună o întrebare.

Au Forțele Speciale simțul umorului? întrebă.

Sigur că avem, Dirac, răspunse Brahe, aruncând o privire scurtă în urmă. ***Fiecare ființă umană are simțul umorului. Numai că nu avem simțul umorului* lor. *Spune-mi una dintre glumele pilotului tău.***

Bine, zise Jared, și repetă gluma cu Sherlock Holmes.

Vezi, așadar, asta-i pur și simplu stupid, spuse Dirac. ***Ca și cum Watson nu știa că lipsea cortul. Asta-i problema cu umorul adevărat-născut. Se bazează pe noțiunea că cineva e un idiot. Nu-i nicio rușine că nu ai* acest *simț al umorului.***

Brahe emana iritare; Jared se hotărî să nu continue subiectul discuției.

În schimb, întrebă:

Toți cei de aici sunt din Forțele Speciale?

Da, răspunse Brahe. ***Camp Carson este unul dintre cele doar două locuri de antrenament pentru Forțele Speciale și e singura bază de antrenament de orice fel de pe Phoenix. Vezi cum este înconjurată tabăra de pădure?***

Brahe făcu semn cu capul către marginea taberei, unde arbori originari de pe Pământ și megaflora nativă de pe Phoenix concurau pentru supremație.

Suntem la mai mult de șase sute de kilometri de civilizație în orice direcție.

De ce? întrebă Jared, amintindu-și comentariul de mai devreme al lui Brahe despre adevărat-născuți. ***Încearcă să ne țină departe de oricine altcineva?***

Încearcă să țină pe oricine altcineva departe de noi, explică Brahe. ***Antrenamentul Forțelor Speciale nu seamănă cu antrenamentul***

pentru adevărat-născuți. Nu avem nevoie să ne deranjeze soldații obișnuiți ai FCA sau civilii, și aceștia ar putea interpreta greșit ceea ce văd aici. E mai bine să fim lăsați în pace să facem ceea ce facem și să ne antrenăm în liniște.

Înțeleg că sunt în urmă cu antrenamentul, spuse Jared.

Nu cu antrenamentul, replică Brahe. ***Cu integrarea. Începem antrenamentul mâine. Dar integrarea ta e la fel de importantă. Nu te poți antrena dacă nu ești integrat.***

Cum mă integrez?

Mai întâi, îi cunoști pe partenerii tăi de antrenament, zise Brahe și se opri la ușa unei mici cazărmi. ***Iată-ne. Le-am spus că ai venit; te așteaptă.***

Brahe deschise ușa ca să-l lase pe Jared înăuntru.

Cazarma avea puțină mobilă și semăna cu orice cazarmă din ultimele câteva secole. Două rânduri a câte opt paturi se înșirau pe laturile cazărmii. Pe ele și printre ele stăteau jos sau în picioare cincisprezece bărbați și femei, cu ochii ațintiți asupra lui Jared. Se simți copleșit de atenția bruscă; BrainPal-ul desfășură conceptul de „timid". Simți îndemnul să-i salute pe partenerii săi de antrenament, și își dădu brusc seama că nu era sigur cum să vorbească prin BrainPal cu mai mult de o singură persoană deodată; aproape simultan își dădu seama că putea totuși să deschidă gura și să vorbească. Complexitatea comunicării îl zăpăcea.

– Salut, spuse el în sfârșit.

Unii dintre viitorii lui colegi de antrenament zâmbiră la auzul formei lui primitive de comunicare. Niciunul dintre ei nu răspunse la salut.

Nu cred că am început cu dreptul, îi transmise Jared lui Brahe.

Așteaptă să facă prezentările după ce vei fi integrat, răspunse Brahe.

Când o să fac asta?

Acum, anunță Brahe, și-l integră pe Jared cu partenerii săi de antrenament.

Jared avu cam o zecime de secundă de ușoară surpriză când BrainPal-ul îl informă că, în calitate de ofițer superior, Brahe avea acces limitat la BrainPal-ul lui, și apoi acea informație fu înlocuită de faptul că, dintr-odată, se aflau cincisprezece alți oameni în capul lui Jared, iar el se afla în capul a cincisprezece alți oameni. Un val necontrolat de informație străbătu conștiința lui Jared, atunci când cincisprezece povești ale unor vieți se revărsară în el și propriul lui rezervor – sărac de experiențe – se ramifică pe cincisprezece canale. Saluturile și prezentările erau inutile; într-o clipă, Jared știu și simți tot ceea ce avea nevoie să știe despre acești cincisprezece străini care făceau acum parte din el, la fel de intim pe cât putea să fie orice ființă umană cu o altă ființă umană. Era o binecuvântare faptul că fiecare dintre aceste vieți era nefiresc de scurtă.

Jared se prăbuși.

Asta a fost interesant, auzi Jared pe cineva spunând. Aproape instantaneu recunoscu observația ca venind din partea lui Brian Michaelson, deși nu comunicase niciodată cu el până acum.

***Sper că nu are de gând să-și facă un obicei din* asta**, vorbi o altă voce. Steve Seaborg.

Lasă-l în pace, se auzi o a treia voce. ***S-a născut fără să fie integrat. E mult de suportat totul dintr-odată. Vino, hai să-l luăm de pe podea.***

Sarah Pauling.

Jared deschise ochii. Pauling era în genunchi alături de el; Brahe și ceilalți parteneri de antrenament formau un semicerc curios deasupra lui.

Mă simt bine, transmise Jared către toți, acordându-și răspunsul pe canalul de comunicații al detașamentului, care-l includea pe Jared.

Alegerea de a face asta veni firesc, ca parte din revărsarea de

informație a integrării.

Nu știam la ce să mă aștept. Nu știam cum să mă descurc. Dar mă simt bine acum.

Dinspre colegii de antrenament radiau emoții ca niște aure, fiecare diferită: îngrijorare, nedumerire, iritare, indiferență, amuzament. Jared urmări amuzamentul până la sursă. Veselia lui Pauling era vizibilă nu numai ca o aură emoțională, ci și din surâsul capricios de pe chipul său.

Ei, nu arăți chiar atât de epuizat, zise Pauling.

Se ridică în picioare și îi întinse mâna. Jared ridică mâna, o luă pe a ei și se trase în sus.

Sarah și-a făcut rost de un animal favorit, comentă Seaborg, și se simți o undă de veselie printre unii membri ai detașamentului, un impuls emoțional straniu pe care Jared îl recunoscu ca fiind o formă de râs.

Taci din gură, Steve, îl apostrofă Pauling. ***Abia dacă știi ce e un animal favorit***.

Asta nu-l face să nu fie unul, comentă Seaborg.

Asta nu te face pe tine să nu fii un ticălos, replică Pauling.

Nu sunt un animal favorit, protestă Jared, și dintr-odată toți ochii se întoarseră spre el.

Găsi că privirile îl intimidau mai puțin decât prima oară, acum că îi avea pe toți în cap. Își concentră atenția asupra lui Seaborg.

Sarah nu făcea decât să fie amabilă cu mine. Asta nu mă face un animal favorit, n-o face nici pe ea stăpâna mea. Înseamnă doar că a fost destul de drăguță să mă ajute să mă ridic de pe jos.

Seaborg pufni sonor, apoi ieși din semicerc, căutând plin de zel altceva care să-l intereseze. Alți câțiva plecară să i se alăture. Sarah se întoarse spre Brahe.

Se întâmplă asta cu fiecare detașament? întrebă ea.

Brahe zâmbi.

Credeai că faptul de a fi unii în capul celorlalți face* mai ușor *să vă înțelegeți? Ceea ce este* cu adevărat *surprinzător este că niciunul dintre voi nu a încasat încă un pumn. De obicei până acum ar fi trebuit să despart câțiva recruți cu o rangă.

Brahe se întoarse spre Jared.

Crezi că o să te descurci?

Așa cred. Am nevoie de puțin timp să pun totul în ordine. Am o mulțime de lucruri în cap și încerc să-mi dau seama încotro se duc toate.

Brahe se uită spre Pauling.

Crezi că-l poți ajuta cu pusul în ordine?

Pauling zâmbi.

Sigur că da, răspunse ea.

Atunci stai cu ochii pe Dirac, zise Brahe. ***Începem antrenamentul mâine. Vedeți dacă-l puteți pune la curent cu toate înainte de asta.***

Brahe plecă.

Chiar cred că sunt animalul tău favorit, remarcă Jared.

Un val de veselie se revărsă dinspre Pauling spre Jared.

Ești un tip nostim, replică ea.

Ești a doua persoană care-mi spune asta pe ziua de azi, îi zise el.

Da? Știi vreo glumă bună?

Jared i-o spuse lui Pauling pe cea despre Sherlock Holmes. Ea râse în hohote.

Cinci

Antrenamentul pentru soldații Forțelor Speciale dura două săptămâni. Gabriel Brahe începu antrenamentul detașamentului lui Jared – oficial Detașamentul de instrucție numărul 8 – punând o întrebare membrilor săi.

Ce anume vă face diferiți de celelalte ființe umane? întrebă el. ***Ridicați mâna când aveți răspunsul.*** Detașamentul, aranjat într-un semicerc dezordonat în fața lui Brahe, era tăcut. În cele din urmă, Jared ridică mâna.

Suntem mai deștepți, mai puternici și mai rapizi decât alți oameni, spuse el, amintindu-și cuvintele lui Judy Curie.

O presupunere bună, zise Brahe. ***Dar un răspuns greșit. Suntem proiectați să fim mai puternici, mai rapizi și mai deștepți decât alți oameni. Dar suntem așa ca o* consecință *a ceea ce ne face diferiți. Ceea ce ne face diferiți este că, noi singuri printre oameni, suntem născuți cu un scop. Iar acest scop este simplu: să păstrăm oamenii în viață în acest univers.***

Membrii detașamentului se uitară unul la altul. Sarah Pauling ridică mâna.

Și alții ajută la păstrarea oamenilor în viață. I-am văzut pe stația Phoenix, pe drumul de venit încoace.

Dar n-au fost* născuți *pentru asta, sublinie Brahe. ***Acei oameni pe care i-ați văzut – adevărat-născuții – s-au născut fără un plan. S-au***

născut pentru că biologia le cere oamenilor să facă alți oameni; dar nu se gândesc **cum să-i folosească** *după aceea. Adevărat-născuții trăiesc ani întregi fără cel mai mic indiciu privind* **ce se va întâmpla** *cu propria lor persoană. Din câte înțeleg, unii dintre ei nu descoperă niciodată cu adevărat. Trec doar năuci prin viață și apoi cad în morminte, la sfârșitul ei. Trist. Și ineficient.*

Voi s-ar putea să faceți multe lucruri în viață, dar să treceți năuci prin ea nu va fi unul dintre ele, continuă Brahe. *Sunteți născuți pentru a proteja omenirea. Și sunteți* **proiectați** *pentru asta. Totul înăuntrul vostru, până la gene, reflectă acest scop. De aceea sunteți mai puternici, mai rapizi și mai deștepți decât alți oameni* – Brahe dădu din cap în direcția lui Jared – *și de aceea sunteți născuți ca adulți, gata să luptați imediat, efectiv și eficient. Forțele Coloniale de Apărare au nevoie de trei luni ca să antreneze soldații adevărat-născuți. Noi facem același antrenament – și mai mult – în două săptămâni.*

Steve Seaborg ridică mâna.

De ce are nevoie un adevărat-născut de atât de mult timp ca să se antreneze? întrebă el.

Dă-mi voie să-ți arăt, răspunse Brahe. *Astăzi este prima zi de antrenament. Știți cum să stați în poziție de drepți sau alte manevre de bază la instrucție?*

Membrii detașamentului de instrucție se uitară la Brahe cu chipurile lipsite de expresie.

Bine, zise Brahe. *Iată instrucțiunile voastre.*

Jared își simți creierul inundat de informații noi. Perceperea acestor noțiuni apăsa în straturi dense pe conștiința lui neorganizată; Jared își simți BrainPal-ul canalizând informația la locurile cuvenite, procesul de-acum cunoscut de desfășurare lansând căi de informație ramificate care se conectau cu lucruri pe care Jared, acum având vârsta de o zi întreagă, le știa deja.

Acum, Jared era familiarizat cu protocolul militar al exercițiilor de paradă. Dar, mai mult decât atât, apăru o emoție neașteptată care se

trezi natural în creierul lui, și fu amplificată și sporită de gândurile integrate ale detașamentului de instrucție: adunarea lor dezordonată în fața lui Brahe, cu unii stând în picioare, unii așezați și unii rezemați pe treptele cazărmii, era *greșită*. Lipsită de respect. Rușinoasă. Treizeci de secunde mai târziu erau aliniați în patru rânduri ordonate de câte patru, în poziție de drepți.

Brahe zâmbi.

Ați prins mișcarea de la prima încercare, remarcă el. ***Repaus de paradă.***

Detașamentul luă poziția de repaus de paradă, cu picioarele depărtate și mâinile la spate.

Excelent, zise Brahe. ***Pe loc repaus.***

Detașamentul se relaxă vizibil.

Dacă v-aș spune de cât de mult timp e nevoie ca să-i antrenezi pe adevărat-născuții să facă același lucru la fel de bine ca și voi, nu m-ați crede, le spuse Brahe. ***Adevărat-născuții au nevoie să facă instrucție, să repete, să exerseze de nenumărate ori ca să le iasă cum trebuie, să învețe să facă lucrurile pe care voi le veți învăța și asimila într-o sesiune sau două.***

De ce se antrenează în felul ăsta adevărat-născuții? întrebă Alan Millikan.

Nu pot, răspunse Brahe. ***Au minți bătrâne, așezate pe făgașele lor. Le e destul de greu doar să învețe să folosească un BrainPal. Dacă aș încerca să le trimit protocolul de instrucție așa cum vi l-am trimis vouă, creierul lor pur și simplu nu l-ar putea manevra. Și nu se pot integra – nu pot împărtăși informațiile între ei în mod automat, așa cum faceți voi, cum fac toate Forțele Speciale. Nu sunt proiectați pentru asta. Nu sunt născuți pentru asta.***

Suntem superiori, dar există soldați adevărat-născuți, remarcă Steven Seaborg.

Da, confirmă Brahe. ***Forțele speciale reprezintă mai puțin de unu la sută din întregul efectiv de luptă al FCA.***

Dacă suntem atât de buni, de ce suntem atât de puțini? întrebă Seaborg.

Pentru că adevărat-născuților le e frică de noi, răspunse Brahe.

Ce? se miră Seaborg.

Se îndoiesc de noi, continuă Brahe. ***Ne-au crescut cu scopul de a apăra omenirea, dar nu sunt siguri că suntem destul de umani. Ne-au proiectat ca să fim soldați superiori, dar sunt îngrijorați că proiectul e imperfect. Așa că ne consideră mai puțin decât oameni și ne încredințează sarcini despre care se tem că i-ar putea face* pe ei *mai puțin decât oameni. Fac destui de-ai noștri pentru aceste sarcini, dar nu mai mult de-atât. N-au încredere în noi pentru că n-au încredere în ei înșiși.***

Asta-i o prostie, comentă Seaborg.

E o ironie, adăugă Sarah Pauling.

E și una, și alta, spuse Brahe. ***Judecata nu este unul dintre punctele tari ale omenirii.***

E greu de înțeles de ce cred în felul ăsta, cugetă Jared.

Ai dreptate, replică Brahe, uitându-se la Jared. ***Și, fără să vrei, ai atins fisura rasială a Forțelor Speciale. Adevărat-născuții au dificultăți când e vorba de a avea încredere în Forțele Speciale – dar Forțele Speciale au dificultăți când e vorba să-i* înțeleagă *pe adevărat-născuți. Și nu e ceva trecător. Am unsprezece ani*** – un murmur pătrunzător de uimire se răspândi în detașament; niciunul dintre ei nu putea concepe cum putea fi cineva atât de bătrân – ***și vă jur că încă nu-i* pricep *pe adevărat-născuți în cea mai mare parte a timpului. Simțul umorului, despre care am discutat, Dirac, este doar cel mai evident exemplu în legătură cu asta. De aceea, pe lângă condiționarea fizică și mintală, antrenamentul Forțelor Speciale include și instruirea specializată în istoria și cultura soldaților adevărat-născuți cu care vă veți întâlni, astfel încât să-i puteți înțelege pe ei și felul în care ne văd* pe noi.**

Pare o pierdere de vreme, remarcă Seaborg. ***Dacă adevărat-născuții***

n-au încredere în noi, de ce-ar trebui să-i protejăm?

Pentru asta ne-am născut…, începu Brahe.

N-am* cerut *eu să mă nasc, protestă Seaborg.

…și gândești ca un adevărat-născut, continuă Brahe. ***Și* noi *suntem oameni. Când luptăm pentru oameni, luptăm pentru noi înșine. Nimeni nu cere să se nască, dar* suntem *născuți și* suntem *oameni. Luptăm pentru noi înșine, la fel de mult ca pentru orice altă ființă umană. Dacă nu apărăm omenirea, vom fi la fel de morți ca toți ceilalți. Acest univers e implacabil.***

Seaborg se cufundă în tăcere, dar iritarea lui se transmise celorlalți.

Asta-i tot ce facem? întrebă Jared.

Ce vrei să spui? zise Brahe.

Suntem născuți pentru acest scop, explică Jared. ***Dar putem face și altceva?***

Ce sugerezi? vru să știe Brahe.

Nu știu, răspunse Jared. ***Dar eu sunt în vârstă de numai o zi. Nu știu prea multe.***

Asta stârni impulsuri de amuzament și un surâs din partea lui Brahe.

Suntem născuți pentru asta, dar nu suntem sclavi, replică Brahe. ***Facem un stagiu de serviciu. Zece ani. După aceea, putem alege să ne retragem. Să devenim ca adevărat-născuții și să colonizăm. Există chiar o colonie rezervată pentru noi. Unii dintre noi se duc acolo; alții aleg să se amestece cu adevărat-născuții în celelalte colonii. Dar cei mai mulți dintre noi rămân în Forțele Speciale. Eu am rămas.***

De ce? întrebă Jared.

Pentru asta m-am născut, repetă Brahe. ***Și sunt bun la asta. Voi toți sunteți buni la asta. Sau veți fi, destul de curând. Să începem.***

Facem o mulțime de lucruri mai repede decât adevărat-născuții, observă Sarah Pauling, cu ochii ațintiți la supă. ***Dar bănuiesc că mâncatul nu este unul dintre ele. Dacă mănânci prea repede, te îneci. Ar fi amuzant, dar ar fi și rău.***

Jared stătea în fața ei, la una dintre cele două mese de la popotă repartizate Detașamentului de instrucție numărul 8. Alan Millikan, curios în privința diferențelor dintre instruirea adevărat-născuților și a Forțelor Speciale, descoperise că adevărat-născuții se antrenau în plutoane, nu în detașamente, și că detașamentele de instrucție ale Forțelor Speciale nu aveau aceeași mărime cu detașamentele din FCA. Tot ceea ce află Millikan despre acest subiect fu trimis celorlalți membri ai detașamentului numărul 8 și adăugat la rezerva lor de informații. Astfel deveni cunoscut un alt avantaj al integrării: numai unul dintre membrii detașamentului trebuia să învețe ceva pentru ca toți ceilalți să știe.

Jared își sorbi zgomotos supa.

Cred că noi mâncăm mai repede decât adevărat-născuții, spuse el.

De ce? întrebă Pauling.

Jared duse la gură o lingură mare de supă.

– Pentru că dacă vorbesc și mănâncă supă în același timp se întâmplă *asta*, explică el cu voce tare, lăsând să-i curgă supă din gură în timp ce vorbea.

Pauling își puse mâna la gură ca să-și înăbușe râsul.

Aha, zise ea după o clipă.

Ce? întrebă Jared.

Pauling întoarse ochii spre stânga, apoi spre dreapta. Jared se uită în jur și văzu că toți cei din popotă se uitau la el. Își dădu seama cu întârziere că, de fapt, cu toții îl puteau auzi când își folosea gura. Nimeni altcineva din sala de mese nu vorbise folosindu-și gura tot timpul cât durase masa. Jared își dădu seama dintr-odată că ultima

oară când auzise pe altcineva vorbind fusese când își luase la revedere locotenentul Cloud. Vorbitul cu voce tare era ciudat.

Scuzați-mă, transmise el pe o frecvență generală.

Toată lumea se întoarse la mâncare.

Te faci de râs, îi spuse lui Jared Steven Seaborg, aflat mai departe la aceeași masă.

A fost doar o glumă, se scuză Jared.

„A fost doar o* glumă“**, îl imită batjocoritor Seaborg. ***Idiotule!

Nu ești prea amabil, zise Jared.

***„Nu ești prea* amabil“**, repetă Seaborg.

Poate că Jared e un idiot, dar măcar își poate găsi propriile cuvinte, interveni Pauling.

Hei, taci din gură, Pauling, protestă Seaborg. **Ție *nu ți-a cerut nimeni să te bagi.***

Jared tocmai începea să răspundă când o imagine apăru în câmpul lui vizual. Oameni micuți, chirciți, se certau pentru ceva cu voci pițigăiate. Unul dintre ei începu să-l imite pe altul repetându-i cuvintele, așa cum făcuse Seaborg cu Jared.

Cine sunt oamenii ăștia? întrebă Seaborg. Pauling arăta și ea derutată.

Vocea lui Gabriel Brahe le răsări în minte.

Sunt copii. Ființe umane imature. Și se ceartă. Vă rog să observați că se ceartă exact la fel ca voi.

El a început, se plânse Seaborg, căutându-l pe Brahe în popotă. Era la o masă îndepărtată, mâncând împreună cu alți ofițeri. Nu se întoarse să se uite la cei trei.

Unul dintre motivele pentru care adevărat-născuții n-au încredere

în noi este acela că sunt convinși că suntem copii, spuse Brahe. ***Copii înapoiați din punct de vedere emoțional în corpuri de mărime adultă. Iar problema în privința asta este că au* dreptate.** ***Trebuie să învățăm să ne controlăm la fel ca adulții, ca toți ceilalți oameni. Și avem mult mai puțin timp să învățăm cum s-o facem.***

Dar…, începu Seaborg.

Taci, îi ordonă Brahe. ***Seaborg, după exercițiul de după-amiază, ai o sarcină. De pe BrainPal poți accesa rețeaua de date de pe Phoenix. Va trebui să studiezi eticheta și rezolvarea conflictelor interpersonale. Află cât de mult poți și împărtășește totul cu restul detașamentului până la sfârșitul serii. Ai înțeles?***

Da, răspunse Seaborg.

Aruncă o privire acuzatoare către Jared și apoi se întoarse tăcut la mâncarea lui.

Dirac, ai și tu o sarcină. Citește* Frankenstein.** ***Vezi unde te duce.

Da, domnule, răspunse Jared.

Și nu mai scuipa supă, adăugă Brahe. ***Arăți ca un idiot.***

Brahe își întrerupse legătura.

Jared se uită cercetător la Pauling.

Cum se face că tu n-ai dat de belea? o întrebă.

Pauling cufundă lingura în supă.

Mâncarea mea stă acolo unde trebuie, răspunse ea și înghiți. ***Și nu mă port ca un copil.***

Apoi scoase limba.

Exercițiul de după-amiază făcu cunoștință detașamentului numărul 8 cu arma lor, carabina de asalt MF-35A. Carabina era conectată la

posesorul ei folosind activarea cu ajutorul BrainPal-ului; începând din acel moment, numai proprietarul lui sau o altă ființă umană cu un BrainPal putea trage cu arma. Asta reducea șansa ca un soldat al FCA să-și vadă propria armă folosită împotriva lui. MF-35A fusese în plus modificată pentru ca soldații Forțelor Speciale să profite de capacitatea lor de integrare; printre alte lucruri, MF-35A putea fi declanșată de la distanță. Forțele Speciale își folosiseră această capacitate pentru a surprinde mortal, de-a lungul anilor, o mulțime de extratereștri curioși.

MF-35A era mai mult decât o simplă pușcă. La discreția soldatului care o folosea, putea trage cu gloanțe ghintuite, gloanțe explozive, grenade sau mici rachete ghidate. Mai conținea și un aruncător de flăcări și dispozitive pentru fluxuri de particule. Toată această panoplie de muniție era construită din mers de MF-35A dintr-un bloc greu, metalic de nanoboți. Jared se întrebă în treacăt cum reușea carabina o asemenea șmecherie; BrainPal-ul lui îi desfășură îndatoritor mecanismele fizice care stăteau la baza armei, ducând la o desfacere masivă și teribil de inoportună a principiilor fizice generale, în timp ce detașamentul se afla pe poligonul de trageri. Firește, toată această informație desfășurată fu transmisă mai departe restului detașamentului, ai cărui membri îl priviră pe Jared cu niveluri diferite de iritare.

Îmi pare rău, se scuză Jared.

Până la sfârșitul după-amiezii, Jared își însușise MF-35A și nenumăratele sale opțiuni. Jared și un alt recrut pe nume Joshua Lederman se concentrară asupra opțiunilor pe care le permitea carabina pentru gloanțele ghintuite, experimentând cu modele diferite de gloanțe și evaluând avantajele și dezavantajele fiecăruia, comunicând fiecare dintre acestea celorlalți membri ai detașamentului.

Când fură gata să treacă la alte opțiuni referitoare la muniția de care dispuneau, Jared și Lederman profitară din plin de informațiile despre aceste arme furnizate de ceilalți membri ai detașamentului pentru a le stăpâni și pe acestea. Jared trebui să recunoască faptul că, indiferent ce probleme personale ar fi putut avea cu Steven Seaborg, dacă ar fi avut nevoie de cineva care să mânuiască un aruncător de flăcări pentru el, Seaborg avea să fie prima lui alegere. Jared îi spuse

asta pe drumul de întoarcere la cazarmă; Seaborg nu-l băgă în seamă și începu ostentativ o discuție privată cu Andrea Gell-Mann.

După cină, Jared puse stăpânire pe un loc pe treptele cazărmii. După o scurtă îndrumare din partea BrainPal-ului (și având grijă să-și izoleze explorările, ca să nu repete stânjenitoarea revărsare de date de mai devreme din cursul zilei, se înregistră pe rețeaua de date de pe Phoenix și-și făcu rost de un exemplar din *Frankenstein sau Prometeul modern* de Mary Wollstonecraft Shelley, a treia ediție revizuită, din 1831.

După opt minute o termină și se afla în ceva asemănător unei stări de șoc, intuind (corect) motivul pentru care Brahe îl pusese s-o citească: el și toți membrii detașamentului numărul 8 – toți soldații Forțelor Speciale – erau descendenții spirituali ai creaturii patetice pe care Victor Frankenstein o asamblase din corpurile morților și apoi o trezise la viață cu un șoc. Jared văzu cum Frankenstein fusese mândru creând viață, dar cum se temea și respingea creatura, odată ce viața îi fusese dată; cum creatura se dezlănțuise apoi, ucigând familia și pe prietenii doctorului, și cum creatorul și cel creat fuseseră arși în cele din urmă pe un rug, cu destinele împletite. Aluziile la asemănarea dintre monstru și Forțele Speciale erau cât se poate de evidente.

Și totuși, în timp ce Jared cugeta la întrebarea dacă soarta Forțelor Speciale era să fie la fel de neînțelese și denigrate de adevărat-născuții precum monstrul de creatorul lui, se întoarse cu gândul la scurta sa întâlnire cu locotenentul Cloud. Cu siguranță, Cloud nu păruse îngrozit sau dezgustat de Jared; îi oferise mâna, un gest pe care Victor Frankenstein, ostentativ, îl refuzase din partea monstrului pe care-l crease. Jared se gândi de asemenea la faptul că, dacă Victor Frankenstein era creatorul monstrului, creatoarea *lui* – Mary Shelley – îi acordase implicit monstrului milă și empatie. Adevărata ființă umană din această poveste era o persoană întru câtva mai complexă decât cea ficțională și mai înclinată spre creatură decât creatorul fictiv al acesteia.

Se gândi la *asta* vreme de un minut întreg, neîntrerupt.

Jared căută cu lăcomie legături la text, dând imediat peste celebra versiune filmată din 1931 a poveștii și devorând-o la viteză de zece

ori mai mare decât cea normală, doar ca să descopere că e foarte dezamăgit; elocvența monstrului lui Shelley era înlocuită de un mormăit neinteligibil și trist. Jared încercă repede și alte versiuni filmate, dar fu în continuare dezamăgit. Monstrul cu care se identifica nu putea fi văzut aproape nicăieri în acestea, nici măcar în versiunile care arătau o fidelitate de formă a textului original. Monstrul lui Frankenstein era o glumă; Jared renunță la versiunile filmate înainte de a ajunge la sfârșitul secolului douăzeci și unu.

Jared încercă o altă abordare și căută povești despre alte ființe create, făcând cunoștință în scurtă vreme cu Vineri, R. Daneel Olivaw, Data, HAL, der Maschinen-Mensch, Astro Boy, diferiții Terminatori, Channa Fortuna, Joe Robotul Ticălos și tot soiul de alți androizi, roboți, computere, replicanți, clone și creaturi modificate genetic care erau în aceeași măsură descendenții spirituali ai monstrului lui Frankenstein, ca și el. Curios, Jared o porni înapoi în timp de la Shelley, doar ca să-i descopere pe Pygmalion, golemii, homunculii și automatele cu mecanism de ceas.

Citi și urmări trista și deseori primejdioasa lipsă de umor a multora dintre aceste creaturi și felul în care ea era folosită pentru a le face obiecte ale milei și ale destinderii comice. Înțelegea acum de ce Brahe era sensibil la întreaga problemă a simțului umorului. În acea sensibilitate era implicită ideea că Forțele Speciale erau greșit reprezentate de adevărat-născuți în descrierile lor, sau cel puțin așa crezu Jared, până când se apucă să caute literatură sau divertisment înregistrat, având Forțele Speciale drept personaje principale.

Nu exista nimic. Era colonială se dovedea bogată în materiale de divertisment despre Forțele Coloniale de Apărare și despre bătăliile și evenimentele sale militare – bătălia pentru Armstrong părea un subiect deosebit de căutat –, dar în niciunul dintre ele nu se dădea nici măcar un indiciu despre Forțele Speciale; cel mai apropiat lucru era o serie de romane senzaționale publicate pe colonia Rama, prezentând aventurile unei forțe secrete de soldați erotici supraumani, care învingeau specii extraterestre ficționale în cea mai mare parte făcând sex energic cu ele până când acestea capitulau. Jared, care în momentul de față înțelegea sexul în mare parte în sensul legat de reproducere, se întrebă de ce-ar crede cineva că aceasta era o metodă viabilă de a-ți învinge dușmanii. Ajunse la

concluzia că-i scăpase probabil ceva important legat de chestia cu sexul și lăsă informația deoparte, ca să-l întrebe mai târziu pe Brahe despre asta.

Între timp, rămânea misterul motivului pentru care, din punctul de vedere al lucrărilor de ficțiune din colonii, Forțele Speciale nu existau.

Dar asta rămânea probabil pentru altă noapte. Jared abia aștepta să-și împărtășească explorările de până acum cu partenerii lui din detașament. Își scoase descoperirile din izolare și le transmise către ceilalți. În timp ce făcea acest lucru, deveni conștient de faptul că nu era singurul care împărtășea descoperiri; Brahe repartizase teme celor mai mulți din detașamentul numărul 8, iar aceste explorări se revărsau în percepția lui. Printre ele, eticheta și psihologia rezolvării conflictelor de la Seaborg (pe care Jared îl simțea parcurgând cu ochii aproape tot materialul pe care i-l trimitea); bătălii majore ale Forțelor Coloniale de Apărare de la Brian Michaelson; desene animate de la un recrut pe nume Jerry Yukawa; fiziologie umană de la Sarah Pauling. Jared își notă să facă haz pe seama ei mai târziu, pentru că-i făcuse în necaz mai devreme în cursul zilei, în legătură cu propria lui însărcinare. BrainPal-ul lui Jared începu vioi să desfășoare tot ceea ce învățaseră colegii lui. Jared se lăsă din nou pe spate pe scări și privi amurgul, în timp ce informația se ramifica și se extindea.

Soarele lui Phoenix apusese cu desăvârșire când Jared termină de desfăcut toate noile lui cunoștințe; rămase așezat în micul cerc strălucitor provenit de la luminile cazărmii și privi vietățile asemănătoare insectelor bâzâind în jurul becului. Una dintre aceste mici creaturi, mai ambițioasă, ateriză pe brațul lui Jared și înfipse o trompă asemănătoare unui ac în carne, ca să sugă fluidele. Câteva secunde mai târziu era moartă. Nanoboții din SmartBlood-ul lui Jared, alertați de situație de BrainPal, se sacrificaseră în interiorul minusculului animal, folosind oxigenul pe care-l transportau drept agent combustibil. Biata vietate arse din interior; șuvițe minuscule, aproape invizibile de fum îi ieșeau din proeminențele trupului. Jared se întrebă cine programase un asemenea tip de reacție defensivă în BrainPal și SmartBlood; părea să urască viața prin felul în care acționa.

Poate că adevărat-născuții au dreptate să se teamă de noi, se gândi Jared.

Dinăuntrul cazărmii, Jared își percepea camarazii discutând despre ceea ce învățaseră în acea noapte; Seaborg tocmai îl declarase pe monstrul lui Frankenstein plicticos. Jared se repezi înăuntru ca să apere onoarea monstrului.

În timpul dimineților și după-amiezilor primei săptămâni, detașamentul numărul 8 învață să lupte, să se apere și să ucidă. Serile, învățau tot restul, inclusiv unele lucruri despre care Jared bănuia că erau de o valoare îndoielnică.

La începutul serii celei de-a doua zile, Andrea Gell-Mann le făcu cunoscut conceptul de înjurătură, pe care-l învățase la prânz și-l împărtăși chiar înainte de cină. La masă, membrii detașamentului își spuseră cu entuziasm „dă-mi nenorocita de sare, sac împuțit de rahat", până când Brahe le ceru să lase rahatul ăsta blestemat, labagiilor, pentru că se învechește al naibii de repede. Urmă un acord general că Brahe avea dreptate, până când Gell-Mann îi învață să înjure în arabă.

În ziua a treia, membrii detașamentului numărul 8 cerură și primiră permisiunea de a intra în bucătăria popotei și de a folosi cuptoarele și anumite ingrediente. În dimineața următoare, celorlalte detașamente de instrucție de la Camp Carson le fură oferite destule fursecuri dulci pentru fiecare recrut (și pentru ofițerii lor superiori).

În cea de-a patra zi, membrii detașamentului încercară să-și spună unii altora bancuri pe care le găsiseră pe rețeaua de date de pe Phoenix, și cei mai mulți nu reușiră să le facă amuzante; până când BrainPal-urile desfășurau contextul glumei, nu mai avea haz. Numai Sarah Pauling părea să râdă aproape tot timpul, și se stabili până la urmă că râdea din cauză că socotea nostim faptul că niciunul dintre ceilalți nu putea spune un banc. Nimeni nu mai credea că asta e nostim, ceea ce o făcu pe Pauling să râdă destul de tare cât să cadă din pat.

Fură cu toții de acord că *asta* era nostim.

Și jocurile de cuvinte erau în regulă.

În cea de-a cincea zi, în care după-amiaza fu petrecută într-o ședință de informare despre coloniile umane și despre relațiile lor cu alte specii inteligente (care erau, se putea spune, proaste mai tot timpul), detașamentul evaluă critic ficțiunea speculativă și divertismentul din era precolonială despre războaiele interstelare cu extratereștri. Verdictele concordară în mod rezonabil. *Războiul lumilor* se bucură de aprobarea lor doar până la sfârșitul care îi izbi pe membrii detașamentului ca fiind un truc ieftin. *Infanteria stelară* avea câteva scene bune de acțiune, dar cerea prea multă desfășurare de idei filozofice; le plăcu mai mult filmul, chiar dacă recunoscură că era tâmpit. *Războiul etern* îi întristă inexplicabil; ideea că un război putea dura atât de mult era aproape de nepătruns pentru un grup de oameni în vârstă de o săptămână. După ce văzură *Războiul stelelor*, cu toții voiau o sabie laser și fură iritați că tehnologia pentru ele nu exista cu adevărat. Fură de asemenea de acord că ewokșii ar trebui să moară cu toții.

Două romane clasice îi atraseră în mod deosebit. *Jocul lui Ender* îi încântă pe toți; aici erau soldați aidoma lor, doar că mai mici. Personajul principal era chiar crescut să se lupte cu speciile extraterestre, la fel ca ei. În ziua următoare, membrii detașamentului se salutară unii pe alții cu ***Hei, Ender***, până când Brahe le zise să înceteze și să fie atenți.

Cealaltă era *Întoarcerea acasă a lui Charlie*, una dintre ultimele cărți de dinainte de începutul erei coloniale și, prin urmare, una dintre ultimele cărți care erau în stare să-și imagineze un univers altfel decât așa cum era – unul în care speciile extraterestre pe care le întâlnea omenirea îi întâmpinau cu un bun-venit, în loc de o armă. Cartea fusese până la urmă adaptată într-un film; în acel moment, devenise limpede că nu era science fiction, ci fantastică, și pe deasupra plină de amărăciune. Fusese un eșec. Membrii detașamentului rămaseră pironiți locului atât de carte, cât și de film, captivați de un univers pe care nu l-ar fi putut avea niciodată și care nici el nu i-ar fi avut vreodată, pentru că n-ar fi fost nevoie de ei.

În cea de-a șasea zi, Jared și restul detașamentului numărul 8 pricepură în sfârșit ce însemna toată chestia asta cu sexul.

Într-a șaptea zi, și ca o consecință directă a celei de-a șasea zi, se odihniră.

Nu sunt de valoare îndoielnică, îi spuse Pauling lui Jared despre lucrurile pe care le învățaseră, în timp ce stăteau întinși împreună în patul ei, târziu în ziua a șaptea, într-o postură intimă, dar nu sexuală. ***Poate că toate chestiile astea nu folosesc la nimic în sine, dar ne apropie mai mult pe noi toți.***

Suntem ***mai apropiați***, fu de acord Jared.

Nu doar în felul ăsta.

Pauling se lipi scurt de Jared, apoi se îndepărtă.

Mai aproape ca oameni. Ca grup. Toate lucrurile pe care le-ai pomenit sunt prostești. Dar ne instruiesc să fim ființe umane.

Era rândul lui Jared să se lipească de Pauling, ghemuindu-se la pieptul ei.

Îmi place să fiu ființă umană, zise el.

Și mie îmi place să fii ființă umană, replică Pauling, și apoi chicoti sonor.

Futu-i mama mă-sii, voi doi, protestă Seaborg. ***Încerc să dorm aici!***

Țâfnosule! răspunse Pauling.

Coborî ochii spre Jared să vadă dacă voia să adauge ceva, dar acesta adormise. Îl sărută ușor pe creștetul capului și apoi îl imită.

În prima săptămână, v-ați antrenat din punct de vedere fizic să faceți tot ceea ce pot face soldații adevărat-născuți, le spuse Brahe. ***Acum este timpul să vă antrenați să faceți lucruri pe care numai voi le puteți face.***

Detașamentul numărul 8 stătea la startul unei piste lungi, cu obstacole.

Am alergat deja pe pista asta, comentă Luke Gullstrand.

Frumos din partea ta să observi, Gullstrand, replică Brahe. ***Datorită spiritului tău de observație, ai să fii primul care o să alerge astăzi. Stai aici. Restul, răspândiți-vă de-a lungul pistei, vă rog, cât mai egal posibil.***

Îndată, membrii detașamentului fură înșirați de-a lungul pistei. Brahe se întoarse spre Gullstrand.

Vezi pista? întrebă.

Da, răspunse Gullstrand.

Crezi că ai putea s-o parcurgi cu ochii închiși?

Nu, răspunse Gullstrand. ***Nu-mi aduc aminte unde se află toate. M-aș împiedica de ceva și aș muri.***

Sunteți cu toții de acord? întrebă Brahe.

Simți impulsuri afirmative.

Și totuși, veți alerga cu toții pe pista asta cu ochii închiși înainte de a pleca astăzi de aici. Din cauză că aveți o capacitate care vă va îngădui să faceți asta: integrarea cu membrii detașamentului vostru.

Din tot detașamentul se transmiseră grade diferite de scepticism.

Ne folosim integrarea ca să vorbim și ca să schimbăm date, comentă Brian Michaelson. ***Asta e ceva complet diferit.***

Nu. Nu diferă câtuși de puțin, îi încurajă Brahe. ***Sarcinile de noapte de săptămâna trecută n-au fost doar pedepse și distracții neserioase. Știți deja că prin intermediul BrainPal-ului și al condiționării prenatale puteți învăța repede* singuri.** ***Săptămâna trecută – fără să vă dați seama – ați învățat să schimbați și să absorbiți cantități imense de informație* între voi.** ***Nu există nicio deosebire între acea informație și* asta.** ***Fiți atenți.***

Lui Jared i se tăie răsuflarea, audibil, ca și celorlalți membri ai

detașamentului. În capul lui se afla nu numai prezența lui Gabriel Brahe, ci și o senzație intimă a prezenței lui fizice și a situației personale, suprapuse peste conștiința lui Jared.

Priviți prin ochii mei, le ceru Brahe.

Jared se concentră asupra ordinului și avu o senzație de amețeală dătătoare de greață, când perspectiva se roti din punctul de unde privea el către punctul de vedere al lui Brahe. Acesta mută privirea la stânga, apoi la dreapta, și Jared se văzu pe sine, uitându-se la Brahe. Brahe ieși brusc din conexiunea privirii.

Devine cu atât mai ușor cu cât o faceți mai des, le explică Brahe. ***Iar de acum înainte, în fiecare exercițiu de luptă* o veți face.** ***Integrarea vă oferă capacitatea de a fi conștienți de o situație care este unică în acest univers. Toate speciile inteligente schimbă informații în luptă așa cum pot – chiar și soldații adevărat-născuți țin un canal de comunicații deschis prin BrainPal în timpul bătăliei. Dar numai Forțele Speciale au acest nivel de împărtășire, acest nivel de înțelegere tactică. Se află în miezul felului în care lucrăm și în care luptăm.***

Așa cum am spus, săptămâna trecută ați parcurs elementele de bază ale luptei adevărat-născuților – ați învățat cum să intrați în luptă ca indivizi. Acum e timpul să învățați să luptați ca Forțele Speciale, să vă* integrați** ***abilitățile de luptă cu ale detașamentului vostru. Veți învăța să faceți schimb de informații și să aveți încredere în ceea ce vi se transmite. Chestie care vă va salva viața, vouă și camarazilor voștri din detașament. Acesta va fi lucrul cel mai greu și mai important pe care-l veți învăța. Așa că fiți atenți.

Brahe se întoarse spre Gullstrand.

Acum, închide ochii.

Gullstrand șovăi.

Nu știu dacă-mi pot ține ochii închiși, zise el.

O să trebuiască să ai încredere în detașamentul tău, îl îndemnă Brahe.

Am încredere în detașament, replică Gullstrand. ***În* mine *n-am încredere.***

Asta îi atrase un șir de impulsuri de simpatie.

Și asta face parte din exercițiu, îi răspunse Brahe. ***Dă-i drumul.***

Gullstrand închise ochii și făcu un pas. Din poziția din care privea, cam pe la jumătatea pistei, Jared îl văzu pe Jerry Yukawa, pe prima poziție, aplecându-se puțin, ca și cum ar fi încercat să reducă fizic distanța dintre mintea lui și a lui Gullstrand. Trecerea lui Gullstrand pe pista cu obstacole era lentă, dar deveni din ce în ce mai fermă; chiar înainte de a ajunge în dreptul lui Jared, și chiar după ce se legănase pe o bârnă de lemn suspendată deasupra noroiului, Gullstrand începu să zâmbească. Căpătase încredere.

Jared îl simți pe Gullstrand căutând și punctul lui de vedere. Îi dădu acces complet la simțurile lui și-i transmise un sentiment de încurajare și de siguranță. Îl simți pe Gullstrand primindu-le și transmițându-i scurt mulțumiri; apoi Gullstrand se concentră să escaladeze peretele cu frânghii lângă care stătea Jared. În vârf, îl simți pe Gullstrand trecând la următorul membru al detașamentului din șir, total încrezător. Până la sfârșitul pistei, Gullstrand se mișca la viteză aproape maximă.

Excelent, îl felicită Brahe. ***Gullstrand, preia ultima poziție. Toți ceilalți vă mutați cu un loc. Yukawa, e rândul tău.***

După două tururi, nu numai că membrii detașamentului își schimbau perspectiva cu colegul care parcurgea pista; dar colegul de pe pistă își transmitea tuturor perspectiva primită, dând și celor care nu străbătuseră pista o imagine prealabilă a ceea ce-i aștepta. La următorul tur după asta, partenerii din detașament de pe margine împărtășeau punctul lor de vedere cu următorul din șir, ca să poată ajuta mai bine persoana de pe pistă, atunci când schimba poziția. Până când ajunse Jared la rând, întregul detașament integrase complet perspectivele, căpătând îndemânarea de a încerca rapid o altă perspectivă și de a culege informația relevantă fără să se miște, din propriul lor punct de vedere. Era ca și cum ar fi fost în două locuri deodată.

Când Jared ajunse el însuși pe pistă, se bucură de strania inteligență care făcea totul posibil, cel puțin până la bârnele de deasupra noroiului, când perspectiva vizuală împrumutată se roti brusc din locul unde i se aflau picioarele. Jared greși pasul și căzu lat în noroi.

Îmi pare rău, spuse Steven Seaborg după câteva secunde, când Jared se ridică cu ochii deschiși. ***M-a pișcat ceva. Mi-a distras atenția.***

Aiurea, îi transmise Alan Millikan lui Jared în particular. **Eram cu o poziție mai încolo și mă uitam direct la el. N-a fost pișcat.**

Brahe interveni.

Seaborg, când te afli în luptă, să lași să fie ucis un camarad din detașament din cauza unei pișcături de insectă e soiul de lucru care te face să ajungi de partea cu ghinion a unei ecluze. Ține minte asta. Dirac, mergi mai departe.

Jared închise ochii și puse un picior în fața celuilalt.

Ce are Seaborg împotriva mea, de fapt? o întrebă Jared pe Pauling.

Cei doi se antrenau pentru lupta cu pumnalele. Membrii detașamentului exersau vreme de cinci minute cu fiecare dintre ceilalți, cu simțul integrării concentrat la maximum. Faptul de a lupta cu cineva conștient în mod intim de starea ta mintală internă constituia o provocare suplimentară interesantă.

Chiar nu știi? răspunse Pauling, descriind cercuri cu pumnalul ținut în aparență neglijent în mâna stângă. ***Sunt două lucruri. Unul, că e doar un nenorocit. Al doilea, că mă place.***

Jared se opri din învârtit.

Poftim? exclamă el, iar Pauling atacă înverșunat, fentând spre dreapta și apoi lovind în sus, către gâtul lui Jared, cu mâna stângă. Jared se împletici spre spate și spre dreapta, încercând să evite atacul; cuțitul lui Pauling se mută în mâna cealaltă și plonjă în jos, ratând piciorul lui Jared doar cu un centimetru. Jared se îndreptă și luă o poziție defensivă.

Mi-ai distras atenția, îi reproșă el, rotindu-se din nou.

Ți-ai distras-o singur, replică Pauling. ***Eu doar am profitat de asta când s-a întâmplat.***

N-o să fii fericită până când nu-mi retezi o arteră, protestă Jared.

N-o să fiu fericită până când n-o să taci din gură și n-o să te concentrezi să încerci să mă omori cu cuțitul ăla.

Știi, începu Jared, și dintr-odată se lăsă pe spate; simți intenția lui Pauling de a lovi cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să fandeze. Înainte ca ea să se retragă, Jared se aplecă din nou în față, în raza de acțiune a brațului ei întins, și ridică lama din mâna dreaptă, ca să o atingă ușor la cutia toracică. Înainte de a ajunge acolo însă, Pauling înălță capul și-l izbi sub falcă. Se auzi un pocnet sonor când dinții lui Jared se loviră între ei; câmpul lui vizual se albi complet. Pauling profită de scurta năuceală a lui Jared pentru a face un pas înapoi și a-i secera picioarele, răsturnându-l pe spate. Când Jared își reveni, Pauling îi țintuise brațele cu picioarele ei și-i ținea pumnalul chiar deasupra arterei carotide.

Știi, imită Pauling ultimul cuvânt al lui Jared, ***dacă asta ar fi fost o luptă adevărată, ți-aș fi tăiat până acum patru artere și aș fi trecut la ce-ar mai fi urmat.***

Pauling vârî pumnalul în teacă și își mută genunchii de pe brațele lui.

Bine că nu suntem într-o luptă adevărată, comentă Jared și se sprijini ca să se scoale în picioare. ***Cât despre Seaborg…***

Pauling îi dădu lui Jared un pumn drept în nas; capul bărbatului se smuci spre spate. Cuțitul era din nou la gâtul lui, iar picioarele ei îi fixau iar brațele, o fracțiune de secundă mai târziu.

Ce naiba?

Cele cinci minute ale noastre n-au trecut, îi explică Pauling. ***Încă trebuie să ne luptăm.***

Dar tu…, începu Jared.

Pauling îl împunse în carotidă și-i vărsă niște SmartBlood.

Nu există niciun „dar tu…“, se răsti Pauling. ***Jared, îmi ești simpatic, dar am observat că nu te*** **concentrezi.** ***Suntem prieteni, și știu că tu crezi că putem avea o conversație plăcută în timp ce facem asta. Dar îți jur că data viitoare când îmi mai oferi o deschidere așa cum ai făcut chiar acum, o să-ți tai gâtul. SmartBlood-ul o să te împiedice*** **probabil** ***să mori. Și o să te împiedice să gândești că, numai pentru că suntem*** **prieteni,** ***nu înseamnă că n-o să te rănesc serios. Te plac prea mult. Chestiile cu care o să ne batem într-o luptă adevărată n-or să facă pauză ca să stea de vorbă.***

O să ai tu grijă de mine în luptă, zise Jared.

Știi că așa o să fac, răspunse Pauling. ***Dar chestia asta cu integrarea nu merge decât până aici, Jared. Va trebui să ai singur grijă de tine.***

Brahe îi anunță că cele cinci minute ale lor se scurseseră. Pauling îl lăsă pe Jared să se ridice de jos.

Vorbesc serios, Jared, insistă Pauling, după ce-l trase în picioare. ***Ai grijă data viitoare sau o să-ți fac o tăietură urâtă.***

Știu, răspunse Jared, și-și atinse nasul. ***Sau o să-mi dai un pumn.***

Așa e, spuse Pauling și surâse. ***Nu sunt mofturoasă.***

Așadar, toate astea despre Seaborg care te place au fost doar ca să-mi distragi atenția, observă Jared.

O, nu, îl contrazise ea. ***E absolut adevărat.***

Aah, exclamă Jared.

Pauling râse sonor.

Iar începi, te lași distras.

Sarah Pauling fu printre primii împușcați; ea și cu Andrea Gell-Mann fură prinse într-o ambuscadă, în timp ce făceau o recunoaștere

într-o vâlcea. Pauling căzu imediat, împușcată în cap și în gât; Gell-Mann reuși să identifice amplasarea trăgătorilor înainte ca trei focuri de armă în piept și abdomen să o doboare. În ambele cazuri, integrarea cu restul detașamentului se întrerupse; se simțeau ca și cum ar fi fost smulse trupește din conștiința unificată a detașamentului. Căzură și alții imediat, împuținând detașamentul și provocând dezordine printre membrii rămași.

Jocul de război mergea prost pentru detașamentul cu numărul 8.

Jerry Yukawa agravă problema fiind împușcat în picior. Costumul de antrenament pe care-l purta înregistră „lovitura" și blocă mobilitatea membrului; Yukawa căzu din mers și abia reuși să se retragă, dând din picior, în spatele bolovanului după care se ascunsese Katherine Berkeley, cu câteva secunde înainte.

Ar fi trebuit să stai la pământ, oprind focul, îi spuse Yukawa pe ton acuzator.

Așa am* făcut**, replică Berkeley. ***Încă* fac. *Sunt una singură, iar ei sunt cinci. Descurcă-te* tu *mai bine.

Cei cinci membri ai detașamentului de instrucție numărul 13 care îi prinseseră pe Yukawa și pe Berkeley în spatele bolovanului trimiseră încă o salvă în direcția lor. Membrii detașamentului numărul 13 simțiră reculul mecanic simulat al carabinelor de antrenament, în timp ce BrainPal-urile lor simulau gloanțele care sfârtecau capătul închis al unei văi; BrainPal-urile lui Yukawa și Berkeley simulau în mod corespunzător unele dintre aceste gloanțe răpăind în masa bolovanului și altele șuierând, când zburau pe lângă ei. Gloanțele nu erau adevărate, dar erau atât de reale pe cât se puteau simula.

Nu ne-ar strica o mână de ajutor aici, îi transmise Yukawa lui Steven Seaborg, care fusese numit comandant pe timpul exercițiului.

Te auzim, răspunse Seaborg, apoi se întoarse să se uite la Jared, singurul soldat care mai supraviețuise, privindu-l fără să scoată un cuvânt. Patru membri ai detașamentului numărul 8 erau încă în picioare (un fel de-a spune, în cazul lui Yukawa), în timp ce șapte membri ai detașamentului numărul 13 cutreierau pădurea în căutarea adversarilor. Șansele nu erau prea mari.

Încetează să te mai uiți așa la mine, se răsti Seaborg. ***Nu-i vina mea.***

N-am zis nimic, replică Jared.

Te gândeai la asta.

Nici nu mă gândeam, insistă Jared. ***Treceam în revistă datele***.

Referitoare la ce?

La felul în care se mișcă și gândește detașamentul numărul 13, răspunse Jared. ***De la alți membri din detașamentul numărul 8, înainte să moară. Încerc să văd dacă putem folosi ceva.***

Poți s-o faci un pic mai repede? interveni Yukawa. ***Lucrurile arată de-a dreptul sumbru la capătul ăsta.***

Jared se uită atent la Seaborg. Acesta oftă.

Bine. Sunt deschis la sugestii. Ce-ai găsit?

O să crezi că am înnebunit, răspunse Jared. ***Dar am observat ceva. Până acum, nici noi, nici ei nu ne-am uitat prea mult în sus.***

Seaborg ridică ochii spre bolta pădurii, privind la lumina soarelui care se strecura prin coroanele arborilor de origine terestră și la echivalentul lor de pe Phoenix, tulpini groase, asemănătoare cu bambusul, care se desfăceau în ramuri impresionante. Cele două tipuri de floră nu concurau din punct de vedere genetic – erau natural incompatibile pentru că evoluaseră pe lumi diferite –, dar concurau pentru lumina soarelui, înălțându-se cât de mult puteau spre cer și dând ramuri dese ca să ofere un schelet de pe care frunzele și echivalentele lor să-și facă fotosinteza.

Nu ne uităm în sus pentru că nu-i nimic acolo în afară de copaci, comentă Seaborg.

Jared începu să numere secundele în minte. Ajunse până la șapte înainte ca Seaborg să exclame:

Oh!

Oh, încuviință Jared.

Scoase o hartă.

Noi suntem în punctul ăsta, Yukawa și Berkeley sunt în punctul ăla. E pădure pe tot drumul de-aici până acolo.

Și tu crezi că putem ajunge mergând prin copaci? întrebă Seaborg.

Nu asta-i întrebarea, replică Jared. ***Întrebarea este dacă putem s-o facem destul de repede ca să-i ținem pe Yukawa și Berkeley în viață, și destul de în liniște ca să nu fim omorâți noi.***

Jared descoperi repede că mersul prin copaci era o idee mai bună în teorie decât în execuție. El și cu Seaborg fură gata să cadă de două ori în primele două minute; mutatul din creangă în creangă cerea mai multă coordonare decât se așteptase oricare dintre ei. Ramurile arborilor de pe Phoenix nu erau nici pe departe atât de rezistente pe cât presupuseseră, iar cei terești aveau un număr surprinzător de crengi moarte. Înaintarea le era mai lentă și mai zgomotoasă decât le-ar fi plăcut să fie.

Dinspre est se auzi un foșnet; în copaci diferiți, Jared și Seaborg îmbrățișară trunchiurile și încremeniră. Doi membri ai detașamentului numărul 13 ieșiră din desiș la treizeci de metri distanță și șase metri dedesubtul poziției lui Jared. Cei doi erau vigilenți și prevăzători, cu ochii și urechile în căutarea prăzii. Nu se uitară în sus.

Cu coada ochiului, Jared îl văzu pe Seaborg întinzându-se încet după MF.

Așteaptă, îl avertiză. ***Suntem încă în raza vederii lor periferice. Așteaptă până ajungem în spatele lor.***

Cei doi soldați se strecurară mai departe, lăsându-i pe Jared și pe Seaborg în urma lor; Seaborg îi făcu semn din cap lui Jared. Își luară în tăcere carabinele, le stabilizară cât mai bine cu putință și ochiră în spatele soldaților. Seaborg dădu ordinul; gloanțele zburară într-o explozie scurtă. Soldații înțepeniră și căzură.

Restul i-au încolțit pe Yukawa și pe Berkeley, zise Seaborg. ***Să ne***

grăbim.

Porni. Jared era amuzat de felul în care spiritul lui Seaborg de a prelua comanda, atât de potolit cu scurtă vreme în urmă, se întorsese dintr-odată.

Zece minute mai târziu, Yukawa și Berkeley ajungeau la ultimele rămășițe de muniție, iar Jared și Seaborg zăriră singurii membri rămași din detașamentul numărul 13. La stânga lor, la opt metri dedesubt, doi soldați erau adăpostiți după un copac mare, prăbușit; în dreapta și la aproximativ treizeci de metri în față, alți doi se aflau în spatele unei grămezi de bolovani. Acești soldați îi țineau ocupați pe Yukawa și Berkeley, în timp ce al cincilea ocolea fără zgomot, apropiindu-se de poziția lor dintr-o parte. Cu toții stăteau cu spatele la Jared și Seaborg.

Eu îi iau pe cei de lângă buștean; tu pe cei din spatele bolovanilor, zise Seaborg. ***O să-i spun lui Berkeley despre cel din flanc, dar o s-o avertizez să nu-l radă până când nu ne doborâm noi oamenii. N-are niciun rost să ne dăm de gol.***

Jared dădu din cap; acum, că Seaborg se simțea încrezător, planificarea lui mergea mai bine. Jared puse deoparte datele ca să le studieze mai târziu și se mișcă, proptindu-se în copac, lipindu-și spatele de trunchi și agățându-și piciorul stâng sub o ramură mai joasă, pentru un sprijin suplimentar.

Seaborg se mută cu o creangă mai jos, ca să ocolească o alta care-i stânjenea vederea. Ramura pe care călcase, moartă, trosni puternic sub greutatea lui și se prăbuși, căzând din copac în ceea ce părea modul cel mai zgomotos cu putință. Seaborg își pierdu sprijinul piciorului și se apucă cu furie de creanga de dedesubtul celei pe care păși se, scăpându-și carabina; patru soldați de pe sol se întoarseră, ridicară ochii și-l văzură atârnând acolo neajutorat. Înălțară armele.

Rahat! exclamă Seaborg și se uită la Jared.

Jared trase în modul foc automat spre cei doi soldați de lângă bolovani. Unul tresări și căzu; celălalt plonjă pe după bolovani. Jared se răsuci și trase în soldații din spatele bușteanului; nu lovi pe nimeni, dar îi sperie destul de multă vreme ca să mute carabina pe

rachetele ghidate și să tragă în spațiul dintre cei doi soldați. Racheta simulată îi împroșcă pe amândoi cu bucăți virtuale de șrapnel. Căzură. Jared se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă pe soldatul rămas lângă bolovani apăsând pe trăgaci. Lansă o rachetă ghidată spre el, chiar când aceasta își declanșă arma. Jared își simți coastele înțepenind dureros când costumul de antrenament se strânse, și bâjbâi după carabină. Fusese împușcat, dar faptul că nu căzuse din copac îi spuse că era încă în viață.

Exercițiu de antrenament! Jared era atât de plin de adrenalină, încât crezu că o să facă pe el.

O mână de ajutor, ceru Seaborg, și întinse mâna stângă pentru ca Jared să-l tragă sus tocmai când al cincilea soldat, care se întorsese în cerc, îl împușcă în umărul drept. Lui Seaborg îi înțepeni tot brațul în costum; lăsă să-i scape ramura de care atârna. Jared îl apucă de mâna stângă și-l prinse înainte de a căpăta viteză în cădere. Piciorul stâng al lui Jared, încă înțepenit sub ramură, se încordă dureros din cauza greutății suplimentare.

Pe sol, soldatul își pregătea arma; gloanțe o fi fost virtuale sau nu, dar Jared știa că dacă era împușcat, înțepenirea costumului l-ar fi făcut să-l scape pe Seaborg și probabil să cadă și el. Întinse mâna stângă, apucă pumnalul de luptă și-l azvârli cu putere. Cuțitul se înfipse în carnea coapsei stângi a soldatului; acesta se prăbuși, țipând și bâjbâind cu prudență în preajma cuțitului, până când Berkeley apăru în spatele lui și-l împușcă, imobilizându-l.

Detașamentul numărul 8 câștigă jocul de război, îl auzi Jared pe Brahe. ***Relaxez acum costumele de antrenament pentru toți cei care sunt încă înghețați. Următorul joc de război în treizeci de minute.***

Presiunea din partea stângă a lui Jared se destinse brusc și considerabil, ca și încremenirea costumului lui Seaborg. Jared îl trase în sus și apoi coborâră amândoi cu atenție pe solul pădurii ca să-și recupereze armele.

Membrii dezghețați ai detașamentului numărul 13 îi așteptau, despărțindu-se de colegul lor de detașament, care încă gemea întins pe pământ.

Dobitocule! exclamă unul dintre ei, băgându-se direct în fața lui Jared. ***Ai aruncat un cuțit în Charlie! Nu trebuia să încerci să* omori *pe nimeni! De-aia se cheamă* joc *de război!***

Seaborg se vârî între Jared și soldat.

Zi-i asta amicului tău, găoază! Dacă ne-ar fi împușcat, aș fi căzut opt metri fără nicio posibilitate de a-mi controla căderea. Nu părea deosebit de îngrijorat că aș fi putut muri* eu *când țintea spre mine. Faptul că Jared l-a înjunghiat pe prietenul tău mi-a salvat viața. Iar el va* supraviețui. *Așa că lua-l-ar dracu', și lua-te-ar dracu' și pe tine!

Seaborg și soldatul se măsurară din priviri încă vreo câteva secunde, înainte ca celălalt soldat să întoarcă privirea, să scuipe pe pământ și să se ducă înapoi la camaradul său de detașament.

Mulțumesc, îi zise Jared lui Seaborg.

Seaborg îi aruncă o privire lui Jared și apoi lui Yukawa și Berkeley.

S-o întindem de-aici. Mai avem un joc de război.

Se îndepărtă cu pași apăsați. Cei trei îl urmară.

Pe drumul de întoarcere, Seaborg rămase în urmă ca să țină pasul cu Jared.

A fost o idee bună să folosim copacii, spuse el. ***Și mă bucur că m-ai prins înainte să cad. Mulțumesc.***

Cu plăcere.

Tot nu-mi placi prea mult, continuă Seaborg. ***Dar n-o să mai am nicio problemă cu tine.***

Pricep, zise Jared. ***E un început, oricum.***

Seaborg dădu din cap și grăbi pasul din nou. Rămase tăcut tot restul drumului.

– Hei, ia uite pe cine avem noi aici! exclamă locotenentul Cloud, când Jared intră în navetă împreună cu ceilalți foști membri ai detașamentului numărul 8.

Se întorceau pe stația Phoenix pentru primele lor însărcinări.

– E prietenul meu, Jared!

– Salut, locotenente Cloud, răspunse Jared. Îmi pare bine să te revăd.

– Mă cheamă Dave, zise Cloud. Văd că ai terminat cu antrenamentul. La naiba, aș fi vrut și eu ca antrenamentul meu să dureze doar două săptămâni…

– Mai avem încă mult, replică Jared.

– Nu mă îndoiesc. Așadar, ce numire ai căpătat, soldat Dirac? Încotro te îndrepți?

– Am fost repartizat pe *Uliul*, răspunse Jared. Eu și cu doi dintre prietenii mei, Sarah Pauling și Steven Seaborg.

Jared arătă spre Pauling, care se așezase deja; Seaborg încă nu urcase în navetă.

– Am văzut *Uliul*, zise Cloud. O navă mai nouă… Linii frumoase… N-am fost niciodată la bord, desigur. Voi, tipii de la Forțele Speciale, vă țineți deoparte.

– Așa mi se spune și mie, comentă Jared.

Andrea Gell-Mann urcă la bord, lovindu-se ușor de Jared. Îi trimise un impuls de scuză; Jared se uită la ea și zâmbi.

– Se pare c-o să fie un zbor aglomerat, remarcă Cloud. Poți să stai din nou pe scaunul copilotului, dacă dorești.

– Mulțumesc, răspunse Jared și-i aruncă o privire lui Pauling. Cred că de data asta o să stau laolaltă cu ceilalți prieteni ai mei.

Cloud se uită atent la Pauling.

– E pe de-a-ntregul de înțeles. Deși îmi aduc aminte că îmi datorezi niște glume noi. Sper că în tot antrenamentul ăla, v-au lăsat puțin timp să lucrați la simțul umorului.

Jared făcu o pauză pentru o clipă, amintindu-și prima discuție cu Gabriel Brahe.

– Locotenent Cloud, ai citit vreodată *Frankenstein*? întrebă el.

– Niciodată. Știu povestea. Am văzut de curând cea mai recentă versiune filmată. Monstrul vorbea, ceea ce mi s-a spus că înseamnă că e mai aproape de cartea propriu-zisă.

– Ce crezi despre asta?

– N-a fost rău. Interpretarea a fost cam exagerată. Mi-a părut rău pentru monstru. Iar personajul doctorului Frankenstein era cam căcănar. De ce întrebi?

– Eram curios, răspunse Jared, și făcu un semn din cap către compartimentul cu scaune, care acum era aproape plin. L-am citit cu toții. Ne-a dat mult de gândit.

– Ah… Înțeleg. Jared, dă-mi voie să-ți împărtășesc filozofia mea despre ființele umane. Poate fi rezumată în patru cuvinte: Îmi plac oamenii buni. Iar tu pari a fi un om bun. N-aș putea spune că asta-i tot ce contează pentru restul lumii, dar e ceea ce contează pentru mine.

– E bine de știut, zise Jared. Cred că filozofia mea merge pe același făgaș.

– Ei, atunci o să ne înțelegem de minune, răspunse Cloud. Și acum: vreun banc nou?

– S-ar putea să am câteva, spuse Jared.

Șase

– Aici o să vorbim cu voce tare, dacă n-ai nimic împotrivă, îi spuse generalul Szilard lui Jane Sagan. Pe ospătari îi face nervoși să vadă doi oameni uitându-se țintă unul la altul fără să scoată de fapt niciun sunet. Dacă nu văd că vorbim, o să vină pe-aici din minut în minut să vadă dacă avem nevoie de ceva. E sâcâitor.

– Cum dorești, răspunse Sagan.

Cei doi se aflau la popota generalilor, cu planeta Phoenix rotindu-se deasupra lor. Sagan o privea fix.

– E uluitor, nu-i așa? remarcă el.

– Este, răspunse Sagan.

– Poți vedea planeta de la orice portal de pe stație, cel puțin o parte din timp. Dar nimeni nu se uită vreodată. Apoi, vii aici și pur și simplu nu-ți poți lua ochii de la ea. Eu nu pot, în orice caz.

Arătă către cupola de cristal care îi înconjura.

– Cupola asta a fost un dar, știai?

Sagan clătină din cap.

– Alaiții ni l-au dat când am construit stația, continuă Szilard. E diamant, toată chestia asta. Au zis că a fost un diamant natural pe care l-au cioplit dintr-un cristal încă și mai mare, scos din miezul

uneia dintre gigantele gazoase din sistemul lor. Alaiții erau niște ingineri uimitori, așa am citit. Povestea s-ar putea chiar să fie adevărată.

– Nu știu nimic despre alaiți, zise Sagan.

– Au dispărut, răspunse Szilard. Acum o sută cincizeci de ani au intrat în război cu obinii pentru o colonie.. aveau o armată de clone și mijloacele de a face rapid clonele astea, și pentru o vreme se părea că o să-i bată pe obini. Apoi obinii au născocit un virus acordat la genele clonelor. Virusul era inițial inofensiv și se transmitea prin aer, ca o gripă. Oamenii noștri de știință au estimat că s-a răspândit în întreaga armată alaită cam într-o lună, după care, la încă o lună după asta, virusul a ajuns la maturitate și a început să atace ciclul de reproducere celulară al fiecărei clone militare alaite. Victimele s-au dizolvat literalmente.

– Toate deodată? întrebă Sagan.

– A durat cam o lună, spuse Szilard. De aceea au estimat de la început savanții noștri că a fost nevoie de tot atâta timp ca să infecteze întreaga armată. Scăpați de armata alaită, obinii au nimicit populația civilă numaidecât. A fost un genocid rapid și brutal. Obinii nu sunt o specie plină de compasiune. Acum, toate planetele alaite sunt în posesia obinilor, iar Uniunea Colonială a învățat două lucruri. Unul, că armatele de clone sunt o idee foarte proastă. A doua, să ne dăm la o parte din calea obinilor. Ceea ce am și făcut, până acum.

Sagan încuviință. Crucișătorul de luptă al Forțelor Speciale *Uliul* și echipajul său începuseră de curând raiduri de recunoaștere și de spionaj în teritoriul obinilor, pentru a evalua forța și capacitatea de reacție a acestora. Era o misiune periculoasă, din moment ce obinii nu iertau atacurile și, tehnic vorbind, obinii și Uniunea Colonială nu se aflau în stare de conflict. Informațiile despre alianța dintre obini, rraey și eneshani erau un secret bine păzit; cea mai mare parte a Uniunii Coloniale și a FCA nu erau la curent cu alianța și cu amenințarea la adresa ființelor umane. Eneshanii mențineau chiar o prezență diplomatică pe Phoenix, în capitala colonială Phoenix City. Strict vorbind, erau aliați.

– Vrei să vorbim despre raidurile de la obini? întrebă Sagan.

Pe lângă faptul că era comandant de detașament pe *Uliul*, era și ofițerul de informații al navei, fiind însărcinată cu evaluarea forțelor. Cei mai mulți dintre ofițerii Forțelor Speciale dețineau mai mult de un singur post și comandau de asemenea și detașamente de luptă; efectivele rămâneau mici, iar faptul că ofițerii păstrau funcții combatante ținea treaz spiritul de devotament față de misiune al Forțelor Speciale. Când ești născut să protejezi omenirea, nimeni nu este mai presus de luptă.

– Nu acum. Nu este locul potrivit. Voiam să vorbesc cu tine despre unul dintre noii tăi soldați. *Uliul* are trei recruți noi, iar doi dintre ei vor fi sub comanda ta.

Sagan se zburli.

– Vor fi, și asta-i o problemă. Aveam un singur loc liber în detașament, dar am doi înlocuitori. Mi-ai luat unul dintre veterani ca să faci loc.

Sagan își aduse aminte privirea neajutorată de pe chipul lui Will Lister când sosise ordinul lui de transfer pe *Pelerinul*.

– *Pelerinul* e o navă nouă și are nevoie de câțiva oameni experimentați, explică Szilard. Te asigur că există și alți comandanți de detașament, de pe alte nave, la fel de iritați ca și tine. *Uliul* trebuia să renunțe la unul dintre veteranii săi, și s-a întâmplat să am un recrut pe care voiam să-l pun sub comanda ta. Așa că l-am mutat pe *Pelerinul* pe unul dintre ai tăi.

Sagan deschise gura să se plângă din nou, apoi se gândi mai bine și se abținu, clocotind. Szilard urmări jocul emoțiilor pe fața ei. Cei mai mulți soldați ai Forțelor Speciale ar fi spus primul lucru care le trecea prin cap, o urmare a faptului că nu le fuseseră băgate în cap rafinamentele sociale în timpul copilăriei și al adolescenței. Autocontrolul lui Sagan era unul dintre motivele pentru care-i atrăsese atenția lui Szilard; acesta și alți factori.

– Despre care recrut vorbim? întrebă în sfârșit Sagan.

– Jared Dirac, răspunse Szilard.

– Ce-i atât de special la el?

– Are în el creierul lui Charles Boutin, explică Szilard, și privi din nou cum Sagan se lupta să respingă un răspuns visceral imediat.

– Și tu crezi că-i o idee *bună!* îi ieși în sfârșit pe gură.

– Devine și mai bună, continuă Szilard, și îi trimise întregul dosar strict secret al lui Dirac, completat cu materialele tehnice.

Sagan rămase tăcută, digerând materialul; Szilard aștepta, privind-o pe tânăra femeie ofițer inferior. După un minut, cineva din personalul popotei se apropie de masa lor și întrebă dacă aveau nevoie de ceva. Szilard comandă ceai. Sagan nu-l băgă în seamă pe ospătar.

– În regulă, o să mușc momeala, zise Sagan, după ce termină de examinat dosarul. De ce mă procopsești cu un trădător?

– Boutin e trădătorul, replică Szilard. Dirac a căpătat doar creierul lui.

– Un creier în care ai încercat să imprimi conștiința unui trădător, spuse Sagan.

– Da, recunoscu Szilard.

– Îți supun atenției întrebarea încă o dată, insistă Sagan.

– Pentru că ai experiență cu soiul ăsta de lucruri, răspunse Szilard.

– Cu trădători? întrebă Sagan, nedumerită.

– Cu membri neconvenționali ai Forțelor Speciale. Ai avut odată sub comanda ta un membru adevărat-născut al FCA. John Perry.

Sagan deveni ușor rigidă la auzul numelui; Szilard observă, dar preferă să nu comenteze.

– S-a descurcat destul de bine în subordinea ta, continuă el.

Ultima propoziție era oarecum o subestimare ironică; în timpul bătăliei pentru Coral, Perry îi cărase trupul inconștient și rănit câteva sute de metri pe câmpul de bătălie, pentru a găsi pentru ea îngrijire medicală, apoi găsise o componentă-cheie de tehnologie inamică în timp ce clădirea în care se afla se prăbușea în jurul lui.

– Meritele pentru asta îi revin lui Perry, nu mie, spuse Sagan.

Szilard simți un alt joc de emoții din partea lui Sagan la auzul numelui lui Perry, dar îl lăsă iarăși să treacă.

– Ești prea modestă, comentă el și făcu o pauză cât timp ospătarul aduse ceaiul.

– Ceea ce vreau eu să spun este că Dirac e un soi de hibrid, continuă. Face parte din Forțele Speciale, dar ar putea fi și *altceva*. Vreau pe cineva care are experiență cu *altceva*.

– „Altceva", repetă Sagan. Generale, aud că tu crezi că undeva înăuntrul lui Dirac e conștiința lui Boutin?

– N-am spus asta, rosti Szilard, pe un ton care sugera că poate chiar asta spusese.

Sagan cugetă la cele auzite și replică mai curând la sensul implicit decât la ceea ce fusese exprimat.

– Îți dai seama, desigur, că următoarea serie de misiuni ale *Uliului* va presupune să intrăm în luptă atât cu rraey-ii, cât și cu eneshanii, zise ea. În special misiunile legate de eneshani sunt unele de mare delicatețe…

Și unele pentru care aveam nevoie de Will Lister, gândi Sagan, dar n-o spuse.

– Sigur că-mi dau seama, încuviință Szilard și întinse mâna după ceai.

– Nu crezi că a avea pe cineva la care e posibil oricând să apară o personalitate trădătoare ar putea fi un *risc*? întrebă Sagan. Un risc nu numai pentru misiune, ci și pentru ceilalți care servesc alături de el.

– Evident că e un risc, replică Szilard, și mă bazez pe experiența ta ca să te ocupi de el. Dar s-ar putea dovedi de asemenea un tezaur de informații critice. De care va trebui de asemenea să se ocupe cineva. Pe lângă toate celelalte, ești ofițer de informații. Ești ofițerul ideal pentru acest soldat.

– Ce-a avut de spus Crick despre asta? întrebă Sagan, referindu-se la maiorul Crick, ofițerul comandant al *Uliului*.

– N-a avut nimic de spus despre asta, pentru că nu l-am informat, răspunse Szilard. Acesta este un material rezervat numai pentru cine trebuie să știe, și am hotărât că el nu trebuie să știe. Din câte i s-a spus, pur și simplu are trei soldați noi.

– Nu-mi place, bombăni Sagan. Nu-mi place deloc.

– Nu-ți cer să-ți placă, zise Szilard. Îți cer să te ocupi de asta.

Sorbi din ceai.

– Nu vreau ca el să joace un rol critic în niciuna dintre misiunile care au de-a face cu rraey-ii sau cu eneshanii, protestă Sagan.

– Nu vei face nicio diferență în felul în care îl vei trata față de oricare alt soldat de sub comanda ta, îi ceru Szilard.

– Atunci ar putea fi și ucis la fel ca oricare alt soldat.

– Atunci, de dragul tău, sper să nu fie din cauza unui glonț din partea prietenilor, spuse Szilard și lăsă ceașca din mână.

Sagan tăcu din nou. Ospătarul se apropie; Szilard îi făcu semn cu nerăbdare să plece.

– Vreau să vadă fișierul ăsta cineva, zise Sagan, arătând către propriul ei cap.

– E strict secret, din motive evidente, explică Szilard. Oricine trebuie să știe despre el are cunoștință deja, și nu vrem să-l răspândim pe la nimeni altcineva. Nici măcar *Dirac* nu are habar de propria istorie. Vrem ca lucrurile să rămână așa.

– Îmi ceri să accept un soldat care are capacitatea de a fi un risc de securitate *imens*, spuse Sagan. Lucrul cel mai mic pe care-l poți face este să mă lași să mă pregătesc. Cunosc un specialist în funcționarea creierului uman și în integrarea cu ajutorul BrainPal-ului. Cred că perspicacitatea lui în privința asta ar putea fi folositoare.

Szilard medită la asta.

– E cineva în care ai încredere, observă el.

– Pot avea încredere în această privință, replică Sagan.

– Îi cunoști nivelul de acces la informații? întrebă Szilard.

– Da, răspunse Sagan.

– E destul de înalt pentru așa ceva?

– Păi…, începu Sagan. Aici încep lucrurile să devină interesante.

– Salut, locotenent Sagan, zise administratorul Cainen în engleză.

Pronunția era proastă, dar nu era câtuși de puțin vina lui Cainen; gura lui nu avea forma potrivită pentru cele mai multe limbi ale oamenilor.

– Salut, domnule administrator, răspunse Sagan. Ne înveți limba.

– Da, spuse Cainen. Am timp de învățat și prea puține de făcut.

Cainen arătă spre o carte scrisă în ckann, limba predominantă a rraey-ilor, așezată lângă un PDA.

– Sunt numai două cărți în ckann aici. Aveam de ales între cartea de învățare a limbii și cartea de religie. Am ales limba. Religia umană e… – Cainen căută prin mica lui rezervă de cuvinte englezești – … mai grea.

Sagan făcu semn din cap către PDA.

– Acum, că ai un computer, ar trebui să ai mai multe opțiuni de

lectură.

– Da. Mulțumesc pentru că mi l-ai dat. Mă face fericit.

– Cu plăcere, zise Sagan. Dar computerul sosește cu un preț.

– Știu, răspunse Cainen. Am citit fișierele pe care mi-ai cerut să le citesc.

– Și?

– Trebuie să trec la ckann, se scuză Cainen. Engleza mea nu are prea multe cuvinte.

– În regulă.

– M-am uitat în profunzime la fișierele referitoare la soldatul Dirac, rosti Cainen în consoanele aspre, dar rapide, ale limbii ckann. Charles Boutin a fost un geniu pentru că a găsit o cale de a păstra unda conștiinței în afara creierului. Iar voi sunteți niște *idioți* pentru felul în care ați încercat să îndesați acea conștiință înapoi.

– Idioți, repetă Sagan, și lăsă să-i scape cel mai ușor dintre zâmbete la auzul cuvântului din ckann ieșind dintr-un mic difuzor legat de un șnur în jurul gâtului ei. Este evaluarea ta profesională sau doar un comentariu redacțional?

– Amândouă, răspunse Cainen.

– Spune-mi de ce.

Cainen făcu o mișcare ca să-i trimită fișierele de pe PDA, dar Sagan ridică mâna.

– N-am nevoie de detaliile tehnice, îi zise ea. Vreau doar să știu dacă acest Dirac o să fie un pericol pentru trupele mele și pentru misiune.

– În regulă, răspunse Cainen, și se opri pentru o clipă. Creierul, chiar și cel uman, e ca un computer. Nu e o analogie perfectă, dar merge pentru ceea ce o să-ți explic. Computerele au trei componente pentru ca să funcționeze: hardware-ul, software-ul și fișierele de date. Software-ul rulează pe hardware, iar fișierul rulează pe

software. Hardware-ul nu poate deschide fișierul fără software. Dacă pui un fișier pe un computer căruia-i lipsește software-ul necesar, acesta nu poate decât să stea acolo. Mă înțelegi?

– Până acum…

– Bun, zise Cainen.

Extraterestrul întinse mâna și o ciocăni ușor cu degetul pe cap; Sagan își înăbuși impulsul de a-l plesni peste deget.

– Urmărește-mă: creierul este hardware-ul. Conștiința este fișierul. Dar la prietenul tău Dirac lipsește software-ul.

– Care e software-ul? întrebă Sagan.

– Memoria. Experiența. Activitatea senzorială. Când pui conștiința lui Boutin în creierul lui, acelui creier îi lipsește experiența necesară pentru a pricepe. Dacă acea conștiință se află încă în creierul lui Dirac – *dacă* –, atunci este izolată și nu există nicio cale să fie accesată.

– Soldații nou-născuți ai Forțelor Speciale sunt conștienți din momentul în care sunt treziți, spuse ea. Dar ne lipsesc, de asemenea, experiența și memoria…

– Asta nu-i *conștiință*, ceea ce încearcă ei, replică administratorul, iar Sagan își dădu seama de dezgustul din vocea lui. Blestematul vostru de BrainPal forțează deschiderea canalelor senzoriale în mod artificial și oferă iluzia conștiinței, iar creierul vostru știe.

Cainen arătă din nou spre PDA.

– Oamenii voștri mi-au dat un acces destul de larg la cercetările referitoare la creier și la BrainPal. Știai?

– Știam, răspunse Sagan. Le-am cerut să te lase să te uiți la orice fișier de care aveai nevoie ca să mă ajuți.

– Pentru că știai că o să fiu prizonier pentru tot restul vieții și că, chiar dacă aș evada, aș muri foarte curând de boala pe care mi-ați provocat-o. Așa că n-ar fi putut să *strice* faptul de a-mi da mie acces.

Sagan ridică din umeri.

– Hmm, mormăi Cainen și continuă: Știi că nu există niciun motiv explicabil pentru care creierul unui soldat al Forțelor Speciale absoarbe informația atât de rapid în comparație cu un soldat FCA obișnuit? Amândoi posedă un creier uman nealterat; amândoi au același computer BrainPal. Creierul Forțelor Speciale e condiționat în mod diferit față de al soldaților obișnuiți, dar nu într-un fel care să mărească vizibil rata la care creierul prelucrează informația. Și totuși, creierul Forțelor Speciale înghite informația și o prelucrează la o viteză incredibilă. Știi de ce? *Se apără singur*, locotenente. Soldatul vostru mediu din FCA are deja o conștiință și experiența de a o folosi. Voi, soldații din Forțele Speciale, nu aveți nimic. Creierul vostru simte conștiința artificială pe care BrainPal-ul o forțează asupra lui și se grăbește să-și construiască una proprie cât mai repede posibil, înainte ca acea conștiință artificială să-l deformeze permanent. Sau să-l omoare.

– Niciun soldat al Forțelor Speciale n-a murit din cauza BrainPal-ului.

– O, nu, nu *acum*, spuse Cainen. Mă întreb însă ce-ai găsi dacă te-ai duce cu suficient de mult timp în urmă.

– Ce știi? întrebă Sagan.

– Nu știu nimic, răspunse Cainen blajin. E doar o speculație nefondată. Dar problema este că nu poți compara trezirea Forțelor Speciale cu „conștiință“ cu ceea ce ați încercat să faceți cu soldatul Dirac. Nu-i același lucru. Nici măcar pe-aproape.

Sagan schimbă subiectul.

– Ai zis că e posibil ca nici măcar să nu mai fie conștiința lui Boutin în creierul lui Dirac, zise ea.

– E posibil. Conștiința are nevoie de intrări noi; fără ele, se risipește. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care e aproape imposibil să păstrezi un tipar de conștiință coerent în afara creierului și pentru care Boutin e un geniu pentru că a făcut-o. Bănuiala mea este că, dacă a fost vreodată acolo conștiința lui Boutin, s-a scurs deja, iar tu

n-ai decât încă un soldat oarecare în mâinile tale. Dar nu există nicio cale de a ne da seama dacă e acolo sau nu. Tiparul ei ar fi inclus în conștiința soldatului Dirac.

– Dacă *este* acolo, ce-ar trezi-o? vru să știe Sagan.

– Îmi cer să fac speculații? întrebă Cainen.

Sagan încuviință.

– Motivul pentru care n-ați putut accesa conștiința lui Boutin încă de la început este acela că creierul nu avea memorie și experiență. Poate că pe măsură ce soldatul vostru Dirac acumulează experiențe, una dintre ele va fi destul de asemănătoare în substanța sa pentru a debloca o parte din acea conștiință.

– Și atunci ar deveni Charles Boutin…

– Poate. Sau poate că nu. Soldatul Dirac are propria lui conștiință acum. Propriul lui simț al sinelui. Dacă s-ar trezi conștiința lui Boutin, n-ar fi singura conștiință de acolo. E la latitudinea ta să decizi dacă e de bine sau e rău, locotenent Sagan. Nu-ți pot spune asta sau ce s-ar întâmpla cu adevărat dacă Boutin s-ar trezi.

– Și totuși astea sunt lucrurile pe care am nevoie să mi le spui, insistă Sagan.

Cainen scoase echivalentul rraey al unui chicotit..

– Dă-mi un laborator, ceru el. Atunci s-ar putea să-ți pot da niște răspunsuri.

– Credeam că ai spus că n-o să ne ajuți niciodată, comentă Sagan.

Cainen trecu înapoi la engleză.

– Mult timp de gândire. Prea mult timp. Lecțiile de limbă nu sunt destule.

Și apoi reveni la ckann.

– Iar asta nu vă ajută împotriva poporului meu. Dar te ajută pe *tine*.

– Pe mine? Nu știu de ce m-ai ajutat de data asta; te-am mituit cu acces la computer. De ce m-ai ajuta dincolo de asta? Te-am făcut prizonier.

– Iar tu mi-ai provocat o boală care o să mă omoare dacă nu primesc o doză zilnică de antidot de la inamicii mei, zise Cainen.

Întinse mâna spre biroul modelat din peretele celulei și scoase un mic injector.

– Medicamentul meu, zise el. Îmi dau voie să mi-l administrez singur. Odată am hotărât să nu mi-l injectez, să văd dacă m-ar lăsa să mor. Sunt încă aici, așa că iată răspunsul. Dar m-au lăsat să mă zvârcolesc mai întâi patru ore pe podea. Cum ai făcut și *tu*, dacă mă gândesc mai bine.

– Nimic din toate astea nu explică de ce-ai vrea să mă ajuți.

– Pentru că *ți-ai amintit* de mine. Pentru oricine altcineva, nu sunt decât încă unul dintre mulții voștri inamici, abia meritând să primesc o carte care să mă împiedice să înnebunesc de plictiseală. Într-o zi, o să uite pur și simplu de antidotul meu și o să mă lase să mor, și o să fie același lucru pentru ei. Tu măcar mă consideri ca având o valoare oarecare. În universul foarte mic în care trăiesc eu acum, asta te face singura și cea mai bună prietenă a mea, așa dușmană cum ești.

Sagan se uită lung la Cainen, aducându-și aminte de *aroganța* lui, prima oară când se cunoscuseră. Acum era speriat și demn de milă și, pentru o clipă, asta o izbi pe Sagan ca fiind lucrul cel mai trist pe care-l văzuse vreodată.

– Îmi pare rău, spuse ea, și fu surprinsă de vorbele care-i ieșiră din gură.

Un alt chicotit rraey din partea lui Cainen.

– Plănuiam să vă distrugem poporul, locotenente. Și încă s-ar putea s-o facem. Nu-i nevoie să te simți prea vinovată.

Sagan nu avu nimic de replicat. Îi făcu semn ofițerului celulei de detenție că era gata să plece; un soldat de gardă veni să stea cu o

carabină MF, în timp ce ușa celulei se deschidea.

După ce ușa se închise în urma ei, se întoarse din nou spre Cainen.

– Mulțumesc pentru ajutor. O să întreb de un laborator.

– Mulțumesc. N-o să-mi fac prea multe speranțe.

– Asta-i probabil o idee bună, zise Sagan.

– Și, locotenente…, mai spuse Cainen. O idee. Soldatul tău, Dirac, va participa la acțiunile tale militare.

– Da.

– Stai cu ochii pe el. Atât la oameni, cât și la rraey, încordarea bătăliei lasă urme permanente în creier. E o experiență elementară. Dacă Boutin e încă acolo, războiul l-ar putea scoate la iveală. Fie prin el însuși, fie prin cine știe ce combinație de experiențe.

– Cum sugerezi să-l urmăresc în bătălie? întrebă Sagan.

– Ăsta-i domeniul tău, răspunse Cainen. În afară de momentul când m-ai capturat, n-am fost niciodată la război. N-aș putea să-ți dau nicio idee. Dar dacă ești îngrijorată pentru Dirac, asta aș face dac-aș fi în locul tău. Voi, oamenii, aveți o expresie: „Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape“. Se pare că soldatul tău, Dirac, ar putea fi și una, și alta. L-aș ține foarte, foarte aproape.

Uliul prinse crucișătorul rraey moțăind.

Propulsorul de salt era un element de tehnologie foarte sensibil. Făcea posibilă călătoria interstelară nu propulsând navele mai repede decât viteza luminii, ceea ce era imposibil, ci prin pătrunderea în spațiu-timp și plasarea navelor spațiale (sau a orice altceva echipat cu propulsor de salt) în orice loc din acel univers unde doreau cei care-l foloseau.

(De fapt, asta nu era tocmai adevărat; pe o scară logaritmică, propulsorul de salt devenea cu atât mai puțin demn de încredere cu

cât era mai mult spațiu între punctul de plecare și cel de destinație. Cauza a ceea ce se numea „problema orizontului propulsorului de salt“ nu era înțeleasă în întregime, dar efectele ei constau în nave și echipaje pierdute.

Pe termen scurt, acest lucru ținea oamenii și celelalte rase care foloseau propulsorul de salt în același „cartier“ interstelar ca planetele lor de origine; dacă o rasă voia să păstreze controlul asupra coloniilor sale, așa cum voiau aproape toate, expansiunea sa colonială era guvernată de sfera definită de orizontul propulsorului de salt. Într-un sens, această problemă era în discuție; datorită competiției intense pentru proprietăți teritoriale în cartierul în care trăia omenirea, nicio rasă inteligentă în afară de una nu se întinsese aproape de propriul ei orizont al motorului de salt. Excepția era consu, a căror tehnologie era atât de avansată în raport cu celelalte rase din spațiul local, încât rămânea deschisă întrebarea dacă foloseau de fapt propulsorul de salt.)

Printre multele capricii ale propulsorului de salt, care trebuiau tolerate dacă cineva voia să-l folosească, erau necesitățile lui de plecare și de sosire. Când pleca, propulsorul de salt avea nevoie de un spațiu-timp relativ „plat“, ceea ce însemna că putea fi activat numai când nava care îl folosea se afla mult în afara puțului de gravitație al planetelor din apropiere; acest lucru cerea deplasarea în spațiu folosind motoare obișnuite. Dar o navă echipată cu propulsor de salt putea sosi cât de aproape de o planetă dorea – putea chiar, teoretic, să sosească pe suprafața unei planete, dacă putea fi găsit un navigator destul de încrezător în măiestria lui ca să facă așa ceva. În timp ce aterizarea unui aparat spațial pe o planetă, cu ajutorul propulsorului de salt, era puternic descurajată în mod oficial de Uniunea Colonială, Forțele Coloniale de Apărare recunoșteau valoarea strategică a sosirilor bruște și neașteptate.

Când *Uliul* ajunse pe planeta pe care coloniștii săi umani o numeau Gettysburg, acesta răsări din neant la un sfert de secundă-lumină de crucișătorul rraey, și cu tunurile duale cu accelerare electromagnetică încălzite și gata să tragă. Echipajul pregătit de la secțiunea de armament de pe *Uliul* avu nevoie de mai puțin de un minut ca să se orienteze și să țintească nefericitul crucișător, care abia la sfârșit fu văzut încercând să răspundă, iar proiectilele

magnetizate de tun avură nevoie de mai puțin de două secunde și o treime ca să parcurgă distanța dintre *Uliul* și prada sa. Simpla viteză a proiectilelor de tun electromagnetic era mai mult decât suficientă ca să străpungă carcasa aparatului rraey și să sape un tunel prin măruntaiele lui ca un glonț prin unt moale, dar proiectanții proiectilelor nu se rezumaseră la atât; ele erau proiectate să se extindă exploziv la simplul contact cu materia.

La o fracțiune infinitezimală de secundă după ce proiectilele pătrunseră în aparatul rraey, acestea se fragmentară, iar așchiile se împrăștiară față de traiectoria lor inițială, transformând proiectilul în cea mai rapidă rafală de pușcă. Cheltuiala de energie cerută pentru a schimba aceste traiectorii era, firește, imensă și încetinea considerabil așchiile. Totuși, aveau energie din belșug, și asta însemna doar că fiecare așchie avea mai mult timp pentru a avaria vehiculul rraey înainte să iasă din nava rănită și să înceapă o lungă călătorie lipsită de frecare prin spațiu.

Datorită poziției relative a *Uliului* față de crucișătorul rraey, primul proiectil de tun electromagnetic izbi crucișătorul din față și dinspre tribord; fragmentele de proiectil săpară în diagonală și în sus, mușcând nu chiar atât de curat din câteva niveluri ale navei și transformând un număr de membri ai echipajului rraey în ceață însângerată. Orificiul de intrare al acestui proiectil era un cerc curat cu diametrul de șaptesprezece centimetri; cel de ieșire era o gaură zdrențuită de vreo zece metri, cu un jet de metal, carne și aer explodând tăcut în vid.

Al doilea proiectil de tun electromagnetic intră mai aproape de pupă față de primul, urmând o direcție paralelă, dar nu reuși să se fragmenteze; orificiul de ieșire era doar cu puțin mai mare decât cel de intrare. Își răscumpără acest eșec spărgând unul dintre motoarele aparatului rraey. Sistemele automate de control al avariilor coborâră instantaneu pereți despărțitori, izolând motorul deteriorat, și deconectară alte două motoare pentru a evita o cădere în lanț. Nava rraey fu trecută pe energia de urgență, ceea ce îi oferea doar un minimum de opțiuni ofensive și defensive, dintre care niciuna n-ar fi fost câtuși de puțin eficace împotriva *Uliului*.

Uliul, și el cu energia parțial secătuită (dar în curs de reîncărcare) din cauza folosirii tunurilor electromagnetice, încheie afacerea

lansând cinci rachete nucleare tactice convenționale spre crucișătorul rraey. Avea să le ia mai mult de un minut să ajungă la crucișător, dar *Uliul* își permitea acum luxul timpului. Crucișătorul era singura navă rraey din zonă. Un mic fulger izbucni din nava rraey; crucișătorul condamnat lansa o sondă de salt, proiectată să ajungă repede la distanța potrivită pentru salt și să anunțe restul armatei rraey ce se întâmplase cu el. *Uliul* lansă o a șasea și ultimă rachetă către sondă, care urma să fie ajunsă din urmă și distrusă la mai puțin de zece mii de kilometri de distanța de salt. Până să afle rraey de crucișător, *Uliul* avea să fie la ani-lumină distanță.

În scurtă vreme, crucișătorul rraey deveni un câmp de rămășițe în expansiune, iar locotenentul Sagan și plutonul numărul 2 primiră autorizația pentru partea lor de misiune.

Jared încercă să-și calmeze nervii primei misiuni și ușoara teamă provocată de coborârea abruptă a transportorului de trupe în atmosfera planetei Gettysburg, încercând să alunge tot ceea ce-i distrăgea atenția și să-și concentreze energiile. Daniel Harvey, așezat alături de el, îngreuna acest lucru.

Blestemații ăștia de coloniști sălbatici, comentă Harvey, în timp ce transportorul de trupe plonja prin atmosferă. ***Pleacă și construiesc colonii ilegale, iar apoi vin plângând la noi când vreo altă nenorocită de specie iese din vizuini.***

Calmează-te, Harvey, spuse Alex Roentgen. ***O să te alegi cu o migrenă.***

Ce-aș vrea să știu este cum de reușesc căcănarii ăștia chiar și să **ajungă** ***până aici***, continuă Harvey. ***Uniunea Colonială nu-i aduce aici. Și nu te poți duce nicăieri fără să fie de acord UC.***

Ba sigur că poți, îi explică Roentgen. ***UC nu controlează*** **tot** ***traficul interstelar, doar călătoriile pe care le fac oamenii.***

Coloniștii ăștia sunt oameni, Einstein, insistă Harvey.

Hei, exclamă Julie Einstein. ***Nu mă băga în chestia asta.***

E doar o expresie, Julie, zise Harvey.

Coloniștii sunt oameni, dar cei care-i transportă* nu sunt*, idiotule, spuse Roentgen. ***Coloniștii sălbatici plătesc transportul extratereștrilor cu care UC face comerț, iar extratereștrii îi duc unde vor să meargă.***

Asta-i stupid, replică Harvey, și se uită în jur la membrii plutonului, căutându-le acordul.

Cei mai mulți dintre ei fie se odihneau, cu ochii închiși, fie se străduiau să evite discuția; Harvey avea reputația de certăreț cu gura mare.

UC ar putea opri asta, dacă ar vrea. Să le ceară extratereștrilor să înceteze să mai ia pasageri sălbatici. Asta ne-ar salva pe noi de la a trebui să riscăm ca fundurile* noastre *să fie împușcate.

De pe scaunul din față, Jane Sagan își întoarse capul către Harvey.

UC nu vrea să oprească coloniștii sălbatici, explică ea pe un ton obosit.

De ce naiba? întrebă Harvey.

Fac scandal, continuă Sagan. ***Soiul de persoană care va sfida UC și va înființa o colonie sălbatică e genul de persoană care ar provoca necazuri acasă dacă nu li s-ar da voie să plece. UC își închipuie că nu merită osteneala. Așa că îi lasă să plece și se uită în partea cealaltă. Apoi sunt pe cont propriu.***

Până când intră în încurcătură, rosti Harvey sarcastic.

De obicei, chiar și atunci, zise Sagan. ***Sălbaticii știu în ce se bagă.***

Atunci ce căutăm* noi *aici? întrebă Roentgen. ***Nu ca să iau partea lui Harvey, dar ăștia* sunt *coloniști sălbatici.***

Ordinele…, îl lămuri Sagan și închise ochii, încheind discuția.

Harvey pufni și era pe cale să răspundă când turbulențele deveniră brusc deosebit de neplăcute.

Se pare că rraey-ii de la sol tocmai s-au prins că suntem aici, vorbi Chad Assisi din scaunul pilotului. ***Avem încă trei rachete pe drum. Țineți-vă bine, o să încerc să le ard înainte să ajungă prea aproape.***

Câteva secunde mai târziu se auzi un vuiet grav, continuu; maserul defensiv al transportorului trăgea ca să lichideze rachetele.

De ce nu-i tăbăcim pe tipii ăștia de sus, de pe orbită? întrebă Harvey. ***Am mai făcut asta înainte.***

Sunt oameni acolo, nu? îndrăzni Jared să comenteze. ***Aș zice că am prefera să evităm tacticile care i-ar răni sau i-ar ucide.***

Harvey îi aruncă lui Jared o privire cât se poate de scurtă, apoi schimbă subiectul.

Jared se uită spre Sarah Pauling, care ridică din umeri. În săptămâna de când fuseseră repartizați plutonului numărul 2, cel mai bun adjectiv pentru a descrie relațiile cu ei era acela de *glacial*. Alți membri ai plutonului erau politicoși și rezervați când se vedeau nevoiți, altfel însă îi evitau pe cei doi de câte ori era posibil. Jane Sagan, ofițerul comandant al plutonului, îi anunțase scurt că așa era obiceiul pentru noii recruți până la prima lor misiune de luptă. ***Descurcați-vă cu asta***, zisese ea și se întorsese la treburile ei.

Îi neliniștea pe Jared și pe Pauling. Să fie ignorați temporar era una, dar celor doi le era de asemenea refuzată integrarea completă cu plutonul. Erau conectați superficial și împărtășeau o frecvență comună pentru discuții și schimbul de informații privind misiunea următoare, dar integrarea intimă oferită de detașamentul de instrucție nu era prezentă aici. Jared se uită din nou la Harvey și, nu pentru prima oară, se întrebă dacă integrarea nu era pur și simplu un instrument de antrenament. Dacă așa era, părea crud să o oferi oamenilor doar ca să le-o iei înapoi mai târziu. Dar văzuse semnele integrării printre camarazii lui de pluton; mișcările și acțiunile subtile care sugerau un dialog comun nerostit și o conștiență senzorială care mergea dincolo de simțuri. Jared și Pauling tânjeau după ea, dar știau și că lipsa ei era un test pentru a vedea cum ar reacționa.

Ca să combată lipsa de interacțiune cu plutonul, integrarea lui Jared

cu Pauling avea o intimitate defensivă; petreceau atât de mult timp unul în capul celuilalt încât, până la sfârșitul săptămânii, în ciuda afecțiunii lor reciproce, aproape că li se făcuse greață unul de celălalt. Exista, descoperiră ei, un asemenea lucru numit „prea multă integrare". Cei doi își diluară ușor comuniunea, invitându-l pe Steven Seaborg să se integreze cu ei neoficial. Seaborg, care avusese parte de aceeași primire rece de la plutonul numărul 1, dar care nu avea colegi de antrenament în pluton care să-i țină companie, era aproape patetic de recunoscător pentru ofertă.

Jared privi spre Jane Sagan și se întrebă dacă ofițerul comandant va tolera ca el și Sarah să rămână neintegrați pe timpul misiunii; părea periculos. Cel puțin pentru el și Pauling.

Ca pentru a răspunde gândurilor lui, Sagan ridică ochii spre el și-apoi vorbi:

Sarcini, spuse ea, și trimise către pluton o hartă a micii colonii Gettysburg, cu însărcinările suprapuse. ***Aduceți-vă aminte că aceasta este o acțiune de debarasare completă. N-a existat niciun semn de activitate a sondelor de salt, așa că fie că sunt cu toții morți, fie că sunt mânați undeva de unde nu pot trimite niciun mesaj. Ideea este să curățăm rraey-ii cu un minimum de pagube structurale aduse coloniei. Asta înseamnă* cât mai puține*, Harvey*, se uită semnificativ la soldat, care se foi stânjenit. ***N-am nimic împotrivă să aruncăm lucrurile în aer când e nevoie, dar orice distrugem le va lipsi acestor coloniști.***

Ce? întrebă Roentgen. ***Sugerezi serios să-i lăsăm pe oamenii ăștia să rămână? Dacă mai trăiesc?***

Sunt sălbatici, precizâ Sagan. ***Nu-i putem sili să acționeze inteligent.***

Ei bine, i-am* putea *forța, spuse Harvey.

Nu ***o să-i forțăm***, i-o reteză Sagan. ***Avem oameni noi pe care să-i luăm sub aripa noastră ocrotitoare. Roentgen, ești responsabil pentru Pauling. Eu am grijă de Dirac. Restul, doi câte doi la sarcinile voastre. Aterizăm aici*** – o mică zonă de aterizare luminată – ***și vă las să vă folosiți propria creativitate ca să ajungeți***

acolo unde trebuie să fiți. Amintiți-vă să observați împrejurimile și inamicul; fiți atenți la noi toți.

Sau măcar la* unii *dintre noi, îi transmise Pauling în particular lui Jared.

Apoi simțiră amândoi valul senzual al integrării, hiperconștiința de a avea atât de multe puncte de vedere suprapuse într-unul singur. Jared se luptă să-și stăpânească un icnet.

Nu te excita, spuse Harvey, și urmară câteva impulsuri de amuzament în pluton. Jared le ignoră și absorbi complexul emoțional și informațional oferit de partenerii de pluton; încrederea în capacitatea lor de a-i înfrunta pe rraey; un substrat de planuri preliminare pentru traseele până la destinațiile misiunilor lor; o emoție încordată și subtilă a așteptării care părea să aibă prea puțin de-a face cu lupta care urma; și sentimentul comun împărtășit că grija pentru păstrarea intactă a structurilor n-avea niciun rost, din moment ce coloniștii erau aproape sigur deja morți.

În spatele tău! o auzi Jared pe Sarah Pauling, iar el și Jane Sagan se întoarseră și traseră chiar în timp ce primeau, din punctul de vedere îndepărtat al lui Pauling, imaginea și datele despre trei soldați rraey mișcându-se fără zgomot, dar nu invizibili, în jurul unei clădiri multifuncționale pentru a-i prinde în capcană pe cei doi. Cei trei rraey ieșiră sub o grindină de gloanțe venită dinspre Jared și Sagan; unul se prăbuși mort, dar ceilalți doi se despărțiră și fugiră în direcții diferite.

Jared și Sagan sondară rapid punctele de vedere ale celorlalți membri ai plutonului ca să vadă cine i-ar putea intercepta pe unul sau pe amândoi soldații fugari. Toți ceilalți erau preocupați, inclusiv Pauling, care se întorsese la sarcina ei principală de a scoate din ascunziș un trăgător rraey de la marginea așezării de pe Gettysburg. Sagan oftă sonor.

Ia-l pe ăla, zise ea, pornind după al doilea. ***Încearcă să nu te lași omorât.***

Jared se luă după soldatul rraey, care-și folosea picioarele puternice, ca de pasăre, ca să ia un avans considerabil. În timp ce Jared alerga să-l prindă din urmă, rraey-ul se răsuci și trase cu violență în el cu o singură mână pe armă; șocul zbură arma din mâna soldatului rraey. Gloanțele împroșcară pământ direct în fața lui Jared, care coti ca să se adăpostească, în timp ce arma inamică zăngăni pe sol. Rraey-ul continuă să alerge fără să-și recupereze arma și dispăru în garajul comun al coloniei.

Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, transmise Jared din pragul garajului.

Suntem câțiva, răspunse Harvey de undeva. ***Nenorociții ăștia ne depășesc cel puțin de două ori.***

Jared intră în garaj pe poartă. O privire rapidă îi arătă că singura altă cale de ieșire era o ușă pe același perete ca și poarta, și una dintr-o serie de ferestre proiectate să aerisească garajul. Ferestrele erau înalte și mici; părea puțin probabil ca fugarul rraey să fi trecut prin ele. Se afla încă undeva în garaj. Jared se deplasă într-o parte și începu o căutare metodică a atelierului.

Un pumnal zbură de după o prelată de pe un raft jos și îl lovi pe Jared în gambă. Țesătura nanobotică a salopetei militare înțepeni în locul în care o atinse lama cuțitului. Jared nu se alese nici măcar cu o zgârietură. Dar propria lui mișcare de surpriză îl dezechilibră; se întinse pe podea, cu glezna răsucită și carabina căzându-i cu zgomot din mână. Soldatul rraey se târî afară din ascunzătoare înainte ca Jared să ajungă la armă, se aruncă peste Jared și împinse arma cu pumnul care ținea încă pumnalul. Carabina alunecă departe de mâna lui, iar rraey-ul îl înjunghie pe Jared în față, făcându-i o tăietură largă în obraz și vărsând SmartBlood. Jared țipă; rraey-ul coborî de pe el și se îndreptă spre MF.

Când Jared se întoarse, soldatul rraey avea carabina ațintită spre el, cu degetele lungi fixate stângaci, dar solid, pe pat și pe trăgaci. Jared încremeni. Rraey-ul croncăni ceva și apăsă pe trăgaci.

Nimic. Jared își aduse aminte că MF-ul era conectat la BrainPal-ul său; n-ar fi tras pentru un non-uman. Surâse ușurat; rraey-ul cârâi din noi și-l izbi cu putere pe Jared în față cu arma, sfâșiindu-i

obrazul pe care-l tăiase deja. Jared strigă și se dădu înapoi de durere. Rraey-ul aruncă pușca pe un raft înalt, unde nu ajungea niciunul dintre ei. Întinse mâna spre o masă, apucă un levier pentru cauciucuri și se apropie de Jared, legănându-l răutăcios.

Jared bloca legănarea cu brațul; salopeta se întări din nou, dar durerea îi făcu brațul să tresară. La următoarea legănare, întinse mâna să apuce levierul, dar aprecie greșit viteza cu care se apropie; vergeaua îi coborî cu putere peste degete, frângându-i oasele inelarului și mijlociului de la mâna dreaptă și împingându-i brațul în jos. Rraey-ul mișcă fierul într-o parte și-l pocni pe Jared cu el în cap; acesta căzu în genunchi, amețit, sucindu-și iarăși glezna pe care căzuse mai devreme. Jared întinse năucit mâna stângă după cuțitul de luptă; soldatul rraey îl lovi cu piciorul în mână, cu putere, făcând pumnalul să-i zboare din mână. O a doua izbitură rapidă cu piciorul îl nimeri pe Jared în bărbie, făcându-l să-și muște limba, iar SmartBlood-ul să-i țâșnească în gură și peste dinți. Rraey-ul îl împinse, își scoase cuțitul și se aplecă să-i taie gâtul lui Jared. Mintea lui Jared se întoarse brusc la ședința de antrenament cu Sarah Pauling, când îl imobilizase cu cuțitul la gât și-i spusese că nu se concentrează.

Se concentră acum.

Trase brusc aer în piept și scuipă un jet de SmartBlood în fața rraey-ului și pe banda oculară. Creatura se retrase, se feri, dându-i lui Jared timpul necesar ca să dea instrucțiuni BrainPal-ului să acționeze SmartBlood-ul de pe fața rraey-ului la fel cum făcuse când fusese înghițit de insecta sugătoare de sânge de pe Phoenix: să-l aprindă.

Rraey-ul țipă când SmartBlood-ul începu să-i ardă pe chip și pe banda oculară, lăsând să-i scape cuțitul, în timp ce-și încleștă mâinile pe față. Jared apucă pumnalul și-l înfipse într-o parte a capului rraey-ului. Acesta scoase un cloncănit brusc de surpriză și apoi căzu pe spate, dezarticulat. Jared îi urmă exemplul, zăcând în tăcere, nefăcând nimic în afară de a-și odihni ochii și de a deveni din ce în ce mai conștient de mirosul greu, înțepător al rraey-ului fumegând.

Scoală-te, îi spuse cineva după un oarecare timp, și-l împunse cu tocul ghetei. Jared clipi și se uită în sus.

Era Sagan.

Hai, Dirac. I-am ras pe toți. Poți ieși acum.

Mă doare, gemu Jared.

La naiba, Dirac, exclamă Sagan. ***Mă doare numai când mă uit la tine.***

Făcu semn spre rraey.

Data viitoare, mulțumește-te să împuști chestia asta nenorocită.

O să țin minte.

Pentru că veni vorba, adăugă Sagan, ***unde ți-e carabina?***

Jared ridică ochii spre raftul înalt pe care o aruncase rraey-ul.

Cred că am nevoie de o scară, spuse el.

Ai nevoie de copci, zise Sagan. ***Obrazul tău e pe cale să cadă.***

Locotenente, interveni Julie Einstein. ***O să vrei să vii încoace. I-am găsit pe coloniști.***

Sunt în viață cu toții? întrebă Sagan.

Doamne, nu! exclamă Einstein, și, prin integrare, atât Sagan, cât și Jared o simțiră cutremurându-se.

Unde ești? întrebă Sagan.

Hmm… Poate că ar trebui să vii să vezi…

Un minut mai târziu, Sagan și Jared ajunseră la abatorul coloniei.

Rraey nenorociți! exclamă Sagan când se apropiară.

Se întoarse spre Einstein, care o aștepta afară.

Sunt înăuntru?

Sunt înăuntru…, răspunse Einstein. ***În camera frigorifică din spate.***

Toți?

Așa cred. E greu de spus, răspunse Einstein. ***În cea mai mare parte sunt în bucăți.***

Camera frigorifică era îndesată cu carne.

Soldații Forțelor Speciale rămaseră cu gura căscată la torsurile jupuite din cârlige. Butoiașele de dedesubtul cârligelor erau umplute cu măruntaie. Membre în diferite stadii de prelucrare zăceau în grămezi pe mese. Pe o masă separată se afla o colecție de capete, cranii tăiate cu fierăstrăul pentru a extrage creierii. Capete aruncate umpleau un alt butoi, lângă masă.

O grămadă mai mică de corpuri neprelucrate era adunată sub o prelată. Jared se duse s-o dea la o parte. Dedesubt se aflau copii.

Dumnezeule, zise Sagan.

Se întoarse spre Einstein.

Trimite pe cineva la birourile administrației coloniei. Scoate toate dosarele medicale și genetice pe care le poți găsi și fotografii ale coloniștilor. O să avem nevoie de ele ca să identificăm oamenii. Apoi pune doi inși să caute prin lăzile de gunoi.

Ce căutăm? întrebă Einstein.

Rămășițe, răspunse Sagan. ***Pe toți cei pe care rraey-ii i-au mâncat deja.***

Jared o auzi pe Sagan dând ordinele cu un bâzâit în cap. Se lăsă pe vine și se uită, încremenit, la grămada de trupuri mici. În vârf zăcea corpul unei fetițe, cu trăsăturile de spiriduș tăcute, destinse și frumoase. Întinse mâna și atinse obrazul fetiței. Era rece ca gheața.

Inexplicabil, Jared simți o săgeată ascuțită de durere. Întoarse capul cu un suspin de greață.

Daniel Harvey, care găsise camera frigorifică împreună cu Einstein,

veni în picioare lângă Jared.

Prima oară, spuse el.

Jared ridică privirea.

Ce?

Harvey făcu semn din cap către corpuri.

E prima oară când vezi copii. Am dreptate?

Da, răspunse Jared.

Așa ni se întâmplă nouă, continuă Harvey. ***Prima oară când vedem coloniști, sunt morți. Prima oară când vedem copii, sunt morți. Prima oară când vedem o creatură inteligentă care nu e umană, e moartă sau încearcă să ne omoare, așa că trebuie s-o omorâm noi. Atunci* este *moartă. Au trecut luni întregi până să văd un colonist viu. N-am văzut niciodată un copil viu…***

Jared se întoarse spre grămadă.

Ce vârstă are asta? întrebă.

Rahat, nu știu, răspunse Harvey, dar se uită oricum. ***Aș zice că trei sau patru ani. Cinci, cel mult. Și știi ce-i nostim? Era mai în vârstă decât noi doi la un loc. Mai în vârstă decât noi doi la un loc* de două ori. *E un univers futut, amice…***

Harvey se îndepărtă. Jared se uită fix la fetiță încă un minut, apoi o acoperi pe ea și grămada cu prelata. Se duse s-o caute pe Sagan, pe care-o găsi lângă clădirea administrației coloniei.

Dirac, îl întrebă în timp ce se apropia, ***ce crezi despre prima noastră misiune?***

Cred că e de-a dreptul îngrozitoare, răspunse Jared.

Așa e.

–Știi de ce suntem aici? De ce-am venit la o așezare de sălbatici?

Jared avu nevoie de o secundă să-și dea seama că ea rostise cuvintele cu voce tare.

– Nu, răspunse el la fel.

– Pentru că șeful acestei așezări e fiul secretarului de stat al Uniunii Coloniale, explică ea. Nenorocitul de idiot voia să-i dovedească mamei lui că regulamentele Uniunii Coloniale împotriva așezărilor sălbatice sunt o ofensă la adresa drepturilor civile.

– Și sunt?

Sagan se uită pieziș la Jared.

– De ce întrebi?

– Sunt doar curios, răspunse Jared.

– Poate că sunt, poate că nu sunt, zise Sagan. Dar oricum ar fi, ultimul loc unde să dovedești o asemenea idee ar fi planeta *asta*. Este revendicată de rraey de ani buni, chiar dacă nu au o așezare pe ea. Bănuiesc că găoaza s-a gândit că, din cauză că UC i-a bătut pe rraey în ultimul război, poate că o să treacă cu vederea, de teama represaliilor. Apoi, acum zece zile, satelitul-spion pe care l-am lansat deasupra planetei a fost doborât din cer de crucișătorul ăla pe care l-am ras. Am făcut întâi o poză crucișătorului. Și iată-ne pe *noi* aici.

– E o adevărată belea, comentă Jared.

Sagan râse cu tristețe.

– Acum trebuie să mă duc înapoi în blestemata aia de cameră frigorifică și să testez cadavrele până când îl găsesc pe fiul secretarului. Apoi voi avea plăcerea de a o anunța că rraey-ii i-au ciopârțit fiul și familia lui pentru mâncare.

– Familia lui? întrebă Jared.

– Soția, zise Sagan, și o fiică. În vârstă de patru ani.

Jared avu un frison violent, gândindu-se la fetița din grămadă. Sagan îl privi cu atenție.

– Te simți bine? întrebă.

– Da, răspunse Jared. Doar că pare o asemenea irosire…

– Soția și copilul sunt o irosire, fu de acord Sagan. Nenorocitul cretin care le-a adus aici a primit ce-a meritat.

Jared se cutremură din nou.

– Dacă așa zici tu…

– Așa zic eu. Acum, hai. E vremea să identificăm coloniștii sau ce-a mai rămas din ei.

Ei bine, îi spuse Sarah Pauling lui Jared când ieși din infirmeria de pe *Uliul*. ***Sigur nu-o iei pe calea cea mai ușoară.***

Întinse mâna și-i atinse obrazul pe crestătura care rămăsese, în ciuda nano-copcilor.

Încă poți să vezi unde te-ai tăiat.

Nu doare, zise Jared. ***Ceea ce nu pot spune despre gleznă și despre mână. Glezna n-a fost ruptă, dar degetele o să aibă nevoie de câteva zile ca să se vindece complet.***

Mai bine decât să fii mort.

Adevărat, recunoscu Jared.

Și i-ai învățat pe toți o nouă șmecherie. Lucruri pe care nu știai că le poți face cu SmartBlood-ul. Acum îți zic Jared Arzătorul.

Toată lumea știe că poți face SmartBlood-ul să se aprindă, spuse Jared. ***Am văzut oameni folosindu-l tot timpul ca să prăjească gândaci pe Phoenix.***

Da, toată lumea îl folosește ca să afume gândaci mititei, zise Pauling. ***Dar e nevoie de un anumit soi de minte ca să te gândești să-l folosești la afumat gândacii cei mari.***

Nu m-am prea gândit la asta. Numai că voiam să mor.

Amuzant lucru cum voința trezește creativitatea în cineva, comentă Pauling.

Amuzant cum te face să te concentrezi, adăugă Jared. ***Mi-am amintit cum mi-ai spus că trebuie să mai lucrez la asta. Cred că s-ar putea să-mi fi salvat viața.***

Bine. Încearcă să-mi întorci cândva favoarea.

Jared se opri din mers pentru o clipă.

Ce-i? întrebă Pauling.

Simți asta? întrebă el.

Ce să simt?

Chiar simt că aș vrea să fac sex.

Ei bine, Jared, observă Pauling, ***să te oprești brusc pe un hol nu e felul obișnuit de a vrea să faci sex.***

Pauling, Dirac, îi chemă Alex Roentgen. ***Sala de recreare. Acum. E vremea pentru o mică sărbătorire după bătălie.***

Oo! O sărbătoare! Poate o să avem prăjituri și înghețată!

Nu erau nici prăjituri, nici înghețată. Era o orgie. Toți membrii plutonului numărul 2 erau acolo, în afară de unul, în diferite stadii de dezbrăcare. Cupluri și triouri zăceau pe canapele și pe perne, sărutându-se și lipindu-se unii de alții.

Asta e o sărbătoare după bătălie? întrebă Pauling.

Sărbătoarea ***după bătălie,*** preciză Alex Roentgen. ***După fiecare bătălie facem asta.***

De ce? întrebă Jared.

Alex Roentgen făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

Chiar ai nevoie de un* motiv *ca să faci o orgie?

Jared începu să răspundă, dar Roentgen ridică mâna.

Unu, pentru că am trecut prin valea umbrei morții și am ajuns cu bine în partea cealaltă. Și nu există o cale mai bună de a te simți viu decât asta. Iar după rahatul pe care l-am văzut azi, trebuie să ne eliberăm mintea de asta cât mai repede. Doi, pentru că oricât de grozav e sexul, e chiar mai bine când toți cei cu care ești integrat îl fac în același timp.

Așadar, asta înseamnă că n-o să ne deconectăm din integrare? întrebă Pauling.

O spuse pe un ton de tachinare, dar Jared simți ușorul iz de neliniște în întrebare.

Nu, răspunse Roentgen cu blândețe. ***Acum ești una dintre noi. Și nu-i doar sex. Este o expresie mai adâncă a comuniunii și încrederii. Un alt nivel de integrare.***

Asta-mi sună suspect de mult a aiureli, replică Pauling, zâmbind.

Roentgen trimise un impuls de amuzament.

Păi, știi, n-o să neg că e vorba și de sex pur, dar o să vezi.

Îi întinse o mână lui Pauling.

Încercăm?

Pauling se uită la Jared, clipi și-l luă pe Roentgen de mână.

Cum să nu!

Jared îi urmări îndepărtându-se, apoi simți o împunsătură în umăr. Se întoarse. Julie Einstein, goală și vioaie, se afla acolo.

Am venit să testez teoria că ești arzător, Jared, îi spuse ea.

După un timp nedefinit, Pauling găsi drumul înapoi spre Jared și se

întinse lângă el.

A fost o seară interesantă, remarcă ea.

Poți să pui problema și așa, răspunse Jared.

Afirmația lui Roentgen că sexul era diferit când toți cei cu care ești integrat sunt implicați se dovedise mai curând o subapreciere dramatică. Toți, mai puțin unul, se corectă Jared.

Mă întreb de ce n-a fost aici și Sagan.

Alex a spus că obișnuia să participe și ea, dar acum n-o mai face, îi explică Pauling. ***S-a oprit după o bătălie în care aproape că a fost ucisă. Asta s-a întâmplat acum vreo doi ani. Alex mai zice că participarea e strict opțională; nimeni nu-i poartă pică pentru asta.***

La numele de „Alex", Jared simți un ghimpe ascuțit; îi zărise pe Roentgen și pe Pauling împreună mai devreme, în timp ce Einstein era cu el.

Asta ar fi o explicație, comentă Jared stângaci.

Pauling se ridică pe un braț.

Te-ai simțit bine? Cu asta?

Știi că da, răspunse Jared.

Știu, zise Pauling. ***Te-am simțit în capul meu.***

Da.

Și totuși, nu pari cu totul fericit, observă Pauling.

Jared ridică din umeri.

N-aș putea să-ți spun de ce.

Pauling se întinse spre el, îl sărută ușor.

Ești drăguț când ești gelos,

Nu vreau să fiu gelos.

Nimeni nu vrea să fie gelos, cred eu.

Îmi pare rău, spuse Jared.

Să nu-ți pară, zise Pauling. ***Sunt fericită că am fost integrați. Sunt încântată să fac parte din plutonul ăsta. Și* asta *este foarte distractiv. Dar tu ești special pentru mine, Jared, și ai fost întotdeauna. Ești preaiubitul meu.***

Preaiubitul, încuviință Jared. ***Mereu.***

Pauling zâmbi larg.

Mă bucur că am stabilit asta, spuse ea și se întinse în jos.

Acum… E timpul să beneficiez de privilegiile mele de preaiubită.

Șapte

Treizeci de kilometri, anunță Jane Sagan. ***Toată lumea coboară din „autobuz".***

Soldații plutonului numărul 2 ieșiră din transportorul de trupe și căzură, prin cerul nopții, deasupra orașului Dirluew, capitala națiunii eneshane. Dedesubtul lor, exploziile împestrițau cerul; nu erupțiile violente, care-ar fi putut sfărâma transportorul și care-ar fi indicat apărarea antiaeriană, ci fulgerele frumoase, multicolore, însemnând focuri de artificii. Era ultima seară de Chafalan, sărbătoarea eneshană a renașterii și a reînnoirii. Eneshanii de pe toată planeta dăduseră buzna pe străzi, petrecând și dându-se în spectacol într-un fel potrivit cu ora din locul unde se aflau, cei mai mulți dintre ei, într-o stare echivalentă cu beția ușoară și excitația.

Dirluew era deosebit de zgomotos cu ocazia acestui Chafalan. Pe lângă festivitățile obișnuite, sărbătoarea din acest an includea și Consacrarea Moștenitoarei, în care Fhileb Ser, matriarha eneshană, o proclama în mod oficial pe fiica ei, Vyut Ser, drept viitoare conducătoare a eneshanilor. Pentru a celebra consacrarea, Fhileb Ser oferise o mostră din lăptișorul de matcă cu care-o hrănea pe Vyut Ser și permisese producerea în masă a unei versiuni sintetice, în formă diluată, care să fie pusă în mici urcioare și oferită cetățenilor din Dirluew în ultima noapte de Chafalan.

În forma ei naturală, și dată ca aliment unui eneshan premetamorfic, lăptișorul de matcă provoca schimbări profunde de dezvoltare, care aveau ca rezultat avantaje fizice și psihice evidente odată ce

eneshanii ajungeau la forma adultă. În forma diluată și sintetizată, lăptișorul de matcă provoca eneshanilor adulți o euforie cu adevărat minunată, asemănătoare celei date de halucinogene. Cei mai mulți dintre cetățenii din Dirluew își consumaseră lăptișorul înainte de spectacolul de artificii și lumini din oraș, iar acum stăteau în grădinile lor particulare și în parcurile publice, pocnind din mandibule în echivalentul eneshan al interjecțiilor *ooh* și *aah*, în timp ce aspectul strălucitor și exploziv al focurilor de artificii se extindea încet, pe cale farmaceutică, în întregul spectru senzorial eneshan.

Treizeci de kilometri mai sus (și coborând rapid), Jared nu-i vedea și nu-i auzea pe eneshanii amețiți; focurile de artificii de dedesubt erau sclipitoare, dar îndepărtate, iar sunetul exploziilor se pierdea în depărtare și în stratosfera eneshană rarefiată. Percepția lui Jared era ocupată cu alte lucruri, însemnând amplasarea colegilor din detașament, viteza de coborâre și manevrele necesare pentru a se asigura că se va afla atât acolo unde trebuia să fie la aterizare, cât și la adăpost atunci când anumite evenimente se vor petrece într-un viitor nu prea îndepărtat.

Găsirea camarazilor era sarcina cea mai ușoară. Fiecare membru al plutonului numărul 2 era complet camuflat, în spectrul vizibil și în cea mai mare parte a spectrului electromagnetic, de salopetele și învelișurile pentru echipament nanobiotice de tip corp negru, cu excepția unui mic dispozitiv de emisie-recepție cu fascicul îngust pe care-l purta fiecare membru al plutonului. Acestea sondau poziția altor soldați înainte de salt și continuau să facă acest lucru în mod repetat din acel moment, la intervale de microsecunde. Jared știa că Sarah Pauling se afla la patruzeci de metri în față și spre tribord, Daniel Harvey la șaizeci de metri dedesubt, iar Jane Sagan la două sute de metri deasupra, fiind ultima care ieșise din transportorul lor. Prima oară când Jared participase la un salt de la mare altitudine pe timp de noapte, nu cu mult timp după Gettysburg, reușise să piardă semnalul cu fascicul îngust și aterizase la câțiva kilometri depărtare de detașament, dezorientat și singur. Zeflemeaua de care avusese parte pentru asta nu se mai termina…

Destinația finală a lui Jared se afla acum la mai puțin de douăzeci și cinci de kilometri dedesubtul lui, scoasă în evidență de BrainPal, care îi oferea și o traiectorie de coborâre calculată pentru a-l duce

acolo unde trebuia să ajungă. Traiectoria era actualizată din mers, pe măsură ce BrainPal-ul lua în considerare rafalele de vânt și alte fenomene atmosferice; urmărea de asemenea în jur, cu grijă, trei coloane virtuale strâns grupate, suprapuse pe imaginea din mintea lui Jared. Aceste coloane coborau din cer și se terminau în trei zone ale unei singure clădiri: palatul matriarhei, care servea atât ca reședință a lui Fhileb Ser și curții sale, cât și ca sediu oficial al guvernului.

Ce reprezentau aceste coloane deveni vizibil atunci când Jared și plutonul 2 coborâseră la mai puțin de patru kilometri și pe cer apărură trei fascicule de particule, lansate spre sol de pe sateliții pe care Forțele Speciale îi plasaseră pe orbită joasă, deasupra planetei Enesha. Un fascicul era estompat, unul lumina violent, iar al treilea era cel mai stins dintre toate și avea un pâlpâit ciudat. Cetățenii din Dirluew uguiră văzând coloanele și auzind zidul răsunător de tunete care le însoțiră apariția. În starea lor de luciditate în același timp intensificată și diminuată crezură că fasciculele făceau parte din spectacolul de lumini al orașului. Numai invadatorii și adevărații coordonatori ai spectacolului de lumini din Dirluew știură de la început că era altceva.

Sateliții producători de fluxuri de particule nu erau ceva ce rețeaua de apărare planetară eneshană ar fi omis să observe; rețelele de apărare planetară exact *pentru asta* erau făcute: să observe armele inamice. În acest caz special totuși, sateliții erau bine deghizați sub aparența a trei remorchere de reparații. Aceste remorchere fuseseră plantate cu luni mai devreme – nu cu mult timp după incidentul de la Gettysburg – drept parte a serviciului de rutină al flotei pentru docurile diplomatice ale Uniunii Coloniale, de la una dintre cele trei stații spațiale importante din jurul planetei Enesha. De fapt, funcționau perfect ca remorchere. Motoarele lor destul de neobișnuit modificate nu erau vizibile din exterior sau la verificările sistemelor interne, în ultimul caz datorită schimbărilor ingenioase de software care ascundeau capacitățile motoarelor față de oricine altcineva, în afară de cei mai hotărâți investigatori.

Cele trei remorchere fuseseră însărcinate să tragă *Uliul* după ce nava apăruse în spațiul eneshan și ceruse permisiunea să repare pagubele la carcasă și la diversele sisteme, ca urmare a unui conflict recent cu

un crucișător rraey. *Uliul* câștigase lupta, dar fusese nevoită să se retragă înainte ca stricăciunile să poată fi complet reparate (*Uliul* căutase o luptă cu una dintre coloniile rraey mai puțin bine apărate, unde puterea militară era suficientă ca să respingă un singur aparat al Forțelor Speciale, dar nu să-l și distrugă în întregime). Comandantul *Uliului* invitase militarii eneshani să facă o inspecție de rutină, însă oferta, așa cum era de așteptat, fusese refuzată de aceștia, care confirmaseră deja povestea *Uliului* prin canalele neoficiale de informații deschise cu rraey. *Uliul* ceruse de asemenea (și primise) permisiunea ca membri ai echipajului său să aibă parte de o permisie la Tresh, o stațiune rezervată diplomaților și personalului Uniunii Coloniale, aflați la post pe Enesha. Tresh se afla la sud-est de Dirluew, care, la rândul lui, era puțin mai la nord de traseul de zbor anunțat pentru transportorul de trupe încărcat cu membrii „în vacanță" ai plutonului numărul 2, numărând două detașamente.

Când transportorul trecu prin apropiere de Dirluew, raportă o turbulență atmosferică și schimbă cursul spre nord pentru a evita schimbarea de direcție a vântului, pătrunzând pentru scurtă vreme la marginea zonei interzise pentru zboruri din spațiul aerian al orașului Dirluew. Comandamentul eneshan al transporturilor observă corecția, dar ceru transportorului să revină la planul de zbor precedent de îndată ce trecea de turbulență. Transportorul făcu acest lucru după câteva minute, cu încărcătura mai ușoară cu două detașamente.

Era interesant ce puteai face atunci când dușmanul îți era în mod oficial aliat. Și nu era la curent cu faptul că știai că îți este dușman…

Fluxurile de particule se declanșară în fața remorcherelor repartizate *Uliului* și loviră palatul matriarhei. Primul, de departe cel mai puternic dintre fascicule, pătrunse prin șase niveluri ale palatului până în măruntaiele clădirii pentru a vaporiza generatorul de rezervă al palatului și, la douăzeci de metri dedesubtul acestuia, linia electrică principală. Întreruperea liniei principale comută sistemele electrice ale palatului pe generatorul de rezervă, distrus cu câteva milisecunde mai devreme. În absența energiei de rezervă centralizate, diferitele generatoare locale se treziră la viață și încuiară palatul printr-un sistem de uși de siguranță. Proiectanții sistemelor

electrice și de securitate ale palatului socotiseră că dacă atât linia principală de energie, cât și generatorul de rezervă erau doborâte, probabil că întregul palat se afla sub atac. Acest lucru era corect până acum; ceea ce nu așteptaseră proiectanții sau nu intenționaseră era ca sistemul descentralizat de rezerve locale să facă parte integrantă din planurile atacatorului.

Acest fascicul provoacă relativ puține pagube secundare; energia lui era reglată în mod special să rămână restrânsă în circumferința proprie și să foreze adânc în solul eneshan. Gaura rezultată avea mai mult de șaptezeci de metri adâncime, înainte ca sfărâmăturile stârnite de acțiunea fasciculului (și o parte din molozul provenind de la șase dintre nivelurile palatului) să umple fundul gropii până la câțiva metri de suprafață.

A doua rază străpunse aripa administrativă a palatului. Spre deosebire de prima, aceasta era reglată la diametru mare și prevăzută să emane o cantitate însemnată de căldură reziduală. Aripa administrativă se umflă și se încinse atunci când lovi fasciculul. Aerul supraîncălzit mătură birourile, aruncând în aer ușile și ferestrele largi și incendiind tot ceea ce se afla înăuntru și avea o temperatură de ardere mai mică de 932 de grade. Mai mult de treizeci și cinci de lucrători guvernamentali eneshani din schimbul de noapte, gărzi militare și portari fură uciși, fierbând instantaneu în carapacele lor. Biroul privat al matriarhei și totul dinăuntru, aflat în centrul concentrat al fasciculului, se transformară în cenușă doar cu o fracțiune de secundă înainte ca furtuna de flăcări pe care o creaseră căldura și energia razei să risipească această cenușă în toate colțurile aripii care se demola rapid.

A doua rază era de departe cea mai distrugătoare, dar și cea mai puțin critică dintre cele trei. Forțele Speciale nu aveau intenția și nu se așteptau, cu siguranță, s-o asasineze pe matriarhă în biroul ei personal; aceasta se afla rareori înăuntru pe timpul serii și cu niciun chip n-ar fi fost acolo în noaptea respectivă, când își îndeplinea îndatoririle publice, drept parte a festivităților de Chafalan. De fapt, era în cu totul altă parte a orașului Dirluew. Dar Forțele Speciale voiau ca faptele să *arate* ca un atentat stângaci la viața matriarhei, astfel încât aceasta – și divizia ei imensă și formidabilă de securitate – să fie ținută departe de palat, în timp ce plutonul 2 își

realiza adevăratul țel.

Al treilea fascicul avea puterea cea mai mică dintre toate și pâlpâia în timp ce lovea chirurgical în acoperișul palatului, ca un medic cauterizând și înlăturând pielea strat cu strat. Scopul acestei raze nu era teroarea sau distrugerea totală, ci tăierea unei căi directe către o încăpere a palatului în care locuia țelul plutonului 2, pârghia care, se spera, avea să servească la smulgerea eneshanilor din planul lor tripartit de a ataca omenirea.

Și acum, pe cine-o să răpim? întrebă Daniel Harvey.

O s-o răpim pe Vyut Ser, răspunse Jane Sagan. ***Moștenitoarea tronului eneshan.***

Daniel Harvey aruncă o privire absolut uluită, iar Jared își aduse aminte de ce soldații Forțelor Speciale, în ciuda integrării, se mai osteneau să se întâlnească fizic pentru instrucțiuni: până la urmă, nimic nu întrecea cu adevărat limbajul trupului.

Sagan transmise raportul de informații în legătură cu misiunea și specificațiile acesteia, dar Harvey trimise din nou un impuls, înainte ca informația să se poată desfășura complet.

De când ne ocupăm cu răpirile? întrebă el. ***Asta-i o chestie nouă.***

Am mai executat răpiri și altă dată, replică Sagan. ***Nu-i nimic nou.***

Am răpit* adulți**, insistă Harvey. ***Și, în general, au fost oameni care ne voiau răul. Răpirea asta se referă de fapt la un copil.

E mai curând o larvă, precizează Alex Roentgen, care desfășurase până acum instrucțiunile misiunii și începuse să le parcurgă.

Nu contează, continuă Harvey. ***Larvă, pui, copil. Ideea este că o să folosim un tânăr nevinovat ca monedă de schimb. Am dreptate? Și e prima oară când facem* asta. *E o josnicie.***

Asta vine din partea tipului căruia de obicei trebuie să i se spună să nu arunce rahatul în aer, comentă Roentgen.

Harvey aruncă o privire spre Roentgen.

Așa e. De obicei sunt tipul căruia trebuie să-i spuneți să nu arunc rahatul în aer. Și vă zic că misiunea asta pute. Ce naiba e în neregulă cu voi?

Dușmanii noștri n-au aceleași standarde înalte ca tine, Harvey, interveni Julie Einstein, și transmise o imagine a grămezii de cadavre de copii de pe Gettysburg.

Jared se cutremură din nou.

Asta înseamnă că trebuie să avem aceleași standarde joase ca și ei? argumentă Harvey.

Uite, zise Sagan. ***Asta nu-i ceva ce se poate pune la vot. Oamenii de la informații mi-au spus că rraey-ii, eneshanii și obinii sunt aproape de o extindere puternică în spațiul nostru. I-am hărțuit pe rraey și pe obini pe la frontiere, dar n-am reușit să facem nicio mișcare împotriva eneshanilor din cauză că lucrăm încă sub influența ficțiunii politicoase că ar fi aliații noștri. Asta le-a oferit timp pentru a se pregăti și, în ciuda tuturor dezinformărilor pe care le-am lăsat să ajungă la ei, încă știu prea multe despre unde se află punctele noastre slabe. Avem informații solide care afirmă că eneshanii sunt pregătiți pentru orice plan de atac. Dacă pornim deschis împotriva lor, toate cele trei rase ne vor sări la gât, și nu avem resursele necesare ca să luptăm cu toți. Harvey are dreptate: misiunea asta ne duce pe un teren nou. Dar niciunul dintre planurile alternative n-ar avea același impact ca ăsta. Nu-i putem înfrânge pe eneshani prin mijloace militare. Dar îi putem înfrânge psihologic.***

Până în acest moment, Jared asimilase întregul raport.

Nu ne oprim la răpire, îi zise el lui Sagan.

Nu, răspunse ea. ***Numai răpirea nu va fi suficientă pentru ca matriarha să fie de acord cu termenii noștri.***

Dumnezeule! exclamă Harvey.

Asimilase în sfârșit toate instrucțiunile.

Rahatul ăsta pute!

E mai bun decât alternativa, susținu Sagan. ***În afară de cazul în care crezi că Uniunea Colonială poate să facă față la trei inamici deodată.***

Pot să pun o singură întrebare? continuă Harvey. ***De ce ne înglodăm în porcăria asta?***

Suntem Forțele Speciale, replică Sagan. ***Ăsta-i soiul de lucruri pe care-l facem.***

Prostii! Ai spus-o chiar tu… Noi* nu *facem așa ceva.* Nimeni *nu face așa ceva. Suntem puși să intervenim pentru că nimeni altcineva nu vrea s-o facă.

Harvey își roti privirile prin camera de ședințe.

Hai, putem să recunoaștem, măcar față de noi înșine, insistă el. ***Cine știe ce dobitoc adevărat-născut de la informațiile militare a născocit planul ăsta și apoi o adunătură de generali adevărat-născuți l-au pecetluit, după care comandanții Forțelor Coloniale de Apărare nu mai vor să aibă nimic de-a face cu el. Așa că* noi *ne pomenim cu el, și toată lumea crede că n-o să avem nimic împotrivă, pentru că suntem o ceată de ucigași amorali în vârstă de doi ani. Ei bine, eu am principii morale, și știu că toți cei din camera asta au. N-aș da înapoi de la o luptă directă. Știți cu toții asta. Dar aceasta nu-i o luptă directă. Ăsta-i un căcat. Un căcat de prima clasă!***

În regulă, e un căcat, zise Sagan. ***Dar e și misiunea noastră.***

Să nu-mi ceri mie să fiu cel care fură chestia aia. O să acopăr spatele oricui o face, dar asta-i o cupă pe care o să-ți cer s-o treci de la mine.

N-o să-ți cer, răspunse Sagan. ***O să găsesc pe altcineva în locul tău.***

Pe cine o să pui să facă isprava? întrebă Alex Roentgen.

O s-o fac chiar eu, răspunse Sagan. ***O să vreau doi voluntari să meargă cu mine.***

Am zis deja că o să-ți păzesc spatele, îi aminti Harvey.

Am nevoie de cineva care să execute răpirea dacă primesc un glonț în cap, Harvey.

O s-o fac eu, se oferi Sarah Pauling. ***Totuși, Harvey are dreptate că rahatul ăsta pute.***

Mulțumesc, Pauling, spuse Harvey.

Cu plăcere, replică Pauling. ***Să nu te obrăznicești!***

Ea e una, zise Sagan. ***Altcineva?***

Toată lumea din sala de ședințe se întoarse să se uite la Jared.

Ce e? întrebă Jared, devenit brusc prudent.

Nimic, răspunse Julie Einstein. ***Numai că tu și Pauling sunteți de obicei o pereche nedespărțită.***

Asta nu-i deloc adevărat, protestă Jared. ***Facem parte din pluton deja de șapte luni și v-am păzit tuturor spatele când a fost cazul.***

Nu te aprinde, spuse Einstein. ***N-a zis nimeni că sunteți* căsătoriți.** ***Și da, ne-ați păzit spatele tuturor. Dar fiecare are tendința să formeze o pereche cu o anumită persoană, mai mult decât cu ceilalți. Eu fac pereche cu Roentgen. Sagan nu mai scapă de Harvey, pentru că nimeni altcineva nu vrea să aibă de-a face cu el. Tu faci pereche cu Pauling. Asta-i tot.***

Încetează să-l mai tachinezi pe Jared, zise Pauling zâmbind. ***E un tip drăguț, nu ca voi, degeneraților.***

***Suntem niște degenerați* drăguți**, comentă Roentgen.

Sau drăguț degenerați, în orice caz, adăugă Einstein.

Dacă am terminat cu toții cu distracția, îi întrerupse Sagan, ***încă am nevoie de un al doilea voluntar.***

Dirac, propuse prompt Harvey.

Încetează, spuse Sagan.

Nu, zise Jared. ***O s-o fac.***

Sagan păru gata să protesteze, dar se opri.

Bine, zise ea, apoi continuă cu instrucțiunile.

Iar a făcut-o, îi transmise Jared lui Pauling pe un canal privat, în timp ce ședința continua. ***Ai văzut, nu? Cum era pe cale să zică „nu"…***

Am văzut, răspunse Pauling. ***Dar n-a zis. Și la o adică, te-a tratat întotdeauna la fel ca pe toți ceilalți.***

Știu, încuviință Jared. ***Aș dori doar să știu de ce nu pare să-i placă de mine.***

Nu prea pare să-i placă de nimeni chiar* atât *de mult, remarcă Pauling. ***Încetează să mai fii paranoic. Oricum,* mie *îmi place de tine. În afară de cazul în care ești paranoic.***

O să mă ocup de asta, promise Jared.

Așa să faci. Și mulțumesc pentru că te-ai oferit voluntar.

Păi, știi… Dă-i mulțimii ceea ce vrea.

Pauling chicoti sonor. Sagan o străpunse cu privirea.

Îmi pare rău, se scuză ea pe un canal comun.

După câteva minute, Jared o apelă pe Pauling pe canalul privat.

Chiar crezi că misiunea asta e una de rău augur?

E o porcărie împuțită, conchise Pauling.

Fasciculele încetară, iar Jared și restul plutonului își desfăcură parapantele. Nanoboți încărcați se extinseră în lujere din rucsacuri și formară planoare individuale. Jared, care nu se mai afla în cădere

liberă, se înclină către palat și către gaura fumegândă lăsată de cea de-a treia rază – o gaură care ducea la camera moștenitoarei.

Cam de aceeași mărime cu Bazilica Sfântul Petru, palatul matriarhei nu era un edificiu mic și, în afară de sala principală, unde matriarha adăpostea curtea oficială, și de aripa administrativă, acum sfărâmată, niciunui non-eneshan nu-i era permis să intre. Nu existau planuri arhitecturale ale palatului în consemnările publice, iar palatul propriu-zis, construit în stilul fluid și natural haotic eneshan care semăna cel mai mult cu un șir de mușuroaie de termite, nu făcea mai ușoară descoperirea zonelor sau încăperilor semnificative. Înainte ca planul de a o răpi pe moștenitoarea eneshană să fie pus în practică, trebuia descoperit unde se afla apartamentul privat al moștenitoarei. Departamentul de Cercetări Militare considera acest lucru o enigmă serioasă, dar una fără prea mult timp la dispoziție pentru a fi rezolvată.

Soluția sa era să gândească la scară mică; ba chiar să gândească unicelular – să se gândească la *C. xavierii*, un organism procariot eneshan, paralel din punctul de vedere al evoluției cu bacteriile. Așa cum tulpini de bacterii trăiau în relații simbiotice fericite cu ființele umane, la fel trăia *C. xavierii* cu eneshanii, în primul rând intern, dar și extern. La fel ca mulți oameni, nu toți eneshanii erau riguroși cu privire la obiceiurile lor din baie…

Departamentul de Cercetări Militare desfăcu *C. xavierii* și o resecvențională pentru a crea subspecia *C. xavierii movere*, care era codificată să construiască aparate radio de emisie-recepție de mărimea unei mitocondrii. Aceste mașini organice minuscule înregistrau mișcările gazdelor prin sondarea poziției lor în raport cu alte *C. xavierii movere*, găzduite de alți eneshani din raza lor de transmisie. Capacitatea de înregistrare a acestor dispozitive microscopice era mică – puteau stoca mai puțin de o oră de mișcare, dar fiecare diviziune celulară crea o nouă mașină de înregistrat, pornind mișcarea de la început.

Cercetările Militare introduseră microbul modificat genetic în palatul matriarhei prin intermediul unei loțiuni de mână, furnizate de o femeie diplomat al Uniunii Coloniale, care nu bănuia nimic și care avea contacte fizice regulate cu omologii ei eneshani. Acești eneshani transmiseră apoi germenul altor membri ai personalului

palatului pur și simplu prin contactul zilnic. Proteza cerebrală personală a femeii diplomat (odată cu cele ale întregii ei echipe) fu de asemenea modificată pe ascuns pentru a înregistra micuțele transmisii care urmau să emane în curând de la personalul palatului și de la toți locuitorii acestuia, inclusiv de la matriarhă și de la moștenitoarea ei. În mai puțin de o lună, Cercetările Militare aveau o hartă completă a structurii interne a palatului matriarhei, bazată pe mișcările personalului său.

Cercetările militare nu informară niciodată echipa diplomatică a Uniunii Coloniale despre spionajul său neintenționat. Nu numai că era mai sigur pentru diplomați, dar ar fi fost și îngroziți de felul în care fuseseră folosiți.

Jared ajunse pe acoperișul palatului și-și dezintegră parapanta, aterizând mai departe de gaură, pentru cazul în care se prăbușea. Alți membri ai plutonului aterizau sau aterizaseră deja și se pregăteau pentru coborâre, fixând corzile. Jared o zări pe Sarah Pauling, care se dusese până la marginea găurii și acum se uita în jos, prin norul de fum și de moloz.

Nu privi în jos, o avertiză Jared.

Prea târziu pentru asta, replică ea, și-i trimise o imagine ametitoare din punctul său de vedere. Datorită integrării, Jared îi putea simți neliniștea și așteptarea; la fel se simțea și el.

Corzile erau consolidate.

Pauling, Dirac, anunță Jane Sagan. ***E timpul să pornim.***

Trecuseră mai puțin de cinci minute de când razele coborâseră din cer și fiecare secundă în plus aducea cu ea o șansă tot mai mare ca prada lor să fi fost mutată. Lucrau și sub presiunea unei eventuale sosiri a trupelor și a echipelor de intervenție de urgență. Aruncarea în aer a aripii administrative avea să distragă atenția de la plutonul 2 și s-o întârzie, dar nu pentru multă vreme.

Cei trei intrară repede și se lăsară în jos patru niveluri, direct în apartamentul rezidențial al matriarhei. Camera copilului era imediat dincolo de acesta; hotărâseră să nu trimită fasciculul direct deasupra

ei ca să evite o prăbușire accidentală. În timp ce cobora, Jared simți înțelepciunea acestei decizii; „chirurgicală" sau nu, raza dăduse peste cap cele trei etaje de deasupra apartamentului matriarhei, și o mare parte dintre dărâmături căzuseră drept în jos.

Activați infraroșul, ordonă Sagan în timp ce coborau pe coardă. ***Luminile au căzut, iar acolo jos e o grămadă de praf.***

Jared și Pauling făcură ceea ce li se spusese. O lumină inunda aerul încins de acțiunea razei și de rămășițele care ardeau mocnit dedesubt.

Gărzile interne repartizate la apartamentul matriarhei se revărsară în încăpere, doborând ușile ca să ajungă la invadatori, în timp ce ei coborau pe coardă. Jared, Sagan și Pauling își dădură drumul și căzură greoi pe grămada de moloz de sub ei, cu viteză mai mare datorită gravitației sporite de pe Enesha. Jared simți cum rămășițele încercau să-l străpungă în momentul în care le lovi; salopeta se întări pentru a evita acest lucru. Cei trei parcurseră încăperea cu privirea, atât în spectrul vizual, cât și în infraroșu, pentru a descoperi gărzile, și trimiseră informația sus. Câteva secunde mai târziu, se auziră trosnete pătrunzătoare provenind de pe acoperiș. Gărzile se prăbușiră.

Aveți cale liberă, spuse Alex Roentgen. ***Aripa e închisă etanș și nu mai vedem și alte gărzi. O să coborâm mai mulți dintre noi.***

În timp ce vorbea, Julie Einstein și doi alți membri ai plutonului își începură coborârea pe corzi.

Camera copilului se învecina cu camera privată a matriarhei și, din motive de siguranță, încăperile formau o singură unitate etanșabilă, impenetrabilă la cele mai violente încercări de a pătrunde (în afară de razele de particule extrem de puternice, trase din spațiu). Din cauză că ambele camere erau considerate sigure din exterior, securitatea internă dintre ele era slabă. O ușă minunat sculptată, dar cu un singur zăvor, era unica apărare dinspre camera matriarhei. Jared distruse încuietoarea cu o împușcătură și pătrunse în încăpere, în timp ce Pauling și Sagan îl acopereau.

Ceva se năpusti spre Jared în timp ce controla colțurile; se ghemui,

se rostogoli și se uită în sus, descoperind un eneshan care încerca să-i sfărâme capul cu o bâtă. Jared blocă lovitura cu un braț și lovi cu piciorul în sus, atingând eneshanul între membrele de jos din față. Eneshanul urlă când izbitura îi crăpă carapacea. Cu ajutorul vederii periferice zări un al doilea eneshan în cameră, înghesuit în colț și ținând strâns ceva care țipa.

Primul eneshan se năpusti din nou, răcnind, apoi se opri din răcnit, dar își continuă saltul, prăbușindu-se într-o movilă deasupra lui Jared. După ce extraterestrul se întinse peste el, își dădu seama că de undeva din preajmă se auzise o rafală de focuri de armă. Privi pe lângă trupul eneshanului și o văzu pe Sarah Pauling în spatele acestuia, întinzând mâna ca să tragă cadavrul de pe Jared.

Ai fi putut să încerci să-l omori când nu se îndrepta spre mine, protestă el.

Plânge-te încă o dată și o să te las sub chestia asta blestemată, se răsti Pauling. ***De asemenea, dacă n-ai nimic împotrivă să împingi, o să-l dăm jos de pe tine mai repede.***

Pauling trase și Jared împinse, iar eneshanul se rostogoli pe o parte. Jared se târî de sub el și se uită bine la atacatorul său.

El e? întrebă Pauling.

Nu-mi dau seama, răspunse Jared. ***Arată cu toții cam la fel.***

Dă-te la o parte, îi zise Pauling și se apropie să arunce o privire eneshanului. Accesă instrucțiunile misiunii.

El e, adăugă ea. ***E tatăl. E consortul matriarhei.***

Jared încuviință. Jahn Hio, consortul matriarhei, ales pentru motive politice să zămislească moștenitoarea… Tradițiile matriarhale ale regalității eneshane dictau faptul că tatăl moștenitoarei era direct răspunzător pentru îngrijirea premetamorfică a acesteia. Tradiția mai cerea de asemenea ca tatăl să stea treaz, alături de moștenitoare, trei zile eneshane după ceremonia de consacrare, pentru a simboliza acceptarea îndatoririlor paterne. Acest lucru – printre alte motive legate de ceremonia de consacrare – era cauza pentru care răpirea

fusese plănuită atunci când fusese. Asasinarea lui Jahn Hio era o parte secundară, dar critică a misiunii.

A murit pentru a-și apăra copilul, comentă Jared.

Ăsta e felul* cum *a murit, precizează Pauling. ***Nu este* de ce *a murit.***

Nu cred că diferența contează prea mult pentru el, spuse Jared.

Misiunea asta e împuțită, fu de acord Pauling.

Un răpăit de armă erupse din colțul camerei. Țipătul care se auzise permanent în încăpere încă de la intrare se opri pentru scurtă vreme, apoi porni din nou, încă și mai insistent. Sagan ieși din colț, cu carabina într-o mână și cu o masă albă care se zvârcolea în cealaltă, bine prins în îndoitura brațului. Al doilea eneshan se încovoie pe locul unde îl împușcă Sagan.

Doica, explică ea. ***Nu mi-ar fi dat moștenitoarea.***

I-ai cerut? se miră Pauling.

Da, răspunse Sagan, arătând spre micul difuzor al translatorului pe care și-l prinsese la centură.

Avea să-i fie de folos mai târziu în misiune.

Am încercat, oricum.

Faptul că l-am omorât pe consort probabil că nu ne-a ajutat, observă Jared.

Obiectul țipător de pe brațul lui Sagan se zbătu cu putere și aproape că-i scăpă din strânsoare. Sagan își lăsă carabina din mână ca să-l apuce mai bine. Țipă și mai tare când îl strânse bine între braț și corp. Jared îl fixă insistent ca să-l cerceteze.

Așadar, asta e moștenitoarea, zise Jared.

Ea e, confirmă Sagan. ***Femelă, de fapt. Eneshan premetamorfic. Ca o larvă mare care țipă.***

N-o putem adormi? întrebă Pauling. ***E destul de zgomotoasă.***

Nu, răspunse Sagan. ***Avem nevoie ca matriarha să vadă că mai trăiește.***

Moștenitoarea se zbătu din nou; Sagan începu s-o mângâie cu mâna liberă, încercând s-o liniștească.

Ia-mi tu carabina, Dirac, vorbi ea.

Jared se aplecă să recupereze arma.

Luminile se aprinseră.

Oh, la dracu', exclamă Sagan. ***A revenit curentul.***

Credeam c-am distrus generatorul de rezervă, zise Jared.

L-am distrus, replică Sagan. ***Se pare că n-aveau doar unul. E timpul să plecăm.***

Cei trei se retraseră din camera copilului, Sagan cu moștenitoarea, Jared cu carabina lui și a lui Sagan pregătite.

În apartamentul principal, doi membri ai plutonului scuturau frânghiile. Julie Einstein se așezase în așa fel încât să supravegheze unghiul celor două uși de intrare în apartament.

O să acopere cele două niveluri de deasupra noastră, spuse Einstein. ***Gaura trece pe la aceste niveluri prin camere cu o singură intrare. Cel puțin așa arată planul etajului. Nivelul cel mai de sus este larg deschis, totuși.***

Transportorul e pe drum, anunță Alex Roentgen. ***Am fost zăriți când am venit și o să intrăm în schimburi de focuri.***

Avem nevoie de oameni care să ne acopere la urcare, spuse Sagan. ***Și să renunțe să mai înăbușe focul la primul nivel. E deschis; pe-aici o să vină.***

Să-i dăm bătaie, zise Roentgen.

Sagan îi întinse lui Pauling moștenitoarea, își dădu jos rucsacul cu echipament și scoase un ham de umăr, cu un sac de mărimea potrivită pentru moștenitoare. Îndesă în sac, cu o oarecare dificultate, moștenitoarea care țipa încă, o fixă și-și puse hamul de-a curmezișul corpului, cu centura petrecută peste umărul drept.

Eu urc pe coarda din centru, zise Sagan. ***Dirac, tu pe cea din stânga; Pauling, pe cea din dreapta. Einstein ne va acoperi în timp ce urcăm, apoi voi doi o acoperiți pe ea și pe ceilalți doi de la nivelul de sus, în timp ce ies. E limpede?***

E limpede, răspunseră Jared și Pauling.

Reîncarcă-mi carabina și dă-i-o lui Einstein, îi ceru Sagan lui Jared. ***N-o să aibă timp să facă asta.***

Jared goli încărcătorul din carabina lui Sagan, îl umplu cu una dintre rezervele sale și i-o înmână lui Einstein. Ea o luă și dădu din cap.

Suntem gata, vorbi Roentgen de deasupra. ***Ați face mai bine să vă grăbiți.***

În timp ce se îndreptau spre corzile lor, auziră sunetul pașilor grei ai eneshanilor. Einstein începu să tragă, în timp ce toți ceilalți porneau să urce. La fiecare dintre următoarele două niveluri, camarazii de pluton ai lui Jared așteptau cu calm, cu privirea ațintită asupra singurelor intrări posibile. Integrarea senzorială a lui Jared îi spuse că erau și speriați de moarte, și nerăbdători în privința a ceea ce urma să se întâmple.

De deasupra lui Jared porniră noi împușcături. Eneshanii ajunseseră la nivelul cel mai de sus.

Sagan era apăsată de greutatea moștenitoarei, dar îi lipseau carabina și rucsacul de echipament; una peste alta, avea puține bagaje și urcă în zbor pe funie, înaintea lui Jared și Pauling. Cele două gloanțe care-o străpunseră în umăr o loviră chiar când se afla la un pas de vârf, apucând mâna lui Julian Lowell, pregătită s-o tragă în sus. Un al treilea glonț trecu pe lângă umărul lui Sagan și-l lovi pe Lowell direct deasupra ochiului drept, traversându-i creierul înainte să ricoșeze înăuntrul craniului și să se îngroape în gât, retezându-i cu

această ocazie carotida. Capul lui Lowell se smuci spre spate și apoi în față, iar corpul i se prăbuși și căzu înainte prin gaură. Se ciocni cu Sagan în cădere, sfâșiind ultima bucată de țesătură care menținea intact hamul conținând-o pe moștenitoare. Sagan simți sfâșierea și hamul căzând, dar era prea ocupată să nu cadă ea însăși ca să mai facă ceva în privința asta.

Prindeți-o, spuse, apoi fu apucată de Alex Roentgen și trasă la adăpost.

Jared încercă să prindă hamul și rată; era prea departe. Acesta se undui pe lângă Pauling, care-l înșfăcă în timp ce cădea și îl balansă, descriind un arc în jurul ei.

De dedesubt, Jared simți un șoc de surpriză dureroasă din partea lui Julie Einstein. Carabina ei tăcu. Foșnetul care urmă era sunetul eneshanilor care urcau în camera matriarhei.

Pauling se uită în sus, la Jared.

Urcă, îi zise.

Jared urcă fără să se uite în jos. În timp ce trecea pe lângă nivelul superior al palatului, zări corpurile a o mulțime de eneshani morți, și alți eneshani vii în spatele lor, trăgând în Jared, care urca, în timp ce colegii lui de pluton răspundeau cu gloanțe și grenade. În cele din urmă trecu de ei, tras în sus de un camarad nevăzut, pe acoperișul palatului. Se întoarse ca s-o vadă pe Sarah Pauling urcând pe coarda ei, cu hamul în mână și cu eneshanii dedesubt, țintind spre ea. Cu hamul în mână, nu putea urca.

Pauling se uită la Jared și zâmbi.

Iubitule…, spuse ea, și-i aruncă hamul exact când primul glonț îi lovi trupul. Jared se întinse în timp ce ea dansa pe funie, zguduită de forța proiectilelor care-i copleșeau apărarea salopetei și-i sfâșiau picioarele, torsul, spatele și craniul. Prinse hamul, în timp ce femeia cădea, și-l trase din gaură exact în momentul în care ea ajunse la fund. Îi simți ultima secundă a vieții, apoi totul se sfârși.

Încă țipa, când îl traseră în transportor.

Cultura eneshană este atât matriarhală cât și tribală, așa cum se potrivește unei rase ai cărei străbunici îndepărtați erau creaturi insectoide care locuiau în stupi. Matriarha vine la putere prin votul matroanelor principalelor triburi eneshane; acest lucru face ca procesul să pară ceva mai civilizat decât este, din moment ce adunarea voturilor poate implica ani de război civil indescriptibil de violent, în care triburile se bat pentru ascensiunea propriei lor matroane. Pentru a evita tulburările masive de la sfârșitul domniei fiecărei matriarhe, odată ce aceasta este aleasă, funcția devine ereditară, la modul agresiv: o matriarhă trebuie să producă *și* să consacre o moștenitoare viabilă în decursul a doi ani eneshani de la preluarea mantiei – asigurând astfel un transfer liniștit al puterii pe viitor – sau să sfârșească autoritatea ierarhică a tribului ei odată cu propria sa domnie.

Matroanele eneshane, hrănite cu lăptișor de matcă bogat în hormoni care produc schimbări masive în corpul lor (un alt vestigiu al descendenței acestora), sunt fertile pe toată perioada vieții. Capacitatea de a produce un moștenitor era rareori o problemă. Ceea ce putea deveni o problemă era din care trib să se aleagă tatăl. Matroanele nu se căsătoresc din dragoste (strict vorbind, eneshanii nu se căsătoresc deloc), așa că în joc intrau argumentele politice. Triburile care nu reușeau să ajungă la matriarhie concurau acum (la un nivel mult mai subtil și de obicei mai puțin violent) să ofere un consort, răsplata fiind avantajele sociale directe pentru trib și posibilitatea de a influența politica matriarhiei ca parte a „zestrei" furnizate de tribul consortului. Matriarhele din triburile proaspăt ajunse la putere își luau în mod tradițional consortul fie din rândurile celor mai mari aliați ai tribului, ca o răsplată pentru servicii, fie din tribul celor mai mari inamici, dacă „votul" matriarhal fusese deosebit de sângeros și exista sentimentul că întreaga națiune eneshană avea nevoie să fie adunată din nou la un loc. Matriarhele din familiile statornicite, pe de altă parte, aveau mult mai mare libertate în alegerea consorților.

Fhileb Ser era a șasea matriarhă în dinastia Ser prezentă (tribul deținuse matriarhia de trei ori înainte, de-a lungul ultimelor sute de ani). La urcarea pe tron, își alese consortul din tribul Hio, ale cărui

ambiții expansioniste duseseră în cele din urmă la decizia de a se alia în secret cu rraey-ii și obinii, pentru a ataca spațiul uman. Pentru rolul său esențial în război, Enesha avea să se aleagă cu unele dintre proprietățile teritoriale de prim rang ale Uniunii Coloniale, inclusiv planeta de origine a Uniunii, Phoenix. Rraey-ii urmau să capete ceva mai puține planete, dar aveau să obțină Coral, locul umilirii lor recente din partea Uniunii Coloniale.

Obinii, enigmatici până la capăt, se ofereau să contribuie cu trupe doar cu ceva mai puțin numeroase decât ale eneshanilor, dar ceruseră în schimb o singură planetă: suprapopulatul și golitul de resurse Pământ, care se afla în aparență într-o stare atât de proastă, încât Uniunea Colonială îl pusese în carantină. Atât eneshanii, cât și rraey-ii fură încântați să li-l cedeze, fără alte condiții.

Politica matriarhală, stimulată de Hio, determină Enesha să plănuiască un război cu oamenii. Dar, deși uniți de stăpânirea matriarhală, fiecare trib eneshan își păstra propriul sfat. Cel puțin unul dintre triburi, Geln, se opunea cu putere atacării Uniunii Coloniale, din moment ce ființele umane erau suficient de puternice, neliniștitor de tenace și nu aveau principii deosebit de ferme când se simțeau amenințate. Geln intuiau că rraey-ii ar fi fost o țintă mult mai bună, având în vedere dușmănia foarte veche a acestei rase față de eneshani și situația lor militară precară, după ce fuseseră zdrobiți de oameni la Coral.

Matriarha Fhileb Sel preferă să ignore sfatul tribului Geln în această privință, dar, observând aparenta preferință a tribului pentru omenire, alese unul dintre sfetnicii tribali Geln, pe numele său Hu Geln, ca ambasador al eneshanilor pe lângă Uniunea Colonială. Hu Geln, recent rechemat pe Enesha pentru a fi martorul consacrării moștenitoarei și pentru a sărbători Chafalan-ul împreună cu matriarha… Hu Geln, care se aflase împreună cu matriarha, atunci când atacase plutonul numărul 2, și care se găsea acum alături de ea, în ascunzătoare, în clipa când fu apelată de ființele umane care-i omorâseră consortul și-i furaseră moștenitoarea…

Au încetat să mai tragă în noi, observă Alex Roentgen. ***Se pare că și-au dat seama că o avem pe moștenitoarea lor.***

Bine, replică Sagan.

Pauling și Einstein erau moarte, dar mai avea și alți soldați blocați în palat și voia să-i scoată de-acolo. Îi anunță să-și croiască drum spre transportor. Tresări când Daniel Harvey se îngriji de umărul ei; salopeta oprise complet prima lovitură, dar a doua reușise să treacă și să provoace pagube serioase. Deocamdată, brațul drept îi era complet nefolositor. Făcu semn cu mâna stângă către mica targă din mijlocul transportorului, pe care delicata formă agitată a lui Vyut Ser, moștenitoarea matriarhei, zăcea bine legată în curele. Moștenitoarea nu mai țipa, ci scâncea, cu o teamă domolită de epuizare.

Cineva trebuie să-i facă injecția, spuse Sagan.

I-o fac eu, răspunse Jared, ridicându-se în picioare înainte ca oricine altcineva să apuce să se ofere, și scoase acul lung, depozitat într-o trusă medicală de sub scaunul din transportor al lui Sagan. Se întoarse și se aplecă deasupra lui Vyut Ser, urând acea vietate. O imagine suprapusă îi apăru în fața ochilor, prin intermediul BrainPal-ului, arătându-i unde să înfigă acul și cât de departe să-l împingă în măruntaiele moștenitoarei pentru a introduce ceea ce se afla în seringă.

Jared băgă acul cu sălbăticie în Vyut Ser, care urlă înfiorător la invazia metalului rece. Jared apăsă butonul seringii, care injectă jumătate din conținut într-unul dintre cei doi saci reproductivi imaturi ai moștenitoarei. Jared scoase acul și-l înfipse în cel de-al doilea sac reproductiv al lui Vyut Ser, golind seringa. În interiorul sacilor, nanoboții acoperiră pereții interiori și apoi arseră, pârjolind țesuturile, făcând-o pe posesoarea lor ireversibil sterilă.

Vyut Ser plânse de tulburare și de durere.

Am prins-o pe matriarhă pe linie, anunță Roentgen. ***Audio și video.***

Transfer-o pe canalul general, ceru Sagan. ***Și, Alex, stai lângă targă. Tu trebuie să fii camera.***

Roentgen încuviință și se așeză în fața tărgii, concentrându-se asupra lui Sagan și permițând canalelor audio și video care intrau în

BrainPal de la urechile și ochii lui să servească drept microfon și cameră.

Transfer acum, rosti Roentgen.

În câmpul vizual al lui Jared – și în al tuturor celor de pe transportor – apăru matriarha de pe Enesha. Chiar și fără să cunoști schema expresiilor eneshane, era limpede că matriarha clocotea de furie.

– Bucată nenorocită de rahat uman, spuse matriarha (sau traducerea, evitând o transpunere literală pentru ceva care exprima intenția din spatele cuvintelor). Aveți treizeci de secunde să mi-o dați pe fiica mea sau voi declara război pe toate lumile voastre, până la ultima. Vă jur că le voi transforma în pietriș!

– Tacă-ți fleanca, replică Sagan, traducerea ieșind din difuzorul de la centură.

De la celălalt capăt al liniei se auziră pocnete puternice, indicând șocul total încercat de curtea matriarhei. Era pur și simplu de neconceput ca cineva să-i vorbească în acest fel.

– Pardon? rosti matriarha în cele din urmă, șocată și ea.

– Am zis „Tacă-ți fleanca", repetă Sagan. Dacă ai vreun pic de minte, o să asculți ce am de spus și o să cruți ambele noastre popoare de suferințe inutile. Matriarhă, nu vei declara război împotriva Uniunii Coloniale aici, pentru că deja ne-ai declarat război. Voi, rraey-ii și obinii.

– N-am nici cea mai mică…, începu matriarha.

– Mai minte-mă o dată și o să-i tai capul fiicei tale, amenință Sagan.

Alte pocnete. Matriarha tăcu.

– Așaa, continuă Sagan. Sunteți în război cu Uniunea Colonială?

– Da, răspunse matriarha, după un lung moment de ezitare. Sau vom fi în scurt timp.

– Nu cred, replică Sagan.

– Cine ești *tu*? întrebă matriarha. Unde-i ambasadorul Hartling? De ce negociez cu cineva care amenință să-mi omoare copilul?

– Îmi închipui că ambasadorul Hartling se află în biroul ei chiar acum, încercând să-și dea seama ce se petrece. Așa cum tu n-ai simțit nevoia să o luminezi în privința planurilor voastre militare, n-am simțit nici noi. Negociezi cu persoana care a amenințat că-ți omoară copilul pentru că și *tu* ai amenințat că omori copiii *noștri*, matriarhă. Și negociezi cu mine în acest moment, pentru că eu sunt negociatorul pe care-l meriți. Dar poți să fii sigură că, în această privință, n-o să mai poți negocia încă o dată cu Uniunea Colonială!

Matriarha tăcu din nou.

– Arată-mi-o pe fiica mea, ceru ea, când vorbi din nou.

Sagan îi făcu semn din cap lui Roentgen, care se întoarse și i-o arătă pe Vyut Ser, din nou domolită la scâncete. Jared văzu reacția matriarhei, care fusese redusă de la conducătoarea unei lumi la o simplă mamă, simțind durerea și teama propriului ei copil.

– Care sunt cererile voastre? întrebă simplu matriarha.

– Contramandează războiul, răspunse Sagan.

– Există alte două părți, replică matriarha. Dacă dăm înapoi, o să vrea să știe de ce.

– Atunci, continuă să te pregătești pentru război, vorbi mai departe Sagan. Și apoi atacă-l în schimb pe unul dintre aliații tăi. I-aș sugera pe rraey. Sunt slabi, și i-ai putea lua prin surprindere.

– Și cu obinii cum rămâne?

– Ne ocupăm noi de obini, zise Sagan.

– Chiar așa, comentă matriarha, cu un scepticism vizibil.

– Da, răspunse Sagan.

– Sugerezi că putem să ascundem pur și simplu ceea ce s-a întâmplat aici în noaptea asta? întrebă matriarha. Razele pe care le-ați folosit ca să-mi distrugeți palatul s-au văzut de la o sută de mile.

– Nu ascunde, investighează. Uniunea Colonială îi va ajuta bucuroasă pe prietenii noștri eneshani în cercetările lor. Și când se va descoperi că rraey-ii sunt în spatele atacului, veți avea explicația pentru război.

– Celelalte cereri, vru să știe matriarha.

– Există un om pe nume Charles Boutin, zise Sagan. Știm că vă ajută. Îl vrem.

– Nu-l avem, răspunse matriarha. Obinii îl au. Îl puteți cere de la ei, în ceea ce mă privește. Restul cererilor…

– Vrem asigurări că o să oprești războiul, continuă Sagan.

– Vrei un tratat? întrebă matriarha.

– Nu. Vrem un nou consort. Unul la alegerea noastră.

Aceasta provocă cele mai intense păcănituri din partea curții.

– Îmi *ucideți* consortul, apoi *cereți* să-l alegeți *voi* pe următorul? exclamă matriarha.

– Da.

– În ce scop? imploră matriarha. Vyut a mea a fost consacrată! E moștenitoarea legală! Dacă vă îndeplinesc cererile și o eliberați, face parte încă din clanul Hio și, după tradițiile noastre, aceștia vor avea încă influență politică. Va trebui să-mi omorâți fiica pentru a le elimina influența – matriarha făcu o pauză bruscă, apoi continuă – și dacă faceți asta, de ce v-aș mai îndeplini cererile?

– Matriarhă, spuse Sagan, fiica ta e sterilă.

Tăcere.

– N-ați…, imploră matriarha.

– Ba da.

Matriarha își frecă mandibulele una de alta, dând naștere unui zgomot nepământesc de pătrunzător. Plângea. Se ridică de pe scaun, ieși din cadru scoțând acel sunet și reapăru brusc, prea aproape de cameră.

– Sunteți niște monștri! strigă ea.

Sagan nu spuse nimic.

Consacrarea Moștenitoarei nu poate fi anulată. O moștenitoare sterilă înseamnă moartea unei linii matriarhale. Moartea unei linii matriarhale înseamnă ani de război civil neînduplecat și sângeros, în care triburile concurează pentru a găsi o nouă linie. Dacă triburile ar ști că o moștenitoare era sterilă, n-ar mai aștepta să treacă durata naturală a vieții moștenitoarei ca să-și înceapă războiul pustiitor. Mai întâi, matriarha prezentă ar fi asasinată, pentru a o aduce la putere pe moștenitoarea sterilă. Apoi și ea ar deveni o țintă permanentă a atentatelor. Când puterea e la îndemână, puțini o vor aștepta cu răbdare.

Făcând-o pe Vyut Ser sterilă, Uniunea Colonială condamnase linia matriarhală Ser la uitare și Enesha la anarhie. În afară de cazul în care matriarha ceda la cererile lor și consimțea la ceva de neînchipuit. Iar matriarha știa asta…

Se împotrivi oricum.

– N-o să vă permit să-mi alegeți consortul, insistă ea.

– Vom informa matroanele că fiica ta e sterilă, replică Sagan.

– Îți voi distruge transportorul pe loc, și pe fiica mea odată cu el! strigă matriarha.

– Fă-o. Dar toate matroanele vor ști că incompetența ta ca matriarhă ne-a împins să te atacăm și că a provocat moartea consortului și a moștenitoarei tale. Iar atunci s-ar putea să afli că, dacă tu poți să *alegi* un trib să-ți furnizeze un consort, tribul însuși s-ar putea să nu mai fie de acord să-l ofere. Fără consort, nu există nici moștenitoare. Fără moștenitoare, nu există pace. Cunoaștem istoria eneshană,

matriarhă. Știm că triburile au refuzat consorți pentru mai puțin de-atât, și că aceste matriarhe boicotate n-au mai durat mult.

– N-o să se întâmple! exclamă matriarha.

Sagan ridică din umeri.

– Atunci, omoară-ne! Sau refuză-ne cererile, și o să-ți dau înapoi fiica sterilă. Sau fă cum vrem și vei avea cooperarea noastră pentru prelungirea liniei tale matriarhale și pentru împiedicarea războiului civil în interiorul națiunii eneshane. Acestea îți sunt opțiunile. Iar timpul tău e pe sfârșite…

Jared urmări jocul emoțiilor pe chipul și pe trupul matriarhei, un trup straniu din cauza naturii sale străine, dar nu mai puțin puternic din cauza asta. Era o luptă tăcută și sfâșietoare. Jared își aduse aminte că la ședința de instrucțiuni pentru misiune Sagan le spusese că oamenii nu-i puteau înfrânge pe eneshani prin mijloace militare; trebuiau să-i frângă prin mijloace psihologice. Jared privi cum matriarha se pleacă din ce în ce mai mult și apoi se frânge.

– Spune-mi pe cine trebuie să iau, vorbi matriarha.

– Pe Hu Geln, răspunse Sagan.

Matriarha se întoarse să se uite la Hu Geln, care stătea tăcut în spate, și izbucni în echivalentul eneshan al unui râs amar.

– Nu mă surprinde.

– E un bărbat bun, zise Sagan. Și te va sfătui bine.

– Mai încearcă să mă consolezi o singură dată, ființă umană, se înfurie matriarha, și o să am grijă să fim aruncați cu toții în război.

– Scuzele mele, matriarhă. Avem o înțelegere?

– Da, răspunse matriarha, și își începu din nou vaietul. Oh, Doamne, plânse ea. Oh, Vyut! Oh, Dumnezeule!

– Știi ce ai de făcut, vorbi Sagan.

– Nu pot! Nu pot! strigă matriarha.

La sunetul strigătelor, Vyut Ser, care stătuse tăcută, se foi și țipă după mama ei. Matriarha se frânse din nou.

– Trebuie, insistă Sagan.

– Te rog, imploră cea mai puternică ființă de pe planetă. Nu pot! Te rog! Te rog, ființă umană! Te rog, ajută-mă!

Dirac, transmise Sagan. ***Fă-o*.**

Jared scoase din teacă pumnalul de luptă și se apropie de creatura pentru care murise Sarah Pauling. Era legată de targă și se zvârcolea și striga după mama ei, și avea să moară singură și înspăimântată și departe de oricine o iubise vreodată…

Jared se frânse și el. Nu știa de ce.

Jane Sagan se îndreptă spre Jared, îi luă pumnalul și-l ridică. Jared se întoarse cu spatele.

Plânsul încetă.

Partea a II-a

Opt

Jeleurile de lemn-dulce făcură isprava.

Jared le văzu când se uita la un chioșc cu dulciuri de la comisariatul stației Phoenix, și trecu pe lângă ele, mai interesat de bomboanele de ciocolată. Dar ochii i se tot întorceau la ambalajul respectiv, un recipient separat de restul jeleurilor, care erau amestecate, de toate felurile.

– De ce faci asta? o întrebă Jared pe vânzătoare, după ce ochii lui reveniră la jeleurile negre pentru a cincea oară. Ce face jeleurile de lemn-dulce atât de speciale?

– Oamenii fie că sunt morți după ele, fie că le detestă, răspunse vânzătoarea. Celor care le detestă – cei mai mulți – nu le place că trebuie să le aleagă dintre celelalte jeleuri. Celor morți după ele le place să-și aibă cu ei punguța plină. Așa că țin câteva la îndemână, dar altfel își au locul lor precis.

– Tu din care categorie faci parte? întrebă Jared.

– Nu pot să le sufăr, zise vânzătoarea. Dar soțul meu nu se mai satură. Și îmi suflă în nas în timp ce mănâncă, doar ca să mă enerveze. L-am îmbrâncit o dată jos din pat pentru asta. N-ai mâncat niciodată un jeleu negru?

– Nu, răspunse Jared.

Îi lăsa gura apă un pic.

– Dar cred că o să încerc.

– Cât curaj, replică vânzătoarea, și umplu cu bomboane o punguță transparentă de plastic, pe care i-o întinse lui Jared.

Jared o luă și scoase două jeleuri în timp ce vânzătoarea înregistra la casă comanda; fiind în FCA, Jared nu plăti pentru jeleuri (acestea, la fel ca orice altceva, erau gratuite, în ceea ce soldații numeau cu afecțiune „turul all-inclusive al iadului"), dar vânzătorii țineau evidența mărfurilor vândute militarilor și decontau apoi la FCA suma corespunzătoare. Capitalismul ajunsese în spațiu și se descurca acceptabil.

Jared aruncă în gură cele două jeleuri, le strivi cu molarii, apoi le ținu pe loc, în timp ce saliva răspândea pe limbă aroma de lemn-dulce, iar vaporii mirosului treceau de cerul gurii, insinuându-se în cavitatea sinusurilor. Ochii i se închiseră, și-atunci își dădu seama că erau exact așa cum și le amintea. Luă un pumn întreg și le îndesă în gură.

– Cum sunt? întrebă vânzătoarea, urmărind consumul entuziast.

– Sunt bune, răspunse Jared printre înghițituri. Chiar bune.

– O să-i spun soțului meu că mai e cineva în echipă.

Jared dădu din cap.

– Doi, spuse el. Fetița mea le adoră și ea.

– Chiar și mai bine, replică vânzătoarea, dar de data asta Jared se îndepărtase, pierdut în gânduri, întorcându-se în birou. Făcu zece pași, înghiți complet masa de jeleu din gură, duse mâna la pungă să ia mai multe și se opri.

Fetița mea, se gândi, și fu izbit de un val intens de durere și de amintiri care-i provocă un spasm, o râgâială și-l făcu să vomite jeleurile pe podeaua netedă a culoarului. În timp ce expectora ultima bucățică de jeleu din gât, un nume i se formă în cap.

Zoë, se gândi Jared. *Fiica mea. Fiica mea care a murit.*

O mână îl atinse pe umăr. Jared se feri, aproape alunecând pe vomă când se răsuci, cu punga de jeleuri zburându-i din mână. Se uită la femeia care-l atinsese, un soldat oarecare al FCA. Ea îl privi ciudat, apoi Jared auzi în cap un bâzâit scurt, ascuțit, ca o voce umană accelerată de zeci de ori. Se întâmplă o dată și încă o dată, ca două palme pe interiorul craniului.

– Ce-i? țipă Jared la femeie.

– Dirac, vorbi ea. Liniștește-te. Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Jared se simți dezorientat și speriat și se dădu repede la o parte de lângă femeia-soldat, agățându-se de ceilalți pietoni în timp ce se îndepărta.

Jane Sagan îl urmări pe Dirac împleticindu-se, apoi coborî ochii spre pata întunecată de vomă și spre jeleurile împrăștiate pe podea. Întoarse capul către chioșcul cu dulciuri și se apropie de el cu pași apăsați.

– Tu, rosti ea, cu degetul îndreptat spre vânzătoare. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Tipul a venit și a cumpărat niște jeleuri negre, povesti vânzătoarea. A zis că-i plac la nebunie și a băgat o mulțime în gură. Apoi face câțiva pași și vomită…

– Atât? întrebă Sagan.

– Atât, răspunse vânzătoarea. Am trăncănit puțin despre cum bărbatului meu îi plac jeleurile negre, el a zis că și copilului său îi plac, a luat jeleurile și a plecat.

– A vorbit despre copil, insistă Sagan.

– Mda, spuse vânzătoarea. A zis că are o fetiță.

Sagan privi de-a lungul coridorului. Nu se zărea nici urmă de Dirac. O luă la fugă în direcția în care îl văzuse mergând ultima oară și încercă să deschidă un canal către generalul Szilard.

Jared ajunse la un lift al stației în timp ce alții ieșeau, apăsă butonul pentru nivelul laboratorului și-și dădu brusc seama că brațul lui era verde. Îl retrase cu atâta violență, încât se lovi puternic de peretele liftului, faptul atrăgându-i atenția în mod pătrunzător și dureros că era vorba despre brațul lui și că n-o să scape de el prea ușor. Ceilalți oameni din lift îl priviră ciudat, ba într-unul dintre cazuri chiar cu iritare; aproape că lovise o femeie când își trăsese brațul.

– Scuzați-mă, spuse el.

Femeia pufni și își reluă privirea tipică din lift, cu ochii ațintiți în față. Jared făcu același lucru și zări în pereții de metal lustruit ai liftului o reflectare încețoșată a sinelui său verde. Până în acest moment, neliniștea tulbure a lui Jared se apropia de teroare, dar unul dintre lucrurile pe care le știa era că nu voia să-și iasă din minți într-un ascensor plin cu oameni. Pe moment, condiționarea socială era mai puternică decât panica stârnită de identitatea confuză.

Dacă Jared ar fi stat o clipă să se întrebe cine era, stând tăcut în lift și așteptându-și etajul, ar fi ajuns la constatarea surprinzătoare că nu era tocmai sigur. Dar nu o făcu; în viața de zi cu zi, oamenii nu-și pun întrebări despre identitatea lor. Jared știa că nu era în regulă să fie verde, că laboratorul lui era cu trei niveluri mai jos de locul unde se afla și că fiica lui, Zoë, era moartă.

Liftul ajunse la nivelul lui Jared; ieși într-un hol larg. Acest nivel al stației Phoenix nu avea chioșcuri de dulciuri sau magazine militare; era unul dintre cele două niveluri ale stației lăsate în principal la dispoziția cercetărilor militare. Soldați ai FCA se aflau de pază la fiecare treizeci de metri, supraveghind holurile care duceau în adâncul nivelului. Fiecare hol avea în capăt scanere biometrice și pentru BrainPal, plus proteze cerebrale care scanau fiecare persoană ce se apropia. Dacă acea persoană nu avea permisiunea să intre pe coridor, gărzile FCA o interceptau înainte ca ea să intre pe coridorul propriu-zis.

Jared știa că ar fi trebuit să aibă acces la cea mai mare parte dintre aceste holuri, dar se îndoia că acest corp straniu ar avea autorizație pentru vreunul dintre ele. Porni de-a lungul holului, mergând ca și cum ar fi avut un scop, către coridorul pe care știa că se aflau laboratorul și biroul lui. Poate că până să ajungă acolo avea să-și dea

seama ce să facă mai departe. Aproape că ajunsese, când văzu toate gărzile FCA din fața sa întorcându-se și uitându-se la el.

Rahat, își zise Jared. Coridorul era la mai puțin de cincisprezece metri în față. Brusc, o luă la fugă spre el și fu surprins de cât de repede porni trupul lui spre țintă. La fel se întâmplă și cu soldatul care îl păzea; își ridică arma, dar până când ajunse pe poziție, Jared sărise deja la el. Îl îmbrânci cu putere pe soldat, care se izbi de peretele holului și căzu. Jared alergă pe lângă el fără să schimbe pasul și se îndreptă spre ușa laboratorului, aflată la șaizeci de metri distanță pe coridor. În timp ce alerga, sirenele se declanșară și ușile de urgență se închiseră cu zgomot; abia trecu pragul celei care l-ar fi separat de țel când ușa ieși din laturile coridorului, închizând ermetic secțiunea în mai puțin de jumătate de secundă.

Jared ajunse la ușa laboratorului său și o deschise brusc. Înăuntru se aflau un tehnician FCA de la cercetările militare și un rraey. Jared încremeni la nepotrivirea cognitivă reprezentată de prezența unui rraey în laboratorul lui, și tulburarea îi fu traversată ca de un pumnal de un frison de spaimă, nu de rraey, ci de faptul de a fi prins făcând ceva primejdios și teribil și susceptibil de pedeapsă. Creierul lui Jared vuia, căutând o amintire sau o explicație pe care s-o alăture fricii, dar nu ajunse nicăieri.

Rraey-ul își legănă capul, ocoli biroul la care stătuse și se îndreptă spre Jared.

– Tu ești acela, nu-i așa? întrebă extraterestrul, într-o engleză pronunțată straniu, dar recognoscibilă.

– Cine? întrebă Jared.

– Soldatul pe care l-au făcut ca să prindă în capcană un trădător, continuă rraey-ul. Dar n-au reușit.

– Nu înțeleg, zise Jared. Ăsta-i laboratorul meu. Tu cine ești?

Rraey-ul clătină din nou din cap.

– Sau poate că au reușit până la urmă, vorbi el.

Arătă spre sine.

–Cainen. Om de știință și prizonier. Acum știi cine sunt. Știi și cine ești *tu*?

Jared deschise gura să răspundă și-și dădu seama că nu știa cine era. Rămase pe loc, mut și cu gura căscată, până când ușile de urgență se deschiseră, câteva secunde mai târziu. Femeia-soldat cu care vorbise mai devreme păși înăuntru, ridică un pistol și-l împușcă în cap.

Prima întrebare, i se adresă generalul Szilard.

Jared era întins în infirmeria spației Phoenix, revenindu-și după fulgerul paralizant, cu două gărzi FCA postate la picioarele patului și cu Jane Sagan stând lângă perete.

Cine ești?

Sunt soldatul Jared Dirac, răspunse Jared.

El nu întrebă cine era Szilard; BrainPal-ul său îl identificase de când intrase în cameră. BrainPal-ul lui Szilard ar fi putut să-l identifice la fel de ușor pe Jared, așa că întrebarea nu era o chestiune de simplă identificare.

Sunt repartizat pe* Uliul. *Ofițerul meu comandant este locotenentul Sagan, care e acolo.

A doua întrebare, continuă generalul Szilard. ***Știi cine este Charles Boutin?***

Nu, domnule, spuse Jared. ***Ar trebui?***

Poate că da, răspunse Szilard. ***În fața laboratorului lui te-am găsit. Despre laboratorul lui i-ai spus acelui rraey că este al tău. Ceea ce sugerează că ai crezut că* ești *Charles Boutin, măcar pentru o clipă. Iar locotenentul Sagan mi-a spus că n-ai răspuns la numele tău când a încercat să-ți vorbească.***

Îmi aduc aminte că nu știam că eram eu, explică Jared. ***Dar nu-mi aduc aminte să fi crezut că eram altcineva.***

Dar te-ai dus la laboratorul lui Boutin fără să fi fost vreodată acolo, insistă Szilard. ***Și știm că nu ți-ai accesat BrainPal-ul pentru o hartă a stației ca să-l găsești.***

Nu pot explica, zise Jared. ***Amintirea era pur și simplu în mintea mea.***

Jared îl văzu pe Szilard aruncându-i o privire lui Sagan, când auzi asta.

Ușa se deschise și intrară doi bărbați. Unul dintre ei păși apăsat spre Jared înainte ca BrainPal-ul lui să-l poată identifica.

– Știi cine sunt?

Pumnul lui Jared îl trimise direct la podea. Gărzile înălțară carabinele; Jared, deja calmându-se după valul brusc de mânie și adrenalină, ridică imediat mâinile.

Bărbatul se ridică în picioare în timp ce BrainPal-ul lui Jared îl identifică în sfârșit ca fiind generalul Greg Mattson, șeful Cercetărilor Militare.

– Avem răspunsul la întrebarea *asta*! comentă Mattson, ținându-și mâna la ochiul drept. Se duse până la spălătorul din încăpere, pentru a verifica pagubele.

– Nu fi atât de sigur, replică Szilard.

Se întoarse spre Jared.

– Soldat, îl cunoști pe omul pe care tocmai l-ai lovit?

– Știu acum că este generalul Mattson, răspunse Jared. Dar nu știam atunci când l-am lovit.

– De ce l-ai lovit? întrebă Szilard.

– Nu știu, domnule, spuse Jared. Doar…

Se opri.

– Răspunde la întrebare, soldat, ordonă Szilard.

– Părea doar ceea ce trebuia să fac în acel moment, continuă Jared. Nu pot explica de ce.

– Cu siguranță își aduce aminte unele lucruri, observă Szilard, întorcându-se spre Mattson. Dar nu-și amintește totul. Și nu-și amintește cine a fost.

– Rahat, exclamă Mattson de la spălător. Își amintește destul ca să-mi dea un pumn în cap. Ticălosul ăla aștepta s-o facă de ani buni…

– Ar putea să-și amintească totul și să încerce să te convingă că nu, generale, îi spuse celălalt bărbat lui Szilard.

BrainPal-ul lui Jared îl identifică drept colonelul James Robbins.

– E posibil, răspunse Szilard. Dar acțiunile lui nu par să sugereze asta până acum. Dacă ar fi cu adevărat Boutin, ar fi în interesul lui să ne facă să credem că nu-și aduce aminte absolut nimic. Un pumn dat unui general n-ar fi un lucru prea deștept.

– Nu deștept, replică Mattson, venind de la spălător. Doar purificator.

Se întoarse spre Jared și arătă spre ochi, înconjurat de un cerc cenușiu acolo unde vasele de sânge fuseseră strivite, lăsând să iasă SmartBlood-ul și provocând o vânătaie.

– Pe Pământ, mi-ai fi lăsat vânătaia asta pentru vreo două săptămâni. Ar trebui să pun să fii împușcat doar din principiu.

– Generale…, începu Szilard.

– Liniștește-te, Szi, vorbi Mattson. Accept teoria ta. Boutin n-ar fi atât de prost încât să mă pocnească, așa că ăsta nu-i Boutin. Părți din el ies totuși la suprafață, și aș vrea să văd cât de mult putem obține.

– Războiul pe care Boutin a încercat să-l pornească s-a încheiat, generale, interveni Jane Sagan. Eneshanii o să se întoarcă împotriva rraey.

– Ei, asta-i minunat, locotenente, zise Mattson. Dar în cazul de față două din trei nu merge. Obinii ar putea încă să plănuiască ceva și, din moment ce se pare că Boutin este cu ei, poate că n-ar trebui să proclamăm încă victoria și să întrerupem cercetarea. Avem încă nevoie să aflăm ce știe Boutin, iar acum, că soldatul de-aici s-a ales cu doi oameni trăncănindu-i în țeastă, poate că putem face un pic mai mult pentru a-l încuraja pe celălalt să iasă la iveală și să-și joace rolul.

Se întoarse spre Jared.

– Ce spui, soldat? Vi se zice Brigăzile Fantomă, dar tu ești singurul cu o fantomă *adevărată* în cap. Vrei s-o scoți afară?

– Cu tot respectul cuvenit, domnule, n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți, răspunse Jared.

– Sigur că nu, răspunse Mattson. După cât se pare, în afară de locul unde se află laboratorul, nu știi nici cel mai mic lucru despre Charles Boutin.

– Știu un singur alt lucru, vorbi Jared. Știu că avea o fiică.

Generalul Mattson își duse cu prudență mâna la ochiul vânăt.

– Avea, soldat…

Mattson lăsă mâna jos și se întoarse spre Szilard.

– Vreau să mi-l dai înapoi, Szi, zise el, apoi observă că locotenentul Sagan îi aruncă lui Szilard o privire; fără îndoială, îi trimitea unul dintre mesajele acelea mintale în ritm de mitralieră pe care le foloseau Forțele Speciale în loc de vorbire. E doar temporar, locotenente, continuă el. Îl poți căpăta înapoi după ce terminăm. Și-ți promit că nu-l stricăm. Dar n-o să căpătăm nimic folositor de la el dacă moare împușcat într-o misiune.

– N-ați avut nicio problemă dacă murea împușcat într-o misiune până acum, comentă Sagan. Domnule…

– Ah, atitudinea de mucos fanfaron al Forțelor Speciale, exclamă Mattson. Mă întrebam când o să devină vizibil faptul că ai șase ani.

– Am nouă, precizează Sagan.

– Iar eu am o sută treizeci, așa că ascultă-l pe stră-străbunicul tău, spuse Mattson. Nu mi-a păsat dacă moare până acum pentru că nu credeam că este folositor. Acum s-ar putea să fie folositor, așa că aș prefera să nu moară. Dacă se dovedește că nu e folositor, atunci îl puteți avea înapoi și poate să moară de o sută de ori, în ceea ce mă privește. Oricum ar fi, tu n-ai niciun vot. Acum taci, locotenente, și lasă-i pe oamenii mari să vorbească.

Sagan clocotea, dar nu scoase niciun cuvânt.

– Ce-ai să faci cu el? întrebă Szilard.

– O să-l pun sub microscop, desigur, răspunse Mattson. Ca să aflu de ce i se strecoară amintirile alea acum și să văd cum pot să fac să iasă la iveală cât mai multe…

Întoarse brusc un deget către Robbins.

– Oficial, va fi repartizat lui Robbins ca asistent. Neoficial, mă aștept să petreacă foarte mult timp jos, la laborator. Savantul ăla rraey pe care l-am scos din mâinile voastre s-a dovedit util acolo. O să vedem ce poate face cu el.

– Crezi că poți avea încredere într-un rraey? întrebă Szilard.

– La dracu', Szi, protestă Mattson. Nu-l lăsăm nici să se balige fără o cameră în fund. Și o să moară într-o zi, fără doctorie. E singurul savant pe care-l am, în care știu că *pot* avea încredere absolută.

– În regulă, răspunse Szilard. Tu mi l-ai dat o dată când l-am cerut. Îl poți avea acum. Amintește-ți doar că e unul dintre noi, generale. Și știi cum sunt cu oamenii mei.

– De acord, încuviință Mattson.

– Ordinul de transfer așteaptă să-ți fie transmis, continuă Szilard. De îndată ce îl aprobi, s-a făcut.

Szilard dădu din cap către Robbins și Sagan, îi aruncă o privire lui Jared și plecă.

Mattson se întoarse în direcția lui Sagan.

– Dacă ai de luat vreun rămas-bun, acum e momentul.

– Mulțumesc, generale, răspunse Sagan.

Ce nenorocit, îi spuse ea lui Jared.

Tot nu știu ce se petrece sau cine e Charles Boutin, răspunse Jared. ***Am încercat să accesez informațiile despre el, dar totul e strict secret.***

O să afli destul de curând, zise Sagan. ***Orice-ai afla, vreau să-ți aduci aminte de un lucru. După toate astea, ești Jared Dirac. Nimeni altcineva. Indiferent cum ești făcut sau de ce, sau ce se întâmplă. Câteodată uit asta despre tine, și-mi pare rău. Dar vreau să-ți amintești.***

O să-mi amintesc, răspunse Jared.

Bine. Când îl vezi pe rraey-ul ăsta despre care vorbesc ei, numele lui e Cainen. Spune-i că locotenentul Sagan îl roagă să aibă grijă de tine. Spune-i că aș considera asta o favoare.

L-am întâlnit, zise Jared. ***O să-i spun.***

Și îmi pare rău că te-am împușcat în cap cu arcul paralizant, adăugă Sagan. ***Știi cum e…***

Știu, răspunse Jared. ***Mulțumesc. La revedere, locotenente.***

Sagan plecă.

Mattson arătă către gărzi.

– Voi doi sunteți liberi.

Gărzile plecară.

– Acum, continuă Mattson, întorcându-se spre Jared. O să acționez pornind de la presupunerea că micul tău acces de furie de mai devreme n-o să se repete prea des, soldat. În același timp, de acum

înainte BrainPal-ul tău e setat să înregistreze și să indice poziția, ca să nu avem nicio surpriză din partea ta și să știm întotdeauna cum să te găsim. Schimbă setarea o singură dată și fiecare soldat FCA de pe stația Phoenix va căpăta mână liberă să te împuște mortal. Până când n-o să știm exact pe cine și ce ai în cap, nu ai niciun gând privat. Mă înțelegi?

– Vă înțeleg, răspunse Jared.

– Excelent. Atunci, bine ai venit la Cercetările Militare, fiule.

– Mulțumesc, domnule, zise Jared. Și acum, o să-mi spună și mie cineva, *în sfârșit*, ce naiba se petrece?

Mattson zâmbi și se întoarse spre Robbins.

– Spune-i tu, ordonă el și plecă.

Jared își întoarse privirea spre Robbins.

– Ăă…, începu Robbins. Salut…

– Ai aici o vânătaie interesantă, observă Cainen, arătând spre partea laterală a capului lui Jared.

Cainen vorbea propria lui limbă; BrainPal-ul lui Jared oferea traducerea.

– Mulțumesc, răspunse Jared. Am fost împușcat.

Și Jared vorbea propria lui limbă; după câteva luni, competența lui Cainen în materie de limba engleză era destul de bună.

– Îmi aduc aminte, spuse Cainen. Am fost de față. Din întâmplare, am fost și eu o dată paralizat de locotenentul Sagan. Ar trebui să înființăm un club, tu și cu mine.

Cainen se întoarse spre Harry Wilson, care stătea alături.

– Te poți înscrie și tu, Wilson.

– Eu renunț, replică Wilson. Îmi aduc aminte de un înțelept care spunea cândva că nu s-ar înscrie niciodată într-un club care l-ar accepta pe el ca membru. În plus, aș prefera să nu fiu paralizat.

– Lașule, îl apostrofă Cainen.

Wilson se înclină.

– La dispoziția dumneavoastră.

– Iar acum, zise Cainen, îndreptându-și din nou atenția spre Jared, sper că ai o oarecare idee despre motivul pentru care ești aici.

Jared își aduse aminte de discuția stângace și nu deosebit de deschisă cu colonelul Robbins, din ziua precedentă.

– Colonelul Robbins mi-a spus că m-am născut pentru scopul de a transfera conștiința lui Charles Boutin în creierul meu, dar că acest lucru n-a reușit. Mi-a spus că Boutin a fost un savant de-aici, dar că a devenit trădător. Și mi-a mai spus că aceste noi amintiri pe care le simt sunt de fapt vechile amintiri ale lui Boutin, și că nimeni nu știe de ce-au apărut acum și nu mai devreme…

– Cât de multe amănunte ți-a dat despre viața sau cercetările lui Boutin? întrebă Wilson.

– Nimic, de fapt, răspunse Jared. A zis că dacă aș afla prea mult de la el sau din dosare, s-ar putea amesteca în revenirea naturală a memoriei. Așa e?

Wilson ridică din umeri. Cainen explică:

– Din moment ce tu ești prima ființă umană căreia i s-a întâmplat așa ceva, nu există niciun precedent de la care să pornim în legătură cu ce-ar trebui să facem în continuare. Cele mai apropiate de asta sunt anumite tipuri de amnezie. Ieri, ai reușit să găsești acest laborator și să-ți amintești numele fiicei lui Boutin, dar n-ai știut cum de *știai* asta. Este ceva asemănător cu amnezia sursei. Ceea ce face acest lucru complet diferit e faptul că problema nu-i propria ta memorie, ci a altcuiva.

– Așadar, nici *tu* nu știi cum să scoți alte amintiri de la mine…

– Avem teorii, zise Wilson.

– Teorii…, mormăi Jared.

– Ipoteze, ca să vorbim mai exact, răspunse Cainen. Îmi aduc aminte că, acum multe luni, i-am spus locotenentului Sagan că motivul pentru care credeam că n-a prins conștiința lui Boutin era că aceasta era o conștiință matură, iar pusă într-un creier imatur, care nu avusese destule experiențe, nu putea găsi un punct de sprijin. Dar acum ai acele experiențe, nu? Șapte luni în război ar maturiza orice minte. Și poate că ceva ce ai trăit a jucat rolul de punte către amintirile lui Boutin.

Jared se gândi în urmă.

– Ultima mea misiune, spuse el. A murit cineva foarte important pentru mine. Iar fiica lui Boutin e moartă și ea.

Jared nu-i pomeni lui Cainen de asasinarea lui Vyut Ser, nici de căderea pe care-o avusese când ținea cuțitul care urma s-o ucidă; dar erau prezente și acestea în mintea lui.

Cainen dădu din cap, arătând că înțelegea faptul că limbajul uman includea și semnale nonverbale.

– Acesta ar fi putut fi momentul, e-adevărat.

– Dar de ce n-au revenit amintirile atunci? întrebă Jared. S-a întâmplat după ce m-am întors pe stația Phoenix, pe când mâncam jeleuri negre.

– *Amintirea lucrurilor trecute*, sugeră Wilson.

Jared se uită la Wilson. Ce?

– De fapt, *În căutarea timpului pierdut* este o traducere mai bună a titlului original, continuă Wilson. Aparține unui roman de Marcel Proust. Cartea începe cu personajul principal trăind un potop de amintiri din copilărie, scoase la suprafață de niște prăjituri pe care le mânca înmuiate în ceai. Amintirile și simțurile sunt strâns legate la oameni. Faptul că ai mâncat acele jeleuri ar fi putut declanșa ușor amintirile, în special dacă jeleurile erau semnificative în vreun fel.

– Îmi aduc aminte că am spus că erau preferatele lui Zoë, zise Jared. Fiica lui Boutin. Numele ei era Zoë.

– Asta ar fi putut fi de-ajuns, încuviință Cainen.

– Poate că ar trebui să mai mănânci jeleuri, glumi Wilson.

– Am mâncat, replică Jared serios.

Îi ceruse colonelului Robbins să-i facă rost de o pungă nouă; el era prea jenat de faptul că vomitase mai devreme, ca să mai cumpere chiar el una. Jared stătuse în noua lui cameră, cu punga în mână, mâncând încet jeleuri negre vreme de o oră.

– Și? întrebă Wilson.

Jared se mulțumi să dea din cap.

– Dă-mi voie să-ți arăt ceva, soldat, spuse Cainen, și apăsă un buton de pe tastatură. În porțiunea de ecran a biroului apărură trei mici manifestări luminoase. Cainen arătă spre una dintre ele.

– Aceasta este o reprezentare a conștiinței lui Charles Boudin, a cărei copie, datorită măiestriei sale tehnologice, o avem într-un fișier. Următoarea este o reprezentare a propriei tale conștiințe, luată în timpul perioadei de antrenament.

Jared arăta surprins.

– Da, soldat, te-au ținut sub observație; ai fost experimentul lor științific încă de când te-ai născut. Dar aceasta este doar o reprezentare. Spre deosebire de conștiința lui Boutin, pe a ta n-o au în fișier. A treia imagine este conștiința ta chiar acum. Nu ești antrenat să citești aceste reprezentări, dar chiar și pentru un ochi militar este clar diferită de celelalte două reprezentări. Asta este – credem noi – prima încercare a creierului tău de a contopi ceea ce a primit din conștiința lui Boutin cu a ta. Incidentul de ieri te-a schimbat, probabil permanent. Poți să simți schimbarea?

Jared se gândi la asta.

– Nu mă simt diferit în niciun fel, răspunse el în cele din urmă. Am

amintiri noi, dar nu cred că acționez altfel decât o fac de obicei.

– În afară de pumnii dați generalilor, sublinie Wilson.

– A fost un accident.

– Nu, n-a fost, îl contrazise Cainen, însuflețit dintr-odată. Ăsta-i punctul meu de vedere în ceea ce te privește, soldat. Ești născut să fii o persoană. Devii alta. Iar acum, devii o a treia – o combinație a primelor două. Dacă mergem mai departe, dacă avem succes, va ieși la suprafață mai mult din ceea ce a fost Boutin. Te vei schimba. Personalitatea ta s-ar putea schimba, poate spectaculos. Cine vei *deveni* va fi diferit de ceea ce ești *acum*. Vreau să fiu sigur că înțelegi asta, pentru că vreau să faci o alegere dacă ești hotărât ca acest lucru să se întâmple sau nu.

– O alegere?

– Da, soldat, o *alegere*, accentuă Cainen. Ceva ce rareori ai ocazia să faci.

Arătă spre Wilson.

– Locotenentul Wilson, aici de față, a ales viața asta: s-a înrolat în Forțele Coloniale de Apărare din proprie voință. Ție și tuturor celor ca tine din Forțele Speciale nu vi s-a oferit această alegere. Îți dai seama, soldat, că cei din Forțele Speciale sunt sclavi? Nu aveți niciun cuvânt de spus când e vorba să luptați. Nu vi se îngăduie să refuzați. Nu vi se îngăduie nici măcar să știți că refuzul e *posibil*.

Jared se simțea stânjenit de acest șir de argumente.

– Noi nu vedem lucrurile așa. Suntem mândri să servim.

– Sigur că sunteți, încuviință Cainen. Așa v-au condiționat de când v-ați născut, de când creierul vostru a fost pus în funcțiune, iar BrainPal-ul a gândit pentru voi și a ales anumite ramuri ale arborelui decizional în locul altora. Până când creierul a devenit capabil să gândească singur, căile care merg împotriva alegerii sunt deja abandonate.

– Fac alegeri tot timpul, protestă Jared.

– Nu unele mari, răspunse Cainen. Prin intermediul condiționării și al vieții militare s-au făcut alegeri pentru tine de-a lungul întregii tale scurte vieți, soldat. Altcineva a ales să te creeze – asta nu-i prea diferit de oricare altul. Apoi au decis să imprime conștiința altcuiva în creierul tău. Au ales să te facă războinic. Au ales bătăliile pe care le vei înfrunta. Apoi au ales să te predea nouă, când a fost convenabil pentru ei. Și vor alege să te pună să devii altcineva, crăpându-ți capul ca pe un ou și lăsând conștiința lui Charles Boutin să se întindă complet peste a ta. Dar *eu* aleg să te pun să alegi…

– De ce? întrebă Jared.

– Pentru că pot, conchise Cainen. Și pentru că tu ar trebui s-o faci. Și pentru că, după cât se pare, nimeni altcineva n-o să te lase. E viața *ta*, soldat. Dacă alegi să mergi mai departe, o să-ți sugerăm noi căile despre care credem că vor debloca mai mult din amintirile și personalitatea lui Boutin.

– Și dacă nu? vru să știe Jared. Ce se întâmplă după aceea?

– Atunci o să informăm Cercetările Militare că refuzăm să-ți facem indiferent ce, explică Wilson.

– Vor găsi pe altcineva s-o facă, zise Jared.

– Aproape sigur *vor găsi*, spuse Cainen. Dar tu-ți vei fi făcut alegerea, iar noi o vom fi făcut și noi pe-a noastră.

Jared își dădu seama că omul de știință rraey avea dreptate: în cursul vieții sale, toate alegerile majore care îl afectaseră fuseseră făcute de alții. Luarea deciziilor îi fusese limitată la lucruri lipsite de importanță sau la situații militare în care a nu alege ceva ar fi însemnat că era mort. Nu se considera sclav, dar era silit să recunoască faptul că nu se gândise niciodată cum ar fi să *nu* fie în forțele speciale. Gabriel Brahe spusese detașamentului lui de instruire că, după cei zece ani de serviciu, puteau deveni coloniști, și nimeni nu se întrebase vreodată de ce erau făcuți să servească chiar și cei zece ani. Tot antrenamentul și toată evoluția Forțelor Speciale subordona alegerea individuală nevoilor detașamentului sau plutonului; chiar și integrarea – marele avantaj militar al Forțelor Speciale – extindea simțul sinelui în afara individului către grup.

(Când se gândi la integrare, Jared simți un val intens de singurătate. La venirea noilor sale ordine, integrarea lui Jared cu plutonul 2 fusese întreruptă. Murmurul constant, de nivel scăzut, al gândurilor și emoțiilor venite dinspre camarazii săi de pluton lăsase un gol imens prin absența sa. Dacă n-ar fi fost capabil să recurgă la primele experiențe izolate de conștiință, ar fi putut s-o ia razna chiar în clipa în care-și dăduse seama că nu mai putea simți plutonul. Așa cum stăteau lucrurile, Jared își petrecuse cea mai mare parte din ziua respectivă într-o depresie profundă. Era o amputare sângeroasă și usturătoare, și numai cunoașterea faptului că era vorba probabil doar de o situație temporară o făcea suportabilă.)

Jared își dădu seama, cu o tulburare crescândă, cât de mult din viața lui fusese dictată, hotărâtă, ordonată și comandată. Își dădu seama cât de puțin pregătit era să ia decizia pe care i-o oferise Cainen. Înclinația sa imediată era să spună că da, voia să meargă mai departe: să afle mai multe despre Charles Boutin, omul care ar fi trebuit să fie, și să devină el, într-o oarecare măsură. Dar nu știa dacă dorea asta cu adevărat, sau era doar ceva ce se aștepta din partea lui. Jared simți un resentiment, nu față de Uniunea Colonială sau față de Forțele Speciale, ci față de Cainen – pentru că-l adusese în situația de a-și pune întrebări despre el însuși și despre opțiunile pe care le avea sau despre lipsa acestora.

– Tu ce-ai face? îl întrebă Jared pe Cainen.

– Eu nu sunt tu, răspunse Cainen, și refuză să mai vorbească despre asta. Wilson era la fel de nefolositor. Amândoi își vedeau de treabă în laborator în timp ce Jared se gândea, cu ochii ațintiți la cele trei reprezentări ale conștiinței care erau toate ale lui, într-un fel sau altul.

– Am făcut o alegere, vorbi Jared, după mai mult de două ore. Vreau să merg mai departe.

– Poți să-mi spui de ce? întrebă Cainen.

– Pentru că vreau să știu mai mult despre toate astea.

Făcu semn către imaginea celei de a treia conștiințe.

– Îmi spui că mă schimb. Devin altcineva. Cred asta. Dar încă mă *simt* eu însumi. Cred că încă o să *fiu* eu, indiferent ce se întâmplă. Și vreau să știu.

Jared îndreptă un deget spre Cainen.

– Spui că noi, Forțele Speciale, suntem sclavi. Ai dreptate. Nu te pot contrazice. Dar ni s-a mai spus și că noi suntem singurii oameni născuți cu un scop: să-i ținem la adăpost pe ceilalți oameni. Nu mi s-a dat posibilitatea de a alege acest scop până acum, dar îl aleg acum. *Aleg* asta.

– Alegi să fii sclav, comentă Cainen.

– Nu, replică Jared. Am încetat să mai fiu sclav când am făcut această alegere.

– Dar alegi calea pe care te-ar fi pus s-o urmezi cei care te-au făcut sclav, insistă Cainen.

– E alegerea mea, rosti apăsat Jared. Dacă Boutin vrea să ne facă vreun rău, vreau să-l opresc.

– Asta înseamnă că ai putea deveni ca el, îl avertiză Wilson.

– Ar fi trebuit să *fiu* el, zise Jared. Să fiu *ca* el încă îmi lasă loc să fiu eu.

– Așadar, asta ți-e alegerea, spuse Cainen.

– Da, asta este, răspunse Jared.

– Ei, slavă Domnului, exclamă Wilson, evident ușurat.

Și Cainen păru să se relaxeze.

Jared se uită la ei, mirat.

– Nu înțeleg, i se adresă el lui Cainen.

– Ni s-a ordonat să scoatem la suprafață cât mai mult posibil din Charles Boudin, îl lămuri Cainen. Dacă ai fi zis nu, iar noi am fi

refuzat să urmăm ordinele, probabil că ar fi însemnat o condamnare la moarte pentru mine. Sunt prizonier de război, soldat. Singurul motiv pentru care mi se îngăduie și puțina libertate pe care-o am este că mi-am permis să fiu folositor. Clipa în care încetez să mai fiu de folos este și clipa în care FCA îmi retrag medicamentul care mă ține în viață. Sau se hotărăsc să mă omoare în vreun alt fel. Locotenentul Wilson nu va fi probabil împușcat pentru nerespectarea ordinului, dar, din câte am înțeles, închisorile FCA nu sunt locuri prea plăcute.

– Nesupușii intră, dar nu mai ies, zise Wilson.

– De ce nu mi-ați spus? întrebă Jared.

– Pentru că atunci pentru tine n-ar mai fi fost o alegere imparțială, răspunse Wilson.

– Am hotărât între noi că îți vom oferi această alegere și că vom accepta consecințele, adăugă Cainen. Odată ce am făcut propria noastră alegere în privința asta, am vrut să fim siguri că ai aceeași libertate ca și noi în luarea hotărârii *tale*.

– Așa că îți mulțumim pentru c-ai ales să mergi înainte, vorbi și Wilson. Aproape că am făcut pe mine așteptând să te hotărăști naibii odată!

– Scuză-mă, spuse Jared.

– Nu te mai gândi la asta, continuă Wilson, pentru că acum ai altă alegere de făcut.

– Am ajuns la două opțiuni despre care credem că vor declanșa o cascadă mai amplă de amintiri din conștiința lui Boutin, zise Cainen. Prima este o variantă a protocolului de transfer de conștiință folosit prima oară pentru a-l pune pe Boutin în creierul tău. Putem să rulăm protocolul din nou și să întipărim conștiința pentru a doua oară. Acum, că ai un creier mai matur, există o șansă excelentă ca o parte mai mare a conștiinței sale să se imprime – ba chiar ca să se imprime *toată*. Dar sunt posibile unele consecințe grave.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi ca propria ta conștiință să fie complet ștearsă atunci când intră cea nouă, precizează Wilson.

– Ah, exclamă Jared.

– Poți să-ți dai seama cât e de problematic, comentă și Cainen.

– Nu cred că vreau să fac asta, spuse Jared.

– Ne-am gândit că n-o să vrei, zise Cainen. În care caz, avem un plan B mult mai puțin agresiv.

– Care este…? întrebă Jared.

– O călătorie pe aleea memoriei, răspunse Wilson. Jeleurile au fost doar începutul.

Nouă

Colonelul James Robbins ridică ochii spre Phoenix, care plutea deasupra lui, pe cer. *Iată-mă din nou aici*, gândi el.

Generalul Szilard observă stânjeneala lui Robbins.

– Nu-ți prea place popota generalilor, nu-i așa, colonele? întrebă și mai îndesă niște friptură în gură.

– O detest, replică Robbins, înainte să-și dea seama prea bine ce-i ieșea din gură. Domnule, adăugă el repede.

– N-aș zice că te învinuiesc pentru asta, zise Szilard din spatele fripturii de vită. Toată chestia asta cu interdicția de a mânca aici pentru cei care nu sunt generali e o prostie imensă. Apropo, cum e apa?

Robbins coborî ochii spre paharul aburit din fața lui.

– Încântător de răcoritoare, domnule, răspunse el.

Szilard roti furculița pentru a cuprinde întreaga popotă a generalilor.

– E vina noastră, știi, spuse el. Adică a Forțelor Speciale.

– Cum așa? întrebă Robbins.

– Generalii Forțelor Speciale aduceau aici pe oricine din structura lor de comandă – nu doar ofițeri, ci și soldați. Pentru că în afara

situațiilor de comandă, nimeni din Forțele Speciale nu dă pe grad nicio ceapă degerată. Așa că aveai aici toate trupele de la Forțele Speciale, mâncând fripturi delicioase și făcând ochi dulci Phoenixului de deasupra. Îi călcau pe nervi pe generali – nu numai că aici erau soldați, dar erau soldați ai *Brigăzilor Fantomă*. Asta în primele zile, când ideea unor soldați în vârstă de mai puțin de un an vă dădea fiori vouă, adevărat-născuților.

– Încă ne mai dă, spuse Robbins. Uneori.

– Da, știu, replică Szilard. Dar acum o ascundeți mai bine. Oricum, după o vreme generalii adevărat-născuți au făcut cunoscut că ăsta-i terenul lor de joacă. Iar acum, tot ce mai primește aici oricine altcineva este unul dintre aceste încântător de răcoritoare pahare cu apă, precum cel pe care-l ai aici, colonele. Așa că, în numele Forțelor Speciale, îmi cer scuze pentru neajuns.

– Mulțumesc, domnule general. Oricum nu mi-e foame.

– Bravo ție, zise Szilard și mai mâncă din friptură.

Colonelul Robbins se uită la mâncarea generalului. De fapt, îi era foame, dar n-ar fi fost înțelept să-i dea atenție. Robbins își făcu o însemnare în minte pentru data viitoare când era chemat la o întâlnire la popota generalilor: mănâncă ceva înainte…

Szilard înghiți friptura și își îndreptă din nou atenția spre Robbins.

– Colonele, ai auzit de sistemul Esto? Nu te uita în sus, spune-mi doar dacă îl știi.

– Nu știu nimic despre el, răspunse Robbins.

– Dar despre Krana? Mauna Kea? Sheffield?

– Cunosc Mauna Kea de pe Pământ. Presupun însă că nu-i cel despre care vorbiți…

– Nu e.

Szilard mișcă iar furculița, fluturând-o ca să indice un punct undeva, dincolo de marginea răsăriteană a lui Phoenix.

– Sistemul Mauna Kea e în partea aceea, imediat dincolo de orizontul propulsorului de salt al Phoenixului. E acolo o colonie nouă.

– Hawaiieni? întrebă Robbins.

– Sigur că nu, răspunse Szilard. Mai mult tamili, din ce-mi spun datele pe care le am. Nu ei pun numele sistemului, doar îl locuiesc.

– Ce-i atât de interesant în legătură cu acest sistem?

– Faptul că, acum mai puțin de trei zile, a dispărut de acolo un crucișător al Forțelor Speciale.

– A fost atacat? întrebă Robbins. Distrus?

– Nu, răspunse Szilard. A *dispărut*. Niciun contact, odată ce a ajuns în sistem.

– A apelat colonia?

– N-ar fi făcut asta, preciză Szilard, pe un ton neutru care îi sugera lui Robbins că n-ar trebui să insiste asupra detaliilor.

Nu insistă.

– Poate că s-a întâmplat ceva cu nava când a reintrat în spațiul real, presupuse el în schimb.

– Am strecurat în sistem o sondă cu senzori, zise Szilard. Nici urmă de navă. Nicio cutie neagră. Nicio rămășiță de-a lungul traseului de zbor proiectat. Nimic. S-a dus.

– Asta-i ciudat, remarcă Robbins.

– Nu, continuă Szilard. Ceea ce-i ciudat este că e a patra navă a Forțelor Speciale căreia i s-a întâmplat așa ceva luna asta.

Robbins îl fixă pe Szilard fără expresie.

– Ați pierdut patru crucișătoare? Cum?

– Ei, dacă știam *asta*, colonele, am fi fost plecați să ne înfigem călcâiul

în gâtul cuiva. Faptul că ceea ce fac în schimb este să mănânc friptura asta în fața ta ar trebui să fie un indiciu că suntem în beznă, la fel ca oricine altcineva.

– Dar *credeți* că e cineva în spatele chestiei ăsteia, insistă Robbins. Și nu-i doar o problemă cu navele sau cu propulsoarele de salt.

– Sigur că da, replică Szilard. Să ai o navă care dispare e un incident întâmplător. Să ai patru care dispar într-o lună e o nenorocită de tendință. Nu-i o problemă cu navele sau cu propulsoarele.

– Cine crezi că e în spatele chestiei ăsteia? întrebă Robbins.

Szilard lăsă din mână tacâmurile, iritat.

– Dumnezeule, Robbins, exclamă el. Crezi că vorbesc cu tine pentru că n-am *prieteni*?

Robbins surâse crispat, în ciuda propriei lui voințe.

– Obinii, atunci.

– Obinii, spuse Szilard. Da. Cei care îl au pe Boutin pus bine undeva. Toate sistemele din care au dispărut navele fie că sunt aproape de spațiul obin, fie că sunt planete pe care obinii le-au contestat într-un moment sau altul. E un fir subțire, dar de atât ne putem agăța în acest moment. Ceea ce nu știm este *cum* sau *de ce*, și aici speram că ai putea să arunci tu puțină lumină.

– Vreți să știți unde ne aflăm cu soldatul Dirac, trase concluzia Robbins.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, replică Szilard, și-și luă din nou tacâmurile.

– Merge încet, recunoscu Robbins. Credem că breșa de memorie a apărut datorită stresului și a aportului senzorial. Nu putem pune asupra lui același tip de presiune pe care o exercită lupta, dar l-am pus în contact cu părți din viața lui Charles Boutin, una câte una.

– Înregistrările lui? întrebă Szilard.

– Nu. Cel puțin nu rapoartele și fișierele despre Boutin care au fost scrise sau înregistrate de alți oameni. Acestea nu provin chiar de la Boutin, și nu vreau să introducem un punct de vedere exterior. Cainen și locotenentul Wilson lucrează cu sursele primare – înregistrările și notele lui Boutin – și cu lucrurile acestuia.

– Vrei să spui lucruri care au aparținut lui Boutin?

– Lucruri care i-au aparținut, lucruri care i-au plăcut – adu-ți aminte de jeleuri – sau lucruri de la alți oameni pe care i-a cunoscut. L-am dus de asemenea pe Dirac în locuri unde a locuit și a crescut Boutin. Provenea de pe Phoenix, știți. E doar o excursie scurtă până jos, cu naveta.

– Frumos că are parte de excursii pe teren, comentă Szilard, doar ușor distant. Dar ai zis că merge încet.

– Iese la suprafață o parte mai mare a lui Boutin. Însă pare să fie mai mult personalitatea. Am citit profilul psihologic al soldatului Dirac; până acum a fost un personaj oarecum pasiv. Mai curând i s-au întâmplat lucruri, decât să le facă el să se întâmple. Iar în prima săptămână sau cam așa ceva pe care a petrecut-o cu noi așa a și fost. În ultimele trei săptămâni a devenit totuși mai categoric și mai puțin șovăitor. Și se potrivește mai bine cu felul în care a fost Boutin, vorbind din punct de vedere psihologic.

– Așadar, devine tot mai mult ca Boutin. Bine, încuviință Szilard. Dar își amintește ceva?

– Ei, tocmai asta-i, recunoscu Robbins. Revin foarte puține amintiri. Ceea ce revine este mai mult despre viața de familie, nu despre muncă. Îi punem înregistrări cu Boutin făcând însemnări verbale despre proiecte și le ascultă absent. Arată-i o poză a fetiței lui Boutin și intră în convulsii pentru o clipă, apoi îți spune ce se petrece în poză. E frustrant.

Szilard mestecă o clipă, cugetând. Robbins profită de pauză ca să se bucure de apă. Nu era atât de înviorătoare pe cât sugerase generalul mai devreme.

– Amintirile despre fetiță nu duc la apariția unor amintiri

tangențiale? întrebă Szilard.

– Câteodată da, răspunse Robbins. O poză a lui Boutin și a fiicei lui la cine știe ce bază de cercetare la care a fost trimis la post i-a adus aminte de o parte din munca pe care-a făcut-o acolo. Niște prime cercetări despre depozitarea intermediară a conștiinței, înainte de a se întoarce pe stația Phoenix și de a începe să lucreze la asta, folosind tehnologia pe care am căpătat-o de la Consu. Dar nu și-a amintit de nimic *folositor*, legat de motivele pentru care Boutin a hotărât să devină trădător.

– Mai arată-i o poză cu fiica lui Boutin, propuse Szilard.

– I le-am arătat pe toate pe care le-am putut găsi, zise Robbins. Nu sunt atât de multe. Și nu există niciunul dintre lucrurile ei fizice – nicio jucărie sau desen sau orice altceva de felul ăsta.

– De ce? întrebă Szilard.

Robbins ridică din umeri.

– A murit înainte ca Boutin să se întoarcă la stația Phoenix, explică el. Bănuiesc că n-a vrut să aducă lucrurile cu el.

– Ei, asta-i interesant, remarcă Szilard.

Ochii lui arătau ca și cum s-ar fi concentrat asupra a ceva din depărtare, un semn că citea ceva pe BrainPal.

– Ce este? întrebă Robbins.

– Am scos dosarul lui Boutin în timp ce vorbeai, spuse Szilard. Boutin e colonist, dar munca lui pentru Uniunea Colonială i-a cerut să locuiască în baze ale Cercetărilor Militare. Ultimul loc în care a lucrat înainte de a veni aici a fost stația de cercetări Covell. Ai auzit vreodată de ea?

– Sună familiar, răspunse Robbins. Dar nu reușesc s-o plasez în…

– Zice că era un complex de cercetări cu capacitate de imponderabilitate. Făceau niște lucrări biomedicale, de aceea se afla Boutin acolo, dar conținea mai mult arme și sisteme de navigație.

Asta-i interesant: stația era de fapt amplasată direct deasupra unui sistem de inele planetare. Doar la un kilometru de planul inelului. Folosea rămășițele inelului pentru a-și testa sistemele de navigație cu rază scurtă de acțiune.

Acum pricepu Robbins. Planetele solide cu sisteme de inele erau rare, iar cele cu colonii umane încă și mai rare. Cei mai mulți coloniști preferau să nu locuiască în zone unde bucățile de stâncă de mărimea unui stadion care plonjau prin atmosferă erau evenimente obișnuite, mai curând decât genul de lucruri care se petrec o dată pe mileniu. Una cu o stație a Cercetărilor Militare pe orbită – asta era absolut unică.

– Omagh, rosti Robbins.

– Omagh, încuviință Szilard. Care nu ne mai aparține. N-am putut dovedi niciodată că obinii au atacat inițial colonia sau stația. Este posibil ca rraey-ii să fi atacat colonia și apoi obinii să-i fi atacat pe ei, când erau slăbiți de lupta cu noi și înainte de a apuca să primească întăriri. Ceea ce reprezintă un motiv pentru care n-am pornit la război cu ei pentru asta. Dar știm că s-au hotărât să revendice sistemul al naibii de repede, înainte ca noi să punem pe picioare o forță care să-l ia înapoi.

– Iar fiica lui Boutin făcea parte din colonie, presupuse Robbins.

– Era pe stație, din ceea ce spune lista de victime, răspunse Szilard, trimițându-i lista lui Robbins ca s-o vadă. Era o stație mare. Avea apartamente pentru familii.

– Dumnezeule, exclamă Robbins.

– Știi, continuă Szilard nepăsător, băgând în gură ultima bucățică de friptură, când stația Covell a fost atacată, n-a fost complet distrusă. De fapt, avem informații demne de încredere care sugerează că stația e în mare parte intactă.

– OK, zise Robbins.

– Inclusiv apartamentele pentru familii.

– O, *OK*, exclamă Robbins, și se aprinse luminița. Pot să vă spun deja

că nu-mi place încotro se duce chestia asta…

– Ai spus că memoria lui Dirac reacționează cel mai puternic la stres și la aportul senzorial, spuse Szilard. Faptul de a-l duce în locul unde a murit fiica lui – și unde probabil se află toate lucrurile ei – ar însemna un aport senzorial semnificativ.

– Există doar mica problemă că sistemul este acum stăpânit și patrulat de obini, sublinie Robbins.

Szilard ridică din umeri.

– Aici intervine stresul.

Își lăsă tacâmurile în poziția de „încheiat" pe farfurie și o împinse deoparte.

– Motivul pentru care generalul Mattson l-a preluat pe soldatul Dirac este că nu voia ca acesta să moară în luptă, îi aduse aminte Robbins. Aruncarea lui în spațiul sistemului Omagh mai curând se opune acestei dorințe, domnule general.

– Da, bine, dorința generalului de a-l ține pe Dirac în afara pericolului trebuie să fie temperată de faptul că patru dintre navele mele și mai mult de o mie de oameni au dispărut în neant, ca și cum n-ar fi existat niciodată, protestă Szilard. Și la urma urmei, Dirac este încă soldat al Forțelor Speciale. Aș putea forța lucrurile.

– Lui Mattson nu i-ar plăcea, îi atrase atenția Robbins.

– Nici mie, replică Szilard. Am o relație bună cu generalul, în ciuda atitudinii de superioritate față de Forțele Speciale și față de mine.

– Nu-i vorba numai de dumneavoastră. Are aerul ăsta de superioritate față de toată lumea.

– Da, e un ticălos care crede în egalitatea șanselor, comentă Szilard. Și e conștient de asta, crede că înseamnă că e în regulă. Așa cum stau lucrurile însă, oricât de mult n-aș vrea să am de-a face cu latura lui urâtă, o voi face dacă trebuie. Dar nu cred că o să fie nevoie.

Un ospătar se apropie să ia farfuria lui Szilard; Szilard comandă

desert. Robbins aşteptă până când ospătarul plecă.

– De ce nu credeţi că o să fie nevoie? întrebă el.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că avem deja Forţe Speciale în sistemul Omagh, făcând pregătiri să-l recucerească? adăugă Szilard.

– Aş fi sceptic, răspunse Robbins. Soiul ăsta de activitate ar fi observat mai devreme sau mai târziu, iar obinii sunt necruţători. Nu le-ar tolera prezenţa dacă ar afla despre aşa ceva.

– Ai dreptate în legătură cu asta, încuviinţă Szilard. Dar n-ai dreptate să fii sceptic. Forţele Speciale se află în sistemul Omagh de peste un an. Se află chiar pe staţia Covell. Cred că-l putem duce pe soldatul Dirac înăuntru şi apoi să-l scoatem fără să atragem prea multă atenţie.

– Cum? întrebă Robbins.

– Cu foarte mare atenţie. Şi folosind câteva jucării noi.

Ospătarul se întoarse cu desertul generalului: două prăjituri mari Toll House. Robbins rămase cu ochii la farfurie. Îi plăceau la nebunie prăjiturile Toll House.

– Vă daţi seama că dacă vă înşelaţi şi dacă nu-l puteţi strecura pe Dirac pe lângă obini, ei îl vor omorî, proiectul dumneavoastră secret de recuperare a sistemului Omagh va fi dezvăluit şi orice informaţie pe care o are Dirac despre Boutin va muri odată cu el, comentă Robbins.

Szilard luă o prăjitură.

– Riscul… Întotdeauna intră în ecuaţie. Dacă facem asta şi o scrântim, atunci suntem futuţi de-a binelea. Dar dacă n-o facem, riscăm ca Dirac să nu recupereze niciodată amintirile lui Boutin, şi atunci suntem vulnerabil la ceea ce au plănuit obinii mai departe. Şi abia *atunci* vom fi futuţi de-a binelea. Dar vrei să afli ceva? Dacă e să fiu futut, colonele, prefer să fiu futut în picioare decât în genunchi.

– Ştiţi cum să folosiţi imaginile mentale, domnule general, recunoscu Robbins.

– Mulțumesc, colonele. Încerc.

Întinse mâna, luă a doua prăjitură și i-o oferi lui Robbins.

– Ia-o. Am văzut că ți-e poftă.

Robbins se uită lung la prăjitură, apoi aruncă o privire în jur.

– Nu pot să iau asta, spuse el.

– Ba sigur că poți.

– N-ar trebui să mănânc nimic aici.

– Și ce dacă? zise Szilard. Dă-i naibii. E o tradiție ridicolă și știi asta. Așa că rupe-o. Ia prăjitura.

Robbins luă prăjitura și se uită la ea posomorât.

– Oh, Doamne Dumnezeule! exclamă Szilard. Trebuie să-ți ordon să mănânci chestia aia blestemată?

– Ar putea ajuta.

– Bine. Colonele, îți dau un ordin direct. Mănâncă nenorocita aia de prăjitură!

Robbins o mâncă. Ospătarul fu scandalizat.

– Iată, îi spuse Harry Wilson lui Jared când intrară în cala de mărfuri de pe Shikra. Trăsura ta.

„Trăsura" în chestiune consta într-un scaun ca un coș din fibre de carbon, două motoare ionice extrem de mici, de putere și manevrabilitate limitate și de obiectul de mărimea unui frigider de birou amplasat chiar sub scaun.

– Urâtă trăsură, comentă Jared.

Wilson chicoti. Simțul umorului lui Jared se îmbunătățise în ultimele câteva săptămâni sau cel puțin devenise mai mult pe placul lui

Wilson – îi amintea de sarcasticul Charles Boutin pe care-l cunoștea. Wilson se simțea atât încântat, cât și îngrijorat în legătură cu asta; încântat pentru că munca lui și a lui Cainen schimba ceva și îngrijorare pentru că Boutin era, la urma urmei, un trădător al omenirii. Lui Wilson îi plăcea destul de mult de Jared pentru a nu-i dori o asemenea soartă.

– E urâtă, dar e ultimul răcnet, zise Wilson. Se apropie și bătu ușor cu palma obiectul cu aspect de frigider.

– Acesta este cel mai mic propulsor de salt creat vreodată, explică el. Abia ieșit de pe linia de asamblare. Și nu numai că-i mic, dar e un exemplu al primului progres real făcut de decenii în tehnologia saltului.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Jared. Se bazează pe tehnologia aia consu pe care am furat-o de la rraey.

– Faci să sune ca și cum totul ar fi ceva rău.

– Păi, știi și tu, replică Jared, ciocănindu-și capul cu degetul. Sunt în situația asta *din cauza* tehnologiei consu. Să zicem doar că nu sunt neutru în ceea ce privește utilizările sale.

– Ai perfectă dreptate, fu de acord Wilson. Dar *ăsta* e drăguț. Un prieten de-al meu a lucrat la el; vorbeam despre o asemenea realizare. Cele mai multe propulsoare de salt au nevoie să ajungă într-un spațiu-timp plat înainte de a le porni. Trebuie să ajungi departe de o planetă. Ăsta e mai puțin mofturos; poate folosi un punct Lagrange. Atâta vreme cât ajungi la o planetă cu un satelit rezonabil de mare, ai cinci puncte apropiate în spațiu destul de plate din punct de vedere gravitațional ca să se declanșeze acest propulsor. Dacă rezolvă toate șpilurile, ar putea revoluționa călătoria spațială.

– „Să rezolve șpilurile“? întrebă Jared. Sunt pe cale *să folosesc* chestia asta. Șpilurile sunt dăunătoare.

– Șpilul e că motorul se dovedește sensibil la masa obiectului la care e atașat, explică Wilson. Prea multă masă creează o curbare locală prea mare a spațiului-timp. Determină propulsorul de salt să facă

lucruri ciudate.

– Cum ar fi? întrebă Jared.

– Cum ar fi să explodeze, răspunse Wilson.

– Asta nu-i prea încurajator.

– Ei, să *explodeze* nu-i tocmai cuvântul potrivit, spuse Wilson. Fizica pentru ceea ce se petrece *cu adevărat* este mult mai ciudată, te asigur.

– Te poți opri acum, zise Jared.

– Dar *tu* nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, continuă Wilson. E nevoie cam de cinci tone înainte ca propulsorul să devină instabil. De aceea arată vehiculul ăsta ca o șaretă de deșert. E mult sub pragul masei admise, chiar și cu tine înăuntru. Ar trebui să fie totul în regulă.

– *Ar trebui*…, comentă Jared.

– Oh, nu mai fi așa un bebeluș, exclamă Wilson.

– N-am nici măcar un an. Pot să fiu bebeluș dacă vreau. Ajută-mă să intru în chestia asta, vrei?

Jared se străduí să intre în scaunul ca un coș al aparatului; Wilson îl prinse în chingi și-i depozită carabina într-o cutie de pe o latură a scaunului.

– Fă o verificare a sistemelor, îl îndemnă Wilson.

Jared își activă BrainPal-ul și se conectă la vehicul, verificând integritatea propulsorului de salt și a motoarelor ionice; totul era în parametrii nominali. Vehiculul nu avea comenzi fizice; Jared avea să-l controleze cu BrainPal-ul.

– Vehiculul e în regulă, anunță Jared.

– Cum stai cu salopeta? întrebă Wilson.

– Bine.

Aparatul avea cabina deschisă; salopeta lui Jared era reglată pentru vidul intens, inclusiv o glugă care urma să coboare complet peste față, etanșându-l înăuntru. Țesătura nanobotică a salopetei era fotosensibilă și transmitea informații optice și alte semnale electromagnetice direct la BrainPal-ul lui Jared. Ca rezultat, Jared avea să poată „vedea" mai bine cu ochii acoperiți cu glugă decât dacă i-ar fi folosit. În jurul taliei, Jared avea un sistem de reciclare a aerului care putea, în caz de nevoie, să furnizeze aer respirabil pentru o săptămână.

– Atunci ești pregătit să pleci, spuse Wilson. Coordonatele de dus sunt programate din partea asta, și ar trebui să le ai și când de întorci din partea cealaltă. Nu trebuie decât să le introduci și să lași aparatul să facă restul. Szilard a zis că echipa de recuperare a Forțelor Speciale va fi gata pentru tine pe partea cealaltă. O să trebuiască să-l cauți pe un anumit căpitan Martin. Are un cod de confirmare ca să-i poți verifica identitatea. Szilard zice să-i urmezi ordinele întocmai. Ai priceput?

– Am priceput, răspunse Jared.

– OK, spuse Wilson. Am plecat de-aici. O să începem să scoatem aerul. Închide-ți costumul. Imediat ce se deschid ușile calei, pornește programul de navigație și el se va descurca mai departe.

– Am înțeles, repetă Jared.

– Noroc, Jared, îi ură Wilson. Sper să găsești ceva folositor.

Ieși din cală la sunetul sistemului de menținere a vieții de pe *Shikra*, care absorbea aerul din cală. Jared își activă gluga; simți o beznă de moment, urmată de o îmbunătățire impresionantă a vederii periferice, în clipa când porni semnalul vizual al salopetei.

Foșnetul aerului se micșoră până la dispariție; Jared stătea în vid. Prin metalul navei și prin fibrele de carbon ale aparatului, putu simți ușile calei deschizându-se. Jared activă programul de navigație; vehiculul se ridică de pe podeaua calei și alunecă ușor pe ușă. Vederea lui Jared includea traseul vizual al programului de navigație și destinația, la mai mult de o mie de kilometri depărtare: poziția L4 dintre Phoenix și satelitul său Benu, în prezent neocupată

de vreun alt obiect. Motoarele ionice porniră; sub accelerația motoarelor, Jared își simți greutatea crescând.

Propulsorul de salt se declanșă când aparatul intersectă poziția L4. Jared observă apariția bruscă și descumpănitoare a unui sistem lat de inele la mai puțin de un kilometru deasupra punctului său de vedere, înconjurând către stânga lui o planetă albastră, asemănătoare Pământului. Vehiculul lui Jared, care mai devreme se mișcase cu o viteză impresionantă, era nemișcat. Motoarele ionice se opriseră chiar înainte de tranziția saltului, iar energia inerțială a aparatului nu-l duse mai departe după aceea. Jared era bucuros de asta. Se îndoia că micile motoare ionice ar fi reușit să oprească vehiculul înainte de a se rătăci în sistemul de inele și de a se izbi de o stâncă rotitoare.

Soldat Dirac, auzi Jared, în timp ce impulsul unui cod de control intră în BrainPal.

Da, răspunse el.

Aici căpitanul Martin, auzi Jared. ***Bine ai venit pe Omagh. Te rog ai răbdare; venim spre tine.***

Dacă îmi trimiteți coordonate, aș putea veni eu până la voi, se oferi Jared.

Am prefera să n-o faci, replică Martin. ***Obinii au scanat zona mai mult decât de obicei în ultima vreme. Am prefera să nu le dăm nimic de văzut. Ai răbdare.***

După vreun minut, Jared observă trei dintre pietrele inelelor îndreptându-se încet în direcția lui.

Se pare că am niște rămășițe care vin spre mine, îi transmise lui Martin. ***O să fac o manevră ca să mă dau la o parte.***

Nu face asta, îl preveni Martin.

De ce? întrebă Jared.

Pentru că detestăm să alergăm după cai verzi, răspunse Martin.

Jared dădu instrucțiuni salopetei să se concentreze asupra pietrelor care veneau spre el și să mărească imaginea. Observă că pietrele aveau membre și că una dintre ele trăgea ceea ce arăta ca un cablu de remorcare. Jared le urmări în timp ce se apropiară și ajunseră în sfârșit la aparat. Una dintre ele manevra prin fața lui Jared în timp ce celelalte două atașară cele două cabluri. Piatra era de mărimea unui om și de forma unei emisfere neregulate; de aproape arăta ca o carapace de broască-țestoasă fără deschidere pentru cap. Patru membre de lungime egală se întindeau în simetrie biaxială. Membrele aveau două articulații și se terminau cu mâini largi, cu degete opozabile pe fiecare parte a palmei. Partea de dedesubt a pietrei era plată și pestriță, cu o linie care traversa centrul, sugerând că se putea deschide. Pe partea de deasupra se aflau porțiuni plane, lucioase, despre care Jared bănui că erau fotosensibile.

Nu e tocmai ceea ce te așteptai să vezi, soldat? întrebă piatra, folosind vocea lui Martin.

Nu, domnule, răspunse Jared.

Își accesă baza de date internă cu privire la puținele specii inteligente care erau prietenoase (sau cel puțin nu se aflau într-un conflict deschis) cu oamenii, dar nu descoperi nimic care să semene fie și pe departe cu creatura asta.

Mă așteptam la cineva uman.

Jared simți un impuls pătrunzător de amuzament.

Suntem ***oameni soldat***, zise Martin. ***La fel de mult ca și tine.***

Nu arătați uman, remarcă Jared, și regretă imediat.

Sigur că nu, replică Martin. ***Dar nici nu trăim într-un mediu tipic uman. Am fost adaptați pentru locul în care trăim.***

– Unde trăiți? întrebă Jared.

Unul dintre membrele lui Martin se mișcă în jurul lui.

Aici. Adaptați pentru viața în spațiu. Corpuri antivid. Benzi fotosintetice pentru energie.

Martin își ciocăni partea de dedesubt.

Iar aici, un organ care adăpostește alge modificate, menit să furnizeze oxigenul și compușii organici de care avem nevoie. Putem trăi aici vreme de săptămâni în șir, spionându-i și sabotându-i pe obini, iar ei nici măcar nu știu că suntem aici. Caută mereu nave ale FCA. Îi zăpăcește complet.

Sunt sigur.

În regulă, Stross îmi zice că putem pleca, anunță Martin. ***Suntem gata să te tragem înăuntru. Ține-te bine.***

Jared simți o zdruncinătură și apoi o ușoară vibrație în timp ce cablul de remorcare era înfășurat, trăgând aparatul în interiorul inelului. Pietrele țineau pasul, manevrând mici propulsoare cu membrele din spate.

Așa te-ai născut? întrebă Jared.

Eu ***nu***, răspunse Martin. ***Au creat tipul ăsta de corp cu trei ani în urmă. Totul nou. Aveau nevoie de voluntari care să-l testeze. Era prea neobișnuit ca să pui o conștiință în el fără să-l încerce. Trebuia să vedem dacă oamenii s-ar putea adapta la el fără să înnebunească. Trupul ăsta este aproape în întregime un sistem închis. Obțin oxigen, substanțe nutritive și umezeală de la organul pe bază de alge, iar excrementele sunt reintroduse pentru a hrăni algele. Nu mănânci și nu bei așa cum trebuie să facă oamenii de obicei. Nici măcar nu faci pipi în mod normal. Și să nu faci lucruri pe care altminteri ești programat să le faci, te scoate din minți. N-ai crede că ar putea să te sâcâie faptul de a nu urina. Dar crede-mă, te sâcâie. A fost de fapt unul dintre lucrurile pentru care au fost nevoiți să găsească o cale de a-l ocoli, atunci când au trecut la producția de masă.***

Martin arătă către celelalte două pietre.

Stross și Pohl, **ei** ***s-au născut în corpurile astea***, continuă Martin. ***Și se simt perfect și în largul lor în ele. Dacă le spun despre cum e să mănânci un hamburger sau să faci caca, se uită la mine de parcă aș fi nebun. Iar să încerc să le descriu sexul obișnuit nu este decât o***

pierdere totală de timp.

Fac sex? întrebă Jared, surprins.

Nu vrei să încurci lucrurile cu impulsul sexual, soldat. E rău pentru specie. Da,* noi *facem sex tot timpul.

Făcu un semn către partea de dedesubt. ***Ne deschidem aici. Marginile glugii tale se pot etanșa cu ale altcuiva. Numărul de poziții în care o putem face este ceva mai limitat decât cel în care poți tu. Corpul tău e mai flexibil decât al nostru. Pe de altă parte, ne putem regula în vid total. Ceea ce e o șmecherie isteață.***

Așa zic și eu, încuviință Jared.

Simțea că Martin aluneca spre teritoriul „prea multe informații".

Dar suntem un soi diferit, fără îndoială, continuă căpitanul. ***Avem chiar și o schemă de nume diferită de restul Forțelor Speciale. Ne primim numele după vechi scriitori de science fiction, în loc de savanți. Mi-am luat chiar și un nume nou când m-am schimbat.***

Ai de gând să te schimbi înapoi? întrebă Jared. ***Într-un trup normal?***

Nu, răspunse Martin. ***Când m-am schimbat prima oară, aș fi vrut. Dar te obișnuiești. Acum, situația de față înseamnă normalul pentru mine. Și ăsta-i viitorul. FCA ne-au făcut ca să capete un avantaj în luptă, la fel cum au făcut cu primele Forțe Speciale. Și merge. Noi suntem materia întunecată. Ne putem strecura spre o navă și dușmanul crede că suntem sfărâmături, până când bomba nucleară de buzunar pe care le-am prins-o de carcasă în trecere explodează. Și apoi nu mai cred nimic, niciodată.***

Dar și mai mult de-atât, continuă Martin. ***Suntem primii oameni adaptați* organic *la viața în spațiu. Fiecare sistem corporal este organic, chiar și BrainPal-ul – avem primul BrainPal complet organic. Asta-i o îmbunătățire care-o să treacă la populația generală a Forțelor Speciale data viitoare, când fac o nouă ediție de corpuri. Tot ceea ce suntem se exprimă în ADN-ul nostru. Dacă pot găsi o cale să ne lase să ne înmulțim natural, o să avem o nouă specie:* Homo astrum*, care poate trăi între planete. Atunci nu va*

mai trebui să luptăm cu nimeni pentru proprietăți teritoriale. Iar asta înseamnă că ființele umane câștigă.

În afară de cazul în care nu vrei să arăți ca o broască-țestoasă, remarcă Jared.

Martin trimise un impuls puternic de amuzament.

De acord. Mai e și asta. Și o știm. Ne numim gamerani, știi…

Jared se simți ușor în ceață până când referirea îi apăru în cap, din serile de la Camp Carson, când urmărea filme de science fiction la viteză de zece ori mai mare.

Ca monstrul japonez?

Te-ai prins, replică Martin.

Scuipați și foc?

Întreabă-i pe obini.

Vehiculul intră în inel.

Jared văzu mortul de îndată ce se strecurară prin gaura din peretele stației Covell.

Gameranii informaseră Forțele Speciale că stația Covell era în mare parte intactă, dar „în mare parte intactă" însemna în mod clar altceva pentru soldații care prosperau în vidul intens. Stația Covell era lipsită de aer, de viață și de gravitație, deși unele sisteme electrice mai aveau energie, în mod remarcabil, datorită panourilor solare și a construcției solide. Gameranii cunoșteau bine stația; mai fuseseră pe ea înainte, recuperând fișiere, documente și obiecte ce nu fuseseră deja distruse sau jefuite de obini. Singurul lucru pe care nu-l recuperaseră erau morții; obinii tot mai veneau pe la stație din când în când și ar fi putut observa dacă numărul morților scădea spectaculos odată cu timpul. Așa că morții rămâneau, plutind reci și deshidratați prin stație.

Mortul era fixat de peretele despărțitor al unui coridor. Jared bănui că nu se aflase acolo când fusese făcută gaura din carcasa prin care trecuseră; decompresia explozivă l-ar fi absorbit direct în spațiu. Jared se întoarse să-i ceară lui Martin confirmarea.

E nou, confirmă căpitanul. ***Cel puțin în secțiunea asta. Morții plutesc de zor pe-aici, alături de orice altceva. E cineva pe care-l căutai?***

Jared pluti către bărbatul mort. Trupul acestuia era pârjolit și uscat, cu toată umezeala de mult evaporată. Ar fi fost de nerecunoscut chiar dacă Boutin l-ar fi cunoscut.

Jared se uită la halatul de laborator al bărbatului; ecusonul afirma că este vorba de Uptal Chatterjee. Pielea pergamentoasă arăta verde. Numele părea potrivit pentru un colonist, dar era clar că la un moment dat fusese cetățean al unei națiuni occidentale.

Nu știu cine e, zise Jared.

Atunci vino, îl chemă căpitanul.

Acesta apucă balustrada cu ambele mâini stângi și se propulsă pe coridor. Jared îl urmă, dând drumul balustradei din când în când, ca să treacă pe lângă un cadavru care se ciocnea de obiecte prin hol. Se întrebă dacă ar putea s-o găsească pe Zoë Boutin plutind pe coridoare sau în altă parte a stației.

Nu, rosti un gând. *Nu i-au găsit niciodată corpul. N-au prea găsit corpuri de coloniști.*

Stai, îi transmise lui Martin.

Ce e?

Îmi aduc aminte, spuse Jared, și închise ochii, chiar dacă se afla în spatele glugii. Când îi deschise, se simți mai ager și mai concentrat. De asemenea, știa exact unde voia să meargă.

Vino după mine, îl chemă Jared.

Jared și Martin intraseră în stație prin aripa armamentului. Spre

nucleu se aflau navigația și cercetările biomedicale; în centru era un mare laborator cu gravitație zero. Jared îl conduse pe Martin spre nucleu și apoi pe holuri, în sensul acelor de ceasornic, oprindu-se din când în când ca să-l lase pe Martin să forțeze ușile de urgență dezactivate, cu ajutorul unui piston asemănător unui cric. Luminile de pe coridoare, alimentate de panouri solare, luceau slab, dar mai mult decât suficient pentru vederea perfecționată a lui Jared.

Aici, anunță Jared în sfârșit. ***Aici mi-am făcut treaba. Ăsta-i laboratorul meu.***

Laboratorul era plin de pietriș și găuri de gloanțe. Oricine trecuse pe-aici nu era interesat de păstrarea lucrărilor tehnice ale laboratorului; nu voiseră decât să omoare pe toată lumea. Pe mese și pe latura unui birou se vedea sânge înnegrit și uscat. Cel puțin o persoană fusese ucisă aici, dar nu exista niciun trup.

Jerome Kos, se gândi Jared. *Așa-l chema pe asistentul meu. Era originar din Guatemala, dar imigrase în Statele Unite pe când era copil. El a fost cel care a rezolvat supraîncărcarea zonei-tampon…*

Rahat! exclamă Jared.

Amintirea lui Jerry Kos îi plutea în cap, în căutarea contextului. Jared examină încăperea, căutând computere sau dispozitive de stocare a datelor, dar nu exista nimic.

Ați luat voi computerele de-aici? îl întrebă pe Martin.

Nu din camera asta, răspunse Martin. ***Din unele laboratoare lipseau computere și altă aparatură, înainte de a apuca să ne învârtim prin ele. Obinii sau cine-or fi fost trebuie să le fi luat cu ei…***

Jared își croi drum până la un birou despre care știa că fusese al lui Boutin. Orice s-ar fi aflat pe el zburase de mult. Jared deschise sertarele și găsi materiale de birou, dosare cu șină și alte lucruri, nu deosebit de folositoare. În timp ce închidea sertarele cu dosare, văzu hârtii într-unul dintre ele. Se opri și scoase una; era un desen, semnat de Zoë Boutin mai mult cu entuziasm decât cu precizie.

Îmi desena câte unul pe săptămână, la ora de artă de miercuri, își aminti

Jared. *Îl luam pe cel nou și-l agățam cu o pioneză, și-l scoteam pe cel vechi și-l puneam în sertar. Nu aruncam niciodată nimic.* Jared ridică ochii spre panoul de plută de deasupra biroului; erau într-adevăr pioneze în el, dar niciun desen. Ultimul plutea aproape cu siguranță pe undeva prin cameră. Jared trebui să lupte cu impulsul de a-l căuta până când avea să-l găsească. În schimb, se împinse de lângă birou către ușă, strecurându-se pe hol înainte ca Martin să apuce să-l întrebe unde se ducea. Căpitanul se grăbi să-l prindă din urmă.

Coridoarele de lucru din stația Covell erau clinice și sterile; apartamentele pentru familii se străduiau din greu să fie complet opusul. Covoare – deși de tip industrial – acopereau podelele. Copiii din clasele de artă fuseseră încurajați să picteze pereții holului, pe care se vedeau sori, pisici și dealuri cu flori, în desene care nu însemnau artă, decât dacă erai părinte și erai dispus să accepți orice de la odrasla ta. Sfărâmăturile de pe coridor și murdăria întunecată care apărea din când în când pe pereți se împotriveau bucuriei.

Ca șef al cercetării, familist cu un copil, Boutin primise un apartament mai mare decât al multora; ceea ce nu însemna că nu era aproape insuportabil de strâmt; spațiul reprezentase un lux pe stațiile spațiale. Apartamentul lui Boutin se afla la capătul coridorului P (*P* de la pisică – pereții erau pictați cu tot soiul de pisici diferite din punct de vedere anatomic), apartamentul 10. Jared se trase de-a lungul coridorului către apartamentul 10. Ușa era închisă, dar nu încuiată. Jared o deschise și intră.

La fel ca peste tot, prin încăpere pluteau tăcut obiecte. Jared recunoscu unele lucruri, dar nu și altele. O carte care fusese un dar de la un prieten din colegiu. O poză în ramă. Un stilou. O pătură pe care el și cu Cheryl o cumpăraseră în luna de miere.

Cheryl. Soția lui, moartă din cauza unei căderi în timpul unei excursii. Murise chiar înainte ca el să plece la acest post. Înmormântarea ei fusese cu două zile înainte să vină aici. Își aminti cum o ținuse de mână pe Zoë, ascultând-o cum întreba de ce mama ei trebuia să plece și cum îl punea să promită că nu avea s-o părăsească niciodată. El îi promisese, desigur.

Dormitorul lui Boutin era înghesuit; al lui Zoë, în camera următoare, ar fi fost incomod pentru oricine care nu avea cinci ani. Pătucul de

copil era băgat într-un colț, atât de bine fixat, încât nu începuse să plutească; până și salteaua rămăsese pe loc. Cărți cu poze, jucării și animale umplute cu vată pluteau prin cameră. Una dintre ele îi atrase atenția lui Jared și se întinse s-o prindă.

Babar elefantul… Phoenix fusese colonizată înainte ca Uniunea Colonială să înceteze să mai accepte coloniști din țări bogate; exista o numeroasă populație franceză, din care provenea Boutin. Babar era un personaj popular pentru copiii de pe Phoenix, alături de Asterix, Tintin și Zăpăcitul, amintiri ale copilăriei petrecute pe o planetă atât de îndepărtată de Phoenix încât nimeni nu se gândea prea mult la ea. Zoë nu văzuse niciodată un elefant în realitate – foarte puțini dintre ei ajunseseră în spațiu –, dar fusese cu toate acestea încântată de Babar, atunci când Cheryl i-l dăduse cadou la cea de-a patra aniversare. După moartea lui Cheryl, Zoë făcuse din Babar un totem; refuza să meargă oriunde fără el.

Și-o aminti pe Zoë plângând după elefănțel când o lăsase la apartamentul lui Helene Greene, în timp ce se pregătea să plece pe Phoenix pentru câteva săptămâni de testări ale ultimei faze. Întârziase deja la navetă; nu avea timp să-l mai ia pe Babar. O liniști până la urmă, promițându-i să-i găsească lui Babar o Celeste. Împăcată, Zoë îi dădu un sărut și se duse în camera lui Kay Greene ca să se joace cu prietena ei. El uită apoi imediat de Babar și de Celeste, până în ziua în care era programat să se întoarcă pe Omagh și Covell. Se gândea la o scuză rezonabilă ca să explice de ce venea cu mâna goală, când fu tras deoparte și i se spuse că Omagh și Covell fuseseră atacate și că toată lumea de la bază și din colonie era moartă, iar fiica lui cea preaiubită murise singură și înspăimântată, departe de oricine care-o iubise vreodată.

Jared îl ținu în brațe pe Babar, în timp ce bariera dintre conștiința lui și a lui Boutin se sfărâmă, simțind durerea și mânia lui Boutin ca și cum ar fi fost chiar ale lui. *Asta* era. Acesta era evenimentul care-l trimisese pe calea trădării, moartea fiicei lui, Zoë Jolie a lui, bucuria lui. Jared, incapabil să se apere, simți ceea ce simțise Boutin: groaza dezgustată de a-și închipui fără să vrea moartea copilului său, durerea pustie, oribilă, care i se instalase în viață în locul unde se aflase fiica lui, și dorința nebunească, arzătoare de face ceva mai mult decât să jelească.

Torentul de amintiri îl doborî pe Jared, căruia i se tăia răsuflarea de fiecare dată când un *lucru* nou îi izbea conștiința și-și săpa loc în ea. Se rostogoleau înăuntrul său prea repede ca să fie complete sau înțelese pe deplin, brazdele largi ale amintirii definind forma căii luate de Boutin. Jared nu avea nicio amintire a primei întâlniri cu obinii; numai un sentiment de ușurare, ca și cum luarea hotărârii l-ar fi eliberat de senzația persistentă de durere și de furie – dar se văzu făcând un târg cu obinii pentru un refugiu sigur, în schimbul cunoștințelor lui referitoare la cercetările despre BrainPal și conștiință.

Amănuntele muncii științifice a lui Boutin îi scăpau; instruirea pe care-o cereau pentru a fi înțelese necesita căi ale înțelegerii pe care Jared pur și simplu nu le avea. Ceea ce avea erau amintirile experienței senzoriale: plăcerea de a planifica înscenarea propriei morți și evadarea, durerea despărțirii de Zoë, dorința de a părăsi sfera umană, de a-și începe munca și de a-și croi răzbunarea.

Ici și colo, în acest cazan de senzații și emoții, amintiri concrete licăreau ca nestematele – date repetate pe câmpul memoriei; lucruri menite să și le amintească nu doar de la un singur incident. Chiar și atunci, unele lucruri pâlpâiau în memorie, dincolo de locurile unde putea ajunge – știind că Zoë era cheia dezertării lui Boutin, dar neștiind exact de ce se răsucise cheia, și simțind răspunsul alunecându-i printre degete în momentul în care se întindea spre el, amăgitor și chinuitor.

Jared se întoarse să se concentreze asupra grăunțelor de memorie – tari, solide și la îndemână. Conștiința lui Jared înconjură una dintre acestea, un nume de loc, tradus destul de aproximativ dintr-o limbă vorbită de creaturi care nu aveau limbajul oamenilor.

Și Jared știu unde se afla Boutin.

Ușa din față a apartamentului se deschise, cu Martin agățat de ea. Îl zări pe Jared în camera lui Zoë și se împinse spre el.

E timpul să plecăm, Dirac, zise el. ***Varley îmi spune că obinii sunt pe drum. Trebuie să fi pus senzori aici. Ce prostie din partea mea!***

Dă-mi un minut, ceru Jared.

Nu avem un minut.

În regulă, răspunse Jared.

Se trase din cameră, luându-l pe Babar cu el.

Acum nu e timpul cel mai potrivit pentru suveniruri, comentă Martin.

Taci, replică Jared. ***Să mergem.***

Ieși din apartamentul lui Boutin, fără să se uite în urmă ca să vadă dacă Martin ținea pasul.

Uptal Chatterjee era acolo unde-l lăsaseră Jared și Martin. Aparatul cercetaș al obinilor, care plutea dincolo de spărtura în carcasă, era nou.

Sunt și alte ieșiri din locul ăsta, anunță Jared în timp ce el și cu Martin se îngrămădeau lângă trupul lui Chatterjee. Cercetașul era vizibil dintr-o parte, dar se părea că nu-i zărise încă.

Sigur că sunt și alte ieșiri, răspunse Martin. ***Întrebarea este dacă putem ajunge la vreuna dintre ele înainte să apară și mai mulți indivizi din ăștia. Ne putem ocupa de unul dintre ei dacă trebuie. Mai mulți, o să fie o problemă.***

Unde-i detașamentul tău? întrebă Jared.

Sunt pe drum. Încercăm să păstrăm la minimum mișcările în afara inelelor.

O idee bună oricând, în afară de acum, remarcă Jared.

Nu recunosc nava asta, spuse Martin. ***Pare un tip nou de cercetaș. Nici măcar nu-mi pot da seama dacă are arme. Dacă nu, noi doi s-ar putea să reușim să-l scoatem din scenă cu ajutorul carabinelor.***

Jared se gândi la asta. Îl apucă pe Chatterjee și-l împinse ușurel în direcția spărturii. Chatterjee pluti încet către spărtură.

Până acum e bine, comentă Martin când trupul lui Chatterjee ajunse

la jumătatea drumului până la spărtură.

Chatterjee se spulberă când proiectilele provenite de la aparatul cercetaș explodară în corpul său înghețat. Membrele se răsuciră cu violență, apoi se risipiră și ele când o nouă rafală trecu prin spărtură. Jared simțea impactul proiectilelor pe peretele îndepărtat al coridorului.

Jared încercă o senzație stranie, ca și cum creierul i-ar fi fost ciugulit.

Lasă-te în jos, încercă să-i spună Jared lui Martin, dar comunicarea nu se transmise.

Jared se fixă pe loc, îl apucă pe Martin și-l trase după el când o nouă salvă străbătu coridorul, lărgind spărtura din carcasă și trecând primejdios de aproape de Jared și Martin.

Un portocaliu aprins izbucni afară și, din poziția în care se afla, Jared vedea nava cercetaș înclinându-se violent. De dedesubtul cercetașului, o rachetă descrise un arc și izbi partea de jos a aparatului, spărgând vehiculul în două. Jared observă în sinea lui că gameranii chiar scuipau foc.

… a fost foarte distractiv, vorbea Martin. ***Acum o să trebuiască să petrecem o săptămână sau două în ascunzătoare, în timp ce obinii colindă prin jur să-l caute pe ăl de le-a spulberat nava. Ne-ai făcut viața foarte interesantă, soldat. Acum e timpul să plecăm. Băieții au întins cablul de remorcare. S-o ștergem de-aici, înainte să mai apară și alții.***

Martin se cățără, trecu și apoi se lansă afară pe spărtură, către cablul de remorcare plutind la cinci metri dincolo de ea. Jared îl urmă, apucând cablul cu o mână și ținându-se din răsputeri, în timp ce Babar era strâns în cealaltă.

Trecură trei zile până când obinii încetară să-i vâneze.

– Bine-ai venit înapoi, îl întâmpină Wilson apropiindu-se de aparat, apoi se opri. Ăsta-i *Babar*?

– Da, răspunse Jared, stând în vehicul cu Babar bine legat în poală.

– Nu sunt sigur că vreau măcar să știu ce-i cu *asta*, comentă Wilson.

– Vrei, replică Jared. Crede-mă.

– Are ceva de-a face cu Boutin? întrebă Wilson.

– Are totul de-a face cu el, zise Jared. Știu de ce a devenit trădător, Harry. Știu totul.

Zece

Cu o zi înainte ca Jared să se întoarcă la stația Phoenix, strângându-l în brațe pe Babar, crucișătorul Forțelor Speciale *Vulturul Pescar* făcu saltul în sistemul Nagano pentru a investiga un apel de ajutor trimis prin curierul de salt de la o exploatare minieră de pe Kobe. Din acel moment, nu mai auzi nimeni de *Vulturul Pescar*.

Jared trebuia să raporteze colonelului Robbins. În schimb, trecu cu pași apăsați pe lângă biroul lui Robbins și intră într-al lui Mattson înainte ca secretara lui Mattson să apuce să-l oprească.

– Poftim, zise Jared, aruncându-l pe Babar în brațele lui Mattson, paralizat de surpriză. Acum știu de ce ți-am dat un pumn, nenorocitule!

Mattson coborî ochii către animalul de pluș.

– Dă-mi voie să ghicesc, replică el. Ăsta e al lui Zoë Boutin. Și acum ți-ai recăpătat memoria.

– Destul de mult din ea, confirmă Jared. Destul ca să știu că tu ești de vină pentru moartea ei.

– Nostim, comentă Mattson, punându-l pe Babar pe birou. Mi se pare că fie rraey-ii, fie obinii sunt vinovați pentru moartea ei.

– Nu te preface că nu pricepi, generale.

Mattson ridică o sprânceană.

– Tu ai ordonat ca Boutin să vină aici pentru o lună. A cerut să-și aducă fetița cu el. Ai refuzat. Boutin și-a părăsit fetița și ea a murit. Te învinuiește pe tine.

– La fel și tu, după cât se pare, observă Mattson.

Jared nu-l băgă în seamă.

– De ce nu l-ai lăsat s-o aducă? întrebă.

– Nu conduc o grădiniță, soldat, răspunse Mattson. Soția lui Boutin era deja moartă. Cine să aibă grijă de fetiță? Avea oameni la Covell care-o puteau face pentru el; i-am cerut s-o lase acolo. Nu m-am *așteptat* că o să pierdem stația și colonia și că fetița o să moară.

– Stația asta găzduiește alți savanți și lucrători civili, insistă Jared. Există familii aici. Ar fi putut să găsească sau să angajeze pe cineva care să o supravegheze pe Zoë când el lucra. Nu era o cerere nerezonabilă. Așa că, *de fapt*, de ce nu l-ai lăsat s-o aducă?

Până în acest moment, Robbins, alertat de secretara lui Mattson, intră în încăpere. Mattson se răsuci, stânjenit.

– Ascultă, vorbi Mattson. Boutin era o minte de prim rang, dar era un țicnit blestemat. În special după ce i-a murit nevasta. Cheryl însemna un sistem de răcire pentru excentricitățile tipului; îl ținea pe drumul drept. După ce ea s-a dus, individul a devenit instabil, în special când era vorba de fiica lui.

Jared deschise gura; Mattson ridică o mână.

– Nu-l învinuiesc, soldat, continuă Mattson. Soția lui era moartă, avea o fetiță, era îngrijorat pentru ea. Și eu am fost părinte. Îmi aduc aminte cum este. Dar asta, adăugând pe deasupra și propriile lui dificultăți de organizare, a creat probleme. Era și așa în urmă cu proiectele. E unul dintre motivele pentru care l-am adus înapoi, aici, pentru faza de testare. Voiam să fie capabil să termine treaba și să nu fie distras. Și a mers; am terminat testele înainte de termen, iar lucrurile au mers atât de bine încât am dat aprobarea pentru a fi avansat în funcția de director, ceva ce n-aș fi făcut înainte de faza de

testare. Era pe drumul de întoarcere spre Covell când a fost atacat…

– A crezut că i-ai refuzat cererea din cauză că ești un tiran mărunt.

– Păi, sigur că așa a crezut, replică Mattson. Ăsta-i Boutin, din cap până-n picioare… Uite, el și cu mine nu ne-am înțeles niciodată. Personalitățile noastre nu s-au potrivit. Avea mereu nevoie să stai cu ochii pe el, și dacă n-ar fi fost faptul că era un blestemat de geniu, nici măcar n-ar fi meritat osteneala. Detesta faptul că eu sau unul dintre oamenii mei ne uitam întotdeauna peste umărul lui. Detesta faptul că trebuia să-și explice și să-și justifice munca. Și detesta faptul că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie că el detesta toate astea. Nu mă surprinde câtuși de puțin că el a crezut că era vorba doar de meschinăria mea…

– Și tu spui că *nu era*, spuse Jared.

– Nu, nu era, răspunse Mattson, apoi ridică mâinile în sus, exasperat, când Jared îi aruncă o privire sceptică. OK. Uite… *Poate* că istoria discordiei dintre noi a jucat un mic rol. *Poate* că eram mai puțin dispus să fiu îngăduitor cu el, decât aș fi fost cu altcineva. Bine. Dar preocuparea mea principală era să-l fac să lucreze. Și *l-am promovat* pe ticălos!

– Dar el nu te-a iertat niciodată pentru ce s-a întâmplat cu Zoë.

– Crezi că am vrut să moară fetița, soldat? Crezi că nu-mi dau seama că, dacă aș fi spus da la cererea lui, ea ar fi fost acum în viață? Dumnezeule! Nu-l *învinuiesc* pe Boutin pentru că mă urăște după asta. N-am vrut ca Zoë Boutin să moară, dar accept să port o parte a responsabilității pentru faptul că e moartă. I-am spus toate astea și lui Boutin însuși. Vezi dacă *asta* se găsește în amintirile tale…

Se găsea. Jared îl văzu în minte pe Mattson apropiindu-se de el în laborator, oferindu-i cu stângăcie condoleanțe și compătimire. Își aminti cât de îngrozit se simțise de cuvintele bâjbâite și de ceea ce sugerau ele în mod implicit, că Mattson ar trebui absolvit de moartea copilului său. Simți ceva din furia aceea rece inundându-l acum, și trebui să-și spună că amintirile care-l năpădeau veneau de la altă persoană, despre un copil care nu era al lui.

– Nu ți-a acceptat scuzele, zise Jared.

– Îmi dau seama de *asta*, soldat, zise Mattson și rămase nemișcat pentru o clipă, înainte să vorbească din nou: Așadar, cine *ești* acum? E clar că ai amintirile lui Boutin. Acum ești el? Adică, pe dinăuntru.

– Încă sunt eu, răspunse Jared. Încă sunt Jared Dirac. Dar simt ceea ce a simțit Charles Boutin. Înțeleg ce-a făcut.

Robbins interveni.

– Înțelegi ce-a făcut, repetă el. Înseamnă că ești de acord cu asta?

– Cu trădarea lui? întrebă Jared.

Robbins încuviință.

– Nu. Pot simți ce-a simțit el. Simt cum îi e dor de fiica lui. Dar nu știu cum de aici a ajuns la a se întoarce împotriva noastră, a tuturor.

– Nu simți sau nu-ți aduci aminte? întrebă Robbins.

– Ambele, răspunse Jared.

După revelația de la Covell, reveneau tot mai multe amintiri, incidente și informații specifice din toate aspectele vieții lui Boutin. Jared simțea că orice s-ar fi întâmplat acolo, îl schimbase și-l transformase într-un teren mai fertil pentru viața acestuia. Dar lacunele existau încă. Jared trebuia să se stăpânească să-și facă griji pentru ele.

– Poate vor reveni tot mai mult, cu cât mă gândesc mai mult la asta. Dar în momentul de față nu găsesc nimic despre asta.

– Dar știi unde e acum, rosti Mattson, scoțându-l pe Jared din reverie. Boutin. Știi unde e…

– Știu unde *a fost*, precizează Jared. Sau cel puțin știu unde *se ducea* când a plecat.

Numele era limpede în mintea lui Jared; Boutin se concentrase asupra numelui ca asupra unui talisman, arzându-l pe vecie în

memorie.

– S-a dus pe Arist.

Urmă un scurt moment în care Mattson și Robbins își accesară BrainPal-urile pentru informații despre Arist.

– Ei, rahat! exclamă în cele din urmă Mattson.

Sistemul de origine al obinilor găzduia patru gigante gazoase, dintre care una – Cha – își avea orbita într-o „zonă a mușchiului", favorabilă vieții bazate pe carbon, și număra trei sateliți de mărimea unor planete, printre câteva zeci de sateliți mai mici. Cel mai mic dintre sateliții mari, Saruf, se afla pe orbită doar cu puțin mai sus decât limita Roche, și era torturat de imense forțe mareice care-l transformau într-o minge de lavă nelocuibilă. Cel de-al doilea, Obinur, era o dată și jumătate cât Pământul, dar mai puțin masiv, din cauza unei compoziții sărace în metale. Aceasta era lumea de baștină a obinilor. Al treilea, de mărimea și masa Pământului, era Arist.

Arist era dens populat cu forme de viață locale, dar în mare parte nelocuită de obini, cu numai câteva avanposturi mai mici sau mai mari pe satelit. Cu toate acestea, apropierea de Obinur o făcea aproape imposibil de atacat. Navele FCA n-ar fi reușit să se strecoare nicicum înăuntrul zonei orbitale; Arist se afla la numai câteva secunde-lumină de Obinur. Aproape imediat ce-ar fi apărut oamenii, obinii s-ar fi apropiat să le dea lovitura mortală. Nimic în afară de o forță masivă de asalt n-ar fi avut vreo șansă de a-l extrage pe Boutin de pe Arist. Răpirea lui Boutin ar fi însemnat declararea războiului, un război pe care Uniunea Colonială nu era pregătită să și-l asume nici măcar cu obinii drept singuri inamici.

– O să trebuiască să vorbim cu generalul Szilard despre asta, îi zise Robbins lui Mattson.

– Nu mai spune, replică Mattson. Dacă a existat vreodată o treabă pentru Forțele Speciale, atunci asta e. Și pentru că veni vorba – Mattson se concentră asupra lui Jared –, odată ce aruncăm pisica în brațele lui Szilard, ai să te întorci în Forțele Speciale. Va fi problema lui să se ocupe de asta, ceea ce înseamnă că și tu o să faci parte din

ea.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, generale.

Mattson pufni.

– Chiar semeni din ce în ce mai mult cu Boutin, cu fiecare zi ce trece. Și asta nu-i bine. Ceea ce-mi aduce aminte, ca un ultim ordin oficial pentru tine: du-te jos să-i vezi pe gândac și pe locotenentul Wilson și lasă-i să mai arunce o privire la creierul tău. Te dau înapoi generalului Szilard, dar am promis că n-o să te stric. Faptul de a semăna un pic prea mult cu Boutin ar putea să însemne „stricat" după standardul lui. Cu siguranță, înseamnă după al meu.

– Da, domnule, răspunse Jared.

– Bun. Ești liber.

Mattson îl luă pe Babar și i-l aruncă lui Jared.

– Și ia chestia asta cu tine, adăugă.

Jared îl prinse și-l așeză la loc pe biroul lui Mattson, cu fața spre general.

– Ce-ar fi să-l păstrezi, generale? Ca amintire.

Plecă înainte ca Mattson să apuce să protesteze, dând din cap către Robbins, în drum spre ieșire.

Mattson se uită posomorât la elefantul de pluș, apoi ridică ochii spre Robbins, care părea gata să spună ceva.

– Să nu scoți nici cel mai mic cuvințel despre elefant, colonele, îl preveni Mattson.

Robbins schimbă subiectul.

– Credeți că Szilard îl va lua înapoi? întrebă el. Ați spus chiar dumneavoastră: seamănă tot mai mult cu Boutin, în fiecare zi.

– *Mie*-mi spui, comentă Mattson, și flutură mâna în direcția în care

plecase Jared. Tu și cu generalul ați fost cei care ați vrut să construiți ticălosul ăsta mic din piese de rezervă, dacă-mi aduc aminte. Iar acum v-ați pricopsit cu el. Sau Szi s-a pricopsit cu el… Dumnezeule!

– Așadar, sunteți îngrijorat, spuse Robbins.

– N-am *încetat* niciodată să fiu îngrijorat în legătură cu el, replică Mattson. Când a fost cu noi, am tot sperat că o să facă o prostie ca să am o scuză legitimă să pun să fie împușcat. Nu-mi *place* că am crescut un al doilea trădător, în special unul cu trup și creier militar. Dacă ar fi după mine, l-aș lua pe soldatul Dirac și l-aș pune într-o cameră mare și frumoasă, cu o toaletă și o deschizătură pentru mâncare, și l-aș ține acolo până putrezește.

– Tehnic vorbind, e încă sub comanda dumneavoastră, îi aduse aminte Robbins.

– Szi s-a exprimat foarte clar că îl vrea înapoi, cine știe pentru ce blestemat de motiv idiot. Comandă trupe de luptă. Dacă mergem până la capăt cu asta, el o să ia hotărârea.

Mattson îl luă pe Babar, îl cercetă.

– Pe toți dracii, sper doar că știe ce face…

– Ei, spuse Robbins, poate că Dirac n-o să semene atât de mult cu Boutin pe cât credeți.

Mattson pufni ironic și-l clătină pe Babar în direcția lui Robbins.

– Vezi ăsta? Nu-i doar o blestemată de amintire. E un mesaj direct, chiar de la Charles Boutin. Nu, colonele, Dirac seamănă cu Boutin exact atât de mult pe cât cred eu.

– Nu-i nicio îndoială, îi zise Cainen lui Jared. Ai devenit Charles Boutin.

– Pe naiba, protestă Jared.

– Pe naiba că da, fu de acord Cainen, și făcu semn spre ecran. Tiparul

conștiinței tale e acum aproape în întregime cu ceea ce ne-a lăsat Boutin. Există încă unele variații, desigur, dar sunt neînsemnate. Din toate punctele de vedere, ai aceeași minte ca și Charles Boutin.

– Nu mă simt câtuși de puțin diferit, spuse Jared.

– Nu? întrebă Harry Wilson din partea cealaltă a laboratorului.

Jared deschise gura să răspundă, apoi se opri. Wilson râânji.

– Te *simți* diferit, zise el. Pot să-mi dau seama. La fel și Cainen. Ești mai agresiv decât înainte. Ești mai tăios la replici. Jared Dirac era mai tăcut, mai potolit. Mai inocent, deși probabil că nu e tocmai cel mai bun mod de a pune problema. Nu mai ești tăcut și potolit. Și, cu siguranță, nu inocent. Mi-l aduc aminte pe Charles Boutin. Semeni cu el mult mai mult decât cu cel care fusese Jared Dirac.

– Dar nu mă simt dispus să devin trădător, spuse Jared.

– Sigur că nu, îl lămuri Cainen. Împărtășești aceeași conștiință, și chiar împărtășiți o parte din aceleași amintiri. Dar ai avut propriile tale experiențe, iar asta a modelat felul în care privești lucrurile. E la fel și cu gemenii identici. Împărtășesc aceeași genetică, dar nu și aceeași viață. Charles Boutin e geamănul tău mintal. Dar experiențele de viață sunt încă ale tale.

– Așa că nu crezi că o să devin rău, conchise Jared.

Cainan făcu o ridicare rraey din umeri. Jared se uită la Wilson, care schiță o ridicare umană din umeri.

– Zici că știi că motivația lui Charles pentru trădare a fost moartea fiicei lui. Ai în tine acum amintirea fiicei și a morții ei, dar nimic din ceea ce ai făcut sau pe care l-am văzut în capul tău nu sugerează că o să clachezi din cauza asta. O să propunem să fii lăsat să te întorci în serviciul activ. Dacă ei acceptă sau nu recomandarea, e cu totul altceva, din moment ce principalul savant din proiect este un ins care până cam cu un an în urmă plănuia să răstoarne omenirea. Dar nu cred că asta-i problema ta…

– Cu siguranță e problema mea, replică Jared. Pentru că vreau să-l găsesc pe Boutin. Nu doar să ajut misiunea, ci cu siguranță să nu

stau deoparte. Vreau să-l găsesc și să-l aduc înapoi.

– De ce? întrebă Cainen.

– Vreau să-l înțeleg. Vreau să știu de ce anume este nevoie pentru a-l determina pe cineva să accepte așa ceva. Ce-l face trădător.

– Ai fi surprins de cât de puțin e nevoie, spuse Cainen. Poate ceva atât de simplu ca bunătatea din partea unui inamic?

Cainen se întoarse cu spatele; Jared își aminti brusc de situația și de loialitatea lui.

– Locotenent Wilson, vorbi Cainen, încă uitându-se în altă parte. Vrei să ne acorzi, mie și soldatului Dirac, o clipă?

Wilson își arcui sprâncenele, dar nu scoase un cuvânt când ieși din laborator. Cainen se întoarse din nou spre Jared.

– Voiam să-mi cer scuze, soldat. Și să te avertizez.

Jared îi aruncă lui Cainen un surâs nesigur.

– Nu trebuie să te scuzi pentru nimic față de mine, Cainen.

– Nu sunt de acord. Lașitatea mea te-a adus pe lume. Dacă aș fi fost destul de puternic încât să rezist la tortura la care m-a supus locotenentul Sagan, acum aș fi mort, iar voi, oamenii, n-ați fi știut despre războiul împotriva voastră sau de faptul că Charles Boutin mai trăiește. Dacă aș fi fost mai puternic, n-ar fi existat niciun motiv să te naști și să fii împovărat de o conștiință care pune stăpânire pe ființa ta, la bine și la rău. Dar am fost slab și am vrut să trăiesc, chiar dacă viața era una de prizonier și de trădător. Așa cum ar spune unii dintre coloniștii voștri, asta mi-e karma, cu care trebuie să mă lupt singur.

Cainen continuă:

– Dar, complet fără intenție, am păcătuit împotriva ta, soldat. La fel de mult ca oricine altcineva, sunt tatăl tău, pentru că eu sunt cauza răului îngrozitor care ți s-a făcut. E destul de rău că oamenii aduc la viață soldați cu minți artificiale – cu blestematele alea de BrainPal-

uri ale voastre. Dar ca să te am pe tine, născut numai ca să porți conștiința altuia, e o monstruozitate. O violare a dreptului tău de a fi propria-ți persoană.

– Nu-i chiar atât de rău, răspunse Jared.

– Oh, ba *este*. Noi, rraey-ii, suntem un popor spiritual și cu principii. Credințele noastre sunt esența felului în care reacționăm la lumea noastră. Una dintre valorile cele mai înalte pe care le avem este sfințenia sinelui – credința că fiecărei persoane trebuie să i se îngăduie să-și ia propriile decizii. Ei – Cainen își mișcă brusc gâtul –, fiecărui rraey, în orice caz. Precum cele mai multe rase, suntem mai puțin preocupați de nevoile altora, în special când se opun speciei noastre.

– Cu toate acestea, vorbi mai departe Cainen, alegerea contează. Independența contează… Când ai venit prima oară la Wilson și la mine, ți-am oferit alegerea între a continua sau nu. Îți aduci aminte?

Jared încuviință.

– Trebuie să-ți mărturisesc că am făcut asta nu numai de dragul tău, dar și de al meu. Din moment ce eu eram cel care a contribuit să te naști fără șanse, era de datoria mea morală să-ți ofer eu una. Când ai acceptat-o – când ai făcut o alegere, am simțit că o parte a păcatului meu s-a ridicat. Nu tot. Încă-mi mai am karma. Dar o parte… Mulțumesc pentru asta, soldat.

– Cu plăcere.

– Acum, avertismentul, zise Cainen. Locotenentul Sagan m-a torturat când ne-am întâlnit prima oară, și la sfârșit am cedat și le-am spus aproape tot ce voia să știe despre planurile noastre de a-i ataca pe oameni. Dar i-am spus și o minciună. I-am spus că nu m-am întâlnit niciodată cu Charles Boutin.

– L-ai întâlnit? întrebă Jared.

– Da. O dată, când a venit să discute cu mine și cu alți savanți rraey despre arhitectura BrainPal-ului și despre cum ar putea fi ea adaptată pentru rraey. O ființă umană fascinantă. Extrem de

însuflețit. Carismatic în felul lui, chiar și pentru rraey. E pasionat, iar noi, ca popor, reacționăm la pasiune. Foarte pasionat. Foarte pornit. Și foarte furios…

Cainen se aplecă mai în față.

– Soldat, știu că tu crezi că e vorba de fiica lui Boutin, și într-o anumită măsură, poate că este. Dar există și altceva care-l motivează pe Boutin. Moartea fiicei sale ar fi putut fi pur și simplu evenimentul distinctiv care a făcut ca o idee să i se cristalizeze în minte, și ideea asta e cea care-l hrănește. E ceea ce l-a făcut trădător.

– Care e? întrebă Jared. Care-i ideea?

– Nu știu, mărturisi Cainen. Răzbunarea e presupunerea cea mai ușoară, desigur. Dar l-am întâlnit. Răzbunarea nu explică tot. Tu ești într-o situație mult mai potrivită ca să afli, soldat. Tu *ai* mintea lui.

– N-am totuși nici cea mai mică idee despre…

– Ei, poate că memoria îți va reveni într-un final. Avertismentul meu înseamnă să-ți aduc aminte că orice l-ar motiva pe Boutin, el s-a dăruit acelei idei total și necondiționat. E prea târziu să-l mai convingi de altceva. Pentru tine, pericolul este că dacă vă veți întâlni, te vei identifica cu el și cu motivațiile lui. Ești *proiectat* să-l înțelegi, la urma urmei. Boutin va folosi acest lucru, dacă poate.

– Ce-ar trebui să fac? întrebă Jared.

– Adu-ți aminte cine ești, răspunse Cainen. Adu-ți aminte că nu ești el. Și amintește-ți că ai întotdeauna de ales.

– O să-mi aduc aminte.

– Sper că da, spuse Cainen și se ridică în picioare. Îți doresc noroc, soldat. Poți pleca acum. Când ieși, anunță-l pe Wilson că se poate întoarce.

Cainen se duse până la un dulăpior, alegând intenționat să se întoarcă cu spatele la Jared. Acesta ieși pe ușă.

– Te poți întoarce, îi spuse Jared lui Wilson.

– OK. Sper că voi doi ați avut o discuție folositoare.

– A fost, răspunse Jared. E un tip interesant.

– E-un fel de-a spune. Știi, Dirac, se simte foarte patern față de tine…

– Așa am înțeles. Îmi place. Totuși, nu e tocmai la ce mă așteptam de la un tată.

Wilson chicoti.

– Viața e plină de surprize, Dirac. Acum încotro pleci?

– Mă gândesc să mă duc s-o văd pe nepoata lui Cainen, răspunse Jared.

Vindereul se zgudui ușor la trecerea pe propulsoarele de salt, cu șase ore înainte ca Jared să se întoarcă la stația Phoenix, și se mută în sistemul unei stele portocalii, puțin luminoase, care se vedea de pe Pământ în constelația Compasului, dar numai dacă aveai un telescop potrivit. Se afla acolo ca să adune rămășițele cargoului Uniunii Coloniale *Dibaciul*; datele din cutia neagră trimise înapoi pe Phoenix cu sonda de salt de urgență sugera că cineva sabotase motoarele. Niciun fel de date din cutia neagră n-au fost vreodată recuperate de la *Vindereul*; nimic de pe *Vindereul* n-a fost vreodată recuperat.

Locotenentul Cloud ridică privirea din locșorul lui confortabil din camera de odihnă a piloților, la o masă pe care se aflau ispite menite să-i prindă pe naivi în capcană (cu alte cuvinte, un pachet de cărți de joc), și-l văzu pe Jared în fața lui.

– Ei, zău dacă nu e glumețul în persoană, exclamă Cloud, zâmbind.

– Salut, locotenente, îi răspunse Jared. Nu te-am mai văzut de mult.

– Nu-i vina mea, bombăni Cloud. Am fost aici tot timpul ăsta. Tu unde-ai fost?

– Plecat să salvez omenirea, replică Jared. Știi, chestii obișnuite.

– E o treabă murdară, dar cineva trebuie s-o facă, comentă Cloud. Și mă bucur că ești tu și nu eu.

Cloud întinse un picior ca să împingă un scaun și luă cărțile în mână.

– De ce nu stai jos? Trebuie să plec cam peste un sfert de oră la formalitățile preliminare de lansare a cursei de aprovizionare; destul timp ca să te învăț cum să pierzi la poker texan.

– Știu deja cum să fac asta, răspunse Jared.

– Vezi? Asta-i iarăși una dintre glumele tale…

– De fapt, am venit să te văd pentru cursa de aprovizionare. Speram să mă lași să cobor cu tine.

– O să fiu încântat să te iau, zise Cloud, și începu să amestece cărțile. Transmite-mi aprobarea de permisie și o să putem continua jocul la bord. Transportorul de provizii e oricum pe autopilot cea mai mare parte a drumului până jos. Sunt la bord doar pentru ca, în caz de prăbușire, să se poată spune că a murit cineva.

– N-am aprobare de permisie, răspunse Jared. Dar am nevoie să cobor pe Phoenix.

– Pentru ce?

– Trebuie să vizitez o rudă moartă, răspunse Jared. Și o să decolez în curând.

Cloud chicoti și tăie pachetul de cărți.

– Bănuiesc că ruda moartă va fi acolo și când te întorci, comentă el.

– Nu pentru ruda moartă îmi fac eu griji…

Întinse mâna și arătă spre pachet.

– Îmi dai voie?

Cloud îi întinse pachetul; Jared se așeză și începu să le amestece.

– Îmi dau seama că ești un jucător, locotenente, zise el.

Termină de amestecat și puse pachetul în fața lui Cloud.

– Taie, zise Jared.

Cloud tăie cărțile la o treime din pachet. Jared luă teancul mai mic și și-l puse în fața lui.

– O să luăm câte o carte din teancurile noastre, în același timp. Dacă eu trag cartea cea mai mare, mă duci pe Phoenix, merg să văd pe cine trebuie și mă întorc înainte să decolezi…

– Iar dacă eu trag cartea cea mai mare, încercăm două din trei, adăugă Cloud.

Jared zâmbi.

– Asta n-ar fi prea corect, nu crezi? Ești gata?

Cloud încuviință.

– Trage, zise Jared.

Cloud trase un opt de caro; Jared, un șase de treflă.

– La naiba, exclamă Jared.

Împinse cărțile spre Cloud.

– Cine-i ruda moartă? întrebă Cloud, luând cărțile.

– E complicat, răspunse Jared.

– Încearcă.

– E clona bărbatului a cărui conștiință am fost creat s-o găzduiesc.

– OK, deci aveai absolută dreptate când ai zis că-i complicat. N-am nici cea mai vagă idee ce-ai zis.

– Cineva care e ca un frate, explică Jared. Cineva pe care nu l-am cunoscut.

– Pentru cineva în vârstă de numai un an, duci o viață interesantă, observă Cloud.

– Știu, replică Jared. Nu-i vina mea, totuși.

Se ridică în picioare.

– Te ajung din urmă mai târziu, locotenente.

– Oh, încetează. Dă-mi un minut să fac un pipi și mergem. Numai să taci când ajungem la transportor și să mă lași să vorbesc eu. Și adu-ți aminte că dacă dăm de necazuri, o să dau toată vina pe tine.

– Nici n-aș vrea altfel.

Fu aproape ridicol de simplu să treacă de echipajul de la hangarul transportoarelor. Jared se ținu aproape de Cloud, care trecu prin verificarea preliminară zborului și-și consultă echipajul cu eficiența unui afacerist. Îl ignorară pe Jared sau presupuseră că, din moment ce se afla alături de Cloud, avea tot dreptul să fie acolo. Treizeci de minute mai târziu, transportorul cobora de pe stația Phoenix, iar Jared îi arăta lui Cloud că de fapt nu se pricepea chiar atât de bine să piardă la poker texan. Asta îl enervă serios pe Cloud.

La portul de la sol al stației Phoenix, Cloud se consultă cu echipa și apoi se întoarse la Jared.

– O să le ia cam trei ore să-l încarce. Poți să ajungi unde ai treabă și să te întorci înainte de asta?

– Cimitirul e chiar la ieșirea din Phoenix City, spuse Jared.

– Atunci ar trebui să te descurci. Cum o să ajungi acolo?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Cee? exclamă Cloud.

Jared ridică din umeri.

– N-am prea crezut că o să mă iei, mărturisi el. Planurile mele nu mergeau chiar atât de departe…

Cloud izbucni în râs.

– Există un Dumnezeu al nătărăilor, zise el, și-i făcu semn lui Jared. Atunci, vino-ncoace. Să mergem să ne întâlnim cu fratele tău.

Cimitirul catolic Metairie se afla chiar în mijlocul cartierului Metairie, unul dintre cele mai vechi din Phoenix City; se aflase acolo și când Phoenix se numea încă New Virginia, iar Phoenix City încă era Clinton, înainte de atacurile ce răseseră de pe fața planetei prima colonie și-i silise pe oameni să se regrupeze și să recucerească planeta. Primele morminte din cimitir datau din primele zile, când Metairie era doar un șir de clădiri din plastic și noroi, iar coloniștii mândri din Louisiana se așezaseră aici susținând că era prima suburbie a orașului Clinton.

Mormintele pe care le vizita Jared erau amplasate pe partea cealaltă a cimitirului, socotind de la primul șir de morți. Mormintele fuseseră marcate cu o singură piatră mortuară, pe care erau gravate trei nume: Charles, Cheryl și Zoë Boutin.

– Dumnezeule! exclamă Cloud. O întreagă familie!

– Nu, replică Jared, îngenunchind lângă piatră. Nu tocmai. Cheryl e aici, e-adevărat. Zoë a murit departe, iar corpul ei s-a pierdut odată cu multe altele. Cât despre Charles… nu e mort. Aici e altcineva. O clonă pe care-a creat-o ca să pară că s-a sinucis.

Jared întinse mâna și atinse piatra.

– Nu-i nicio familie aici.

Cloud îl privi pe Jared îngenunchind lângă piatră.

– Cred că o să arunc o privire prin jur, zise el, încercând să-i lase lui Jared puțin timp.

– Nu, spuse Jared și cercetă piatra. Te rog. Termin într-un minut și

apoi putem pleca.

Cloud dădu din cap în semn de acceptare, dar se uită către arborii din apropiere. Jared își întoarse atenția către piatră.

Îl mințise pe Cloud în legătură cu persoana pe care venise s-o vadă, pentru că aceasta nu se afla aici. În afară de puțină milă, Jared nu prea simțea cine știe ce emoții în legătură cu biata clonă fără nume pe care o ucisese Boutin ca să-și însceneze moartea. Nimic din banca de amintiri încă pe cale să iasă la suprafață, pe care Jared o împărțea cu Boutin nu conținea clona în alte împrejurări în afară de cele mai clinice, emoționale sau de alt fel; clona nu era o persoană pentru Boutin, ci un mijloc pentru atingerea unui țel – un țel despre care, destul de firesc, Jared nu avea nicio amintire, din moment ce înregistrarea conștiinței fusese făcută înainte ca Boutin să apese pe trăgaci. Jared încercă să simtă puțină compătimire pentru clonă, dar aici erau alții pentru care venise. Jared spera că într-adevăr clona nu se trezise niciodată și lăsă baltă problema.

Jared se concentră asupra numelui de Cheryl Boutin și simți emoții înăbușite, contradictorii, revenind ca niște ecouri din memorie. Jared își dădu seama că, dacă Boutin simțise afecțiune pentru soția lui, numirea acestei afecțiuni ca dragoste ar fi însemnat să exagereze. Cei doi se căsătoriseră pentru că amândoi voiau copii, pentru că se înțelegeau și le plăcea destul de mult să fie împreună, deși Jared simțea că până și acest atașament emoțional se tocise până la urmă. Bucuria comună de a avea fetița îi împiedicase să se separe; chiar și relația lor răcită era suportabilă și preferabilă mizeriei unui divorț și tulburării pe care i-ar provoca-o copilului.

Dintr-o fisură a minții lui Jared apăru o amintire neașteptată despre moartea lui Cheryl, și anume că în acea excursie fatală nu se dusese singură; fusese cu un prieten pe care Boutin îl suspecta că era iubitul ei. Jared nu detectă niciun pic de gelozie. Boutin nu-i purta pică pentru că avea un iubit; avea și el o iubită. Dar Jared simți mânia pe care Boutin o încercase la înmormântare, când iubitul suspectat zăbovise lângă mormânt prea mult la sfârșitul ceremoniei funerare. Îi răpise lui Boutin din timpul pentru ultimul rămas-bun de la soția lui. Și dintr-al lui Zoë, pentru despărțirea de mama ei.

Zoë.

Jared îi urmări numele pe piatra de mormânt și rosti numele în locul în care ar fi trebuit să fie, dar nu era, și simți din nou durerea care se revărsa din amintirile lui Boutin în inima lui. Jared atinse piatra încă o dată, simți numele gravat în piatră și plânse.

O mână se așeză pe umărul lui Jared; ridică privirea și-l văzu pe Cloud.

– Nu-i nimic, zise Cloud. Cu toții pierdem oameni pe care-i iubim.

Jared încuviință.

– Știu, răspunse el. Am pierdut pe cineva iubit. Sarah. Am simțit-o murind și apoi am simțit golul pe care l-a lăsat înăuntrul meu. Dar asta e altfel.

– E altfel pentru că e un copil.

– E un copil pe care nu l-am cunoscut niciodată, spuse Jared și ridică din nou ochii către Cloud. A murit înainte de a mă naște eu. N-am cunoscut-o. Nu puteam s-o cunosc. Dar *o cunosc*.

Arătă către tâmple.

– Totul despre ea este aici… Îmi aduc aminte când s-a născut. Îmi amintesc primii ei pași și primele cuvinte. Îmi aduc aminte cum am ținut-o în brațe în locul ăsta, la înmormântarea mamei ei. Îmi amintesc de ultima oară când am văzut-o. Îmi amintesc cum am auzit că a murit. Totul e *aici*.

– Nimeni nu are amintirile altcuiva, zise Cloud.

O spuse în așa fel încât să-l aline pe Jared.

– Nu merge așa.

Jared râse cu amărăciune.

– Ba *merge*. Merge cu mine. Ți-am spus. M-am născut ca să port mintea altcuiva. Nu credeau că a mers, dar așa s-a întâmplat. Iar acum, amintirile lui sunt ale mele. Viața lui e viața mea. Fiica lui…

Jared se opri din vorbit, incapabil să continue. Cloud îngenunche lângă Jared și-i puse brațul în jurul umerilor și-l lăsă să plângă.

– Nu e drept, zise Cloud până la urmă. Nu e drept să trebuiască să plângi acest copil.

Jared râse ușor.

– Suntem în universul greșit dacă vrem dreptate, vorbi el cu simplitate.

– Așa e, fu de acord Cloud.

– *Vreau* s-o plâng, continuă Jared. O simt. Pot simți dragostea pe care am avut-o pentru ea. Pe care *el* a avut-o pentru ea. Vreau să-mi aduc aminte de ea, chiar dacă asta înseamnă că trebuie s-o plâng. Nu-i prea mult de îndurat pentru amintirea ei. Nu e, nu-i așa?

– Nu, răspunse Cloud. Bănuiesc că nu e.

– Mulțumesc. Mulțumesc pentru că ai venit cu mine aici. Mulțumesc pentru că m-ai ajutat.

– Pentru asta sunt prietenii, spuse Cloud.

Dirac, o auzi pe Jane Sagan.

Stătea în spatele lui.

Ai fost reactivat.

Jared simți șocul scurt al reintegrării, și simți conștiința lui Jane Sagan inundându-l, și se simți ușor revoltat de asta, chiar dacă o altă parte a lui se bucura că revine la un sentiment mai larg al ființei. O secțiune a creierului lui Jared observă că a fi integrat nu însemna doar să împărtășești informații și să devii parte a unei conștiințe mai înalte. Era vorba și despre control, o cale de a ține indivizii legați de grup. Exista un motiv pentru care soldații din Forțele Speciale se retrăgeau rareori – retragerea însemna pierderea integrării. Pierderea integrării însemna să fii singur.

Soldații Forțelor Speciale nu erau aproape niciodată singuri. Nici

chiar când erau separați.

Dirac, repetă Sagan.

– Vorbește normal, îi ceru Jared și se ridică în picioare, încă ocolind-o cu privirea pe Sagan. Ești nepoliticoasă.

Urmă o pauză infinitezimală, înainte ca Sagan să răspundă.

– Foarte bine, replică ea. Soldat Dirac, e timpul să plecăm. E nevoie de noi înapoi pe stația Phoenix.

– De ce? întrebă Jared.

– N-o să vorbesc despre asta în fața lui, spuse Sagan, arătându-l pe Cloud. Nu vreau să te jignesc, locotenente.

– Nicio problemă, răspunse Cloud.

– Spune-mi cu voce tare, pretinse Jared. Altfel nu merg.

– Îți dau un ordin, se răsti Sagan.

– Iar eu îți spun să-ți iei ordinele și să ți le îndeși în fund, replică Jared. Dintr-odată, am obosit foarte tare să mai fac parte din Forțele Speciale. M-am săturat să tot fiu împins dintr-un loc în altul. Dacă nu-mi spui unde mă duc și de ce, cred că o să rămân chiar aici.

Sagan oftă auzibil. Se întoarse spre Cloud.

– Crede-mă când îți spun că dacă ceva din toate astea trece de buzele tale, te împușc cu mâna mea. De foarte aproape.

– Doamnă, răspunse Cloud, cred fiecare cuvințel pe care-l spui.

– Cu trei ore în urmă, *Șoimul Roșu* a fost distrus de obini. A reușit să lanseze o sondă de salt înainte să fie complet distrusă. Am mai pierdut două nave în ultimele două zile; acestea au dispărut cu desăvârșire. Credem că obinii au încercat să facă același lucru cu *Șoimul Roșu*, dar n-au reușit dintr-un motiv oarecare. Am avut noroc, dacă vrei să numești asta noroc. Cu aceste trei nave și cu alte patru ale Forțelor Speciale care au dispărut în ultima lună, e limpede

că obinii țintesc Forțele Speciale.

– De ce? întrebă Jared.

– Nu știm. Dar generalul Szilard a hotărât că n-o să aștepte până când o să fie atacate și mai multe dintre navele noastre. Ne ducem să punem mâna pe Boutin, Dirac. Plecăm în douăsprezece ore.

– E o nebunie, exclamă Jared. Tot ce știm este că e pe Arist. E un satelit întreg de cercetat. Și indiferent câte nave folosim, o să atacăm sistemul de origine al obinilor.

– Știm unde se află pe Arist, îl anunță Sagan. Și avem un plan să trecem de obini ca să-l luăm.

– Cum?

– *Asta* n-o să spun cu voce tare, zise Sagan. E sfârșitul discuției, Dirac. Vii cu mine sau nu. Avem douăsprezece ore până la începerea atacului. M-ai făcut deja să pierd timpul ca să cobor până aici să te iau. Să nu mai pierdem vremea cu întoarcerea…

Unsprezece

La naiba, generale, se gândea Jane Sagan în timp ce căuta prin *Uliul*, îndreptându-se către camera de control a portului de aterizare. *Nu te mai ascunde de mine, dobitoc băgăcios.* Avu grijă să nu transmită cumva gândul în modul de conversație al membrilor Forțelor Speciale. Din cauza asemănării între gândire și vorbire pentru cei din Forțele Speciale, aproape fiecare dintre ei avusese câte un moment sau două de „am spus-o tare". Dar acest gând, în special, spus tare ar fi provocat mai multe necazuri decât merita.

Sagan pornise în urmărirea generalului Szilard din momentul în care primise ordinul să-l recupereze pe Jared Dirac din aventura lui fără învoire de pe Phoenix. Ordinul sosise cu înștiințarea că Dirac se afla din nou sub comanda ei, și însoțit de un set de însemnări strict secrete din partea colonelului Robbins, relatând în detaliu ultimele amănunte din viața lui Jared: călătoria la Covell, brusca revărsare a memoriei și faptul că tiparul conștiinței lui era acum categoric cel al lui Charles Boutin. Pe lângă aceste materiale, mai exista o notă înaintată de Robbins, de la generalul Mattson către Szilard, în care Mattson îl îndemna energic pe Szilard să nu-l recheme pe Dirac în serviciul activ, sugerând să fie reținut măcar până când seria așteptată de ostilități în care erau implicați obinii era rezolvată într-un fel sau altul.

Sagan era de părere că generalul Mattson era un dobitoc, dar trebuia să recunoască faptul că punea degetul pe rană. Sagan nu se simțise niciodată în largul ei cu Dirac în subordine. Fusese un soldat bun și competent, dar cunoașterea faptului că avea o a doua conștiință în

cap, așteptând să iasă la iveală și s-o contamineze pe prima o făcea să fie prudentă și conștientă de șansa ca el să cedeze în misiune și să atragă după el moartea altora, în afară de a lui însuși. Sagan considera o victorie faptul că atunci când *cedase*, în ziua aceea pe culoarul stației Phoenix, era în permisie. Și abia după ce Mattson se grăbise s-o elibereze de alte responsabilități în legătură cu Dirac, își îngăduise să i se facă milă de el și să recunoască faptul că nu justificase niciodată bănuielile pe care le nutrea la adresa lui.

Asta a fost atunci, se gândi Sagan. Acum Dirac se întorsese și se confirmase că o luase razna. Avusese nevoie de toată voința ei ca să nu-l facă bucăți pe ticălosul ăsta nou, în momentul când fusese nesubordonat pe Phoenix; dacă ar fi avut pistolul paralizant pe care-l folosise când cedase prima oară, l-ar fi împușcat în cap și a doua oară, numai ca să sublinieze că atitudinea lui transplantată n-o impresiona. Așa cum stăteau lucrurile, abia reușea să rămână politicoasă față de el pe drumul de întoarcere, de data asta cu o navetă rapidă de curierat, direct către cala de pe *Uliul*. Szilard era la bord, stând de vorbă cu ofițerul comandant al *Uliului*, maiorul Crick. Generalul nu luase în seamă apelurile de mai devreme ale lui Sagan, când ea era pe *Uliul* și el pe spația Phoenix, dar acum, că amândoi se aflau pe aceeași navă, era pregătită să-i taie calea până când îi spunea ce avea de spus. Urcă scările câte două trepte deodată și deschise ușa camerei de control.

Știam că vii, îi spuse Szilard când intră în încăpere.

Stătea în fața panoului de control ce conținea comenzile din cală. Ofițerul care dirija cala putea să îndeplinească aproape toate sarcinile prin intermediul BrainPal-ului, desigur, și de obicei așa făcea. Panoul de control se afla aici ca rezervă. Când te gândeai mai bine, toate comenzile navei erau în principal rezerve ale BrainPal-ului.

Sigur că știai că vin, comentă Sagan. ***Ești comandantul Forțelor Speciale. Ne poți depista pe toți după semnalul de pe BrainPal.***

N-a fost asta, o contrazise Szilard. ***Știu doar cine ești. Posibilitatea să* nu *vii să mă cauți după ce l-am pus pe Dirac înapoi sub comanda ta nici măcar nu mi-a trecut prin cap.***

Szilard își întoarse puțin scaunul și-și întinse picioarele.

Eram atât de sigur că vii încât am golit chiar și încăperea, ca să avem puțină intimitate. Și iată-ne…

Cer permisiunea să vorbesc liber, ceru Sagan.

Desigur, răspunse Szilard.

Ți-ai ieșit din mintea aia blestemată, domnule, spuse Sagan.

Szilard izbucni în hohote de râs.

Nu mă așteptam să vorbești* atât *de liber, locotenente.

Ai văzut aceleași rapoarte ca și mine, continuă Sagan. ***Știu că ești la curent cu cât de mult seamănă acum Dirac cu Boutin. Chiar și creierul lucrează la fel. Și totuși, vrei să-l trimiți într-o misiune să-l găsească pe Boutin.***

Da, confirmă Szilard.

– Dumnezeule! exclamă Sagan cu voce tare.

Vorbirea Forțelor Speciale era rapidă și eficientă, dar nu era prea bună pentru exclamații. Cu toate acestea, își ieși din fire, trimițând un val de frustrare și de iritare către generalul Szilard, pe care el îl acceptă fără o vorbă.

Nu vreau să fiu responsabilă pentru el, zise în sfârșit Sagan.

Nu-mi aduc aminte să te fi întrebat dacă vrei responsabilitatea asta, remarcă Szilard.

E un pericol pentru ceilalți soldați din pluton, insistă Sagan. ***Și e un pericol pentru misiune. Știi ce înseamnă dacă nu reușim. N-avem nevoie de riscuri suplimentare.***

Nu sunt de acord, spuse Szilard.

Pentru numele lui Dumnezeu, zise Sagan. **De ce?**

Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape, enunță

Szilard.

Ce? întrebă Sagan.

Își aminti brusc de o discuție cu Cainen, cu luni în urmă, când acesta îi spusese același lucru.

Szilard repetă zicala, apoi continuă:

Avem dușmanul atât de aproape pe cât e posibil să fie. E în rândurile noastre, și habar n-are că e dușmanul. Dirac crede că e unul dintre noi, pentru că, din câte știe el, **este.** ***Dar acum gândește la fel ca dușmanul și acționează la fel ca dușmanul, și o să știm tot ce știe acesta. Este incredibil de folositor și merită riscul.***

În afară de cazul în care se întoarce împotriva noastră, comentă Sagan.

O să știi dacă o face, îi spuse Szilard. ***E integrat cu tot plutonul tău. În clipa în care acționează împotriva intereselor voastre, o să știi, și la fel o să se întâmple cu toți ceilalți implicați în misiune.***

Integrarea nu e citire a minții. O să știm numai după ce începe să facă ceva. Asta înseamnă că mi-ar putea omorî unul dintre soldați sau ar putea trăda pozițiile noastre sau orice altceva. Chiar și cu integrarea, încă e un adevărat pericol.

Ai dreptate într-o singură privință, locotenente. Integrarea nu e citire a minții. În afară de cazul în care ai un firmware potrivit.

Sagan simți un impuls la sistemul de comunicații: un upgrade al BrainPal-ului. Înainte de a apuca să-și dea acordul, începu să se desfășoare. Sagan simți un șoc incomod când upgrade-ul se propagă, provocând un flux temporar în tiparul electric al creierului.

Ce naiba a fost asta? întrebă Sagan.

A fost upgrade-ul pentru citirea minților, răspunse Szilard. ***De obicei numai generalii și câțiva investigatori militari foarte specializați capătă așa ceva, dar în cazul tău, cred că e justificat. Cel puțin pentru misiunea asta. După ce te întorci, o să-l scoatem la loc, și dacă vorbești vreodată cuiva despre el, o să trebuiască să te***

trimitem într-un loc foarte mic și îndepărtat.

Nu înțeleg cum de este posibil…

Szilard se strâmbă.

Gândește-te, locotenent, zise el. *Gândește-te cum comunicăm. Gândim, și BrainPal-ul interpretează că ne hotărâm să vorbim cu altcineva atunci când o facem. În afară de intenție, nu există nicio diferență semnificativă între gândurile noastre publice și cele private. Ar fi remarcabil dacă* **n-am putea** *să citim minți. Este ceea ce BrainPal-ul trebuie să facă.*

Dar nu spuneți oamenilor asta, replică Sagan.

Szilard ridică din umeri.

Nimeni nu vrea să știe că n-are intimitate, nici măcar în propriul cap.

Așadar, îmi poți citi gândurile personale, spuse Sagan.

Vrei să spui, pe cele în care îmi spui dobitoc băgăcios?

Exista un context pentru asta…, se scuză Sagan.

Întotdeauna există. Liniștește-te, locotenente. Da, îți pot citi gândurile. Pot citi gândurile oricui din structura mea de comandă. De obicei însă **n-o fac**. *Nu este necesar și în cea mai mare parte a timpului este oricum aproape inutil.*

Dar poți citi gândurile oamenilor…

Da, dar cei mai mulți oameni sunt **plicticoși**. *Când am căpătat prima oară upgrade-ul, după ce am fost pus la comanda Forțelor Speciale, am petrecut o zi întreagă ascultând gândurile oamenilor. Știi ce gândește cea mai mare parte a oamenilor, în cea mai mare parte a timpului? Gândesc „mi-e foame". Sau „trebuie să mă duc la closet". Sau „vreau să-l regulez pe tipul ăla". Și apoi se întorc la „mi-e foame". Și apoi repetă secvența până mor. Crede-mă, locotenente… O singură zi cu această capacitate și părerea ta despre complexitatea și minunile minții umane va suferi un declin*

ireversibil.

Sagan zâmbi.

Dacă așa spui tu…

Așa spun. Totuși, în cazul tău, această capacitate va fi de un folos real, pentru că o să poți auzi gândurile lui Dirac și o să-i simți emoțiile intime fără ca el să știe că este observat. Dacă se gândește la trădare, o să știi aproape înainte ca el s-o facă. Poți reacționa înainte ca Dirac să ucidă vreunul dintre soldații tăi sau să compromită misiunea. Cred că este o verificare suficientă ca să riști să-l iei cu tine.

Și dacă se întoarce împotriva noastră? întrebă Sagan. ***Dacă devine trădător?***

Atunci îl omori, desigur, răspunse Szilard. ***Nu ezita. Dar să fii sigură, locotenente. Acum știi că îți pot intra în minte, așa că sunt convins că te vei abține să-i zbori capul de pe umeri doar pentru că te simți nervoasă.***

Da, generale, promise ea.

Bine, replică Szilard. ***Unde-i acum Dirac?***

E cu plutonul, se pregătește, jos, în cală. I-am dat ordinele pe drum încoace.

Ce-ar fi să-l verifici?

Cu upgrade-ul?

Da, răspunse Szilard. ***Învață să-l folosești înainte de misiune. N-o să ai timp să te joci cu el mai târziu.***

Sagan accesă noul program, îl găsi pe Dirac și ascultă.

E o nebunie, gândi Jared în sinea lui.

Ai nimerit-o, replică Steven Seaborg. Fusese transferat la plutonul 2 cât timp fusese plecat Jared.

Am zis-o tare? întrebă Jared.

Nu, citesc mințile, nătărăule, răspunse Seaborg, și trimise un impuls de amuzament în direcția lui Jared. Orice probleme avuseseră Jared și Seaborg, ele dispăruseră după moartea lui Sarah Pauling; gelozia lui Seaborg pe Jared, sau orice-ar fi fost, atârna mai puțin decât sentimentul lor comun al pierderii lui Sarah. Jared ar fi ezitat să-l numească prieten, dar relația dintre ei era mai curând amicală, întărită acum de legătura suplimentară a integrării.

Jared aruncă o privire prin cală, la cele douăzeci și patru de aparate individuale cu propulsoare de salt – toată flota de aparate cu propulsoare de salt care fusese produsă până în acel moment. Se uită spre Seaborg, care se cățăra într-unul dintre ele ca să-l verifice.

Așadar, asta o să folosim ca să atacăm o planetă întreagă, comentă Seaborg. ***Douăzeci și ceva de soldați din Forțele Speciale, fiecare în propria lui cușcă de hamsteri zburătoare prin spațiu.***

Ai văzut vreodată o cușcă de hamsteri? întrebă Jared.

Sigur că nu, răspunse Seaborg. ***N-am văzut nici măcar un hamster. Dar am văzut poze, și pentru mine cu asta seamănă. Ce soi de idiot ar zbura cu chestia asta?***

Eu am zburat într-una, zise Jared.

Asta-mi răspunde la întrebare, replică Seaborg. ***Și cum a fost?***

M-am simțit expus, răspunse Jared.

Minunat, pufni Seaborg și-și rostogoli ochii în orbite.

Jared știa cum se simțea, dar vedea în același timp logica din spatele atacului. Aproape toate creaturile zburătoare prin spațiu foloseau nave pentru a ajunge dintr-un punct într-altul în spațiul real; detecția planetară și rețelele de apărare, în consecință, aveau puterea de rezoluție necesară pentru a depista obiectele mari care erau de obicei navele. Rețeaua defensivă a obinilor din jurul satelitului Arist

nu era diferită. O navă a Forțelor Speciale ar fi fost zărită și atacată într-o clipă; un obiect minuscul, cu schelet de sârmă, abia puțin mai mare decât un om, nu.

Forțele Speciale știau acest lucru pentru că trimiseseră deja aparatele individuale în șase ocazii diferite, furișându-se prin rețeaua defensivă pentru a spiona comunicațiile emise de pe satelit. În ultima dintre aceste misiuni îl auziseră pe Charles Boutin pe un canal de comunicații, transmițând în spațiul deschis, trimițând o notă verbală către Obinur care întreba despre momentul sosirii unei nave de aprovizionare. Soldatul Forțelor Speciale care prinsese semnalul îl urmărise până la sursă, un mic avanpost științific de pe țărmul uneia dintre multele insule mari de pe Arist. Așteptase să audă o a doua transmisie de la Boutin, menită să-i confirme poziția, înainte de a se întoarce.

Auzind acest lucru, Jared deschisese fișierul înregistrat, pentru a reasculta vocea omului care-ar fi trebuit să fie. Mai auzise vocea lui Boutin și înainte, pe înregistrările de voce pe care le rulaseră pentru el Wilson și Cainen; vocea de pe acele înregistrări era aceeași cu cea de aici. Mai bătrână, mai scârțâită și mai încordată, dar nu exista nici cea mai mică îndoială asupra timbrului sau cadenței. Își dădea seama doar cât de mult semăna vocea lui Boutin cu a lui, ceea ce era de așteptat și, de asemenea, mai mult decât descumpănitor.

Am o viață ciudată, gândi Jared, apoi ridică ochii să se asigure că gândul nu se scursese în exterior. Seaborg examina încă aparatul și nu dădea niciun indiciu că l-ar fi auzit.

Jared traversă mulțimea de vehicule către un alt obiect din încăpere, o sferă puțin mai mare decât aparatele individuale. Era un exemplar din șmecheriile interesante ale Forțelor Speciale, numit „capsulă de captare" și folosit când Forțele Speciale aveau de evacuat pe cineva sau ceva, dar n-o puteau face chiar ei. Înăuntrul sferei se afla un gol proiectat să adăpostească un singur membru al celor mai multe dintre rasele inteligente de mărime mijlocie; soldații Forțelor Speciale îl îndesau înăuntru, sigilau capsula, apoi se dădeau înapoi în timp ce motoarele ascensionale aruncau capsula către cer. Înăuntrul capsulei, un câmp antigravitațional puternic se declanșa odată cu motoarele, altfel ocupantul ar fi fost strivit. Capsula urma să fie recuperată după aceea de o navă a Forțelor Speciale amplasată

deasupra punctului de lansare.

Capsula de captare era pentru Boutin. Planul era simplu: atacă stația științifică unde-l depistaseră pe Boutin și scoate din funcțiune comunicațiile. Înșfacă-l pe Boutin și îndeasă-l în capsula de captare, care s-ar îndepărta la distanța propulsiei de salt – *Uliul* ar apărea doar atât cât să apuce capsula și apoi ar fugi înainte ca obinii să-l poată urmări. După capturarea lui Boutin, stația științifică ar fi distrusă cu o veche metodă favorită: un meteorit de dimensiuni suficiente cât să radă stația de pe fața planetei, calculat să lovească la o distanță destul de mare de amplasamentul acesteia, pentru ca nimeni să nu devină bănuitor. În acest caz, ar fi o lovitură în ocean, la câțiva kilometri de coastă, astfel ca stația științifică să fie distrusă de valul tsunami ce ar urma. Forțele Speciale lucrau cu pietrele căzătoare de decenii; știau cum să facă să arate totul ca un accident. Dacă lucrurile mergeau după plan, obinii nici n-ar fi aflat că sunt atacați.

În ochii lui Jared, existau însă două defecte majore la acest plan, și legate între ele. Primul era că aparatele cu propulsie de salt nu puteau ateriza; n-ar fi supraviețuit contactului cu atmosfera de pe Arist și, chiar dacă ar fi supraviețuit, n-ar mai fi putut fi manevrate, odată ce se cufundau în ea. Membrii plutonului 2 aflați în misiune aveau să iasă în spațiul real la limita atmosferei de pe Arist, apoi aveau să execute un plonjon din spațiul apropiat către suprafață. Plutonul 2 o mai făcuse și înainte – Sagan o făcuse la bătălia pentru Coral și nu fusese chiar atât de greu –, dar Jared credea că o căutau cu lumânarea.

Metoda sosirii crea al doilea defect major al planului: nu exista nicio metodă simplă de a extrage plutonul numărul 2 după ce misiunea era îndeplinită. Odată ce Boutin ajungea să fie capturat, ordinele plutonului păreau de rău augur: să ajungă cât mai departe posibil de stația științifică, în așa fel încât să nu moară în tsunami-ul programat (planul misiunii furnizase cu precauție o hartă către cea mai apropiată înălțime despre care ei își imaginau că ar trebui – *ar trebui* – să rămână uscată în timpul potopului), și apoi să se îndrepte către interiorul nelocuit al insulei pentru a se ascunde vreme de câteva zile, până când Forțele Speciale ar fi putut trimite un mănunchi de capsule de captare ca să-i recupereze. N-ar fi ajuns o

singură serie de recuperări cu capsulele ca să-i evacueze pe toți cei douăzeci și patru de soldați din plutonul 2 care aveau să participe la misiune, iar Sagan îl informase deja pe Jared că ei doi urmau să fie ultimii care să plece de pe planetă.

Jared se încruntă amintindu-și de declarația lui Sagan. Ea nu fusese niciodată o mare admiratoare a lui, știa, și mai știa și că asta se întâmpla din cauză că era la curent încă de la început cu faptul că fusese creat/crescut dintr-un trădător. Știuse mai multe despre persoana lui decât el însuși. Păruse destul de sinceră când își luase rămas-bun de la el, cu ocazia transferului în subordinea lui Mattson, dar când o văzuse la cimitir, păruse cu adevărat furioasă pe el, ca și cum chiar ar fi *fost* Boutin. La un anumit nivel, Jared putea s-o înțeleagă – la urma urmei, așa cum observase Cainen, acum semăna mai mult cu Boutin decât cu vechiul lui sine – dar la un nivel mai direct, Jared nu putea suferi să fie tratat drept un inamic. Jared se întrebă în secret dacă motivul pentru care Sagan îl punea să rămână la urmă cu ea nu era tocmai ca să poată „avea grijă" de el fără să știe nimeni.

Apoi alungă ideea din cap. Sagan era capabilă să-l ucidă, era sigur. Dar n-ar fi făcut-o decât dacă-i dădea un motiv. *Mai bine să nu-i dau niciun motiv*, gândi Jared.

Oricum, nu pentru Sagan era îngrijorat, ci chiar pentru Boutin. Misiunea prevedea o oarecare rezistență din partea micii prezențe militare a obinilor, dar niciuna din partea savanților sau a lui Boutin. Acest lucru i se părea complet greșit lui Jared. Avea în cap furia lui Boutin și cunoștea inteligența acestui om, chiar dacă amănuntele muncii lui îi apăreau neclare. Jared se îndoia că Boutin ar fi venit cu ei fără luptă. Asta nu însemna că Boutin ar folosi armele – categoric nu era războinic –, dar arma lui Boutin era creierul. Iar creierul lui Boutin formulase o cale de a trăda Uniunea Colonială, cale care din start îi adusese pe toți în situația asta. Era o presupunere greșită că ar reuși pur și simplu să-l răpească și să-l bage în capsulă. Cu siguranță păstra în rezervă o surpriză.

Care-ar fi acea surpriză îi scăpa totuși lui Jared.

Ți-e foame? întrebă Seaborg. ***Pentru că gândul la cât de nebunească e o misiune mă face întotdeauna să vreau să mănânc.***

Jared rânji.

Înseamnă că trebuie să fii flămând tot timpul…

Unul dintre avantajele de a face parte din Forțele Speciale, comentă Seaborg. ***Asta și faptul de a sări peste anii stânjenitori ai adolescenței.***

Studiezi adolescenții? întrebă Jared.

Sigur că da, răspunse Seaborg. ***Pentru că, dacă am noroc, o să apuc să fiu unul dintre ei.***

Tocmai spuneai că o să sărim peste anii stânjenitori ai adolescenței, observă Jared.

Ei, când o să ajung la ei n-o să fie stânjenitor. Acum, vino. În seara asta avem lasagna.

Se duseră să-și ia ceva de mâncare.

Arist, verde și înnorat, umplea vederea lui Jared, surprinzându-l cu imensitatea lui. Era extrem de tulburător să revii la existență chiar la marginea atmosferei unei planete, neavând nimic în jurul tău în afară de o cușcă din fibre de carbon; Jared simțea că avea să cadă. Ceea ce, desigur, era exact ce se întâmpla.

Ajunge, gândi el, și începu să se deconecteze de la aparat. În direcția planetei, Jared îi descoperi pe ceilalți cinci membri ai plutonului său, toți făcând translația înaintea lui: Sagan, Seaborg, Daniel Harvey, Anita Manley și Vernon Wigner. Zări de asemenea și capsula de captare și scoase un oftat de ușurare. Masa capsulei era doar cu puțin mai mică de cinci tone; existase o mică, dar reală îngrijorare că ar fi prea masivă ca să folosească mini-propulsorul de salt. Tot detașamentul lui Jared ieșise din vehicule și plutea liber, îndepărtându-se încet în derivă de vehiculele ca niște pânze de păianjen care-i aduseseră până aici.

Ei șase erau avangarda; sarcina lor era să îndrume la sol capsula de captare și să asigure o zonă de aterizare pentru membrii rămași ai

plutonului 2, care aveau să vină repede din urmă. Insula pe care se afla Boutin era acoperită cu o pădure tropicală deasă, ce făcea dificilă orice aterizare; Sagan alesese o mică porțiune de pajiști, la aproximativ cincisprezece kilometri de stația științifică.

Rămâneți dispersați, transmise Sagan către detașament. ***O să ne regrupăm după ce trecem prin partea cea mai rea a atmosferei. Tăcere radio până când auziți alt ordin de la mine.***

Jared manevră în așa fel încât să se uite la Arist și îi absorbi imaginea până când BrainPal-ul, simțind primele efecte ale atmosferei rarefiate, îl înveli într-o sferă protectoare de nanoboți care se revărsară dintr-un rucsac din spate și-l legară strâns în mijloc, pentru a-l împiedica să ia contact cu sfera și să ardă în locurile unde se atingeau. Interiorul sferei nu lăsa să intre lumina; Jared era suspendat într-un mic univers intim, întunecat.

Lăsat în voia propriilor lui gânduri, Jared se întoarse la obini, rasa implacabilă și fascinantă căreia îi ținea companie Boutin. Dosarele Uniunii Coloniale despre obini mergeau înapoi până la începuturile Uniunii, când o discuție despre cine deținea o planetă pe care coloniștii umani o numiseră Casablanca, se încheie cu coloniștii masacrați cu o eficiență înfiorătoare și cu Forțele Coloniale însărcinate să recucerească planeta complet devastate. Obinii nu capitulau și nu luau prizonieri. Odată ce se hotărau că voiau ceva, continuau să atace acel ceva până când îl căpătau.

Stai în calea lor destul de mult, și ei hotărau că era în interesul lor să te înlăture permanent… Ala, care șlefuiseră domul de diamant de la popota generalilor, nu erau cea dintâi rasă pe care obinii o nimiciseră sistematic, și nici ultima.

Singura consolare în ceea ce-i privea pe obini era faptul că nu erau deosebit de acaparatori, precum celelalte rase călătoare prin spațiu. Uniunea Colonială ar fi înființat zece colonii în timpul de care aveau nevoie obinii să înființeze una, și, în timp ce obinii nu se sfiau să ia o planetă deținută de o altă rasă atunci când le convenea, nu le plăcea s-o facă nici chiar atât de des. Omagh fusese prima planetă după Casablanca pe care obinii o luaseră de la oameni, și chiar și așa, părea mai mult un caz de oportunism (o luaseră de la rraey, care probabil se luptaseră s-o ia de la oameni) decât de expansiune

autentică. Reticența obinilor de a extinde inutil posesiunile rasei lor era unul dintre principalele motive pentru care FCA bănuiau că altcineva inițiase atacul. Dacă, așa cum se bănuia, rraey-ii ar fi fost cei care atacaseră Omagh și apoi ar fi reușit să-l păstreze, Uniunea Colonială ar fi trecut aproape cu siguranță la represalii și ar fi încercat să recupereze colonia. Rraey-ii însă știau când să renunțe.

Un alt lucru interesant în legătură cu obinii – care făcea presupusa lor alianță cu rraey-ii și eneshanii atât de enigmatică pentru Jared – era că în general, în afară de cazul în care le stăteai în cale sau încercai să te bagi în fața lor, obinii erau complet lipiți de interes pentru celelalte rase inteligente; din câte știa Uniunea Colonială, nici măcar o dată nu declaraseră obinii război în mod oficial *sau* nu semnaseră un tratat cu oricare altă rasă. Dacă erai în război cu obinii, știai pentru că trăgeau în tine. Dacă nu erai în război, nu comunicau absolut deloc cu tine. Obinii nu erau xenofobi; asta ar fi implicat că urau alte rase. Pur și simplu nu le păsa de ele. Faptul că obinii, dintre toate rasele, s-ar alia nu cu una, ci cu două alte rase era extraordinar; faptul că s-ar alia împotriva Uniunii Coloniale era de rău augur.

Pe dedesubtul tuturor datelor despre relațiile obinilor – sau lipsa acestora – cu alte rase inteligente exista un zvon căruia FCA nu-i dădeau prea multă crezare, dar îl consemnau, datorită larg răspânditei credințe printre celelalte rase: obinii nu evoluaseră singuri până la inteligență, ci aceasta le fusese dată de o altă rasă. FCA nu crezuseră zvonul, din cauză că ideea că vreuna dintre rasele aflate în competiție îndârjită în această parte a galaxiei ar zăbovi să ridice niște subdezvoltați care ciocnesc pietre la nivel de civilizație era improbabilă până la limita ridicolului. FCA știau despre rase care exterminaseră creaturi aproape inteligente găsite pe proprietatea pe care-o voiau, pe motivul că nu era niciodată prea devreme să elimini un competitor. Nu se auzise însă de niciuna care să vrea opusul.

Dacă zvonul era adevărat, ar fi implicat destul de categoric faptul că proiectanții inteligenți ai obinilor erau consu, singura specie din zona locală cu mijloacele tehnologice de vârf necesare pentru a încerca o stimulare la scara unei specii, dar și cu motivația filosofică, având în vedere că misiunea rasială a consu era să aducă toate

celelalte specii inteligente din zonă la o stare de perfecțiune (asta însemnând la fel ca și rasa consu). Problema cu această teorie era că metoda consu de a aduce alte rase mai aproape de perfecțiunea de tip consu presupunea de obicei silirea unei biete rase nefericite să se bată cu ei sau asmuțirea unei rase mai slabe împotriva alteia, așa cum făcuseră când aruncaseră oamenii împotriva rraey-lor, în bătălia pentru Coral. Chiar și speciile cu cele mai mari șanse de a fi creat o altă specie inteligentă era mai probabil să distrugă una în schimb, direct sau indirect, rasa căzând victimă faptului de a nu se ridica la nivelul standardelor înalte și de nepătruns ale consu.

Standardele înalte și de nepătruns ale consu erau principalul argument împotriva creării obinilor de consu, pentru că obinii, în mod unic printre toate rasele inteligente, nu aveau aproape nicio cultură de care să se poată vorbi. Puținele studii xenografice ale obinilor care fuseseră făcute de oameni sau de alte rase descoperiseră că, în afară de un limbaj sărac și utilitar și o aptitudine pentru tehnologia practică, obinii nu produseseră nimic în notă creatoare: nicio artă semnificativă pentru niciunul dintre simțurile perceptibile, nicio literatură, nicio religie sau filosofie pe care xenografii s-o poată recunoaște ca atare. Obinii abia dacă aveau politică, ceea ce nu se mai auzise. Societatea obinilor era atât de lipsită de cultură, încât un cercetător care colabora la dosarul FCA despre obini sugeră foarte serios că rămânea o întrebare deschisă dacă obinii aveau conversații neprotocolare sau dacă se dovedeau măcar capabili de aceasta. Jared nu era expert în civilizația consu, dar i se părea puțin probabil ca un popor atât de preocupat de inefabil și de escatologic să creeze un popor incapabil să se ocupe de ambele. Dacă obinii reprezentau ceea ce se întâmpla în urma unui proiect inteligent, acesta era un argument convingător pentru valoarea evoluției.

Sfera de nanoboți care-l învăluia pe Jared se împrăștie în jurul lui și rămase în urmă. Clipi violent în lumină până când ochii i se adaptară, apoi sondă în jur după detașament. Fasciculele înguste îl găsiră și-i luminară și pe ceilalți, cu trupurile aproape invizibile datorită salopetelor sensibile la mediu; chiar și capsula de captare era camuflată. Jared pluti înspre capsulă vrând să-i verifice starea, dar fu avertizat să stea deoparte de Sagan, care-o verifică chiar ea. Jared și restul detașamentului se grupară mai strâns, însă nu atât de

aproape unul de altul încât să se încurce unii pe alții atunci când își desfăcură parașutele.

Detașamentul făcu asta la cea mai mică înălțime posibilă; chiar și camuflate, parașutele puteau fi văzute de un ochi care știa ce să caute. Parașuta capsulei de captare era imensă și proiectată să suporte o frânare spectaculoasă în aer; scotea plesnete impresionante când se forma cupola creată de nanoboți, umplută cu aer și apoi violent sfâșiată, doar ca să se formeze din nou, o secundă mai târziu. În cele din urmă, capsula încetini suficient ca parașuta să reziste.

Jared se întoarse spre stația științifică, la câțiva kilometri spre sud, și mări amplificarea glugii ca să vadă dacă exista vreo mișcare la stație care să sugereze că fuseseră zăriți. Nu văzu nimic, iar observațiile lui fură confirmate de Wigner și Harvey. Câteva clipe mai târziu, se aflau toți la sol, mormăind în timp ce mutau capsula dincolo de marginea poienii, în pădure, apoi mișcându-se rapid ca să-și accentueze camuflajul cu frunziș.

Cu toții, amintiți-vă unde ne-am oprit, atrase atenția Seaborg.

Tăceți, zise Sagan, și păru să se concentreze pe ceva intern. ***Ăsta a fost Roentgen. Ceilalți se pregătesc să deschidă parașutele.***

Înălță carabina.

Hai, să ne asigurăm că n-avem nicio surpriză.

Jared avu o senzație ciudată, ca și cum cineva l-ar fi ciupit de creier.

Oh, rahat! exclamă Jared.

Sagan se întoarse să se uite la el.

Avem… *necazuri*, spuse el, și la jumătatea replicii simți integrarea cu detașamentul întreruptă cu violență. Icni și-și prinse capul în mâini, copleșit de senzația de a avea unul dintre simțurile majore smuls din craniu. În jurul lui, Jared îi văzu și-i auzi pe ceilalți membri ai detașamentului prăbușindu-se, țipând și vomitând de durere și de dezorientare. Căzu în genunchi și încercă să respire. Vomită.

Jared se luptă să se ridice în picioare și se îndreptă poticnindu-se

spre Sagan, care era în genunchi, ștergându-se la gură de vomă.

– Vino, zise Jared. Trebuie să ne ridicăm. Trebuie să ne ascundem.

– Ce…

Sagan tuși și scuipă, și ridică ochii spre Jared.

– Ce se petrece?

– Suntem întrerupți, răspunse Jared. Mi s-a mai întâmplat când eram la Covell. Obinii ne blochează folosirea BrainPal-urilor.

– Cum?

Sagan țipă întrebarea prea tare.

– Nu știu, răspunse el.

Sagan se ridică în picioare.

– E Boutin, afirmă ea, ametită. El le-a spus cum. Trebuie să le fi spus.

– Poate, replică Jared.

Sagan se clătina ușor; Jared o sprijini și veni în fața ei.

– Trebuie să ne mișcăm, locotenente, o îndemnă. Dacă obinii ne blochează, asta înseamnă că știu că suntem aici. Vin după noi. Trebuie să ne punem toți oamenii pe picioare și în mișcare.

– Vin și mai mulți dintre ai noștri, îi aminti Sagan. Trebuie să…

Se opri și se îndreptă, ca și cum ceva rece și oribil tocmai trecuse peste ea.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea. Oh, Doamne!

Ridică ochii spre cer.

– Ce e? întrebă Jared și se uită în sus, scrutând aerul în căutarea unduirilor subtile care dădeau de gol parașutele camuflate.

Avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama că nu vedea niciuna. Avu nevoie de încă o secundă ca să-și dea seama ce însemna asta.

– Oh, Doamne! exclamă și el.

Prima presupunere a lui Alex Roentgen fu că reușise să piardă conexiunea prin fascicul îngust cu restul plutonului.

Ei, rahat, gândi, și schimbă poziția, întinzând membrele și rotindu-se de câteva ori pentru a lăsa receptorul fasciculului îngust să caute și să găsească ceilalți membri ai plutonului, lăsându-și BrainPal-ul să le extrapoleze pozițiile pe baza locului unde se aflau la ultima transmisie. Nu avea nevoie să-i găsească pe toți; unul singur era de-ajuns și apoi avea să fie reconectat, reintegrat.

Nimic.

Roentgen își lăsă grijile deoparte. Mai pierduse și înainte fasciculul – numai o dată, dar o dată fusese destul ca să știe că se întâmplase. Atunci se reconectase când ajunsese la sol; avea s-o facă din nou de data asta. Oricum nu mai avea timp de pierdut cu asta, pentru că ajungea la altitudinea de desfacere a parașutei; se deschideau cât mai jos posibil ca să-și acopere urmele, așa că momentul era o chestiune de o oarecare precizie. Roentgen își verifică BrainPal-ul ca să stabilească altitudinea și atunci își dădu seama că în ultimul minut nu avusese niciun fel de contact cu BrainPal-ul.

Roentgen petrecu zece secunde analizând gândul; refuza să se lase analizat. Apoi încercă din nou și de data asta creierul nu numai că refuză să-l analizeze, dar îi opuse rezistență, eliminându-l cu violență, cunoscând consecințele acceptării gândului ca adevărat. Încercă să-și acceseze BrainPal-ul o dată, apoi încă o dată, și încă o dată, și încă o dată și încă o dată, de fiecare dată respingând un sentiment de panică alimentându-se singur, exponențial. Strigă înăuntrul capului. Nu-i răspunse nimeni. Nimeni nu-l auzea. Era singur.

Alex Roentgen își pierdu mințile în cea mai mare parte atunci, iar în restul căderii se răsuci și dădu din picioare și întinse mâinile spre

cer, țipând cu o voce pe care-o folosea atât de rar, încât o părticică separată a creierului său se miră de sunetul ei în craniu. Parașuta nu se deschise; la fel ca aproape fiecare obiect fizic și proces mintal pe care-l folosea, era controlată și activată de BrainPal, un instrument ce fusese demn de încredere atâta vreme încât Forțele Coloniale de Apărare încetaseră pur și simplu să se mai gândească la el ca la un instrument și-l considerau un dat, la fel ca restul creierului și ca trupul fizic al soldatului. Roentgen se prăbuși dincolo de linia de deschidere a parașutei fără să știe, fără să-i pese, și insensibil la implicațiile trecerii de această ultimă barieră.

Nu cunoașterea faptului că avea să moară îl înnebunise pe Roentgen. Ci faptul că era singur, separat, neintegrat pentru prima și ultima dată în cei șase ani cât fusese în viață. În acest timp simțise viețile colegilor lui de pluton în fiecare amănunt intim, cum luptau, cum se regulau, fiecare clipă în care trăiau și clipa când mureau. Se consola știind că era acolo în ultimele lor clipe și că ceilalți aveau să fie acolo pentru el în ultima lui clipă. Groaza separării era la fel de mare ca și rușinea de a nu putea să-și consoleze prietenii care se prăbușeau în aceeași moarte ca și el.

Alex Roentgen se răsuci din nou, cu fața la pământul care avea să-l ucidă, și urlă, cu urletul celui abandonat.

Jared urmări cu groază cum punctul cenușiu, care se învârtea ca o morișcă, de deasupra lui, părea să câștige viteză în ultimele câteva secunde și, dezvăluit ca o ființă umană care țipa, căzu în poiană cu o bufnitură dezgustătoare, plescăită, urmată de un salt înfiorător. Impactul îl zgudui pe Jared, scoțându-l din imobilitate. O împinse pe Sagan, strigând la ea să fugă, și alergă către ceilalți, trăgându-i de jos și îmbrâncindu-i către linia copacilor, încercând să-i facă să iasă din calea trupurilor care cădeau.

Seaborg și Harvey își reveniseră, dar se holbau la cer, privindu-și prietenii cum mor. Jared îl împinse pe Harvey și-i dădu o palmă lui Seaborg, răcnind la amândoi să se miște. Wigner refuză să se clintească și rămase întins, în aparență catatonic; Jared îl ridică și i-l dădu lui Seaborg, spunându-i să se urnească.

Întinse mâna după Manley; ea îl împinse deoparte și începu să se târască către poiană, scâncind. Se ridică și fugi în timp ce în jurul ei corpurile se făceau bucăți la impact. La șaizeci de metri distanță se opri, se întoarse rapid și țipă, părând să-și piardă ce-i mai rămăsese din sănătatea mintală. Jared se întoarse cu spatele și nu mai văzu piciorul corpului care căzu lângă ea retezându-i gâtul și umărul, zdrobind arterele și oasele și propulsând coastele sfărâmate în plămâni și inimă. Țipătul lui Manley se întrerupse cu un mormăit.

De la prima cădere, trecură numai două minute pentru ca restul plutonului 2 să lovească solul. Jared și restul detașamentului îi priviră căzând de pe linia arborilor.

Când totul se termină, Jared se întoarse către cei patru membri rămași ai detașamentului și făcu bilanțul. Toți păreau să fie în diferite stadii ale șocului, cu Sagan reacționând cel mai bine și Wigner cel mai prost, deși până la urmă părea conștient de ceea ce-l înconjura. Lui Jared îi era greață, dar altfel era în stare de funcționare; își petrecuse destul timp în afara integrării ca să poată acționa și fără ea. Pentru moment, cel puțin, el era la comandă.

Se întoarse către Sagan.

– Trebuie să mergem, spuse el. Printre copaci. O să murim dacă rămânem.

Cuvintele părură să o ajute pe Sagan să-și limpezească mintea.

– Cineva trebuie să se întoarcă, vorbi ea. Să ia capsula. Să anunțe FCA.

Se uită direct la el.

– Nu tu.

– Nu eu, fu de acord Jared.

Știa că ea spusese asta din cauză că avea suspiciuni în privința lui, dar nu avea timp să-și facă griji pentru asta. Nu se putea întoarce pentru că era singurul în deplinătatea facultăților sale.

– Întoarce-te tu, îi sugeră lui Sagan.

– Nu, răspunse ea.

Fără expresie. Categoric.

– Atunci Seaborg, propuse Jared.

După Sagan, Seaborg era cel mai în putere; putea spune FCA ce se întâmplase și că trebuiau să se pregătească pentru ce era mai rău.

– Seaborg, fu de acord Sagan.

– OK, replică Jared, și se întoarse spre Seaborg. Vino-ncoace, Steve. Să te băgăm în chestia asta.

Seaborg se apropie împleticindu-se și începu să dea la o parte frunzișul de pe capsulă ca să ajungă la ușă, încercă să o deschidă, apoi se opri.

– Ce e? întrebă Jared.

– Cum deschid asta? vorbi Seaborg cu vocea pițigăiată din cauza nefolosirii.

– Folosește… *futu-i gura mă-sii!* exclamă Jared.

Capsula de captare se deschidea prin BrainPal.

– Ei, suntem într-un căcat *perfect*, zise Seaborg și se lăsă să cadă, furios, lângă capsulă.

Jared porni spre Seaborg, apoi se opri și înălță capul.

În depărtare, ceva se îndrepta spre ei, și orice-ar fi fost, nu-și bătea capul să se strecoare.

– Ce e? întrebă Sagan.

– Vine cineva, răspunse Jared. Mai mulți. Obinii. Ne-au găsit.

Doisprezece

Reușiră să-i evite pe obini vreme de jumătate de oră, înainte de a fi încolțiți.

Detașamentul s-ar fi descurcat mai bine dacă s-ar fi separat, atrăgându-i pe obinii urmăritori în mai multe direcții și deschizând posibilitatea ca eventual cel puțin unul dintre ei să dispară, cu prețul sacrificiului celorlalți. Dar rămaseră laolaltă, compensând lipsa integrării prin faptul că nu se pierdeau unii pe alții din ochi. La început Jared deschise calea, iar Sagan rămase la urmă, ca să-l tragă după ea pe Wigner. Undeva pe drum, Jared și Sagan schimbară rolurile, iar Sagan îi duse în general spre nord, departe de obinii care-i urmăreau.

Un vuiet îndepărtat se auzi tot mai tare; Jared se uită în sus prin bolta arborilor și văzu un vehicul aerian obin care ținu pasul cu detașamentul și apoi se îndreptă spre nord. În față, Sagan sări în dreapta și porni spre est; auzise și ea aparatul. Câteva minute mai târziu apăru al doilea vehicul zburător și urmări din nou detașamentul, coborând până la aproape zece metri deasupra frunzișului. Se auzi un răpăit intens, iar crengile căzură și explodară în jurul lor; obinii deschiseseră focul. Sagan se opri brusc, alunecând, în momentul în care gloanțe de calibru imens împrăștiară țărâna chiar în fața ei. Se cam terminase cu mersul spre est; detașamentul se întoarse spre nord. Aparatul zburător se întoarse și-i urmări, împroșcându-i cu gloanțe când rămâneau în urmă sau deviau prea mult spre est sau spre vest. Nu-i hăituia; îi mâna cu eficiență către o destinație necunoscută.

Acea destinație apăru zece minute mai târziu, când detașamentul ajunse la o altă poiană, mai mică, în care-i așteptau obinii care fuseseră în primul aparat zburător. În spatele lor, cel de-al doilea vehicul se pregătea să aterizeze; iar în spatele lui, grupul inițial de obini, care nu fusese niciodată prea mult în urmă, apărea acum printre copaci.

Wigner, care încă nu-și revenise complet din trauma mintală de a fi decuplat, se smulse de lângă Jared și ridică arma, hotărât, după cum se părea, să nu iasă din scenă fără luptă. Ochi către grupul de obini care-i aștepta în poiană și apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Pentru a împiedica folosirea carabinei împotriva soldaților FCA de dușmani, aceasta avea nevoie de o verificare de BrainPal pentru a trage. Nu căpătă niciuna. Wigner mârâi frustrat, apoi totul aflat deasupra sprâncenelor lui dispăru când o singură împușcătură îi reteză calota craniană. Se prăbuși; în depărtare, Jared văzu un soldat obin coborându-și arma.

Jared, Sagan, Harvey și Seaborg se grupară, își scoaseră cuțitele de luptă și se așezară spate în spate, fiecare cu fața în altă direcție. Scoaterea pumnalelor era un gest inutil de sfidare; niciunul dintre ei nu avea pretenția să-și închipuie că obinii aveau nevoie să se apropie la o lungime de braț ca să-i omoare pe toți. Fiecare găsea o ușoară consolare în faptul de a ști că aveau să moară la distanță de un braț unul de celălalt. Nu era integrare, dar era cel mai bun lucru pe care-l puteau spera.

Până acum cel de-al doilea aparat aterizase; dinăuntru ieșiră șase obini, trei ducând arme, doi cu alte unelte și unul cu mâinile goale. Cel cu mâinile goale porni spre oameni cu un pas legănat, neobișnuit de grațios, și se opri la o distanță prudentă, cu spatele acoperit de cei trei obini purtători de arme. Ochii multipli clipeau și păreau să se fixeze asupra lui Sagan, care era cea mai aproape de el.

– Predați-vă, zise el, într-o engleză șuierătoare, dar limpede.

Sagan clipi.

– Poftim?

Din câte știa ea, obinii nu luau niciodată prizonieri.

– Predați-vă, repetă el. Veți muri dacă n-o faceți.

– Ne vei lăsa în viață dacă ne predăm? întrebă Sagan.

– Da, răspunse obinul.

Jared îi aruncă o privire lui Sagan, aflată la dreapta lui; o vedea cântărind oferta. Lui Jared i se părea că situația arată bine: obinii *s-ar fi putut* să-i omoare dacă se predau, dar dacă nu aveau să-i omoare *cu siguranță*. Nu-i comunică lui Sagan părerea sa; știa că n-are încredere în el sau că nu voia să-i audă părerea în legătură cu nimic.

– Lăsați armele, vorbi Sagan în sfârșit.

Jared lăsă cuțitul să-i cadă și-și dădu carabina jos de pe umăr; ceilalți făcură la fel. Obinii îi puseră să-și scoată rucsacurile și centurile, lăsându-le doar salopetele. Doi obini care fuseseră în primul grup, cel care-i urmărise, se apropiară, luară armele și echipamentul și le transportară la vehicul. Când unul păși în fața lui Harvey, Jared îl simți încordându-se; bănuia că Harvey încerca din răsputeri să nu-i dea un picior.

Cu armele și instrumentele luate, Jared și ceilalți fură puși să stea separat unii de alții, în timp ce doi obini le plimbară aparate peste fiecare dintre ei, căutând, bănuia Jared, arme ascunse. Cei doi obini îi scanară și pe ceilalți trei oameni, apoi veniră în dreptul lui Jared, doar ca să-și întrerupă scurt examinarea. Unul dintre ei comentă ceva către șeful obin, în limba lui natală. Șeful obin veni spre Jared cu doi obini înarmați după el.

– Tu vii cu noi, rosti el.

Jared aruncă o privire spre Sagan în căutarea indiciilor despre cum ar vrea ea să joace acest joc, și nu obținu nimic.

– Unde mă duc? întrebă Jared.

Șeful obin se întoarse și trilui ceva. Unul dintre obinii din spatele lui ridică arma și-l împușcă pe Steven Seaborg în picior. Seaborg se prăbuși urlând.

Șeful obin își îndreptă atenția înapoi spre Jared.

– Tu vii cu noi, repetă.

– Dumnezeule mare, Dirac! exclamă Sagan. Du-te cu nenorociții de obini!

Jared ieși din rând și lăsă să fie escortat la aparatul de zbor.

Sagan îl urmări pe Jared ieșind din rând și se gândi pentru o clipă să sară și să-i frângă gâtul, lăsându-i pe obini și pe Boutin fără trofeul lor și asigurându-se că Dirac nu avea ocazia să facă vreo prostie. Momentul trecu și, în plus, ar fi fost oricum o încercare fără prea multe șanse de izbândă. Doar că ar fi fost cu toții morți, aproape cu siguranță. Așa cum stăteau acum lucrurile, erau încă în viață.

Șeful obin se întoarse spre Sagan, pe care o recunoștea ca fiind conducătoarea detașamentului.

– Tu rămâi, zise el și se îndepărtă vioi înainte ca Sagan să apuce să spună ceva.

Ea făcu un pas în față ca să se adreseze obinului care se retrăgea, dar trei obini veniră spre ea, fluturând armele. Sagan ridică mâinile și se dădu înapoi, însă obinii își continuară drumul, făcându-i semn lui Sagan că ea și cu restul detașamentului trebuiau să se pună în mișcare.

Se întoarse spre Seaborg, care era încă pe jos.

– Ce-ți mai face piciorul? întrebă ea.

– Salopeta a prins cea mai mare parte, răspunse el, referindu-se la capacitatea salopetei de a se întări și de a absorbi o parte din impactul unui proiectil. Nu-i chiar așa de rău. O să supraviețuiesc.

– Poți să mergi? întrebă Sagan.

– Atâta vreme cât nu mi se pretinde să-mi placă, replică Seaborg.

– Atunci hai, spuse Sagan și întinse mâna să-l ajute pe Seaborg să se ridice.

– Harvey, ia-l pe Wigner.

Daniel Harvey se duse spre soldatul mort și-l urcă pe umeri.

Erau mânați într-o depresiune aflată ușor într-o parte față de mijlocul poienii; pâlcul mic de arbori din ea sugera că temelia de piatră de dedesubt se erodase. Când ajunseră la depresiune, Sagan auzi vuietul unui aparat de zbor care pleca și un al doilea vuiet, al unuia care sosea. Vehiculul abia venit, mai mare decât celelalte două, ateriză lângă depresiune, și din măruntaiele lui se rostogoli un șir de mașini identice.

– Ce naiba sunt alea? întrebă Harvey, lăsând jos corpul lui Wigner.

Sagan nu răspunse; urmări cum mașinile se așezau în jurul perimetrului depresiunii, opt cu totul. Obinii care veniseră cu mașinile se cățărară pe acestea și retraseră acoperișurile metalice, dezvăluind tunuri mari, cu țevi multiple, cu săgeți. Când toate acoperișurile fură retrase, unul dintre obini activă tunurile cu săgeți; acestea porniră, amenințătoare, și începură să urmărească obiectele.

– E un gard, pricepu Sagan. Ne-au închis aici.

Sagan făcu un pas experimental către unul dintre tunuri; acesta se îndreptă spre ea și îi urmări mișcarea. Mai făcu un pas în față și mașina scoase un sunet strident, ascuțit, despre care Sagan presupuse că era menit să servească drept alarmă de apropiere. Sagan își închipui că încă un pas spre tun ar fi avut ca rezultat cel puțin o împușcătură în picior, dar nu se osteni să testeze presupunerea. Se îndepărtă de tun; acesta opri sirena, dar nu încetă să o urmărească până nu se retrase cu câțiva pași.

– Aveau chestiile astea aici așteptându-ne, zise Harvey. Foarte frumos. Care crezi că ar fi șansele?

Sagan se uită lung la tunuri.

– Șansele sunt slabe, răspunse Sagan.

– Ce vrei să spui? întrebă Harvey.

– Astea sunt de la stația științifică, continuă Sagan, făcând semn către tunuri. Trebuie să fie. Nu există alt soi de instalații nicăieri prin apropiere. Nu sunt genul de lucruri pe care o stație științifică să le

aibă pur și simplu prin preajmă. Le-au folosit aici și înainte ca să țină oameni în ele.

– Mda, OK, replică Seaborg. Dar cine? Și de ce?

– Au dispărut șase nave ale Forțelor Speciale, spuse Sagan, lăsând-o la o parte pe cea pe care obinii o atacaseră și o distruseseră. Echipajele alea s-au dus undeva. Poate că au fost aduse aici.

– Asta tot nu ne spune de ce, insistă Seaborg.

Sagan ridică din umeri. Încă nu pricepuse nici ea partea cu pricina.

Văzduhul era plin de zgomotul aparatelor de zbor care decolau. Huruitul motoarelor slăbea odată cu depărtarea, nelăsând în urmă decât sunetele naturii înconjurătoare.

– Grozav, comentă Harvey.

Aruncă o piatră spre unul dintre tunuri; acesta urmări piatra, dar nu trase în ea.

– Suntem aici fără mâncare, fără apă și fără adăpost. Cât de mari credeți că sunt șansele ca obinii să nu se mai întoarcă niciodată după noi?

Sagan se gândi că aceste șanse sunt foarte mari.

– Așadar, tu ești eu, îi spuse Charles Boutin lui Jared. Nostim. Aș fi crezut că o să fiu mai înalt.

Jared nu scoase niciun cuvânt. La sosirea la stația științifică, fusese închis într-un incubator, legat strâns și împins pe roți prin niște holuri înalte, pustii, până ajunsese în ceea ce presupunea că era un laborator, plin cu mașinării necunoscute. Jared fu lăsat acolo un timp care i se păru ore întregi, înainte ca Boutin să intre și să se îndrepte direct către incubator, examinându-l pe Jared din punct de vedere fizic, ca și cum ar fi fost un gândac mare și extrem de interesant. Jared spera ca Boutin să vină destul de aproape ca să primească o lovitură cu capul. Nu veni.

– Asta a fost o glumă, îi explică Boutin lui Jared.

– Știu, replică Jared. Doar că n-a fost amuzantă.

– Ei, zise Boutin. Mi-am pierdut exercițiul. Poate că ai observat că obinii nu sunt genul care să se țină de bancuri.

– Am observat.

Pe tot drumul către stația științifică, obinii fuseseră complet tăcuți. Singurele cuvinte pe care șeful obinilor i le spusese lui Jared fuseseră „coboară" când ajunseseră și „intră" când deschiseseră incubatorul portabil.

– Poți da vina pe consu pentru asta, adăugă Boutin. Când i-au făcut pe obini, au uitat să bage un modul de umor. Printre multe alte lucruri pe care le-au uitat, după cât se pare.

În ciuda propriei voințe – sau din cauza amintirilor și personalității pe care le păstra în minte – atenția lui Jared se concentră.

– Atunci e adevărat? întrebă el. Consu i-au ridicat pe obini?

– Dacă vrei să-i spui așa, răspunse Boutin. Deși cuvântul „a ridica", prin natura lui, presupune intenții bune din partea celui care ridică, ceea ce nu e prea evident aici. Din ceea ce pot afla de la obini, consu s-au întrebat într-o zi ce s-ar întâmpla dacă ar face niște specii deștepte. Așa că au venit pe Obinur, au găsit o specie de omnivore într-o nișă ecologică minoră și i-au dăruit inteligență. Știi, doar ca să vadă ce se întâmplă mai departe.

– Și ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Jared.

– O serie lungă, în cascadă, de consecințe neintenționate, prietene. Care se încheie, deocamdată, cu tine și cu mine aici, în acest laborator. E o linie directă de acolo până aici.

– Nu înțeleg.

– Sigur că nu, replică Boutin. Nu ai toate datele. Nici eu nu aveam toate datele înainte de a veni aici, așa încât, chiar dacă știi tot ce știu și eu, n-ai știi asta. Cât de mult din ceea ce știu eu *știi* și tu?

Jared nu spuse nimic. Boutin surâse.

– Destul, oricum. Pot să-mi dau seama că te interesează unele dintre lucrurile care mă interesează și pe mine. Am văzut cum ai ciulit urechile când am vorbit despre consu. Dar poate că ar trebui să începem cu lucrurile simple. Cum ar fi: cum te cheamă? Socotesc că e derutant să vorbesc cu așa-zisa mea clonă fără să am un nume pe care să-ți spun.

– Jared Dirac.

– Ah, exclamă Boutin. Da, protocolul de acordare a numelor în Forțele Speciale. Nume aleator de botez, nume de familie de savant important. Am lucrat într-o vreme cu Forțele Speciale – indirect, din cauză că nu vă place să vă stea în drum cei care nu sunt de la Forțele Speciale. Care-i cuvântul pe care-l folosiți pentru noi?

– Adevărat-născuți.

– Așa… Vă place să vă țineți deoparte de adevărat-născuți. Oricum, protocolul numelor de la Forțele Speciale m-a amuzat întotdeauna. Rezervorul de nume de familie este de fapt destul de limitat – vreo câteva sute, și cele mai multe de savanți clasici europeni. Ca să nu mai pomenim de numele de botez! Jared. Brad. Cynthia. John. *Jane*.

Numele ieșeau cu un rânjet binedispus.

– Abia dacă găsești printre ele un nume care să nu fie occidental, și fără niciun motiv serios, din moment ce Forțele Speciale nu sunt recrutate de pe Pământ, ca restul FCA. Te-ar fi putut chema Yusef al-Biruni și ar fi fost același lucru pentru tine. Setul de nume pe care le folosesc în mod implicit Forțele Speciale spune ceva despre punctul de vedere al oamenilor care le-au creat, care te-au creat pe tine. Nu crezi?

– Îmi place numele meu, *Charles*.

– Touché, replică Boutin. Dar eu mi-am căpătat numele prin tradiție familială, în timp ce al tău a fost doar amestecat și îmbinat. Nu că ar fi ceva în neregulă cu „Dirac“. Numit după Paul Dirac, fără îndoială. Ai auzit vreodată de „marea lui Dirac“?

– Nu, răspunse Jared.

– Dirac a sugerat că ceea ce era vidul în realitate era o mare imensă de energie negativă, explică Boutin. Iar asta e o imagine fermecătoare. Unii fizicieni din acea vreme credeau că este o soluție lipsită de eleganță și poate că așa și era. Dar era una poetică și ei n-au apreciat acest aspect. Dar ăștia-s fizicienii. Nu prea dau pe-afară de poezie. Obinii sunt fizicieni excelenți, dar niciunul n-are în el mai multă poezie ca o găină. Cu siguranță n-ar aprecia „marea lui Dirac". Cum te simți?

– Încătușat. Și am nevoie să fac pipi.

– Atunci, fă pipi. N-am nimic împotrivă. Incubatorul se curăță singur, desigur… Și sunt convins că salopeta ta poate absorbi urina.

– Nu fără să vorbesc cu BrainPal despre asta.

Fără comunicarea cu BrainPal-ul proprietarului, nanoboții menținеau numai calitățile defensive de bază, cum ar fi întărirea la impact, proiectate să-l țină pe posesor în siguranță în caz de pierdere a cunoștinței sau de traumă a BrainPal-ului. Capacitățile secundare, cum ar fi cea de evacuare a transpirației și a urinei, erau considerate neesențiale.

– Ah, zise Boutin. Ei, asta-i. Dă-mi voie să repar asta.

Boutin se duse la un obiect de pe una dintre mesele din laborator și apăsă pe el. Dintr-odată, vata groasă din țeasta lui Jared se ridică; funcționarea BrainPal-ului revenise. Jared lăsă deoparte nevoia de a urina într-o încercare febrilă de a o contacta pe Jane Sagan.

Boutin îl privi pe Jared cu un mic surâs pe față.

– N-o să meargă, zise el, după ce urmări vreme de un minut eforturile interioare ale lui Jared. Antena de aici este destul de puternică pentru a provoca unde de interferență pe o rază de vreo zece metri. Funcționează în laborator și cam atât. Prietenii tăi sunt încă bruiați. Nu poți ajunge la ei. Nu poți ajunge la nimeni.

– Nu poți bruia BrainPal-uri, protestă Jared.

BrainPal-urile transmiteau printr-o serie de fluxuri multiple, redundante și codificate, fiecare comunicând pe un tipar variabil de frecvențe, tipar care era generat printr-o cheie unică, creată când un BrainPal contactează altul. Era virtual imposibil să blochezi chiar și unul singur dintre aceste fluxuri; blocarea tuturor era nemaiauzită.

Boutin se duse până la antenă și o apăsă din nou; vata din capul lui Jared reveni.

– Ce spuneai? întrebă Boutin.

Jared își stăpâni impulsul de a striga. După un minut, Boutin porni din nou antena.

– În mod normal, ai dreptate. Am supervizat ultimul ciclu de protocoale de comunicații din BrainPal. Am ajutat la proiectarea lor. Și ai perfectă dreptate. Nu poți bruia fluxurile de comunicații, nu fără să folosești o asemenea sursă de emisie de înaltă energie încât să copleșești toate transmisiile posibile, inclusiv ale tale proprii. Dar acum nu bruiez BrainPal-urile în acest fel. Știi ce este o „ușă din spate"? E o intrare ușor de accesat, pe care un programator sau un proiectant o lasă într-un program sau proiect complex, astfel încât să poată intra în măruntaiele lucrării sale fără să se chinuiască prea mult. Aveam o „ușă din spate" în BrainPal care se deschide numai cu semnalul meu de verificare. „Ușa din spate" era proiectată să-mi dea voie să monitorizez funcționarea BrainPal-ului pe prototipurile pentru această ultimă versiune, dar îmi permitea de asemenea să-i modific capacitățile pentru a scoate din ecuație anumite funcții, în clipa când descopeream o eroare. Unul dintre lucrurile pe care le pot face este să întrerup capacitatea de transmisie. Nu este în proiect, așa că altcineva în afară de mine n-ar ști că e acolo.

Boutin se opri pentru o clipă și-l privi pe Jared.

– Dar *tu* ar fi trebuit să știi despre „ușa din spate", spuse el. Poate că nu te-ai fi gândit s-o folosești ca pe o armă – nici eu nu m-am gândit, până când n-am ajuns aici –, dar dacă tu ești eu, ar trebui să știi despre asta. Ce știi? Cu adevărat.

– De unde știi *tu* despre mine? întrebă Jared, pentru a-i abate gândurile lui Boutin. Știai că ar fi trebuit să fiu tu. De unde-ai știut?

– De fapt, e o poveste interesantă, vorbi Boutin, înghițind momeala lui Jared. Când am hotărât să transform „ușa din spate“ într-o armă, am făcut codul pentru armă la fel cu cel pentru „ușa din spate“, pentru că era cel mai simplu de făcut. Asta însemna că are capacitatea de a verifica starea funcțională a BrainPal-ului pe care-l afectează. Asta s-a dovedit folositor pentru o mulțime de motive; nu în ultimul rând, pentru acela că ne-a permis să știm cu câți soldați avem de-a face la un moment dat. Ne-a oferit de asemenea instantanee ale conștiinței fiecărui soldat în parte. Și asta s-a dovedit foarte folositor. Ai fost de curând la stația Covell, nu-i așa?

Jared nu scoase niciun cuvânt.

– Ei, acum hai, exclamă Boutin iritat. Știu că ai fost acolo. Încetează să te mai porți ca și cum ai divulga secrete de stat.

– Da, răspunse Jared. Am fost la Covell.

– Mulțumesc. Știm că sunt soldați coloniali la Omagh și că intră în stația Covell; am amplasat dispozitive de detecție acolo care scanează „ușa din spate“. Dar nu se declanșează niciodată. Indiferent ce soldați aveți acolo, trebuie să aibă o arhitectură diferită a BrainPal-ului.

Boutin aruncă o privire ca să vadă reacția lui Jared la aceste cuvinte; Jared nu avu niciuna. Boutin continuă:

– Totuși, *tu* ai declanșat alarma pentru că ai BrainPal-ul proiectat de mine. Mai târziu mi-a fost trimisă semnătura conștiinței și, așa cum îți poți imagina, am rămas perplex. Cunosc foarte bine imaginea propriei mele conștiințe, din moment ce folosesc propriul meu tipar pentru o mulțime de teste. Le-am spus obinilor că te caut. Oricum adunam soldați ai Forțelor Speciale, așa că asta n-a fost prea greu pentru ei. De fapt, ar fi trebuit să încerce să te colecteze la Covell.

– Au încercat să mă omoare la Covell, zise Jared.

– Îmi pare rău. Chiar și obinii se pot lăsa puțin duși de val în miezul lucrurilor. Dar te poți consola aflând că din acel moment li s-a spus ca întâi să scaneze, apoi să tragă.

– Mulțumesc, replică Jared. Asta a însemnat foarte mult pentru camaradul meu din detașament când l-au împușcat în cap.

– Sarcasm! exclamă Boutin. Cei mai mulți dintre ai tăi nu se descurcă cu așa ceva. Ai căpătat asta de la mine. Cum spuneam, se pot lăsa duși de val. Așa cum le-am cerut să te caute pe tine, la fel le-am spus obinilor că se pot aștepta la un atac aici, pentru că dacă unul dintre voi își făcea de lucru cu conștiința mea, era doar o chestiune de timp până când găseați drumul încoace. Probabil că n-ați fi riscat un atac pe scară mare, ci ați fi încercat ceva pe furiș, așa cum ați și făcut. Ascultam în așteptarea unui asemenea atac, și ascultam în căutarea ta. De îndată ce te-am avut la sol, am apăsat butonul ca să scoatem BrainPal-urile din funcțiune.

Jared se gândi la membrii plutonului său căzând din cer și fu cuprins de greață.

– Ai fi putut să-i lași pe toți să aterizeze, ticălosule! Când le-ai blocat BrainPal-urile, au rămas fără apărare! Știi asta!

– *Nu* sunt lipsiți de apărare, îl contrazise Boutin. Nu-și pot folosi carabinele, dar pot folosi pumnalele de luptă și abilitățile de luptă. Deconectarea BrainPal-urilor îi face pe cei mai mulți dintre voi să devină catatonici, dar unii dintre voi continuă să lupte. Uită-te la tine. Deși probabil că tu ești mai bine pregătit decât mulți. Dacă ai amintirile mele, știi cum e să nu fii conectat tot timpul. Chiar și așa, șase dintre voi la sol erau mai mult decât suficient. Și așa, aveam nevoie numai de tine.

– Pentru ce?

– Toate la timpul lor.

– Dacă ai nevoie numai de mine, ce-o să faci cu detașamentul meu?

– Ți-aș putea spune, dar cred că m-ai abătut destul de la întrebarea mea inițială, nu crezi? surâse Boutin. Vreau să aflu ce știi despre mine, despre *a fi* eu, și despre ce anume știi în legătură cu planurile mele aici.

– Din moment ce sunt aici, știi deja ce știm despre tine. Nu mai ești

un secret.

– Și dă-mi voie să spun că sunt foarte impresionat de asta. Credeam că mi-am acoperit bine urmele. Și-mi dau singur palme pentru că n-am formatat dispozitivul de stocare pe care am depozitat acea imagine a conștiinței. Mă grăbeam să plec, știi. Chiar și așa, nu-i o scuză. A fost o prostie din partea mea.

– Nu sunt de acord.

– Mi-am închipuit că n-o să fii, remarcă Boutin. Din moment ce fără asta n-ai fi aici, în multe sensuri ale cuvântului *aici*. Sunt impresionat totuși că au reușit să facă transferul înapoi într-un creier. Nici măcar eu nu-mi dădusem seama cum s-o fac, înainte de a fi trebuit să plec. Cine-a reușit?

– Harry Wilson.

– Harry! Simpatic tip. N-am știut că e atât de deștept. O ascundea bine. Desigur, eu *am făcut* cea mai mare parte a treburilor înainte de a se apuca el. Ca să ne întoarcem la chestiunea de mai devreme, cu Uniunea Colonială care știe că sunt aici, da, e o problemă. Dar e și o ocazie interesantă. Există căi de a face lucrurile să meargă. Și acum, să revenim, și dă-mi voie să evit alte abateri spunându-ți că felul în care răspunzi va stabili dacă ceea ce a rămas din detașamentul tău trăiește sau moare. Mă înțelegi?

– Te înțeleg, răspunse Jared.

– Perfect. Acum, spune-mi ce știi despre mine. Cât de mult cunoști despre munca mea?

– În linii mari. Amănuntele sunt dificile. N-am avut destule experiențe asemănătoare ca să las acele amintiri să prindă rădăcină.

– Contează să ai experiențe asemănătoare, comentă Boutin. Interesant. Asta ar explica de ce n-ai știut despre „ușa din spate“. Și cum e cu vederile mele politice? Cu ceea ce simt în legătură cu Uniunea Colonială și cu FCA?

– Bănuiesc că nu-ți plac.

– Asta-i o bănuială destul de corectă. Dar se pare că n-ai o cunoaștere la prima mână cu privire la ce cred eu despre toate astea.

– Nu.

– Pentru că n-ai experiență cu genul ăsta de lucruri, nu-i așa? Ești din Forțele Speciale, la urma urmei. Nu trec în planul de lecții punerea la îndoială a autorității. Cum rămâne cu experiențele mele personale?

– Îmi amintesc cea mai mare parte, răspunse Jared. Am avut destule experiențe pentru asta.

– Așadar, știi despre Zoë, rosti Boutin pe un ton meditativ.

Jared simți un val de emoție auzind numele copilului.

– Știu despre ea, răspunse el, cu vocea ușor răgușită.

Boutin sesiză.

– Și *simți*, spuse el, apropiindu-se de Jared. Nu-i așa? Ce-am simțit eu când mi-au spus că e moartă.

– Simt…

– Bietul de tine, șopti Boutin. Să fii silit să simți asta pentru un copil pe care nu l-ai cunoscut.

– Am cunoscut-o. Am cunoscut-o prin tine.

– Văd asta, zise Boutin și se duse spre un birou din laborator. Accept, Jared, adăugă, recăpătându-și calmul și comportarea obișnuită. Semeni suficient de mult cu mine ca să fii interesant în mod oficial.

– Asta înseamnă că o să-mi lași detașamentul în viață?

– Deocamdată. Ai fost cooperant, iar ei sunt îngrădiți de tunuri care îi vor toca mărunt dacă se apropie la mai puțin de trei metri de ei, așa că nu există niciun motiv să-i omorâm.

– Și cum rămâne cu mine?

– Tu, prietene, o să treci printr-o scanare completă și amănunțită a creierului, explică Boutin, cu ochii la birou, unde lucra la o tastatură. De fapt, o să fac o înregistrare a conștiinței tale. Vreau să mă uit la ea de foarte aproape. Vreau să văd cât de mult îmi semeni cu adevărat. Se pare că-ți lipsesc o mulțime de detalii și ai trecut printr-o oarecare spălare de creier a Forțelor Speciale. Dar la aspectele principale cred că avem multe în comun…

– Suntem diferiți într-un singur fel la care mă pot gândi.

– Adevărat! exclamă Boutin. Spune-mi!

– Eu n-aș trăda fiecare ființă umană în viață doar pentru că fiica mea a murit!

Boutin se uită gânditor la Jared pentru o clipă.

– Tu chiar crezi că fac asta pentru că Zoë a fost ucisă la Covell, spuse Boutin în cele din urmă.

– Da, replică Jared. Și nu cred că asta-i calea de a-i cinsti amintirea.

– Nu crezi, nu-i așa? comentă Boutin, apoi se întoarse la tastatură ca să apese pe un buton.

Incubatorul hurui și Jared simți ceva asemănător cu o ciupitură în creier.

– Acum îți înregistrez conștiința. Relaxează-te.

Ieși din încăpere, închizând ușa după el. Jared, simțind înțepăturile amplificându-i-se în cap, nu se relaxă niciun pic. Închise ochii.

Câteva minute mai târziu, Jared auzi ușa deschizându-se, apoi închizându-se. Deschise ochii. Boutin se întorsese și stătea în picioare lângă incubator.

– Cum merge înregistrarea conștiinței? îl întrebă pe Jared.

– Doare ca naiba, răspunse Jared.

– Există acest nefericit efect secundar, zise Boutin. Nu sunt sigur de

ce se întâmplă. O să trebuiască să mă ocup de asta.

– Aș aprecia, zise Jared printre dinții încleștați.

Boutin zâmbi.

– Iar sarcasm. Dar ți-am adus ceva care cred că-ți va ușura durerea.

– Orice-ar fi, dă-mi două.

– Cred că una-ți va fi de-ajuns, spuse Boutin, și deschise ușa, arătându-i-o în prag pe Zoë.

Treisprezece

Boutin avea dreptate. Durerea lui Jared dispăru.

– Drăguța mea, îi zise Boutin lui Zoë, aș vrea să-ți prezint un prieten de-al meu. El e Jared. Te rog, spune-i bună ziua.

– Bună ziua, domnule Jared, ciripi Zoë cu o voce subțirică, nesigură.

– Bună, răspunse Jared, neriscând să vorbească mai mult pentru că simțea că vocea ar putea să i se frângă și să se facă bucățele.

Își adună curajul.

– Bună, Zoë. Îmi pare bine să te văd.

– Tu nu ți-l amintești pe Jared, Zoë, zise Boutin. Dar el își aduce aminte de tine. Te știe de când eram pe Phoenix.

– O cunoaște pe mămica?

– Cred că a cunoscut-o pe mămica, răspunse Boutin. La fel ca toți ceilalți.

– De ce e în cutia aia? întrebă Zoë.

– Îl ajută pe tăticul cu un mic experiment, asta-i tot, îi explică Boutin.

– Poate să treacă pe la noi să ne jucăm după ce termină?

– O să vedem. Ce-ar fi să-i spui la revedere deocamdată, draga mea.

El și cu tăticul au o mulțime de treburi de făcut.

Zoë se întoarse spre Jared.

– La revedere, domnule Jared, zise ea și ieși pe ușă, probabil înapoi de unde venise.

Jared se încordă ca să privească în urma ei și să-i audă pașii. Apoi Boutin închise ușa.

– Înțelegi că n-o să poți să treci pe la ea să te joci, vorbi Boutin. Numai că Zoë se simte singură aici. Le-am cerut obinilor să pună un satelit pe orbită deasupra uneia dintre coloniile mai mici ca să pirateze transmisiunile de divertisment, astfel încât să nu-i scape bucuriile programelor educaționale ale Uniunii Coloniale. Dar aici nu are pe nimeni cu care să se joace. Are o dădacă obin, dar acesta are grijă mai mult să nu cadă pe scări. Suntem doar eu și cu ea.

– Spune-mi, îl rugă Jared. Spune-mi cum e posibil să fie în viață. Obinii au ucis pe toată lumea la Covell…

– Obinii au *salvat-o* pe Zoë. Rraey-ii au atacat Covell și Omagh, nu obinii. Rraey-ii au făcut-o ca să se răzbune pe Uniunea Colonială pentru înfrângerea de la Coral. Nici măcar nu *voiau* de fapt Omagh. Au ales doar o țintă slabă pentru atac. Obinii au aflat despre planurile lor și și-au sincronizat sosirea exact după prima fază de atac, când rraey-ii erau încă slabi în urma luptei cu oamenii. Odată ce i-au scos pe rraey de pe Covell, au scotocit stația și i-au găsit pe civili îngrămădiți într-o sală de ședințe. Erau ținuți acolo. Rraey-ii uciseseră tot personalul militar și savanții pentru că trupurile lor sunt îmbunătățite prea mult ca să fie bune de mâncat. Dar echipajul de coloniști – ei, aceștia erau numai buni. Dacă obinii n-ar fi atacat atunci când au făcut-o, rraey-ii i-ar fi măcelărit și i-ar fi mâncat pe toți.

– Unde sunt restul civililor? întrebă Jared.

– Păi, obinii i-au omorât, desigur, răspunse Boutin. Știi că obinii nu iau de obicei prizonieri.

– Dar au salvat-o pe Zoë, ai spus.

Boutin zâmbi.

– În timp ce treceau prin stație, obinii au făcut un tur al laboratoarelor științifice, ca să vadă dacă exista vreo idee care să merite furată. Sunt savanți excelenți, dar nu sunt foarte creatori. Pot îmbunătăți ideile și tehnologia pe care le găsesc prin alte locuri, dar nu sunt foarte buni să genereze ei înșiși tehnologie. Stația științifică este unul dintre motivele principale pentru care erau interesați de Omagh. Au găsit lucrările mele despre conștiință și au fost interesați. Au descoperit că nu eram pe stație, dar că Zoë era. Așa că au păstrat-o cât timp m-au căutat pe mine.

– Au folosit-o ca să te șantajeze, zise Jared.

– Nu, replică Boutin. Mai mult ca pe un gest de bunăvoință. Și eu eram cel care cerea ceva de la ei…

– Au ținut-o pe Zoë, iar tu ai cerut ceva de la *ei*, insistă Jared.

– Așa e.

– Cum ar fi? întrebă Jared.

– Cum ar fi acest război.

Jane Sagan se strecură mai aproape de amplasamentul celui de-al optulea și ultim tun. La fel ca toate celelalte, o urmări și apoi o avertiză, pe măsură ce se apropia tot mai mult. Din câte își putea da seama, dacă s-ar fi apropiat la mai puțin de trei metri, tunul ar fi tras. Sagan luă o piatră și o aruncă direct spre tun; piatra lovi și ricoșă inofensivă, sistemele tunului urmărind proiectilul, dar altfel ignorându-l. Tunul putea face diferența între o piatră și o ființă umană. *Asta-i o tehnologie de soi*, se gândi Sagan, fără prea multă mărinimie.

Găsi o piatră mai mare, păși pe marginea zonei sigure și o aruncă în dreapta tunului. Urmări piatra; mai departe, în dreapta, un alt tun o urmări pe ea. Tunurile schimbau informații de țintire; n-avea să treacă pe lângă ele distrăgând unul.

Mica depresiune în care se aflau era destul de puțin adâncă încât să vadă peste margine; atât de departe cât putea să vadă, nu existau soldați obini în zonă. Fie că se ascundeau, fie că aveau încredere că oamenii nu plecau nicăieri.

– Da!

Sagan se întoarse și-l văzu pe Daniel Harvey venind spre ea, având în mână ceva care se zbătea.

– Uite cine-a găsit cina, se lăudă el.

– Ce-i asta?

– Să mă ia naiba dacă știu, răspunse Harvey. Am văzut-o ieșind din pământ și am prins-o înainte de a intra la loc. Ne-am luptat puțin totuși. A trebuit s-o apuc de cap ca să nu mă muște. Îmi închipui c-o putem mânca.

Între timp, Seaborg se apropie șchiopătând ca să se uite la creatură.

– Eu nu mănânc așa ceva, zise el.

– Bine, replică Harvey. Atunci mori de foame. Locotenentul și cu mine o s-o mâncăm.

– N-o putem mânca, explică Sagan. Animalele de aici nu sunt compatibile cu nevoile noastre alimentare. Ai putea la fel de bine să mănânci pietre.

Harvey se uită la Sagan ca și cum tocmai s-ar fi căcat în capul lui.

– Bine, oftă el și se aplecă să lase vietatea să plece.

– Așteaptă, îl opri Sagan. Vreau să arunci chestia asta.

– Ce? întrebă Harvey.

– Arunc-o spre tun, îi ceru ea. Vreau să văd ce-or să facă tunurile cu ceva viu.

– Asta-i un soi de cruzime, protestă Harvey.

– Acum un minut, te gândeai să mănânci blestemata asta de chestie, comentă Seaborg, iar *acum* îți faci griji cu violența împotriva animalelor?

– Taci din gură, se răsti Harvey.

Își trase mâna în spate ca să arunce animalul.

– Harvey, îi atrase atenția Sagan. N-o arunca direct spre tun, te rog.

Harvey își dădu brusc seama că traiectoria proiectilelor ar fi dus direct spre corpul lui.

– Scuză-mă. Ce prostie din partea mea!

– Arunc-o în sus, zise Sagan. Mult în sus.

Harvey ridică din umeri și lansă vietatea sus în aer, într-un arc care-o duse departe de ei. Creatura se zvârcoli în zbor. Tunul o urmări cât de mult în sus putu, la un unghi cam de cincizeci de grade. Se roti și împușcă vietatea de îndată ce ajunse din nou în raza lui de acțiune, sfâșiind-o cu un jet de săgeți care se extindeau la contactul cu carnea bietei creaturi. În mai puțin de o secundă nu mai rămase nimic din vietate în afară de ceață și câteva bucățele căzând pe sol.

– Foarte frumos, comentă Harvey. Acum știm că tunurile chiar funcționează. Și încă mi-e foame.

– Asta-i foarte interesant, spuse Sagan.

– Că mi-e foame?

– Nu, Harvey, replică Sagan iritată. De fapt, nu dau nicio ceapă degerată pe stomacul tău în momentul ăsta. Ceea ce e interesant este că tunurile nu pot ținti în sus decât până la un anumit unghi. Sunt pentru reținere la sol.

– Și? întrebă Harvey. Suntem pe sol.

– Copaci! interveni brusc Seaborg. Ticălosul!

– La ce te gândești, Seaborg? întrebă Sagan.

– La antrenament, am câștigat un joc de război furișându-ne asupra adversarilor din copaci. Se așteptau să-i atacăm de la sol. Nu s-au ostenit niciodată să se uite în sus până când am ajuns chiar deasupra lor. Apoi aproape că am căzut din copac și a fost cât pe ce să fiu ucis. Dar *ideea* a mers.

Cei trei se întoarseră să se uite la arborii dinăuntrul perimetrului lor. Nu erau copaci adevărați, ci echivalentul lor aristian: plante mari, fusiforme, care ajungeau la câțiva metri înălțime.

– Spune-mi că avem cu toții același gând smintit, bombăni Harvey. N-aș putea suporta să cred că l-am avut doar eu.

– Vino-ncoace, spuse Sagan. Hai să vedem ce putem face cu asta.

– E o nebunie, exclamă Jared. Obinii n-ar începe un război doar pentru că le-ai cerut tu.

– Chiar așa?

Un rânjet îi traversă fața.

– Și tu știi asta din cunoștințele tale vaste, personale despre obini? Din anii tăi de studii asupra problemei? Ți-ai scris teza de doctorat despre obini?

– Nicio specie n-ar pleca la război doar pentru că le-ai cerut tu! Obinii nu fac nimic pentru nimeni altcineva!

– Și nu fac nici acum, zise Boutin. Războiul e un mijloc către un scop – vor ceea ce le pot oferi eu.

– Și ce anume e asta? întrebă Jared.

– Le pot da suflete.

– Nu înțeleg.

– Asta din cauză că nu-i cunoști pe obini. Obinii sunt o rasă creată – consu i-au făcut doar ca să vadă ce s-ar întâmpla. Însă în ciuda

zvonurilor contrarii, consu nu sunt perfecți. Fac greșeli. Și au făcut o greșeală uriașă când i-au creat pe obini. Le-au dat inteligență, dar ceea ce n-au putut face – ceea ce n-au avut capacitatea de a face – a fost să le dăruiască obinilor *conștiință*.

– Obinii sunt conștienți, exclamă Jared. Au o societate. Comunică. Își amintesc. *Gândesc*.

– Și ce dacă? Și termitele au societăți. Fiecare specie comunică. Nu trebuie să fii inteligent ca să-ți aduci aminte – ai în cap un computer care-și amintește tot ce faci vreodată, și în mod fundamental nu e mai inteligent decât o piatră. Cât despre gândire, ce anume din gândire cere să te observi pe tine însuți făcând-o? Nici cel mai mic blestemat de lucru. Poți crea o întreagă rasă călătoare printre stele care să nu aibă mai multă introspecție de sine decât un protozoar, iar obinii sunt dovada vie a acestui lucru. Obinii sunt conștienți *în mod colectiv* că există. Dar niciunul dintre ei, *în mod individual*, nu are nimic pe care tu l-ai recunoaște ca personalitate. Niciun ego. Niciun „eu".

– Asta n-are niciun sens.

– De ce nu? Care sunt semnele distinctive ale conștiinței de sine? Și le au obinii? Obinii n-au *artă*, Dirac. N-au muzică sau literatură sau arte vizuale. Înțeleg conceptul de artă din punct de vedere intelectual, dar n-au niciun mijloc de a-l aprecia. Singura dată când comunică este atunci când își spun unul altuia fapte concrete: unde merg sau ce e dincolo de dealul ăla sau cât de mulți oameni trebuie să omoare. Nu *pot* să mintă. N-au nicio inhibiție morală împotriva minciunii – de fapt, nu au nicio inhibiție morală adevărată împotriva a nimic –, dar nu pot formula o minciună mai mult decât putem tu sau eu să facem să leviteze un obiect cu puterea minții. Creierul nostru pur și simplu nu este construit așa; creierul lor nu este construit așa. Toată lumea minte. Toți cei care sunt conștienți, care au o imagine de sine de păstrat. Ei însă nu. Sunt perfecți.

– A ignora propria existență nu este ceea ce eu aș numi „perfect", comentă Jared.

– *Sunt* perfecți, insistă Boutin. Nu mint. Cooperează perfect între ei, în interiorul structurii societății lor. De provocări sau de dezacorduri

se ocupă în maniera prescrisă. Nu înjunghie pe la spate. Sunt perfect morali, pentru că principiile lor morale sunt absolute – codificate hardware. Nu au trufie și nici ambiție. Nu au nici măcar orgoliu sexual. Sunt cu toții hermafrodiți și-și trec informația genetică de la unul la altul la fel de nepăsători cum ne strângem noi mâinile. Și nu au teamă.

– Toate creaturile au teamă. Chiar și cele non-conștiente.

– Nu, îl contrazise Boutin. Toate creaturile au instinct de supraviețuire. Arată ca teama, dar nu-i același lucru. Teama nu este dorința de a evita moartea sau durerea. Teama este înrădăcinată în cunoașterea faptului că ceea ce recunoști ca fiind tu însuți poate înceta să existe. Teama este existențială. Obinii nu sunt câtuși de puțin existențiali. De aceea nu capitulează. De aceea nu iau prizonieri. De aceea se teme Uniunea Colonială de ei, știi. Pentru că nu pot fi făcuți să se teamă. Ce avantaj este ăsta! E un avantaj atât de mare încât, dacă o să mai fiu vreodată responsabil de crearea de soldați umani, o să sugerez să fie lipsiți de conștiință.

Jared fu scuturat de un frison. Boutin observă.

– Ei, hai, Dirac. Să nu-mi spui că această conștiință a fost un lucru *fericit* pentru tine. Conștient că ai fost creat pentru un alt scop decât propria ta existență. Conștient de amintirile vieții altcuiva. Conștient că scopul tău nu este nimic mai mult decât să omori oamenii și lucrurile pe care ți le arată Uniunea Colonială. Ești o carabină cu un ego. Ți-ar fi mai bine fără ego.

– Tâmpenii!

Boutin surâse.

– Ei bine, e drept. N-aș zice nici eu că aș vrea să fiu lipsit de conștiință de sine. Și din moment ce ar fi trebuit să fii eu, n-aș spune că sunt surprins că simți același lucru.

– Dacă obinii sunt perfecți, nu văd de ce-ar mai avea nevoie de tine.

– Pentru că nu se văd pe ei înșiși ca perfecți, desigur. Știu că le lipsește conștiința, și câtă vreme individual asta s-ar putea să nu

însemne mare lucru pentru ei, ca specie contează foarte mult. Mi-au văzut lucrările asupra conștiinței – în special asupra transferului de conștiință, dar și primele mele note despre înregistrarea și depozitarea conștiinței în întregime. Frumos.

– Le-ai dat conștiință? întrebă Jared.

– Nu încă. Dar mă apropii. Destul de mult ca să-i fac s-o dorească încă și mai mult.

– Să dorească, repetă Jared. O emoție puternică pentru o specie căreia îi lipsește conștiința de sine.

– Știi ce înseamnă *obin*? Ce înseamnă cuvântul propriu-zis în limba obin, când nu este folosit pentru referirea la obini ca specie?

– Nu, răspunse Jared.

– Înseamnă *lipsit*, spuse Boutin și-și înclină capul, uimit. Nu e interesant? La cele mai multe specii, dacă te întorci destul de departe la rădăcinile etimologice ale numelui pe care și le dau singure, ajungi la o variantă sau alta de la *oameni*. Pentru că fiecare specie începe în propria sa lume micuță de baștină, convinsă că este centrul absolut al universului. Nu și obinii. Ei au știut chiar de la început ce erau, și cuvântul pe care l-au folosit ca să se descrie pe ei înșiși arată că le lipsea ceva ce toate celelalte specii inteligente aveau. Le *lipsea* conștiința. E cam singurul substantiv *descriptiv* pe care-l au. Ei, ăsta și Obinur, care înseamnă *casa celor lipsiți*. Tot restul este la fel de sec precum praful. *Arist* înseamnă *al treilea satelit*. Dar *obin* este remarcabil. Imaginează-ți, dacă fiecare specie și-ar lua numele de la cusurul ei cel mai mare! Noi ne-am putea numi specia *aroganță*.

– De ce cunoașterea faptului că le lipsește conștiința are importanță pentru ei? întrebă Jared.

– De ce cunoașterea faptului că nu putea mânca din pomul cunoașterii a avut importanță pentru Eva? N-ar fi trebuit să aibă importanță, dar a avut. Era supusă ispitei – ceea ce, dacă tu crezi într-un Dumnezeu atotputernic, înseamnă că Dumnezeu a pus intenționat ispita înăuntrul Evei. Ceea ce pare o șmecherie murdară, dacă mă întrebi. Nu există niciun motiv pentru care obinii ar trebui

să-și dorească o conștiință. Nu le folosește la nimic. Dar o vor oricum. Cred că este posibil ca rasa consu, în loc să o fi scrântit și să fi creat o inteligență fără ego, să-i fi făcut intenționat pe obini în acest fel, iar apoi i-au programat cu dorința pentru singurul lucru pe care nu-l pot avea.

– Dar de ce?

– De ce fac consu orice? Când ești cea mai avansată specie din preajmă nu trebuie să te justifici în fața troglodiților, care am fi noi. Pentru scopurile noastre ar putea fi la fel de bine și zei. Iar obinii sunt sărmanii, nesăbuiții Adami și Eve.

– Așadar, asta înseamnă că tu ești șarpele.

Boutin surâse la referința ambiguă.

– Poate că da, acceptă el. Și poate că, dând obinilor ceea ce vor, o să-i silesc să iasă din paradisul lor lipsit de ego. Se pot descurca cu asta. Între timp, eu o să capăt ceea ce vreau din toate astea. Îmi capăt războiul și sfârșitul Uniunii Coloniale.

„Copacul" la care se uitau toți trei părea să se înalțe cam zece metri și avea cam un metru în diametru. Trunchiul era acoperit cu striații; la o ploaie, acestea canalizau apa spre partea interioară a copacului. La fiecare trei metri, crestături mai mari dădeau naștere unui mănunchi de lujere și ramuri delicate, descrescând în circumferință pe măsură ce creșteau în altitudine. Sagan, Seaborg și Harvey priveau arborele legănându-se în bătaia vântului.

– E o adiere cam prea ușoară ca să-l facă să se legene atât de mult, constată Sagan.

– Probabil vântul e mai rapid acolo sus, sugeră Harvey.

– Nu cu atât de mult, replică Sagan. Dacă e vreo diferență. Sunt numai zece metri în sus.

– Poate e gol pe dinăuntru, zise Seaborg. La fel ca arborii de pe Phoenix. Când Dirac și cu mine ne făceam isprava, trebuia să fim

atenți pe care dintre copacii de pe Phoenix treceam. Unii dintre cei mai mici nu ne-ar fi suportat greutatea.

Sagan dădu din cap. Se apropie de arbore și puse greutate pe una dintre ramurile mai mici. Rezistă o perioadă rezonabilă de timp înainte de a reuși s-o rupă. Se uită din nou la arbore, cugetând.

– O cățărare, locotenente? întrebă Harvey.

Sagan nu răspunse; apucă ramurile de pe copac și se trase în sus, având grijă să-și împartă greutatea cât mai egal posibil ca să nu pună prea multă tensiune pe o singură creangă. Cam la două treimi de vârf, cu trunchiul începând să se îngusteze, simți copacul începând să se îndoaie. Greutatea ei trăgea trunchiul în jos. La trei sferturi din înălțime, arborele era îndoit semnificativ. Sagan ascultă sunetele copacului, așteptând să plesnească sau să crape, dar nu auzi nimic în afară de foșnetul striațiilor, frecându-se între ele. Copacii aceștia erau extrem de flexibili; Sagan bănuia că aveau parte de mult vânt, câtă vreme oceanul global de pe Arist genera uragane imense care se năpusteau asupra continentelor insulare, relativ mici, ale planetei.

– Harvey, vorbi Sagan, mișcându-se ușor înainte și înapoi ca să țină arborele în echilibru. Spune-mi dacă arborele arată pe cale de a se rupe.

– Baza trunchiului arată bine, răspunse Harvey.

Sagan se uită către carabina cea mai apropiată.

– Cât crezi că e de departe carabina aceea?

Harvey își închipui ce voia cu asta.

– Nici vorbă să fie destul de departe ca să faci ce te gândești să faci, locotenente.

Sagan nu era prea sigură de asta.

– Harvey, du-te și adu-l pe Wigner.

– Ce? se miră Harvey.

– Adu-l pe Wigner încoace, repetă Sagan. Vreau să încerc ceva.

Harvey rămase cu gura căscată pentru o clipă, nevenindu-i să creadă, apoi porni cu pași apăsați să-l ia pe Wigner. Sagan se uită în jos la Seaborg.

– Cum o mai duci? îl întrebă ea.

– Mă doare piciorul, răspunse Seaborg. Și capul, simt continuu că-mi lipsește ceva.

– E integrarea, zise Sagan. E greu să te concentrezi fără ea.

– Mă concentrez foarte bine, replică Seaborg. Numai că mă concentrez la cât de mult îmi lipsește.

– O să reușești, îl încurajă Sagan.

Seaborg mormăi.

După câteva minute, Harvey apăru cu trupul lui Wigner pe umeri.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse Harvey. Vrei să ți-l aduc sus.

– Da, te rog, răspunse Sagan.

– Sigur, la naiba, de ce nu? Nimic nu se compară cu urcatul în copac când ai pe umeri un cadavru.

– O să te descurci, zise Seaborg.

– Atâta vreme cât alții nu-mi distrag atenția, mârâi Harvey.

Îl mută pe Wigner și începu să urce, adăugând la copac greutatea lui și a lui Wigner. Copacul trosni și se înclină considerabil, făcându-l pe Harvey să alunece de-a lungul lui pentru a-și ține echilibrul și pentru a nu-l pierde pe Wigner. Până când ajunse la Sagan, trunchiul era aplecat la un unghi de aproape nouăzeci de grade.

– Și acum? întrebă Harvey.

– Poți să-l pui între noi?

Harvey mormăi, îl lăsă cu grijă pe Wigner să alunece de pe umăr și îi așeză corpul în așa fel încât să fie întins cu fața în jos pe trunchi. Ridică ochii spre Sagan.

– Ca să se știe, e o metodă a dracului de a te duce, comentă Harvey.

– Ne ajută, replică Sagan. Există și lucruri mai rele.

Își balansă piciorul peste trunchiul copacului. Harvey făcu același lucru în cealaltă direcție.

– Numără până la trei, îi zise Sagan, și când ajunse la *trei*, amândoi săriră de pe copac, căzând cinci metri până la sol.

Ușurat de greutatea a trei oameni, copacul reveni brusc la poziția perpendiculară și dincolo de ea, aruncând cadavrul lui Wigner de pe trunchi și făcându-l să descrie un arc către tunuri. Lansarea nu avu un succes total; Wigner alunecă pe trunchi chiar înainte de lansare, ceea ce-i compromisese energia totală disponibilă și-l așezase descentrat chiar înainte de a-și lua zborul. Traiectoria lui Wigner îl aruncă direct în fața celui mai apropiat tun, care-l pulverizâ instantaneu de îndată ce ajunse în raza de acțiune. Căzu ca o grămadă de carne și de măruntaie.

– Dumnezeule! exclamă Seaborg.

Sagan se întoarse spre Seaborg.

– Te poți cățăra cu piciorul ăla? întrebă ea.

– *Pot*, răspunse Seaborg. Dar nu mă grăbesc să fiu împușcat de sus până jos în felul ăsta.

– N-o să fii, spuse Sagan. Eu o să merg.

– Tocmai ai văzut ce s-a întâmplat cu Wigner, așa-i? întrebă Harvey.

– Am văzut. Era un cadavru și nu avea niciun control asupra zborului. De asemenea, cântărea mai mult, și în copac eram tu și cu mine. Eu sunt mai ușoară, sunt vie și voi doi cântăriți mai mult. Ar trebui să reușesc să trec de tun.

– Dacă te înșeli, o să fii pate, o avertiză Harvey.

– Cel puțin o să se întâmple repede.

– Da, replică Harvey. Și mizerabil.

– Uite, o să aveți destul timp să mă criticați când o să fiu moartă, zise Sagan. Deocamdată, mi-ar plăcea ca toți trei să ne urcăm în copacul ăsta.

Câteva minute mai târziu, Seaborg și Harvey se aflau de-o parte și de alta a lui Sagan, care stătea ghemuită în echilibru pe trunchiul îndoit.

– Ultimele cuvinte? întrebă Harvey.

– Am crezut întotdeauna că ești o adevărată belea, Harvey.

– Și eu te iubesc, locotenente.

Îi făcu semn din cap lui Seaborg.

– Acum!

Căzură.

Copacul se destinse brusc; Sagan se adaptă și luptă împotriva accelerației pentru a-și păstra poziția. Când copacul ajunse la apogeul oscilației, Sagan împinse cu picioarele, adăugând propria ei forță la cea a lansării copacului. Sagan descrise un arc imposibil de înalt, i se păru, depășind cu ușurință tunurile, care o urmăriră dar nu reușiră să tragă. Tunurile o urmăriră până când ajunse dincolo de perimetru și începu să coboare către pajiștea de dincolo. Avu timp să gândească: *asta o să doară*, înainte să se facă ghem și să se izbească de pământ. Salopeta se întări, absorbind o parte din impact, dar Sagan simți cel puțin o coastă crăpând din cauza loviturii. Salopeta rigidă o făcu să se rostogolească mai departe decât ar fi ajuns altfel. În cele din urmă se opri și, întinsă în iarba înaltă, încercă să-și aducă aminte cum să respire. Avu nevoie de ceva mai multe minute decât se așteptase.

În depărtare, Sagan îi auzi pe Harvey și Seaborg strigând-o. Mai

auzi și un bâzâit grav din direcția cealaltă, sunând din ce în ce mai ascuțit cu cât asculta mai mult. Zăcând încă în iarba înaltă, își schimbă poziția și încercă să vadă pe deasupra ei.

Doi obini se apropiau, conducând un mic aparat înarmat. Veneau direct spre ea.

– Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că Uniunea Colonială este malefică, îi spuse Boutin lui Jared.

Lui Jared îi revenise durerea de cap, și încă din plin, și tânjea s-o vadă din nou pe Zoë.

– Nu-mi dau seama de asta, răspunse el.

– Păi, de ce ți-ai da seama. Ai cel mult doi ani. Și toată viața ta n-ai făcut decât ceea ce ți-a spus altcineva să faci. N-ai prea făcut propriile tale alegeri, nu-i așa?

– Am avut parte deja de prelegerea asta, zise Jared, amintindu-și de Cainen.

– De la cineva din Forțele Speciale? întrebă Boutin, sincer surprins.

– De la un prizonier rraey, răspunse Jared. Pe nume Cainen. Zice că te-a întâlnit o dată.

Fruntea lui Boutin se încreți.

– Numele nu-mi sună familiar. Dar nu e mai puțin adevărat că am întâlnit în ultima vreme o mulțime de rraey și de eneshani. Au cu toții tendința să se piardă în ceață. Dar e de înțeles că un rraey ți-ar spune asta. Ei găsesc toată structura asta a Forțelor Speciale ca îngrozitoare din punct de vedere moral.

– Da, știu. Mi-a zis că sunt un sclav.

– Păi *ești* un sclav! exclamă Boutin înflăcărat. Sau cel puțin un servitor angajat prin contract, obligat la un termen de serviciu asupra căruia n-ai niciun control. Da, te fac să te simți bine în

legătură cu asta, cu ajutorul sugestiei că v-ați născut special ca să salvați omenirea, și prin înlănțuirea de colegii de pluton prin integrare. Dar când te uiți mai bine la asta, sunt doar căi pe care le folosesc ca să te controleze. Ai un an, poate doi. Oricum, ce știi despre univers? Știi ce ți-au spus – că e un loc ostil și că suntem tot timpul atacați. Dar ce părere ai avea dacă ți-aș spune că tot ceea ce ți-a spus Uniunea Colonială e fals?

– Nu e fals. *Este* ostil. Am văzut destule lupte ca să știu asta.

– Dar tot ce-ai văzut *este* luptă. N-ai fost niciodată undeva unde să nu omori tot ce-ți spune Uniunea Colonială. Și este cu siguranță adevărat că universul este ostil Uniunii Coloniale. Iar motivul pentru asta este acela că *Uniunea Colonială este ostilă universului*. În toată perioada de când omenirea a ieșit în univers, nu s-a întâmplat niciodată să nu fim în război cu aproape oricare altă specie peste care-am dat. Există câteva pe ici, pe colo, pe care Uniunea Colonială le socotește folositoare ca aliați sau ca parteneri comerciali, dar sunt atât de puține încât numărul lor nu contează. Cunoaștem șase sute trei specii inteligente în interiorul orizontului de salt al Uniunii Coloniale. Știi pe câte dintre ele UC le clasifică drept amenințări, însemnând că FCA le poate ataca preventiv după voie? Cinci sute șaptezeci și șapte. Când ești ostil în mod activ către nouăzeci și șase la sută dintre toate rasele inteligente pe care le cunoști, nu-i doar stupid. E sinucidere curată.

– Și alte specii sunt în război între ele. Nu-i doar Uniunea Colonială cea care merge la război…

– Da, răspunse Boutin. Fiecare specie are o altă specie cu care concurează și împotriva căreia se duce la război. Dar alte specii nu încearcă să lupte cu *fiecare altă specie* peste care dau. Rraey-ii și eneshanii au fost multă vreme inamici, până când noi i-am făcut să se alieze și cine știe, poate că vor mai fi din nou. Dar niciuna dintre aceste specii nu clasifică *toate* rasele ca fiind o amenințare permanentă. *Nimeni* nu face așa ceva în afară de Uniunea Colonială. Ai auzit de Conclav, Dirac?

– Nu.

– Conclavul este o mare adunare între sute de specii din această

parte a galaxiei. S-a întrunit cu mai mult de douăzeci de ani în urmă pentru a încerca să creeze un cadru funcțional de guvernare pentru întreaga regiune. Ar ajuta la încetarea luptelor pentru proprietățile teritoriale prin repartizarea noilor colonii într-un mod sistematic, în loc să lase fiecare specie să intre în cursă pentru trofeu și să încerce să respingă pe oricine altcineva vrea să i-l ia. Ar impune sistemul cu ajutorul unui comandament militar multispecii, care-ar ataca pe oricine încearcă să ia o colonie prin forță. Nu toate speciile s-au angajat în Conclav, dar numai două specii au refuzat chiar și să trimită reprezentanți. Una este consu, pentru că de ce-ar face-o? Cealaltă este Uniunea Colonială.

– Te aștepți să te cred pe cuvânt?

– Nu mă aștept la nimic din partea ta. Nu știi nimic despre asta. Soldații de rând din FCA nu știu nimic. Coloniștii, cu siguranță, nu știu nici ei nimic. Uniunea Colonială are toate navele, sondele de salt și sateliții de comunicații. Dirijează tot comerțul și puțina diplomație în care intrăm prin stațiile spațiale. Uniunea Colonială este gâtuitura prin care curge toată informația, și hotărăște care colonii află și care nu. Și nu numai coloniile, e vorba și de Pământ. La naiba, Pământul e cel mai rău.

– De ce?

– Pentru că este menținut într-o stare de înapoiere socială de două sute de ani. Uniunea Colonială *cultivă* oameni acolo, Dirac. Folosește țările bogate pentru militari. Folosește țările sărace pentru rezervoarele de gene coloniale. Și îi place aranjamentul atât de mult, încât înăbușă în mod activ evoluția naturală a societății de acolo. Ei nu *vor* ca aceasta să se schimbe. Le-ar da peste cap producția de soldați și de coloniști. Așa că au izolat Pământul de restul omenirii pentru a împiedica oamenii de acolo să știe cât de perfect sunt ținuți în stază. Au fabricat o boală – i-au zis Zbârceala – și le-au spus oamenilor de pe Pământ că era o molimă extraterestră. Au folosit-o ca scuză ca să pună planeta în carantină. O lasă să răbufnească din când în când, la o generație sau două, doar ca să mențină prefăcătoria.

– Am întâlnit oameni de pe Pământ, spuse Jared, gândindu-se la locotenentul Cloud. Nu sunt proști. Ar ști dacă ar fi ținuți pe loc.

– O, Uniunea Colonială va îngădui câte o inovație sau două la fiecare câțiva ani, pentru a-i face să creadă că sunt încă pe panta ascendentă, dar nu e niciodată ceva *folositor*, precizează Boutin. Un nou computer ici… Un player de muzică dincolo… O tehnică de transplant de organe… Permiteau din când în când câte-un război la sol ca lucrurile să rămână interesante. Între timp, au aceleași structuri sociale și politice pe care le aveau cu două sute de ani în urmă și cred că asta se datorează faptului că au ajuns la un punct de stabilitate autentică. Și încă mai mor de bătrânețe la șaptezeci și cinci de ani! E ridicol! Uniunea Colonială a administrat Pământul atât de bine încât acesta nici nu *știe* că este administrat. E în beznă. Toate coloniile sunt în beznă. Nimeni nu știe nimic.

– În afară de tine…

– Am construit soldații, Dirac. Trebuiau să-mi dea voie să știu ce se petrecea. Am avut acces la documente top secret exact până în momentul în care am împușcat clona aia a mea. De aceea știu că Conclavul este pe undeva, pe-acolo. Și de aceea știu că dacă Uniunea Colonială nu va fi distrusă, omenirea o să fie nimicită.

– Se pare că ne-am menținut pe poziție până în acest punct.

– Asta pentru că Uniunea Colonială profită de pe urma haosului. Când Conclavul o să-și ratifice înțelegerea – și asta o să se întâmple într-un an sau doi –, Uniunea Colonială n-o să mai poată găsi colonii. Forța militară a Conclavului îi va alunga de pe orice planetă pe care vor încerca să pună mâna. Nu vor mai putea nici să preia coloniile altora. Vom fi împiedicați și când altă rasă o să se hotărască să ia una dintre lumile noastre, cine-i va împiedica? Conclavul nu va proteja rasele care nu vor participa. Încet, dar sigur, vom fi împinși înapoi la o singură lume. Dacă mai rămânem și cu ea.

– În afară de cazul în care avem un război, spuse Jared, fără să-și ascundă scepticismul.

– Așa e. Problema nu e omenirea. E Uniunea Colonială. Scăpăm de Uniunea Colonială, o înlocuim cu un guvern care își ajută cu adevărat oamenii în loc să-i cultive și să-i țină în neștiință pentru propriile lui scopuri, și ne alăturăm Conclavului pentru a obține o parte rezonabilă din noile lumi coloniale.

– Cu tine la conducere, presupun, comentă Jared.

– Până când se organizează lucrurile, da.

– Minus lumile pe care rraey-ii și eneshanii, aliații tăi în această aventură, le vor lua pentru ei.

– Rraey-ii și eneshanii n-or să lupte pe gratis.

– Și obinii o să ia Pământul.

– Asta-i pentru mine. Cerere personală…

– Trebuie să fie plăcut…

– Continui să subestimezi cât de mult vor obinii o conștiință.

– Îmi plăcea mai mult treaba asta când credeam că încerci doar să te răzbuni pentru moartea lui Zoë.

Boutin se dădu înapoi, ca și cum ar fi primit o palmă. Apoi se aplecă mai aproape de Jared.

– Știi ce mi-a făcut gândul pierderii lui Zoë, șuieră el. *Știi*. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva ce nu pari să știi. După ce am luat înapoi Coral de la rraey, Biroul de Informații Militare al FCA a prezis că rraey-ii aveau să contraatace și a oferit o listă cu cele mai probabile cinci ținte. Omagh și stația Covell erau chiar în fruntea listei. Și știi ce-au făcut FCA în legătură cu asta?

– Nu.

– Absolut nimic, scuipă Boutin vorbele. Iar motivul pentru asta era că trupele FCA se aflau risipite, ca urmare a bătăliei pentru Coral, și nu știu ce general a hotărât că ceea ce vrea cu adevărat să facă este să pună mâna pe o colonie de la robu. Cu alte cuvinte, era mai important să ne ducem după o nouă proprietate teritorială, decât să apărăm ceea ce aveam deja. *Știau* că sosea atacul și n-au făcut nimic. Iar până când m-au contactat obinii, ceea ce mă chinuia era faptul că motivul pentru care murise fetița mea era simplu: Uniunea Colonială nu făcuse ceea ce trebuia să facă. Adică să apere viața celor aflați sub protecția sa. S-o apere pe fiica mea. Crede-mă,

Dirac… Totul are de-a face cu Zoë.

– Și dacă războiul tău nu merge așa cum vrei tu? întrebă Jared încetișor. Obinii încă o să-și vrea conștiința, și n-o să aibă nimic să-ți dea în schimb.

Boutin zâmbi.

– Te referi la faptul că i-am pierdut pe rraey și pe eneshani ca aliați.

Jared încercă să-și ascundă surpriza și nu reuși.

– Da, sigur că știm despre asta. Și trebuie să recunosc că m-a îngrijorat pentru o vreme. Dar acum avem ceva care cred că ne va pune la loc pe drumul cel bun și va permite obinilor să pună singuri stăpânire pe Uniunea Colonială.

– Nu-mi închipui că o să-mi spui despre ce e vorba.

– Voi fi încântat să-ți spun, zise Boutin. Este vorba despre tine.

Sagan scormoni pământul, căutând ceva cu care să lupte. Degetele i se înfășurară în jurul a ceva care părea solid și trase. Se trezi cu un bulgăre de pământ.

Ah, rahat, se gândi, apoi sări și aruncă bulgărele spre vehiculul plutitor în timp ce acesta trecea pe lângă ea. Bulgărele se lipi de capul celui de-al doilea obin, care stătea în spatele primului. Extraterestrul se înclină surprins și căzu din șa, rostogolindu-se la pământ.

Sagan sări de la locul ei din iarbă și se aruncă într-o clipă asupra obinului. Creatura năucită încercă să ridice arma; Sagan făcu un pas într-o parte, i-o smulse din mână și-l lovi pe obin cu ea. Obinul chițăi și rămase la pământ.

În depărtare, vehiculul întorcea și se pregătea să se năpustească asupra sa. Sagan examină arma din mâna ei, încercând să-și dea seama dacă putea să priceapă ceva din obiectul acela înainte ca aparatul plutitor să ajungă în apropiere, și se hotărî că nu e cazul să-

și bată capul. Îl apucă pe obin, îi dădu o lovitură în gât ca să-l mențină supus și-l percheziționă în căutarea unei arme ascuțite. Îi găsi atârnat la brâu ceva asemănător unui pumnal de luptă. Forma și echilibrul erau complet nepotrivite pentru mâna umană, dar oricum nu se putea face nimic în privința asta.

Vehiculul se întorsese complet și acum se repezea spre Sagan. Vedea butoiașul armei rotindu-se din ce în ce mai repede, gata să tragă. Sagan se aplecă și, cu cuțitul încă în mână, îl apucă pe obinul căzut; cu un mormăit, îl trase în calea vehiculului și a armei. Obinul tresăltă când săgețile se înfipseră în el. Sagan, acoperită de obinul care se zvârcolea, păși într-o parte, dar atât de aproape de aparat pe cât îndrăznea și balansă cuțitul când obinul trecu în viteză pe lângă ea. Simți o răsucire brutală a brațului și fu trântită la pământ învârtindu-se când cuțitul intră în contact cu trupul obinului. Rămase la pământ, ametită și cuprinsă de dureri, vreme de câteva minute.

Când se ridică în sfârșit, văzu aparatul așteptând la o sută de metri. Obinul stătea încă pe el, cu capul clătinându-i-se, atârnat de gât doar printr-o bucată de piele. Sagan îl împinse pe obin de pe vehicul și îi luă armele și proviziile. Apoi șterse de pe aparat sângele obinului cât putu mai bine și avu nevoie de câteva minute să învețe cum mergea mașinăria. Întoarse obiectul și-l făcu să plutească spre gard. Aparatul depăși cu ușurință tunurile pe deasupra; Sagan îl așeză pe sol în afara razei lor de acțiune, în fața lui Harvey și Seaborg.

– Arăți groaznic, zise Harvey.

– Mă simt groaznic, replică Sagan. Acum, ați dori să ieșiți de-aici sau v-ar plăcea să mai trăncăniți puțin?

– Depinde, spuse Harvey. Unde mergem?

– Aveam o misiune, răspunse Sagan. Cred că ar trebui s-o terminăm.

– Sigur, încuviință ironic Harvey. Noi trei fără arme, luându-ne la bătaie cu cel puțin câteva zeci de soldați obini și atacând stația științifică.

Sagan trase arma obinului și i-o întinse lui Harvey.

– Acum ai o armă. Tot ce trebuie să faci este să înveți s-o folosești.

– Frumos, comentă Harvey, luând arma.

– Cât crezi că o să dureze până când obinii o să-și dea seama că unul dintre vehiculele lor plutitoare lipsește? întrebă Seaborg.

– Cât se poate de puțin, răspunse Sagan. Hai. E timpul să plecăm.

– Se pare că înregistrarea ta e gata, îl anunță Boutin pe Jared și se întoarse spre ecranul de pe birou.

Jared știuse înainte ca Boutin să i-o spună, pentru că ciupiturile de menghină dispăruseră doar cu câteva clipe înainte.

– Ce vrei să spui cu faptul că o să te pun pe drumul cel bun împotriva Uniunii Coloniale? întrebă Jared. N-am de gând să te ajut.

– De ce nu? Nu te interesează să salvezi rasa umană de asfixiere lentă?

– Să spunem doar că prezentarea ta nu m-a convins în întregime.

Boutin ridică din umeri.

– Așa merge… Firește, tu fiind eu, sau un soi de facsimil, aș fi sperat că o să ajungi să adopți felul meu de-a gândi. Dar până la urmă, indiferent câte dintre amintirile sau ticurile mele personale ai putea avea, încă ești altcineva, nu-i așa? Deocamdată, oricum.

– Ce înseamnă asta?

– Ajung și acolo. Dar dă-mi voie mai întâi să-ți spun o poveste. Are să limpezească lucrurile… Cu mulți ani în urmă, obinii și o rasă pe nume ala au intrat într-un conflict în legătură cu o proprietate teritorială. La prima vedere, ala și obinii erau de forțe sensibil egale, doar că armata alaită era alcătuită din clone. Asta însemna că erau cu toții susceptibili la aceeași armă genetică, un virus pe care-l proiectaseră obinii, menit să rămână latent pentru o vreme – destul de mult ca să fie transmis – și apoi să dizolve carnea bieților alaiți.

Armata alaită a fost nimicită, la fel și civilii alaiți, după un timp.

– O poveste încântătoare…

– Așteaptă puțin, că devine și mai bună. Nu cu multă vreme în urmă, m-am gândit să fac același lucru Forțelor Coloniale de Apărare. A face asta este însă mai complicat decât pare. Printre altele, corpurile militare ale Forțelor Coloniale de Apărare sunt aproape în întregime imune la boli – SmartBlood-ul pur și simplu nu tolerează patogeni. Și, desigur, nici corpurile FCA, nici acelea ale Forțelor Speciale nu sunt de fapt clonate, așa încât, chiar dacă le-am putea expune unui virus, n-ar reacționa toate în același fel. Apoi însă mi-am dat seama că exista un lucru în fiecare corp FCA care era exact la fel. Ceva pe care-l cunoșteam în profunzime…

– BrainPal-ul.

– BrainPal-ul, confirmă Boutin. În cazul acesta, puteam crea un virus cu acțiune lentă special pentru el – unul care s-ar întipări în BrainPal, s-ar replica de fiecare dată când un membru al FCA ar lua legătura cu un altul, dar ar rămâne latent până la o dată și o oră alese de mine. Apoi ar face ca fiecare sistem corporal posesor de BrainPal s-o ia razna. Toți cei cu BrainPal ar muri instantaneu, iar toate lumile umane ar fi deschise pentru cucerire. Repede, ușor, fără durere…

– Exista însă o problemă, continuă el. Nu aveam niciun mijloc să introduc virusul. „Ușa mea din spate“ era numai pentru diagnostice. Puteam citi și opri anumite sisteme, dar nu era proiectată să încarce coduri. Pentru încărcarea codului aveam nevoie de cineva care să-l accepte pentru mine și să acționeze ca purtător. Așa că obinii au pornit în căutare de voluntari.

– Navele Forțelor Speciale…

– Ne-am închipuit că Forțele Speciale aveau să fie mai vulnerabile la blocarea BrainPal-urilor. Voi toți n-ați fost niciodată lipsiți de ele, în timp ce soldații obișnuiți ai FCA ar putea încă funcționa. Și s-a dovedit corect. Îți revii până la urmă, dar șocul inițial ne dă timp din belșug în care să lucrăm. I-am adus aici și am încercat să-i convingem să fie purtători. Mai întâi am cerut, apoi am insistat. Nimeni n-a cedat. Asta da, disciplină.

– Unde sunt acum? întrebă Jared.

– Sunt morți. Felul în care insistă obinii este destul de puternic. Ar trebui să corectez totuși afirmația. Unii dintre ei au supraviețuit și i-am folosit pentru studii de conștiință. Sunt în viață, atât cât poate fi un creier într-un borcan.

Lui Jared i se făcu greață.

– Du-te-n pizda mă-tii, Boutin!

– Ar fi trebuit să se ofere voluntari…

– Mă bucur că te-au dezamăgit. O să fac același lucru.

– Nu cred. Ceea ce te face diferit, Dirac, este că niciunul dintre ei nu avea deja creierul și conștiința mea în cap. Iar *tu* le ai.

– Chiar și cu amândouă, nu sunt tu. Ai zis-o cu gura ta.

– Am zis că *deocamdată* ești altcineva. Bănuiesc că nu știi ce s-ar întâmpla dacă aș transfera conștiința care se află aici – Boutin își ciocăni tâmpla cu vârful degetului – și ți-aș introduce-o în cap, nu-i așa?

Jared își aduse aminte de discuția cu Cainen și cu Harry Wilson, când sugeraseră suprapunerea conștiinței înregistrate a lui Boutin peste a sa proprie, și simți un fior de gheață pe șira spinării.

– Ar șterge conștiința care se află deja acolo.

– Da, încuviință Boutin.

– O să mă omori…

– Păi, da. Dar tocmai am făcut o înregistrare a conștiinței tale, pentru că am nevoie să aplic niște ajustări de finețe propriului meu transfer. Este tot ceea ce ești, până acum cinci minute. Așa că vei fi mort *doar* în cea mai mare parte…

– Mizerabilule!

– Și după ce îmi voi fi încărcat conștiința în corpul tău, voi servi drept purtător al virusului. Nu mă va afecta pe mine, desigur. Dar oricine altcineva îi va simți întreaga forță. Apoi voi pune să fie împușcați camarazii tăi de detașament, și după aceea Zoë și cu mine ne vom întoarce în spațiul Uniunii Coloniale în acea capsulă de captare pe care ne-ai furnizat-o cu atâta grijă. O să le spun că Charles Boutin e mort, iar obinii se vor da la fund până când lovește virusul BrainPal-ului. Apoi vor interveni și vor sili Uniunea Colonială să capituleze. Și uite-așa, tu și cu mine vom fi salvat omenirea.

– Nu pune asta pe seama mea. N-am nimic de-a face cu așa ceva.

– Nu? rânji Boutin, amuzat. Ascultă, Dirac. Uniunea Colonială n-o să mă vadă pe mine ca instrument al dispariției sale. Eu voi fi deja mort. O să te vadă pe tine, și numai pe tine. Ooo, o să faci parte din asta, prietene. N-ai de ales.

Paisprezece

– Cu cât mă gândesc mai mult la planul ăsta, cu atât îmi place mai puțin, îi spuse Harvey lui Sagan.

Ei doi și cu Seaborg stăteau ghemuiți la marginea pădurii de lângă stația științifică.

– Încearcă să nu te mai gândești atât de mult, replică Sagan.

– Asta ar trebui să fie ușor pentru tine, Harvey, interveni Seaborg.

Încerca să însenineze atmosfera și nu prea reușea.

Sagan aruncă o privire către piciorul lui Seaborg.

– O să poți face asta? întrebă ea. Șchiopătatul se înrăutățește.

– O să mă descurc, răspunse Seaborg. N-o să stau aici ca un rahat în timp ce voi doi îndepliniți misiunea.

– Nu spun asta, vorbi Sagan. Spun că tu și Harvey ați putea schimba rolurile.

– Mă descurc, repetă Seaborg. Și oricum, Harvey m-ar omorî dacă i-aș lua numărul.

– Ai dreptate, la naiba, replică Harvey. Sunt bun la soiul ăsta de rahaturi.

– Mă doare piciorul, dar pot să merg și să alerg cu el. O să fie bine. Așa că hai să nu mai stăm aici și să vorbim despre asta. O să-mi înțepenească piciorul.

Sagan dădu din cap și-și întoarse privirea către stația științifică, un grup de clădiri relativ modest. La capătul dinspre nord al complexului erau cazărmile obinilor, surprinzător de înghesuite; obinii fie că nu voiau, fie că nu aveau nevoie de nimic care să semene cât de cât a intimitate. Ca și oamenii, obinii se adunau la orele de masă; mulți dintre ei aveau să fie la popota de lângă cazărmi. Treaba lui Harvey era să creeze o diversiune acolo și să atragă atenția asupra lui, ducându-i pe obini după el, în alte părți ale stației.

La capătul dinspre sud al complexului se afla generatorul-regulator de energie, adăpostit într-o clădire mare, asemănătoare unei magazii. Obinii foloseau ceea ce în mod esențial erau niște baterii uriașe, încărcate permanent de niște mori de vânt amplasate la o oarecare depărtare de stație. Treaba lui Seaborg era să taie cumva curentul. Trebuia să lucreze cu ceea ce găsea la fața locului ca să rezolve problema.

Între cele două se afla stația științifică propriu-zisă. După ce cădea curentul, Sagan trebuia să intre, să-l găsească pe Boutin și să-l scoată de acolo, lovindu-l ca să-și piardă cunoștința dacă era nevoie. Dacă dădea peste Dirac, trebuia să stabilească rapid dacă era folositor sau dacă devenise trădător, la fel ca originalul. În cel de-al doilea caz, trebuia să-l ucidă, curat și rapid.

Sagan bănuia că avea să fie nevoie să-l omoare pe Dirac indiferent de situație; nu credea cu adevărat că va avea destul timp să hotărască dacă era demn de încredere sau nu, și nu avea la dispoziție upgrade-ul BrainPal-ului ca să-i citească gândurile. Sagan își îngădui un moment de amuzament melancolic, gândindu-se la faptul că abilitatea ei de a citi mințile, atât de secretă, era de asemenea complet inutilă când avea cu adevărat nevoie de ea. Seaborg nu voia să fie nevoită să-l ucidă pe Dirac, dar nu vedea prea multe opțiuni în privința asta. *Poate că e mort deja*, se gândi. *Asta m-ar scuti de o bătaie de cap.*

Sagan scutură din cap ca să-și alunge gândul. Nu-i plăcea ce spunea despre ea acest mod de a gândi. Avea să-și facă griji pentru Dirac

atunci, când și dacă Dirac urma să apară. Între timp, cei trei aveau alte lucruri de care să se preocupe. Până la urmă, tot ceea ce conta era să-l urce pe Boutin în capsula aceea.

Avem un avantaj, gândi Sagan. *Niciunul dintre noi nu se așteaptă cu adevărat să supraviețuiască. Asta ne oferă niște opțiuni în plus.*

– Suntem gata? întrebă Sagan.

– Suntem gata, răspunse Seaborg.

– La dracu', da, zise și Harvey.

– Atunci s-o facem, spuse Sagan. Harvey, dă-i drumul.

Jared se trezi dintr-un somn scurt și o găsi pe Zoë uitându-se lung la el.

– Bună, Zoë, vorbi el.

– Bună, răspunse Zoë și se încruntă. Am uitat cum te cheamă.

– Eu sunt Jared, zise el

– A, da. Bună, domnule Jared.

– Bună, drăguțo, îi răspunse Jared, și din nou găsi dificil să-și păstreze vocea egală.

Aruncă o privire la animalul de pluș pe care-l ținea Zoë în brațe.

– Este elefantul Celeste? întrebă el.

Zoë dădu din cap și-l ridică pentru ca el să-l vadă mai bine.

– Îhî, răspunse ea. Aveam un Babar, dar l-am pierdut. Îl știi pe Babar?

– Da. Îmi aduc aminte că l-am văzut și pe Babar.

– Mi-e dor de Babar, spuse Zoë cu voce subțire, apoi se învioră. Dar

tăticul mi-a adus-o pe Celeste, după ce s-a întors.

– Cât timp a lipsit?

Zoë ridică din umeri.

– Multă vreme. A zis că avea niște lucruri de făcut mai întâi. Dar a zis că i-a trimis pe obini să mă apere și să aibă grijă de mine.

– Așa au făcut?

– Cred că da.

Ridică din umeri și adăugă cu voce scăzută:

– Nu-mi plac obinii. Sunt plicticoși.

– Îmi dau seama. Îmi pare rău că tu și tatăl tău ați fost despărțiți atât de mult, Zoë. Știu că te iubește foarte mult.

– Știu. Și eu îl iubesc. Îi iubesc pe tăticul, și pe mămica, și pe toți bunicii pe care nu i-am întâlnit niciodată, și pe prietenii mei de la Covell… Mi-e dor de ei. Crezi că lor le e dor de mine?

– Sunt sigur că da, răspunse Jared și evită intenționat să se gândească la ce se întâmplase cu prietenii ei. Se uită din nou la Zoë și o văzu îmbufnată.

– Ce e, iubito? întrebă el.

– Tata zice că trebuie să mă întorc pe Phoenix cu tine. Zice că o să stai cu mine ca el să poată să termine niște treburi aici.

– Tăticul tău și cu mine am vorbit despre asta, spuse el cu prudență. Nu vrei să te întorci?

– Vreau să mă întorc cu tăticul, vorbi ea pe ton plângăreț. Nu vreau să rămână aici.

– N-o să dureze prea mult. Numai că nava pe care am adus-o aici ca să te ducă acasă e foarte mică și n-o să fie loc în ea decât pentru noi doi.

– Poți să rămâi *tu*.

Jared izbucni în râs.

– Aș vrea să se poată, draga mea. Dar o să ne distrăm cât timp îl așteptăm pe tăticul tău, îți promit. Ce ți-ar plăcea să faci când ajungem la stația Phoenix?

– Vreau să cumpăr niște *bomboane*. Aici n-au deloc. Tăticul zice că obinii nu fac. A încercat să-mi facă totuși unele, o dată.

– Cum au fost?

– Au fost *rele* de tot. Vreau bomboane mari de zahăr, și caramele, și acadele, și jeleuri… Îmi plac cele negre.

– Îmi aduc aminte de asta. Prima oară când te-am văzut, mâncai jeleuri negre.

– Când a fost asta?

– Cu multă vreme în urmă, iubito. Dar îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri. Și când ne întoarcem, poți mânca orice bomboane vrei.

– Dar nu prea multe. Pentru că atunci o să mă doară burta.

– Chiar așa e. Și nu putem lăsa să se întâmple asta. Nu vrem deloc o durere de burtă.

Zoë îi zâmbi lui Jared și-i frânse inima.

– Ești caraghios, domnule Jared.

– Păi, îi întoarse el zâmbetul, încerc.

– OK, o să plec. Tata trage un pui de somn. Nu știe că sunt aici. O să-l trezesc pentru că mi-e foame.

– Du-te și trezește-l, Zoë. Mulțumesc pentru vizită. Mă bucur foarte mult că ai trecut pe aici.

– OK, spuse Zoë, se întoarse și-i făcu semn din mână când ieși. La revedere, domnule Jared! Ne vedem mai târziu!

– Ne vedem mai târziu, repetă el, știind că n-o s-o mai vadă.

– Te iubesc! adăugă Zoë, în felul nepăsător al copiilor.

– Și eu te iubesc, șopti Jared, pe un ton părintesc.

Așteptă până când auzi o ușă închizându-se pe holul alăturat, înainte de a lăsa să iasă răsuflarea aspră, sfâșietoare, pe care-o ținuse în piept.

Jared se uită la laborator, cu ochii alunecând peste consola pe care Boutin o adusese înăuntru pentru a dirija transferul de conștiință, și zăbovind asupra celui de-al doilea incubator, cel în care se va așeza chiar el înainte de a-și trimite conștiința spre corpul lui Jared, ștergând existența lui Jared ca și cum n-ar fi fost altceva decât un înlocuitor, ceva pus acolo ca să treacă timpul până când adevăratul proprietar al corpului putea să intre în posesia lui.

Dar, se gândi Jared, nu acesta era cazul de fapt? Boutin *era* cel care trebuia să se afle în acest corp. De aceea fusese creat. Lui Jared îi fusese îngăduit să existe doar pentru că la început conștiința lui Boutin refuzase să se instaleze. Trebuise să fie convinsă să împartă spațiul mintal pe care-l crease Jared în calitate de supraveghetor. Iar acum, ironia ironiilor, Boutin voia tot, voia să-l dea la o parte complet pe Jared. *La naiba*, se gândi înnebunit Jared. *Abia aranjasem creierul ăsta așa cum voiam!* Râse, iar râsul îi sună tremurat și straniu în urechi. Încercă să se calmeze, aducându-se într-o stare tot mai rațională, răsuflare cu răsuflare.

Jared îl auzi în cap pe Boutin, descriind relele Uniunii Coloniale, și auzi vocea lui Cainen, în care avea mai multă încredere că ar putea fi sincer în legătură cu asemenea lucruri, reflectând aceste sentimente. Se uită la propriul lui trecut în Forțele Speciale și la lucrurile pe care le făcuse în numele făuririi unui univers „sigur pentru omenire“. Uniunea Colonială *controla* fiecare canal de comunicații, dirija fiecare curs al acțiunii, stăpânea cu o mână de fier fiecare aspect al umanității și lupta cu toate celelalte rase pe care le cunoștea cu o ferocitate persistentă.

Dacă universul *era* atât de ostil pe cât spunea Uniunea Colonială, poate că acest nivel de control era justificat pentru imperativul rasial

atotcuprinzător de a câștiga teren și de a construi un loc pentru ființele umane în univers. Dar dacă *nu era* – dacă ceea ce alimenta războaiele neîncetate ale Uniunii Coloniale nu era competiția din exterior, ci paranoia și xenofobia din interior –, atunci Jared știa că el și toți cei pe care-i cunoscuse în Forțele Speciale și în afara lor ar fi putut, într-un fel sau altul, să ducă la moartea lentă a omenirii, despre care Boutin îl asigura că-i aștepta. Ar fi ales atunci să refuze să mai lupte.

Dar, gândi Jared, *nu se poate avea încredere în Boutin.* Boutin considera Uniunea Colonială malefică, dar și Boutin alegea să facă lucruri rele. Făcuse ca trei rase diferite – două cu conflicte vechi între ele – să se unească pentru a ataca Uniunea Colonială, supunând miliarde de oameni și miliarde de alte creaturi inteligente la amenințarea războiului. Făcuse experimente pe soldați ai Forțelor Speciale și-i ucisese. Plănuia să omoare până la ultimul membru al Forțelor Speciale și fiecare soldat FCA cu virusul său pentru BrainPal, ceva asemănător cu un genocid, având în vedere numărul și alcătuirea unică a Forțelor Coloniale de Apărare. Și ucigând Forțele Coloniale de Apărare, Boutin ar lăsa coloniile și Pământul lipsite de apărare împotriva oricărei rase care se hotăra să revendice vreuna dintre colonii pentru ea. Obinii nu puteau opri goana după pământ a celorlalte rase – și probabil n-ar fi făcut-o, chiar dac-ar fi putut. Răsplata pentru obini nu era pământul, ci conștiința.

Coloniștii neprotejați ar fi osândiți, își dădu seama Jared. Coloniile ar fi distruse și oamenii n-ar avea unde să se ducă. Nu stătea în firea speciilor din această parte a galaxiei să-și împartă lumile. Pământul, cu miliardele sale, ar putea supraviețui; ar fi greu să muți miliarde de oameni fără luptă. Planetele-colonii – mai puțin populate și mai puțin împovărate din punct de vedere ecologic – ar fi însă mult mai atrăgătoare. Iar dacă cineva se hotăra să atace Pământul, și Pământul fusese cu adevărat ținut pe loc de Uniunea Colonială pentru propriile ei scopuri, atunci n-ar fi capabil să se apere cu maximă eficiență. Ar supraviețui, dar pagubele ar fi imense.

Boutin nu vede toate astea? se întrebă Jared. Poate că da, dar prefera să creadă că nu s-ar întâmpla așa. Ori poate că pur și simplu nu se gândise niciodată la consecințele acțiunilor sale. Când obinii îl contactaseră, poate că tot ceea ce văzuse Boutin era un popor atât de

disperat să capete ceea ce le putea el da, încât ar fi făcut orice pentru asta. Poate că Boutin ceruse luna de pe cer și nu se gândise ce-ar face cu luna după ce-ar căpăta-o. Poate că Boutin nu credea cu adevărat că obinii i-ar da cu adevărat războiul pe care-l ceruse.

Întrețesut cu toate astea, Jared simți o îngrijorare înnebunitoare pentru Zoë: ce s-ar întâmpla cu ea dacă Boutin nu reușea sau dacă era ucis; ce s-ar întâmpla dacă ar reuși? Jared se simți vinovat pentru că se gândea la ce s-ar întâmpla cu un singur copil, când milioane de vieți ar fi schimbate sau curmate, dar nu se putea împiedica s-o facă. La fel de mult ca orice altceva, căuta o cale pentru ca Zoë să supraviețuiască dincolo de toate astea.

Jared se simți copleșit de deciziile pe care trebuia să le ia, nesatisfăcut de prea puținele informații pe care le avea ca să facă acele alegeri și complet frustrat de cât de puține soluții avea în legătură cu ambele probleme. Simțea că era probabil ultima persoană din lume care-ar trebui să se lupte cu toate astea. Dar acum nu mai era nimic de făcut. Închise ochii și-și evaluă opțiunile.

O oră mai târziu, Jared deschise ochii când Boutin intră pe ușă, urmat de un obin.

– Ești treaz.

– Sunt, răspunse Jared.

– E timpul să fac transferul. Am introdus programul procesului și am rulat simulările; se pare că o să meargă perfect. N-are niciun rost să mai amânăm.

– Departe de mine gândul de a te împiedica să mă ucizi, vorbi Jared pe un ton nepăsător.

Boutin se opri; Jared văzu că faptul de a pomeni de crima lui incipientă îl tulbura pe Boutin. *Bine*, gândi Jared.

– Vorbim despre asta, zise Boutin. Înainte de a face transferul, pot să rulez o directivă care te va face să dormi, dacă vrei. N-o să simți nimic. Îți ofer asta. Dacă vrei…

– Tu nu pari să vrei.

– Face transferul mai dificil, din câte văd din simulări. Transferul va fi mai sigur dacă ești conștient și tu.

– Bine atunci, negreșit o să rămân treaz. N-aș vrea să fac lucrurile mai dificile pentru tine!

– Ascultă, Dirac. Nu-i nimic personal. Trebuie să înțelegi că tu îmi oferi o cale de a face ca totul să se întâmple repede și curat, cu cât mai puțină vărsare de sânge cu putință pentru absolut toate părțile. Îmi pare rău că trebuie să mori, dar alternativa înseamnă și mult mai multe morți.

– Asasinarea fiecărui soldat al Forțelor Coloniale de Apărare cu virusul tău nu mi se pare puțină vărsare de sânge…

Boutin se întoarse și îi ceru obinului să înceapă pregătirile; acesta se duse la consolă și se apucă de treabă.

– Spune-mi, zise Jared, după ce vei fi ucis toate Forțele Coloniale de Apărare, cine o să apere coloniile umane? N-o să mai aibă apărători. Îi vei fi ucis pe toți.

– Obinii îi vor apăra pe termen scurt. Până când vom crea o nouă forță defensivă.

– Ești sigur de asta? Odată ce le dăruiești conștiință, de ce-ar mai avea nevoie să facă ceva pentru tine? Sau plănuiești să amâni conștiința până după ce îți îndeplinesc *următoarea* cerere?

Boutin aruncă o privire scurtă către obinul din încăpere, apoi se întoarse spre Jared.

– Nu *amân* nimic. O s-o facă pentru că au acceptat s-o facă.

– Ești dispus să pariezi viața lui Zoë pe asta? Pentru că asta faci.

– Nu-mi ține mie prelegeri despre fiica *mea*, se răsti Boutin la Jared și îi întoarse spatele.

Jared se înfioră cu tristețe, gândindu-se la alegerile pe care le făcea.

Obinul făcu semn din cap către Boutin; era timpul. Boutin se uită

încă o dată spre Jared.

– Mai vrei să spui ceva înainte de a începe? îl întrebă pe Jared.

– Cred că o s-o las pe mai târziu.

Boutin deschise gura ca să întrebe ce însemna asta, dar înainte de a apuca s-o facă, un zgomot erupse din afara stației. Suna ca un tun foarte mare descărcându-se foarte rapid.

Harvey trăia pentru soiul ăsta de treburi.

Principala lui grijă, când se apropiau de stația științifică, era că locotenentul Sagan avea să apeleze la una dintre abordările ei obișnuite, metodice și chibzuite; ceva furișat, care avea să-i ceară să meargă pe vârfuri ca un blestemat de spion sau așa ceva. Detesta rahaturile astea. Harvey știa ce era și la ce era cel mai bun: era ticălosul zgomotos și era bun să facă lucrurile să se prăbușească și să sară în aer. În puținele lui momente introspective, Harvey se întreba dacă originalul lui, tipul din care fusese făcut în cea mai mare parte, nu fusese cineva cu adevărat antisocial, un piroman sau un luptător profesionist, sau poate că făcuse închisoare pentru acte de violență. Oricine sau orice fusese, Harvey ar fi fost încântat să-i dea un sărut mare și zgomotos pe buze. Harvey era absolut împăcat cu natura lui interioară, în felul în care călugării budiști zen nu pot decât să viseze. Așa că, atunci când Sagan îi spuse că avea sarcina să atragă atenția asupra lui pentru ca ea și cu Seaborg să-și facă treburile, lui Harvey îi veni să danseze. Putea cu siguranță să atragă atenția asupra lui.

Întrebarea era cum.

Harvey nu se dovedise niciodată deosebit de introspectiv, dar asta nu însemna că era prost. Putea fi chiar moral, între anumite limite; înțelegea valoarea subtilității, chiar dacă nu era un mare partizan al ei, iar unul dintre motivele pentru care ieșea basma curată chiar dacă se comporta zgomotos și insuportabil era acela că se pricepea la strategie și logistică. Îi dădeai o sarcină și el o făcea, de obicei în modul care producea cea mai multă entropie, da, dar și într-un fel

care atingea exact țelul pe care trebuia să-l atingă. Una dintre luminile călăuzitoare ale lui Harvey, în termeni de strategie, era simplitatea; toate lucrurile fiind egale, Harvey prefera cursul acțiunii care-l ducea în miezul lucrurilor și apoi trecea la treabă. Când era întrebat, Harvey o numea teoria briciului lui Occam aplicată la luptă: cel mai simplu mod de a-i da cuiva un șut în fund era de obicei cel corect, și anume… a-i da un șut în fund!

Era filozofia care-l făcu pe Harvey să ia vehiculul plutitor pe care-l furase Sagan, să se suie pe el și, după câteva clipe în care ghici comenzile fundamentale pentru a-l pilota, să țâșnească spre ușa popotei obinilor. La apropierea lui Harvey, ușa popotei se deschise spre interior; un obin întorcându-se la datorie după masă. Harvey scoase un rânjet smintit, acceleră brusc aparatul, apoi frână exact atât cât (speră el) să îndese nenorocitul ăla de extraterestru direct înapoi în încăpere.

Merse perfect. Obinul avu destul timp să scoată un chițăit de surpriză înainte ca tunul aparatului să-l lovească drept în piept, izbindu-l spre spate ca pe o jucărie pe sfoară, aruncându-l aproape pe întreaga lungime a sălii. Ceilalți obini din încăpere ridicară privirile în timp ce victima lui Harvey se învârtea ca o morișcă pe podea, apoi își întoarseră ochii multipli către ușă, către Harvey și către aparatul cu tunul lui mare țintind drept în încăpere.

– Bună, băieți! răcni Harvey cu o voce puternică, tunătoare. Plutonul numărul 2 vă transmite salutări! Și cu asta, apăsă butonul însemnând „foc“ al tunului și se puse pe treabă.

Harvey își iubea la nebunie munca.

Din partea cealaltă a complexului, Seaborg îl auzi pe Harvey pornind la vesela lui treabă, și avu doar o ușoară înfiorare. Nu că lui Seaborg nu i-ar fi plăcut de Harvey, dar după câteva lansări de luptă cu plutonul 2, căpătai sentimentul că dacă nu voiai ca lucrurile să explodeze inutil în jurul tău, era mai bine să stai departe de Daniel Harvey.

Bubuiturile și hărmălaia făcură exact ceea ce trebuiau să facă –

soldații obini de la generator își abandonară posturile ca să-i ajute pe aceia dintre ei care erau masacrați cu încântare în partea cealaltă a complexului. Seaborg porni într-o alergare strâmbă, tresărind la fiecare pas, și când intră pe ușă luă prin surprindere ceea ce presupuse că erau niște savanți obini. Seaborg îl împușcă pe unul dintre ei cu una dintre acele ciudate arme obine, apoi izbi gâtul celuilalt. Acest lucru fu mai tulburător decât s-ar fi așteptat Seaborg; simți oasele sau ce-o fi fost ele cedând sub lovitura lui. Spre deosebire de Harvey, violența nu fusese niciodată naturală pentru Seaborg; nimic nu era foarte natural pentru el. Simțise acest lucru de timpuriu și ascundea acest lucru exagerând, motiv pentru care atâția dintre membrii detașamentului lui de antrenament credeau că e un ticălos. Trecuse peste asta – cineva trebuie să te împingă de pe stâncă dacă n-o faci singur –, dar lucrul peste care nu reușise să treacă niciodată era ideea că, la o adică, Forțele Speciale nu erau un loc bun pentru el.

Seaborg se duse în camera următoare, care ocupa cea mai mare parte a magaziei și care adăpostea două forme imense despre care Seaborg presupuse că erau bateriile pe care trebuia să le distrugă. Diversiunea lui Harvey avea să țină numai atâta vreme cât Harvey reușea să rămână în viață, ceea ce Seaborg se îndoia că va dura prea mult. Seaborg căută în încăpere comenzi sau panouri care l-ar fi putut ajuta, ori măcar un indiciu cu privire la felul în care putea opri curentul. Nu văzu nimic; toate panourile și comenzile se aflau în camera în care lăsase doi obini morți. Seaborg se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l lase pe unul dintre ei în viață și să încerce să-l convingă să oprească stația energetică, dar se îndoia că ar fi avut prea mult succes.

– Futu-i morții mă-sii, zise el cu voce tare, frustrat, și, din lipsă de altceva mai bun care să-i vină în minte, ridică arma obină și trase într-una dintre baterii. Proiectilul se înfipse în cochilia de metal a uriașei baterii, scoțând pentru o clipă scântei, iar Seaborg auzi un țiuit ascuțit, ca aerul șuierând printr-o gaură foarte mică. Se uită la locul unde trăsese – de acolo țâșnea o șuviță de gaz verzui, cu presiune ridicată.

Ce naiba, se gândi Seaborg, ridicând arma și țintind spre gaura din care se scurgea gazul. *Hai să vedem dacă rahatul ăsta e inflamabil.*

Era.

Explozia generatorului de energie o aruncă pe Jane Sagan drept în fund și o orbi pentru trei secunde bune; își recăpătă vederea chiar la timp ca să vadă bucăți mari din sala generatorului zburând pe cer cam în direcția ei. Sagan se dădu înapoi destul cât să evite sfărâmăturile și, din instinct, își verifică integrarea ca să vadă dacă nu cumva, printr-un miracol, Seaborg reușise să supraviețuiască. Nu era nimic acolo, desigur. Nu supraviețuiești unei asemenea explozii. Îl simțea totuși pe Harvey, șocată fiind pentru o clipă de orgia lui de violență. Sagan își îndreptă atenția către stația științifică propriu-zisă, cu ferestrele sparte și porțiuni arzând în flăcări, și avu nevoie de câteva secunde pentru a-și face un plan înainte de a-și da seama că *avea* din nou integrare. Oprirea curentului îi adusese cumva înapoi BrainPal-ul.

Sagan risipi două secunde complet nepotrivite pentru a se bucura de revenirea integrării și a BrainPal-ului înainte de a se întreba dacă mai era integrată cu altcineva.

Explozia îi trânti la podea pe Boutin și pe obin; Jared își simți incubatorul zguduindu-se violent. Reuși să rămână în poziție verticală, ca și cel de-al doilea incubator. Luminile se stinseră, pentru a fi înlocuite o secundă mai târziu de lucirea verde, blândă, a becurilor mergând pe generatorul de rezervă. Obinul se ridică și se duse la perete să activeze generatorul de rezervă al laboratorului. Boutin se adună de pe podea, strigă după Zoë și ieși în fugă din încăpere. Jared îl urmări plecând, cu inima în gât.

Dirac, o auzi pe Jane Sagan. ***Răspunde-mi…***

Integrarea îl inundă pe Jared ca o lumină aurie.

Sunt aici, răspunse Jared.

Boutin mai trăiește? întrebă Sagan.

Da, răspunse Jared. ***Dar nu mai e ținta pentru misiunea noastră.***

Nu înțeleg.

Jane, zise Jared, folosind numele de botez al lui Sagan pentru prima oară de când își puteau amândoi aduce aminte. ***Zoë trăiește. Zoë e aici. Fiica lui. Trebuie s-o găsești. Trebuie s-o iei de-aici cât mai repede cu putință.***

Se simți o ezitare infinitezimală din partea lui Sagan.

Trebuie să-mi spui totul, acum, ceru Sagan. ***Și ai face mai bine să te grăbești.***

Cât de repede putu, Jared descărcă în BrainPal-ul lui Sagan tot ce aflase de la Boutin, inclusiv înregistrările conversațiilor pe care începuse să le creeze de îndată ce Boutin îi redase capacitatea BrainPal-ului, sperând, împotriva oricăror șanse, că cineva din detașamentul lui ar fi putut să supraviețuiască și să găsească drumul până la el. Sagan nu avea timp să treacă prin toate discuțiile, dar erau acolo, pentru viitor.

Tot ar trebui să-l ducem pe Boutin înapoi, spuse Sagan după ce Jared termină.

NU, trimise Jared cuvântul cât mai puternic cu putință. ***Atâta timp cât e în viață, obinii vor veni după el. E cheia lor către lucrul pe care și-l doresc cel mai mult. Dacă erau pe cale să meargă la război pentru că le ceruse el, o să meargă la război să-l ia înapoi.***

Atunci o să-l omor.

Ia-o pe Zoë, zise Jared. ***O să am eu grijă de Boutin.***

Cum?

Ai încredere în mine.

Dirac…, începu Sagan.

Știu că* nu *ai încredere în mine. Și știu și de ce n-ai încredere în mine. Dar îmi aduc aminte ce mi-ai spus odată, locotenente. Mi-ai spus că, orice s-ar întâmpla, să-mi aduc aminte că am fost Jared Dirac. Îți spun acum, locotenente. Știu cine sunt. Sunt Jared Dirac

din Forțele Speciale ale Uniunii Coloniale, iar treaba mea este să salvez omenirea. Îți cer să ai încredere în mine să-mi fac treaba.

O pauză infinit de lungă. De pe hol, Jared îl auzi pe Boutin întorcându-se în laborator.

Fă-ți treaba, soldat.

O s-o fac. Mulțumesc.

O s-o găsesc pe Zoë.

Spune-i că ești o prietenă a domnului Jared, și că el și cu tăticul au spus că e în regulă dacă merge cu tine. Și nu uita elefantul de pluș.

Jared trimise informații despre unde credea că ar putea fi Zoë, de-a lungul holului, ieșind din laborator.

N-o să uit, zise Sagan.

Acum trebuie să întrerup integrarea. La revedere, locotenente. Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot.

La revedere, Jared, răspunse Sagan, și înainte de a rupe integrarea îi trimise un val de ceva care semăna a încurajare. Și apoi dispăru.

Jared era singur.

Boutin intră din nou în laborator și strigă la obin, care mută câteva comutatoare. Luminile reveniră în laborator.

– Să-i dăm drumul, îi spuse Boutin obinului. Suntem atacați, așa că trebuie să terminăm cu asta *acum*.

Boutin se uită scurt spre Jared. Acesta se mulțumi să zâmbească, închise ochii și ascultă sunetele obinului care apăsa butoane pe panou, pe Boutin deschizând incubatorul lui și intrând în el, și murmurul scăzut al incubatorului lui Jared pornind, pregătindu-se pentru transferul de conștiință.

Principalul regret al lui Jared la sfârșitul acestei vieți era că durase atât de puțin. Doar un an. Dar în acel an, atâția oameni și atâtea

experiențe… Jared păși în minte alături de ei și le simți prezența pentru ultima oară: Jane Sagan, Harry Wilson, Cainen. Generalul Mattson și colonelul Robbins. Plutonul 2 și apropierea pe care-o împărțeau în integrare. Ciudățenia căpitanului Martin și a gameranilor. Glumele pe care le schimbase cu locotenentul Cloud. Sarah Pauling, cea preaiubită. Și Zoë. Zoë care va trăi, doar dacă Sagan reușea s-o găsească. Și avea să reușească.

Nu, gândi Jared. *Niciun regret. Niciunul. Pentru nimic.*

Jared auzi pocnetul slab când obinul inițiе secvența de transfer. Se agăță de propria lui identitate cât de mult putu. Apoi cedă.

Zoë țipă când se auzi un vuiet puternic, care-i zgudui camera atât de tare încât căzu din pat și televizorul se desprinse de perete. Dădaca veni să vadă dacă pățise ceva, dar Zoë îl împinse deoparte. Nu voia dădaca, îl voia pe tăticul, și firește că acesta intră pe ușă într-un minut, luând-o în brațe, liniștind-o și spunându-i că totul o să fie bine. Apoi o lăsă jos și-i spuse că peste numai câteva minute domnul Jared avea să vină după ea, și că ea trebuia să facă ce-i spunea domnul Jared, dar deocamdată să stea în camera ei, cu dădaca, pentru că o să fie la adăpost acolo.

Zoë plânse din nou câteva clipe și-i spuse tăticului că nu voia ca el să plece, iar el zise că n-o s-o mai părăsească niciodată. Nu înțelegea nimic, pentru că domnul Jared venea s-o ia peste câteva minute s-o ducă de-acolo, dar cuvintele o făcură să se simtă oricum mai bine. Apoi tăticul vorbi cu dădaca și plecă. Dădaca se duse în camera de zi și se întoarse cu una dintre armele acelea pe care le foloseau obinii. Asta era ciudat, pentru că, din câte știa Zoë, dădaca nu mai folosise niciodată o armă. Nu se mai auziră explozii, dar din când în când Zoë auzea focuri de armă, făcând *poc poc poc* undeva, pe-afară. Zoë se întoarse în pat, o strânse în brațe pe Celeste și-l așteptă pe domnul Jared.

Dădaca scoase un țipăt și ridică arma spre ceva ce Zoë nu reușea să vadă și apoi ieși în fugă pe ușă. Zoë țipă și se ascunse sub pat, plângând, aducându-și aminte cum fusese la Covell și întrebându-se dacă lucrurile acelea ca niște găini aveau să vină s-o ia din nou, așa

cum făcuseră acolo. Auzi niște bufnituri în camera de alături, apoi un strigăt. Zoë își acoperi urechile și închise ochii.

Când îi deschise din nou, în cameră se zărea o pereche de picioare, apropiindu-se de pat. Zoë puse o mână la gură ca să nu scoată niciun zgomot, dar nu-și putu stăpâni un scâncet sau două. Apoi picioarele deveniră genunchi și mâini și brațe, și un cap aplecat într-o parte apăru și spuse ceva. Zoë țipă și încercă să iasă de sub pat prin altă parte, strângând-o pe Celeste, dar de îndată ce apăru, femeia o apucă și o strânse în brațe. Zoë dădu din picioare și strigă; abia după un timp își dădu seama că femeia îi tot rostea numele.

– Nu-i nimic, Zoë, spunea femeia. Nu-i nimic. Sst. Sst. Nu-i nimic…

Zoë încetă până la urmă să mai încerce să scape și întoarse capul.

– Unde-i tăticul? întrebă. Unde-i domnul Jared?

– Amândoi sunt foarte ocupați acum, răspunse femeia, încă îmbrățișând-o pe Zoë. Mi-au zis să vin să te iau și să am grijă să nu ți se întâmple nimic. Sunt domnișoara Jane.

– Tăticul a zis că trebuie să aștept aici până vine domnul Jared să mă ia, zise Zoë.

– Știu că a zis. Dar acum amândoi au lucruri pe care trebuie să le facă. Se petrec o mulțime de lucruri în momentul ăsta și nu-i lasă să vină după tine. De aceea m-au trimis pe mine, ca să te apăr.

– Dădaca mă apără, spuse Zoë.

– Dădaca a fost chemată în altă parte, zise domnișoara Jane. E agitație mare pe-aici.

– Am auzit un zgomot foarte tare…

– Ei, ăsta-i unul dintre lucrurile care-i ține pe toți ocupați.

– OK, acceptă Zoë cu îndoială.

– Acum, Zoë, spuse domnișoara Jane. Ceea ce vreau eu să faci este să-ți pui mâinile în jurul gâtului meu și picioarele în jurul mijlocului,

să te ții de mine *foarte* strâns și să închizi ochii până îți spun eu să-i deschizi. Poți să faci asta?

– Îhî. Dar cum o s-o țin pe Celeste?

– Păi, hai s-o punem între noi două, chiar aici, zise domnișoara Jane, și o puse pe Celeste între pieptul ei și Zoë.

– O să se turtească.

– Știu, spuse domnișoara Jane. Dar n-o să pățească nimic. Ești gata?

– Sunt gata, zise Zoë.

– Atunci închide ochii și ține-te foarte strâns.

Zoë se ținu, chiar dacă, atunci când ieșiră din dormitor, ochii lui Zoë nu se închiseseră încă și, când ajunseră în camera de zi, Zoë văzu ceva ce semăna cu dădaca dormind pe podea. Apoi Zoë închise ochii de tot și așteptă ca domnișoara Jane să-i spună când să-i deschidă la loc.

Obinii pe care Sagan îi întâlni în clădirea laboratoarelor o evitară în cea mai mare parte, făcând-o să creadă că erau specializați în general ca savanți, dar din când în când câte unul încerca să o atace cu o armă sau cu mâinile goale. Camerele erau prea strâmte ca să mânuiască pușca obină incomodă cu vreun pic de precizie; Sagan rămase la cuțit, încercând să fie rapidă. Această tactică aproape că eșuă când obinul care avea grijă de Zoë aproape că îi reteză capul; Sagan aruncă pumnalul către obin, ca să-i distragă atenția și apoi se aruncă asupra lui, luptând corp la corp. Sagan știa că a avut noroc când, în timp ce se rostogoleau pe podea, obinul își prinse un picior între mobile; acest lucru îi dădu timpul necesar să se smulgă din strânsoarea lui , să se suie peste el și să-l sugrume mortal. Odată găsită Zoë și ținută strâns în brațe, era timpul să plece.

Harvey, chemă ea.

Sunt cam ocupat acum, răspunse Harvey.

Prin integrare, Sagan îl vedea bătându-se să ajungă la un nou aparat plutitor; pe cel dinainte îl făcuse să se zdrobească de un vehicul aerian care încerca să decoleze de la sol și să-l ucidă de deasupra.

Am găsit ținta și am nevoie de sprijin. Și de un transport.

Cinci minute și o să le ai pe amândouă. Numai să nu mă zorești.

Te zoresc, începu Sagan, și apoi întrerupse discuția. Holul din fața apartamentului lui Boutin ducea spre nord, pe lângă laboratorul lui Boutin, și spre est, către alte părți ale clădirii. Holul laboratorului ar fi dus-o mai repede un loc de unde Harvey ar fi putut-o lua, dar Sagan nu voia să riște ca Zoë să-l vadă fie pe tatăl ei, fie pe Jared când treceau pe acolo. Sagan oftă, se întoarse în apartament și recuperă arma obină, simțind-o echilibrându-se nepotrivit în mână. Era o armă pentru două mâini, iar mâinile trebuiau să fie obine, nu umane. Sagan speră ca toată lumea să fi abandonat clădirea sau să fie destul de ocupată să se ducă după Harvey, și că nu va trebui s-o folosească

Trebui s-o folosească de trei ori, a treia oară folosind-o ca pe o măciucă pentru a-l lovi pe un obin, când muniția i se termină. Obinul țipă. La fel și Zoë, de fiecare dată când Sagan folosi arma. Dar își ținu ochii închiși, așa cum promisese.

Sagan ajunse la locul pe unde intrase în clădire, o fereastră spartă de la primul etaj al unei scări.

Unde ești? îl întrebă pe Harvey.

Mă crezi sau nu, obinii nu sunt dornici să-mi dea echipamentul lor, transmise Harvey. ***Încetează să mă mai sâcâi. O să ajung în curând.***

– Suntem în siguranță? întrebă Zoë, cu vocea înăbușită pentru că își îngropase capul lângă gâtul lui Sagan.

– Nu încă. Mai e puțin, Zoë.

– Îl vreau pe tăticul.

– Știu, Zoë. Sst.

De la etajele de deasupra, Sagan auzi mișcare.

Hai, Harvey, gândi Sagan. *Mișcă-te.*

Obinii începeau să-l scoată din sărite pe Harvey. Secerarea câtorva zeci dintre ei la popotă fusese o experiență satisfăcătoare în cel mai înalt grad, fără îndoială – cathartică, în special în lumina felului în care nenorociții de obini omorâseră cea mai mare parte a plutonului 2. Și faptul de a intra cu micul aparat plutitor în aeronava aceea avusese propriile lui părți plăcute. Dar odată ce Harvey se puse pe picioare, începu să-și dea seama cât de mulți erau blestemații ăia de obini, și cât de dificil era să te descurci cu ei când mergeai pe jos. Și mai era și Sagan – integrată din nou, și ăsta era un lucru bun –, dar spunându-i că are nevoie de *transport*. Ca și cum n-ar fi fost *ocupat*.

Ea e șefa, își zise Harvey. Se dovedi greu de pus mâna pe unul dintre aparatele parcate; obinii le țineau într-o curte cu o singură intrare. Dar existau cel puțin două dintre ele afară, prin preajmă, așteptându-l.

Și uite, observă Harvey, când unul apăru în fața ochilor, *iată unul acum*. Harvey stătuse ghemuit, încercând să nu fie observat, dar acum ieși la vedere și își flutură mâinile larg.

– Hei! strigă Harvey. Găoază! Vino și pune mâna pe mine, căcănar hidos!

Fie că-l auzise, fie că-l văzuse, obinul care manevra aparatul se întoarse spre Harvey. *OK*, gândi Harvey. *Acum ce pizda mă-sii fac?*

Primul lucru util, după cum se dovedi, fu să sară din calea șuvoiului de săgeți care răbufniră din tunul aparatului plutitor. Harvey se rostogoli, se opri din rotire cu fața în jos și ridică arma obină ca să tragă în extraterestrul care acum se retrăgea. Primul foc al lui Harvey nu fu nici măcar pe-aproape; al doilea îl nimeri pe obin în ceafă.

De-aia trebuie să porți cască, tâmpitule, gândi Harvey, și se duse să-și ia trofeul și-apoi pe Sagan. Pe drum, mai mulți obini pe jos încercară

să-i facă lui Harvey ceea ce îi făcuse el celui care condusese aparatul mai devreme. Harvey prefera să-i doboare cu tunul decât să-i împuște, dar nu era mofturos.

A sosit transportul, o anunță Harvey pe Sagan, și apoi fu mai mult decât surprins să vadă ce ducea Sagan. ***E un copil…***

Știu asta, replică Sagan, așezând-o bine pe Zoë pe aparat. ***Du-ne la capsula de captare cât de repede poți.***

Harvey acceleră la viteza maximă și zbură drept. Nu părea să-i urmărească nimeni chiar acum.

Credeam că trebuia să-l aduci pe Boutin, comentă Harvey.

Schimbare de planuri.

Unde e Boutin?

Dirac se ocupă de el, răspunse Sagan.

Dirac, zise Harvey, din nou surprins. ***Mi-am închipuit că e mort.***

Sunt destul de sigură că acum este.

Atunci cum o să se ocupe de Boutin?

N-am nici cea mai mică idee, replică Sagan. ***Știu doar c-o s-o facă.***

Boutin deschise ochii într-un trup nou-nouț.

Ei, nu chiar nou-nouț, se corectă el. *Folosit cu grijă.*

Asistentul său obin deschise incubatorul și-l ajută să iasă; Boutin făcu vreo câțiva pași prudenți și după aceea câțiva obișnuiți. Își roti ochii prin laborator și fu fascinat să vadă cât de viu și de atrăgător era; i se părea că simțurile lui fuseseră date la volum minim toată viața, iar acum erau brusc mutate la maximum. Chiar și un laborator științific arăta bine.

Boutin se uită înspre vechiul lui trup, aflat în moarte cerebrală, dar

care încă respira; avea să moară de la sine în câteva ore sau o zi, cel mult. Boutin urma să-și folosească noile capacități ale corpului ca să-i înregistreze moartea și apoi să ducă dovezile cu el în capsulă, împreună cu fiica lui. *Dacă mai e acolo capsula*, se corectă repede; era clar că detașamentul Forțelor Speciale pe care-l capturaseră scăpase cumva. Unul dintre ei ar fi putut s-o ia. *Ei*, gândi Boutin, *nu-i nimic*. Deja țesea o poveste alternativă, una în care el – ca Dirac – îl omora pe Boutin. Obinii, lipsiți de trofeul lor, conștiința, aveau să înceteze războiul și să-i dea voie lui Dirac să plece cu corpul lui Boutin și cu Zoë.

Hmm, nu prea *e credibil*, se gândi Boutin. Trebuia să mai lucreze la amănunte. Orice poveste la care se gândea, totuși…

Boutin deveni brusc conștient de o mică imagine plutind prin câmpul lui vizual. Era imaginea unui plic.

AVEȚI UN MESAJ DE LA JARED DIRAC, scria într-o casetă de text care apăru în partea de jos a câmpului vizual. PENTRU A-L DESCHIDE, SPUNEȚI „DESCHIDE“.

– Deschide, vorbi Boutin cu voce tare.

Era curios.

Plicul se deschise și apoi se stinse. Era mai curând un mesaj vocal, decât unul scris.

– Salut, Boutin, se auzi, cu o voce simulată care suna exact ca a lui Dirac – suna ca a *lui* acum, de fapt, se corectă Boutin. Văd că ai mers până la capăt și ai luat corpul. Dar înainte să plec, m-am gândit să-ți las câteva gânduri finale.

O creatură înțeleaptă mi-a spus odată că e important să faci alegeri, continuă vocea. În cea mai mare parte a scurtei mele vieți n-am făcut niciun fel de alegeri sau cel puțin nu alegeri importante. Dar acum, la sfârșitul vieții mele, sunt pus în mod obligatoriu în fața unei alegeri. Nu pot alege dacă să trăiesc sau să mor – tu ai făcut deja această alegere pentru mine. Dar când mi-ai spus că n-am de ales decât să te ajut cu planurile tale, ai făcut o greșeală. Am de ales și am făcut-o.

Alegerea mea este să nu te ajut. Nu pot să judec dacă Uniunea Colonială este cel mai bun sistem de guvernare pentru omenire; n-am avut timp să învăț tot ceea ce ar fi trebuit despre asta. Dar aleg să nu risc moartea a milioane sau chiar miliarde de ființe ca să te ajut să pui la cale răsturnarea ei. S-ar putea ca aceasta să fie până la urmă o decizie greșită. Dar este decizia *mea*, cea care eu cred că-mi îngăduie cel mai bine să fac ceea ce m-am născut să fac. Să păstrez omenirea în siguranță.

Există o oarecare ironie aici, Boutin, în faptul că tu și cu mine împărțim atât de multe gânduri comune, o conștiință comună, și poate și același țel, de a face ce-i mai bine pentru poporul nostru – și totuși, în ciuda a ceea ce avem în comun, am ajuns la concluzii opuse despre felul în care să facem asta. Aș dori să fi petrecut mai mult timp împreună, să te fi putut întâlni ca prieten și ca frate, în loc de ceea ce am devenit pentru tine, un vas în care să-ți verși sinele. Acum este prea târziu pentru asta. Prea târziu pentru mine și, deși nu-ți dai seama, prea târziu și pentru tine.

Așa cum stau lucrurile, vreau să-ți mulțumesc. La bine sau la rău, am trăit datorită ție și, pentru scurtă vreme, am putut să încerc bucuriile și tristețile pe care viața le are de oferit. Și am putut s-o întâlnesc și s-o iubesc pe Zoë. Mă rog ca ea să găsească o cale să fie la adăpost. Îți datorez viața, Charles, la fel cum îți datorez moartea.

Acum, îngăduie-mi o digresiune, care îți promit că va ajunge la un punct captivant. Așa cum s-ar putea să știi sau nu, una dintre proprietățile interesante pe care le are SmartBlood-ul este capacitatea de a oxida instantaneu – de a se aprinde, mai precis. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că cineva a introdus această proprietate în SmartBlood ca pe un fel de glumă crudă, pentru că am văzut-o folosită pentru prima oară la omorârea insectelor care încercau să sugă SmartBlood dintr-un soldat al Forțelor Speciale. Dar s-a dovedit a fi și folositor – mi-a salvat o dată viața în luptă.

Charles, tu ai creat un virus pe care plănuiești să-l folosești ca să înfrângi Uniunea Colonială. Din moment ce știi despre virusuri, fiind legate de computere, probabil că ai auzit și de termenul *cal troian*. Acest mesaj, prietene și frate, este un cal troian. Când ai deschis scrisoarea, ai executat de asemenea și un mic program pe care l-am creat. Programul instruiește fiecare nanobot din

SmartBlood să se aprindă simultan la comanda mea. Estimez că a fost nevoie exact de acest timp pentru ca programul să se propage în tot SmartBlood-ul meu.

Hai să aflăm…

Sagan primi un mesaj în timp ce o așeza pe Zoë în capsula de captare. Era de la Jared Dirac.

Dacă citești asta, înseamnă că Charles Boutin e mort. Am programat ca acest mesaj să fie trimis imediat după ce fostul meu BrainPal a executat un program menit să aprindă SmartBlood-ul. Dacă arderea nu-l ucide – și o s-o facă –, o să fie mort prin asfixiere în numai câteva minute. Oricum ar fi, a murit, la fel și eu. Nu știu dacă o să primești mesajul, dar sper că da, și că ești la adăpost și nevătămată. Rămas-bun, locotenent Sagan, mă bucur că te-am cunoscut. Și dacă-l mai vezi pe Cainen, spune-i că l-am ascultat și mi-am făcut alegerea.

Sagan îi transmise mesajul și lui Harvey.

Foarte frumos, comentă el. ***A fost un soldat al Forțelor Speciale din cap până-n picioare.***

Da, a fost, încuviință Sagan și-i făcu semn lui Harvey să urce în capsulă. ***Urcă, Harvey.***

Glumești!

Cineva trebuie să se întoarcă cu Zoë, spuse Sagan. ***Sunt ofițerul comandant. Eu rămân pe loc.***

Locotenente, protestă Harvey. ***Copilul ăla nu mă cunoaște. Tu ești cea care a scos-o de-acolo. Tu ești cea care trebuie să se ducă înapoi cu ea. Și, în plus, nu vreau încă să mă întorc. Mă distrez prea bine. Bănuiesc că pot să curăț locul ăsta de acum și până când Uniunea Colonială aruncă o piatră peste el. Și după ce termin, poate că mă duc pe-acolo să văd dacă e ceva care merită salvat. Așa că ia-o înainte, Sagan. Pune-i să trimită o capsulă pentru mine peste câteva zile. O să fiu teafăr sau o să fiu mort. În ambele cazuri, o să***

petrec.

Bine, fu de acord Sagan. ***Dacă mai intri în complex, încearcă să iei dispozitivele de stocare din modulul de transfer aflat în laboratorul lui Boutin. E o prioritate.***

Ce-i pe ele?

***Nu-i vorba de* ce. *E vorba de* cine…**

Se auzi un murmur în depărtare.

Vin după noi, spuse Harvey. ***Urcă, locotenente.***

– Acum suntem în siguranță? întrebă Zoë, la câteva minute după lansare.

– Da, Zoë, răspunse Sagan. Cred că suntem.

– Când o să vină tăticul să mă vadă?

– Nu știu, Zoë, spuse Sagan și o mângâie pe Zoë pe păr. Nu știu.

În interiorul strâmt al capsulei de captare, Zoë ridică mâinile să fie luată în brațe. Sagan o îmbrățișă.

Cincisprezece

– Ei, Szi, ai avut dreptate, comentă generalul Mattson, Jared Dirac s-a dovedit până la urmă folositor.

Mattson, generalul Szilard și colonelul Robbins erau la popota generalilor, luând masa de prânz. Cu toții, de data asta; generalul Mattson fusese cel care întrerupsese în mod oficial tradiția de a nu lăsa subordonații să mănânce, comandându-i lui Robbins o farfurie uriașă de spaghete bologneze și răspunzând la reacția contrariată a altui general spunând, clar și tare:

– Taci dracului din gură, rahat uscat! Omul ăsta merită niște blestemate de paste.

De atunci, alți generali începuseră să-și aducă și ei oamenii din subordine.

– Mulțumesc, generale, răspunse Szilard. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, ce-aș vrea să știu este ce faci ca să rezolvi problemele astea cu BrainPal-urile noastre. Am pierdut șapte nave din cauză că oamenii voștri au lăsat deschisă o „ușă din spate".

– Robbins are amănuntele, replică Mattson.

Se întoarseră amândoi spre Robbins, care avea gura plină cu biftec Wellington. Acesta înghiți cu grijă.

– Pe termen scurt, am scos „ușa din spate", evident, răspunse Robbins. Am răspândit corecția pe un upgrade prioritar pentru

BrainPal-uri. Asta s-a rezolvat. Pe termen ceva mai lung, o să trecem prin toate programele BrainPal-urilor, căutând secvențe vechi de cod, „uși din spate“ și alte coduri care-ar putea reprezenta o problemă de securitate. Și am stabilit verificări pentru viruși, pentru mesaje și informații trimise prin BrainPal-uri. Transmiterea virusului lui Boutin n-ar mai merge acum.

– N-ar fi trebuit să meargă deloc, zise Szilard. Au existat programe de blocare a virușilor încă din zorii calculatoarelor și voi nu le-ați implementat pe BrainPal-uri. Ne-ați fi putut omorî pe toți pentru că ați uitat să introduceți igiena de bază pentru computere…

– N-au fost introduse în program pentru că n-a fost niciodată nevoie de ele, interveni Mattson. BrainPal-urile sunt un sistem închis, complet sigur față de atacurile din afară. Chiar și atacul lui Boutin n-a mers până la urmă.

– Dar a fost al naibii de aproape, zise Szilard.

– Da, bine, a fost al naibii de aproape, pentru că cineva de la masa asta a vrut să creeze un corp în care să putem îndesa conștiința lui Charles Boutin, replică Mattson. Nu că o să dau nume.

– Hmm, mormăi Szilard.

– Seria curentă de BrainPal-uri se apropie de sfârșit oricum, spuse Robbins. Următoarea generație de BrainPal-uri a fost testată de gamerani și e gata să fie introdusă în întreaga populație a FCA. Este o arhitectură complet diferită, complet organică, iar codul este optimizat, fără problemele de secvențe vechi ale codului precedent de BrainPal. Se închide fereastra pentru acest gen de atac, generale.

– Cel puțin de oricine a lucrat la generația anterioară, observă Szilard. Dar cum rămâne cu cei care lucrează la generația curentă? Trebuie să afli dacă vreunul dintre ei are de gând s-o ia pe arătură.

– O să cercetăm problema asta, zise Robbins.

– Aveți grijă s-o faceți, replică Szilard.

– Vorbind de arătură, interveni Mattson, ce-o să faci cu locotenentul Sagan?

– Ce vrei să spui? întrebă Szilard.

– Ca să vorbim deschis, știe prea multe, răspunse Mattson. Prin Boutin și Dirac, știe despre Conclav și a aflat cât de bine este ținut secretul referitor la aceste informații. Nu are autorizație pentru asemenea date, Szi. Sunt lucruri periculoase.

– Nu văd de ce să fie primejdios, spuse Szilard. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru că este adevărat. Conclavul e acolo, undeva. Și dacă vreodată își pune la punct tratatul, o să ne găsim în proverbialul pom.

– E periculos, pentru că nu e întregul adevăr, iar tu *știi* asta, Szi, insistă Mattson. Boutin nu știa nimic despre Contra-Conclav și despre cât de adânc suntem implicați în *asta*, și cum jucăm cu o parte împotriva celeilalte. Lucrurile se mișcă repede. O să ajungem în punctul în care trebuie să se formeze alianțele și să se facă alegerile. N-o să mai putem rămâne neutri. N-avem nevoie pe-afară de Sagan care să le spună oamenilor jumătate de poveste și să lanseze zvonuri…

– Atunci spuneți-i toată nenorocita asta de poveste, sugeră Szilard. E ofițer de informații, pentru numele lui Dumnezeu. Poate să suporte adevărul.

– Nu depinde de mine, replică Mattson.

Szilard deschise gura; Mattson ridică ambele mâini.

– *Nu* depinde de *mine*, Szi. În cazul în care Contra-Conclavul rupe oficial relațiile cu Conclavul, știi ce-o să însemne asta. Toată galaxia asta blestemată o să fie în război. N-o să ne mai putem baza numai pe recruții de pe Pământ. O să trebuiască să cerem și coloniilor să-și facă datoria. S-ar putea chiar să începem mobilizarea. Și, cum spuneam, știi ce-o să însemne *asta*. Coloniile se vor răscula. O să fim norocoși dacă evităm un război civil. Ascundem informațiile față de colonii nu pentru că vrem să-i menținem ignoranți, ci pentru că nu vrem ca toată nenorocita de Uniune să se facă bucăți.

– Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai rău o să fie, spuse Szilard. N-o să găsim niciodată o metodă bună de a transmite informațiile

astea coloniilor. Și când o să afle, o să se întrebe ce naiba a făcut UC, ascunzându-le de ei atâta vreme.

– Nu depinde de mine, repetă Mattson.

– Da, da, mormăi Szilard îndărătnic. Din fericire pentru tine există o cale de ieșire. Sagan se apropie de sfârșitul termenului de serviciu. Mai are câteva luni, cred. Poate un an. E destul de aproape ca s-o lăsăm să se retragă. Din ceea ce înțeleg, oricum plănuia să plece din serviciu atunci când i se termina timpul. O s-o trimitem într-o colonie nou-nouță și poate să stea acolo, iar dacă vorbește cu vecinii despre cine știe de Conclav, cui îi pasă? O să fie prea ocupați încercând să obțină o recoltă mai bună.

– Crezi că o s-o convingem? întrebă Mattson.

– O putem momi, răspunse Szilard. Cu câțiva ani în urmă, s-a atașat destul de mult de un soldat FCA pe nume John Perry. Perry e cu câțiva ani în urma ei cu termenul de serviciu, dar dacă e nevoie, îl putem scoate mai devreme. Și se pare că s-a atașat și de Zoë Boutin, care e orfană și care are nevoie de o familie. Vezi unde vreau să ajung?

– Îmi dau seama, zise Mattson. Ar trebui să rezolvi așa.

– O să văd ce pot face, promise Szilard. Și, vorbind de secrete, cum merg negocierile cu obinii?

Atât Mattson, cât și Robbins se uitară cu prudență la Szilard.

– Nu există negocieri cu obinii, răspunse Robbins.

– Sigur că nu, replică Szilard. Nu negociați cu obinii ca să continuați pentru ei programul referitor la conștiință al lui Boutin. Iar obinii nu negociază cu noi să radă tot ce-o să mai rămână în picioare din rraey și eneshani după micul lor război care se întrevede. Nimeni nu negociază nimic cu nimeni. Și cum *nu* merg aceste *non*-negocieri?

Robbins se uită la Mattson, care încuviință.

– *Nu* merg surprinzător de bine, vorbi Robbins. Probabil că *n*-o să ajungem la un acord în următoarele câteva zile.

– Cât de *ne*-minunat, comentă Szilard.

– Vreau să ne întoarcem la Sagan, zise Mattson. Când crezi că o să reușești să capeți un răspuns de la ea?

– O s-o întreb astăzi, răspunse Szilard. Și o să-i cer să fie gata într-o săptămână. Asta ar trebui să-i lase destul timp ca să se ocupe de lucrurile ce trebuie făcute.

– Cum ar fi? întrebă Mattson.

– Despărțiri și lichidări, desigur, replică Mattson. Și alte câteva hotărâri pe care o să-i cer să le ia.

Jane Sagan se uită la ceea ce arăta ca un spectacol de lumini miniatural.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– E sufletul lui Jared Dirac, răspunse Cainen.

Sagan îi aruncă o privire.

– Îmi aduc aminte că mi-ai spus cândva că soldații din Forțele Speciale n-au suflete, replică ea.

– Asta a fost în alt loc și-n alt timp, zise Cainen. Acum nu mai sunt atât de necugetat. Dar foarte bine, atunci e conștiința lui. Recuperată de unul dintre soldații tăi, cred, și, din câte înțeleg, înregistrată de Charles Boutin. Și mai înțeleg că e treaba ta să hotărăști ce să facem cu ea.

Sagan dădu din cap. Szilard venise la ea, oferindu-i eliberarea din armată a ei și a lui John Perry și custodia lui Zoë Boutin, cu condiția să-și țină gura în legătură cu Conclavul și să ia o hotărâre cu privire la ce se va întâmpla cu conștiința lui Jared Dirac.

Înțeleg cum e cu Conclavul, spusese ea. ***Dar nu înțeleg ce e cu Dirac.***

Sunt doar curios ce-o să faci, răspunsese Szilard, și refuzase să

explice mai mult de-atât.

– Ce-o să faci cu ea? întrebă Cainen.

– Ce crezi c-ar trebui să fac?

– Știu precis ce-ar trebui să faci cu ea, zise Cainen. Dar nu sunt tu și n-o să-ți spun ce-aș face eu până nu aud mai întâi ce-ai face tu.

Sagan se uită la Harry Wilson, care privea cu interes.

– Și tu ce-ai face, Harry?

– Îmi pare rău, Jane, răspunse Wilson, și zâmbi. Și eu o să-mi țin părerea pentru mine. E problema ta.

– L-ai putea aduce înapoi, îi spuse Sagan lui Cainen.

– E posibil, răspunse Cainen. Știm mai mult acum decât știam înainte. E posibil să putem condiționa creierul mai bine decât au condiționat ei creierul lui Dirac să accepte personalitatea lui Boutin. Există un oarecare risc ca transferul să nu se imprime, și atunci ai avea o situație ca a lui Dirac, când o altă personalitate a crescut în schimb, și cealaltă personalitate ar avea influență mai încet. Dar cred că riscul e mai mic acum și, cu timpul, nu va mai fi deloc un risc serios. Cred că l-am putea aduce înapoi, dacă asta vrei.

– Dar nu-i ce-a vrut Jared, nu-i așa? întrebă Sagan. Știa că i-a fost înregistrată conștiința. Ar fi putut să-mi ceară să încerc s-o salvez. N-a făcut-o.

– Nu, n-a făcut-o, fu de acord Cainen.

– Jared și-a făcut alegerea, hotărî Sagan. Și era alegerea lui. Șterge înregistrarea, te rog, Cainen.

– Iar acum vezi de ce știu că ai un suflet, zise Cainen. Te rog acceptă-mi scuzele pentru că m-am îndoit vreodată.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Dar le accept.

– Mulțumesc, zise Cainen. Iar acum, locotenent Sagan, mă întrebam

dacă ți-aș putea cere o favoare. Sau poate că nu e atât de mult o favoare cât lichidarea unei datorii între noi.

– Ce este? întrebă Sagan.

Cainen se uită pe lângă Sagan la Wilson, care păru dintr-odată extrem de stânjenit.

– Nu trebuie să stai pentru asta, prietene, îi spuse Cainen lui Wilson.

– Sigur că o să stau, protestă Wilson. Dar dă-mi voie să repet: ești un neghiob blestemat.

– Am notat. Și apreciez gândul.

Wilson încrucișă brațele și păru rănit.

– Spune-mi, vorbi Sagan.

– Aș dori să mor, locotenente, spuse Cainen. În ultimele câteva luni, am început să simt că efectul medicamentului pe care mi-l dați scade. Cu fiecare zi am dureri tot mai mari.

– Îți putem da mai mult, sugeră Sagan.

– Da, și poate că ar funcționa, zise Cainen. Dar am dureri și mai presus de simplul aspect fizic. Sunt departe de poporul și de casa mea, și departe de lucrurile care mă fac fericit. Prețuiesc prietenia cu Harry Wilson și cu tine – tu, dintre toți oamenii! –, dar cu fiecare zi simt acea parte din mine care este rraey, partea care este *cu adevărat* eu, devenind tot mai rece și mai mică. Peste nu prea multă vreme, n-o să mai rămână nimic din ea și o să rămân singur, absolut singur. Voi fi în viață, dar mort pe dinăuntru.

– Pot să vorbesc cu generalul Szilard să fii eliberat, propuse ea.

– Asta i-am spus și eu, interveni Wilson.

– Știi că n-or să-mi dea drumul niciodată, zise Cainen. Am lucrat prea mult pentru voi. Știu mult prea multe. Și chiar dacă m-ar elibera, crezi că rraey-ii m-ar primi înapoi cu brațele deschise? Nu, locotenente, sunt departe de casă și știu că nu mă pot întoarce

niciodată.

– Îmi pare rău că ți-am făcut asta, Cainen, spuse Sagan. Dacă aș putea să schimb lucrurile pentru tine, aș face-o.

– De ce s-o faci? Ți-ai salvat poporul de război, locotenente. Eu sunt doar o parte din preț.

– Tot îmi pare rău.

– Atunci plătește-ți această datorie față de mine, îi ceru Cainen. Ajută-mă să mor.

– Cum să fac asta?

– În studiile mele despre cultura umană am învățat despre seppuku, explică rraey-ul. Știi ce este asta?

Sagan clătină din cap.

– Sinucidere rituală, de la japonezii voștri. Ritualul include un *Kaishakunin*, un secund – cineva care alină suferința persoanei care comite seppuku, ucigând-o în momentul celei mai mari agonii. Aș alege să mor de boala pe care mi-ai provocat-o, locotenent Sagan, dar mă tem că atunci când agonia ar fi mai mare, aș striga îndurare, cum am făcut prima oară, făcându-mă de rușine și pornind pe calea care m-a adus aici. Un secund m-ar salva de acea rușine. Îți cer să fii secundul meu, locotenent Sagan.

– Nu cred că Forțele Coloniale de Apărare mi-ar permite să te ucid, îl preveni Sagan. În afara luptei.

– Da, și găsesc acest lucru incredibil de ironic, spuse Cainen. Totuși, în acest caz îți vor permite. Am cerut deja permisiunea generalului Mattson și mi-a acordat-o. I-am cerut de asemenea generalului Szilard permisiunea ca tu să-mi fii secund. A fost de acord.

– Ce vei face dacă refuz? întrebă Sagan.

– Știi ce voi face, răspunse Cainen. Când ne-am întâlnit prima oară mi-ai spus că tu credeai că vreau să trăiesc, și aveai dreptate. Dar așa cum am zis mai devreme, acela a fost un alt loc și un alt timp. În

acest timp și loc vreau să fiu eliberat. Dacă asta înseamnă că voi fi singur, atunci voi fi singur. Dar sper că nu va fi cazul.

– Nu va fi, replică Sagan. Accept, Cainen. Voi fi secundul tău.

– Îți mulțumesc din adâncul sufletului, locotenent Sagan, prietena mea.

Cainen se uită la Wilson, care plângea.

– Și tu, Harry? Ți-am cerut mai devreme să mă asiști și ai refuzat. Îți cer din nou.

Wilson dădu din cap cu violență.

– Da! exclamă el. O s-o fac, ticălos jalnic ce ești! O să fiu aici când mori!

– Mulțumesc, Harry, spuse Cainen și se întoarse din nou spre Sagan. Am nevoie de două zile ca să închei lucrurile aici. Vei veni să mă vizitezi în cea de-a treia zi, spre seară?

– O să fiu aici, promise Sagan.

– Pumnalul tău de luptă va fi, cred, suficient.

– Dacă asta îți dorești… Mai e ceva ce-ai vrea să fac pentru tine?

– Un singur lucru. Și-o să înțeleg dacă nu-l poți face.

– Spune-mi.

– M-am născut pe colonia Fala, zise Cainen. Acolo am crescut. După ce mor, acolo aș dori să mă întorc. Știu că va fi un lucru greu de făcut…

– O să-l fac. Chiar dacă va trebui să te duc chiar eu. Îți promit, Cainen. Îți promit că o să te întorci acasă.

La o lună după ce Zoë și Sagan se întoarseră pe stația Phoenix, Sagan o luă pe Zoë pe o navetă ca să viziteze piatra de mormânt a

părinților ei.

Pilotul navetei era locotenentul Cloud, care întrebă de Jared. Sagan îi spuse că a murit. Locotenentul Cloud rămase tăcut pentru o clipă și apoi începu să-i spună lui Sagan glumele pe care le știa de la Jared. Sagan râse.

La piatra de mormânt, Sagan rămase în picioare, în timp ce Zoë îngenunche și citi numele părinților ei, limpede și calm. În luna care trecuse, Sagan o văzuse pe Zoë schimbându-se – din fetița nesigură pe care-o întâlnise prima oară, părând mai mică decât în realitate și întrebând pe un ton plângăreț despre tatăl ei – într-o persoană mai fericită, mai vorbăreață și mai apropiată de vârsta pe care-o avea. Și care, din întâmplare, era doar cu puțin mai mică decât a lui Sagan.

– Numele meu e și el aici, observă Zoë, urmărind inscripția cu degetul.

– Pentru o vreme, când ai fost luată prima oară de extratereștri, tatăl tău a crezut că ai murit, îi explică Sagan.

– Ei bine, *nu* am murit, zise Zoë pe ton sfidător.

– Nu, zâmbi Sagan. Nu, cu siguranță că nu.

Zoë puse mâna pe numele gravat în piatră al tatălui ei.

– El nu e cu adevărat aici, nu-i așa? Aici, dedesubtul meu.

– Nu, răspunse Sagan. A murit pe Arist. Asta-i acolo unde erai înainte să venim aici.

– Știu, replică Zoë și se uită la Sagan. Domnul Jared a murit și el acolo, nu-i așa?

– Da.

– Zicea că mă cunoaște, dar eu nu mi-l amintesc deloc.

– Te cunoștea, dar e greu de explicat. O să-ți povestesc când o să fii mai mare.

Zoë se uită din nou la piatra de mormânt.

– Toți oamenii care m-au cunoscut au murit, rosti ea, cu o voce subțire, tărăgănată. Toți ai mei s-au dus…

Sagan se lăsă în genunchi în spatele lui Zoë și o îmbrățișă scurt, dar cu putere.

– Îmi pare atât de rău, Zoë.

– Știu, spuse Zoë. Și mie îmi pare rău. Mi-e dor de tăticul și de mămica și chiar și de domnul Jared un pic. Chiar dacă nu l-am cunoscut foarte bine.

– Știu că și lor le e dor de tine.

Veni în fața lui Zoë.

– Ascultă, Zoë. În curând o să plec într-o colonie unde o să locuiesc. Dacă vrei, poți veni cu mine.

– O să fim numai tu și cu mine?

– Păi, tu și cu mine și cu un bărbat pe care îl iubesc foarte mult.

– O să-mi placă de el?

– Așa cred. Mie îmi place de el, și îmi place și de tine, așa că se înțelege de la sine că o să vă placă unul de altul. Tu, eu și cu el.

– Ca o familie!

– Da, ca o familie. O să semene foarte mult cu o familie.

– Dar am deja un tătic și o mămică…

– Știu, Zoë. N-aș vrea să-i uiți niciodată. John și cu mine o să fim doar doi adulți care o să fie foarte norocoși să locuiască împreună cu tine.

– John, spuse Zoë. John și Jane. John și Jane și Zoë…

– John și Jane și Zoë, repetă Sagan.

– John și Jane și Zoë, spuse iar Zoë, ridicându-se și mișcându-se în ritmul numelor. John și Jane și Zoë. John și Jane și Zoë! Îmi place!

– Și mie.

– Ei, OK atunci. Și-acum, mi-e foame!

Sagan râse.

– Foarte bine, hai să-ți luăm ceva de mâncare.

– OK. Dă-mi voie să le zic la revedere lui mămica și lui tăticul.

Alergă până la piatra de mormânt și depuse un sărut pe ea.

– Vă iubesc, strigă ea, apoi se întoarse în fugă lângă Sagan și o luă de mână.

– Sunt gata. Hai să mâncăm.

– Ce ți-ar plăcea?

– Ce avem?

– Sunt multe dintre care putem să alegem, zise Sagan. Alege ceva.

– În regulă. Sunt *foarte* bună când trebuie să fac alegeri, știi?

– Bine, răspunse Sagan, îmbrățișând-o strâns pe fetiță. Îmi pare foarte bine să aud asta…

Mulțumiri

Mai întâi, pentru toți cei care cred că ar trebui să fie mai ușor să scrii o urmare, pentru că ai creat deja universul: Bua ha ha ha ha ha ha! Ei bine, nu.

Cu acest lucru în minte, îngăduiți-mi să mulțumesc mai întâi redactorului meu, Patrick Nielsen Hayden, pentru că mi-a trimis din când în când câte un e-mail, ca din întâmplare, ca să mă anunțe cu câtă nerăbdare aștepta să citească următorul capitol, în loc să mă sugrume, ceea ce probabil că ar fi trebuit să facă și *ar putea* încă să facă, pentru că acum a căpătat întregul manuscris și n-ar mai primi nicio pedeapsă pentru asta (în afară de cazul în care mai vrea o carte).

Alți oameni magnifici de la Tor care merită dragoste și/sau bomboane: Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Irene Gallo, scumpa plecată dintre noi Fiona Lee (e în viață, doar că a dusă puțin în China), Dot Lin și Tom Doherty. Cu toate acestea, ca regulă generală, toți cei care lucrează la Tor merită dragoste și/sau bomboane, și nu spun asta doar pentru că i-am făcut să sufere aruncând termenele în aer. Ei, poate, un pic. Dar nu înseamnă că e mai puțin *adevărat*. Mulțumiri de asemenea lui Rich Klin, pentru corectura cu adevărat eroică.

Recunoașteți: socotiți coperta nemaipomenită. Ei, e adevărat, așa este, și toți trebuie să-i mulțumim lui John Harris pentru asta.

Îi mulțumesc, ca întotdeauna, lui Ethan Ellenberg, agentul meu, a

cărui judicioasă ciondăneală pentru contracte e un spectacol de urmărit.

Unul dintre motivele pentru care această carte există este acela că primul volum din serie, *Războiul bătrânilor*, a fost destul de norocos încât să fi fost lăudat online de oameni al căror gust în materie de lectură se bucură de încrederea cititorilor. Le mulțumesc tuturor și adaug mulțumiri speciale lui Glenn Reynolds, Cory Doctorow, Stephen Green, Stephen Bainbridge și Eugene Volokh. În cazul în care vă întrebați vreodată dacă vorbele online funcționează, apropo: O, vai, *da*!

Dacă vă întrebați de ce anumite lucruri din carte par atât de bune, răspunsul scurt este: pentru că le-am văzut că merg în alte cărți și mi-am zis: „Ce chestie excelentă. Cred c-o s-o fur." Lista scriitorilor de la care am furat în mod conștient îi include pe Nick Sagan (ideea transferului de conștiință, folosită cu un efect excelent în *Edenborn*), Scott Westerfeld (ale cărui uluitoare bătălii spațiale din The Risen Empire și The Killing of Worlds vă vor face să plângeți de bucurie) și David Grin, al cărui concept de „ridicare" (vezi The Uplift War) trebuie menționat. Mulțumesc de asemenea diferiților scriitori de SF&F pe care îi pomenesc în cursul cărții.

Ca întotdeauna, Regan Avery a fost indispensabilă ca primă cititoare. Fiecare scriitor ar trebui să aibă câte o Regan. Dar n-o puteți avea pe Regan Avery. E a mea. Mrrrrrrr!

Chad Brink mi-a trimis prin poștă un exemplar al uneia dintre cărțile mele ca să-i dau un autograf, și mi-au trebuit câteva luni să i-o restitui. De fapt, s-ar putea s-o mai am încă acasă. Îmi închipui că punându-l aici, la mulțumiri, în această carte, compensez faptul că sunt un restituitor de cărți prin poștă atât de groaznic. De asemenea, e limpede, n-ar trebui să-mi trimiți cărțile prin poștă ca să le semnez. Nu ești tu de vină, Chad, eu sunt.

Deven Desai, Natasha Kordus, Kevin Stampfl, Mykal Burns, Daniel Mainz, Justine Larbalestier, Lauren McLaughlin, Andrew Woffinden, Charlie Stross, Bill Schafer, Karen Meisner, Anne KG Murphy, Cian Chang, Kristy Gaitten, John Anderson, Stephen Bennett, Erin Barbee, Joe Rybicki și mulți alții pe care nu mi-i pot aminti pentru că e 4:30 dimineața, dar voi știți cine sunteți, vă iubesc

pe toți și aș dori să am copii cu voi. Chiar gemeni.

La urmă, dar nu și în cele din urmă, acordați-mi o clipă pentru a le mulțumi lui Kristine și Athena Scalzi pentru că au avut atâta răbdare cu mine pe cât s-a putut în timpul scrierii acestei cărți. Scrierea cărții a fost deosebit de dificilă pentru Athena, care la un moment dat s-a întors spre mama ei și a declarat: „Tăticul a devenit *plicticos*.“ Promit să fiu mai puțin plicticos de acum înainte, începând chiar din această clipă.

John Scalzi